

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEVEN DEADLY SINS SERIES

An N.L.W Collection

3 Insatiable Men
2 Deadly Secrets
1 Screwed Con Artist

N.O. ONE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Oburluk

N.O. Bir

Telif Hakkı© 2025 by N.O. One

Oburluk

Bu yayının hiçbir bölümü, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama veya aktarma dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

yayıncıdan önceden yazılı izin alınmadan kullanılamaz.

Tüm Hakları Saklıdır ©

N.O. One, 1988 Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca bu çalışmanın Yazarları olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Bu yazarların sıkı çalışmalarına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, bu eserde kullanılan

bu eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsü ve ticari marka sahipleri kurgu, izinsiz kullanılmıştır. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Bu kitabın yazımında veya kapak resminde hiçbir yapay zeka kullanılmamıştır.

Kapak Tasarımı - Pretty Indie

Düzenleme - Encompass Press

Ltd

Oburluk, N.O. Bir

İçindekiler

[Adanmışlık](#)

[Uyarı / Önsöz](#)

[1. Birinci Bölüm](#)

[2. İkinci Bölüm](#)

[3. Üçüncü Bölüm](#)

[4. Dördüncü Bölüm](#)

[5. Beşinci Bölüm](#)

[6. Altıncı Bölüm](#)

[7. Yedinci Bölüm](#)

[8. Sekizinci Bölüm](#)

[9. Dokuzuncu Bölüm](#)

[10. Onuncu Bölüm](#)

[11. On Birinci Bölüm](#)

[12. On İkinci Bölüm](#)

[13. On Üçüncü Bölüm](#)

[14. Bölüm On Dört](#)

[15. On Beşinci Bölüm](#)

[16. On altıncı bölüm](#)

[17. On Yedinci Bölüm](#)

[18. On Sekizinci Bölüm](#)

[19. On Dokuzuncu Bölüm](#)

[20. Yirminci Bölüm](#) .

[21. Bölüm Yirmi Bir](#)
[22. Yirmi İkinci Bölüm](#)
[23. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
[24. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
[25. Yirmi Beşinci Bölüm](#)
[26. Yirmi Altıncı Bölüm](#)
[27. Yirmi Yedinci Bölüm](#)
[28. Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
[29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
[30. Otuzuncu Bölüm](#)
[31. Bölüm Otuz Bir](#)
[32. Otuz İkinci Bölüm](#)
[33. Otuz Üçüncü Bölüm](#)
[34. Bölüm Otuz Dört](#)
[Sarışın Olan](#)
[Esmer Olan Bizi](#)
[Takip Ediyor](#)
[N.O. One adlı yazarın diğer kitapları](#)
[Molly Shelby](#)
[Eva LeNoir](#)

Adanmışlık

Tüm kirli küçük sürtüklerimize... ölümlülerin arasında gururla yürüyün.

Uyarı / Önsöz

Bu kitap zifiri karanlıktan ziyade gri ölçekte olsa da, yine de uyarıyı ciddiye almanızı tavsiye ederiz. Bazı tetikleyici listelerinin bazıları için bir alışveriş listesi gibi olabileceğini biliyoruz, ancak şunu da biliyoruz diğerleri içinse bir zorunluluktur.

Gluttony seri ölümsüzler ve grafik şiddet içeriyor.

Baharatlı sahneler de grafiklidir, ancak non-con/dub-con olmadığını doğrulayabiliriz.

Herhangi bir şekilde bilmeniz gereken belirli bir şey varsa, bize sosyal medyada bir mesaj bırakmaktan, bize e-posta göndermekten veya web sitemizi ziyaret etmekten çekinmeyin - bunlar için ayrıntılar kitabın sonunda.

Oburluk tek başına okunabilir, ancak aynı zamanda muhteşem yazarlardan altı kitap daha içeren Yedi Ölümcül Günah serisinin bir parçasıdır

Yazarlar. Bunlarla ilgili ayrıntılar bu kitabın sonunda yer almaktadır. Bu kitap, ana kadın karakterin bir kadınla evlenmek zorunda olmadığı bir kitaptır. sonsuza dek mutlu olması için sadece bir adam seçer. Şanslı şey üç tane alır!

Gluttony'nin tadını çıkarın

;))

Birinci Bölüm

Bowie

"Sırtını eğ, Küçük Tavşan. Sik emerken ıslanan sürtüklere bayılırız."

Bu çok garip.

Doğu yakasının en ateşli pop yıldızı KC Duke'un epik şovunun ardından limuzinin arkasında, az önce ayrıldığımız kulüpteyiz. Planımız *H2O Records* müzik şirketinden Orion Thorne'u baştan çıkarmaktı ve bunu başardım, çok teşekkür ederim. Şirketin O'su o ve vücudumun ona verdiği tepkiye bakılırsa benim gecemin de O'su olabilir.

Beklemediğim şey ise tam burasıydı. En iyi arkadaşları, *H2O*'daki *H*'ler. İkiz olan.

İkizler. Her liseli kızın fantezisinin gerçeğe dönüşmesi gibi. Ateşli, zengin ve amıma bakışlarının ağırlığına bakılırsa, iş sikişmeye gelince pis olduklarını söyleyebilirim.

Görünüşe göre, Hadley ve Hayes izlemekten hoşlanıyor çünkü ikisi de sahneyi yönetmek dışında katılmaya istekli görünmüyor. Bu arada, sabahın aptal saatinde Şehrin etrafında yavaş bir gezintiye çıkarken şu anda beni boğan canavar horozla kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum. Ya da gece... her neyse. Tek bildiğim saatin kesinlikle üçü geçtiği ve eğer saat dörtten önce eve varamazsam rahatsız edici boyutlarda bir paniğe neden olacağı.

Benim için endişeleniyor, hepsi bu.

"Bunu daha iyi ne yapar biliyor musun?" İkizlerden biri konuşurken gözlerim söz konusu kocaman aletin sahibine dikiliyor. Oh, ve ben

İngiliz olduklarından mı bahsediyorsun? Bu noktada, Orion'un sikini emmenin mi yoksa Orion'un sikini emerken ikizlerin benimle küfürlü-İngiliz konuşmalarını dinlemenin mi beni her geçen kilometre daha da ıslattığından emin değilim. Benim tahminim yukarıdakilerin hepsi.

Orion'un yüzü bu saksafonun yol açtığı dökülmemiş gözyaşları yüzünden bulanık. Öğürme refleksim olmadığı ya da en azından çok az olduğu için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Yine de o derin, işkence görmüş, kahverengi gözler en iyi arkadaşlarına hiç dikkat etmiyor çünkü sadece bana odaklanmış durumdalar. Ve yumruğu başımın arkasına gelip at kuyruğumu avucunun etrafına sardığında, am dudaklarımın ince havaya doğru sıkıldığını hissediyorum. Bu neden bu kadar ateşli? Neden hiçbir uyarım olmadan boşalmanın eşiğindeyim?

Şu anda kimim ben?

"İçinde bir penis mi var?" Bu üstümden geliyor. Orion, ben dört ayak üzerindeyken bacaklarını iyice açmış oturuyor ve bu küçük oyunun her şeyini kontrol ediyor. Adam ağzımı beceriyor, istediği hızı, ihtiyaç duyduğu derinliği ve yanaklarımı çizen gözyaşı miktarını belirliyor.

"Hayır, buna ihtiyacı yok. Küçük Tavşan zaten kalçalarına boşalmak üzere, yardımımıza ihtiyacı yok." Yine ikizlerden biri cevap veriyor. "Ama kışına biraz renk katarsak görsel açıdan harika olur, özellikle de kendi dölüyle parlayan kel amcıyla." Hızlı ve sıcak bir tokat darbesi öne doğru sarsılmama neden olduğunda, dişlerimi sıkmama neden olmadığı için evrene teşekkür ediyorum. Bu kötü olurdu. Elbette Orion için ama eminim ki ben de sonuçlarına katlanırdım.

"Siktir." Orion'un bana verdiği tek kelimelik tepki amımı heyecanlandırıyor.

Başımı, eğik açıdan sırtımın ağrımasına neden olacak kadar geriye çekerken aletini boğazımdan kaydırarak çıkarıyor ve dudağının küçük bir kıvrımının görünmesine izin veriyor. Bu çok seksi, yalan söylemeyeceğim.

"Evet dostum, görünüşe göre Küçük Tavşanımız Orion Özel'i alıyor." Bunun ne olabileceğini analiz edemedim, ilk döl fışkırması dilime, ikincisi dudaklarıma, üçüncüsü yanağıma çarpıyor ve aman Tanrım, içinde daha ne kadar var?

Beni daha uzağa çeken Orion sikini önce gırtlığıma, sonra göğsüme doğrulttu, çenesi o kadar sıkıydı ki, bir çenesini kırmadığına şaşırdım.

diş. "Siktir." Bu sefer, tek kelime dudaklarından çıkan bir nefes gibi.

Şimdi, açık olalım. Hiçbir kadın tanımadığı birinden inci kolye almak istemez ama bu, ödeme gününden önceki olumsuzluktur.

Dolandırıcılık bu.

Eğer bir erkeğin işi bitirmek için üzerime dölleri fıskırtma fantezisiyle inlemem gerekiyorsa, o zaman yapacağım şey budur çünkü sözlerimi not edin, bir daha asla yatağa aç girmeyeceğim. *Brooklyn Nine-Nine*'in Yüzbaşı Raymond Holt'un bilge sözleriyle: "*Ne yapman gerekiyorsa onu yapmalısın.*"

Bu benim masaya yemek koyuşum.

Arkamda, ikizlerden biri kırmızı elbisemi kışımın üzerine geri yerleştirip amımı gizlerken, diğeri Orion'a temiz bir el havlusu uzatıyor. Boynumu ve göğsümü temizlemeden önce yanağımdaki dölünü silerken nazik dokunuş karşısında kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. Yani, onlar için bu sadece bir takılma, o zaman neden benimle ilgilenmek için zaman ayırırsınlar ki? Siktiğimin garipleri. Yine de itiraf etmeliyim ki... yapışkan şeylerin cildimde olmamasını takdir ediyorum.

Orion beklemediğim bir hareketle çenemi avuçluyor, dört parmağı bir tarafta, başparmağı diğeri tarafta, beni kendine doğru çekerken gözlerimin öfkeyle kısılmasına neden olacak kadar sert sıkıyor. Tam beni öpeceğini düşündüğüm anda duruyor ve aslında dudaklarını az önce boşaldığı yere koymayacağını anladığımda kalp atışlarımın hızlanmasından ve nefesimin sığlaşmasından gurur duymuyorum. Neden hayal kırıklığına uğradım? Ve daha da önemlisi, neden bunu çok ateşli buluyorum?

"Bence Küçük Tavşan ismi sana çok yakışıyor Jessica." Aklıma gelmeden yarım saniye önce kaşlarımı çatıyorum. İşte o zaman gözlerimi deviriyorum.

"Vay canına. Tamam. Bir Jessica Rabbit şakası. Ne kadar orijinal." Hay sikeyim. Ona karşı uysal ve şehvet dolu olmam gerekiyordu. Şimdi onlar sanırım. Ama ukala çenem bir türlü kapanmıyor. Ve sustuğunda bile, yüz ifadelerim röleyi alıyor. "Özür dilerim. Çok sert oldu." Hiç de üzgün değilim. O film kırk yaşında olabilir ama hâlâ dünyanın dört bir yanındaki kızıl kafalılardan canına okuyor.

Siktiğimin Jessica Rabbit'i.

"Oh, bunun bir omurgası var, Ry. Doğru seçim yapmanın tam zamanı." Omzumun üzerinden baktığımda, konuşanın koyu gri takım elbiseli ikiz olduğunu görüyorum.

"Onu kırana kadar becerebilirim, belki bu onu susturur." Kardeşinin aksine koyu renk kot pantolon ve siyah tişört giymiş olan diğer ikize kaşlarımı kaldırıyorum. Gerçek yüzleri dışında her şeyleriyle farklılar. Sanki Milyarder Ken, Asi Ken'le takılırken bir yandan da en iyi dostları Allan'ın Kızıl Barbie'yi sikiyle boğmasını izliyor. Eminim bu aksesuarları onlar yapmamıştır, değil mi?

Koruyucu ailedeyken o ikonik bebeklerden hiç almadım. Banyom bile yoktu.

Orion kıcıımı kurtardığında, ukalalığımla tüm dolandırıcılığıma mahvetmek üzereydim.

"Yeter." Asi Ken -çünkü hangi H'nin hangisi olduğunu bilmiyorum- Orion'a hırılıyor. Sanki bir aslan gibi ses çıkarıyor ve hain bedenim biraz sürtükçe bir tepki veriyor. Ve açık olmak gerekirse, bu kelimeyi olumlu anlamda kullanıyorum çünkü kız kardeşlerin de orgazma ihtiyacı var, hem de alabildikleri kadar çok.

Arkasındaki bölmeye vuran Orion, karartılmış cam bir santim aşağı inerken konuşuyor. "Nerede durabiliyorsan dur."

Limuzinin zemininde hala diz çökmüş durumdayım -ve size rahat olmadığını söylememe izin verin- araba biraz savrulduktan sonra tamamen durduğunda. Bir dakikadan kısa bir süre sonra, şoför kapıyı açarken Milyarder Ken debriyajımı bana uzattı. "Gösteri için teşekkürler."

O kadar şaşırmıştım ki beni kovduklarını anlamam bir saniye sürdü. Kelimenin tam anlamıyla beni kaldırıma bırakıyorlar. En azından kapıyı cadde tarafından açmadılar. Küçük merhametler, sanırım.

"Anneleriniz çok gurur duyuyor olmalı." Kendime engel olamıyorum, bir veda atışıyla ayrılmak zorundayım çünkü bu pislikler zengin, hak sahibi, orospu çocuklarının tanımı.

Hangisinin güldüğünü bilmiyorum çünkü ayaklarım kaldırıma değer değmez kapı arkamdan hızla çarpılıyor.

"Üzgünüm, bayan." Şoför gruptaki tek düzgün kişi. Ta ki bana birkaç banknot verene kadar. "Eve dönüş için."

Sanki ben kendi yol paramı ödeyemeyecek miyim? Pislikler. Hem de hepsi.

Eve vardığımda, mavimsi renk aşığı Manhattan'dan Midtown'a kadar uzanan milyonlarca pencere camından yansıyor. Bakışlarımı hızlıca ana ekranıma çevirdiğimde saatin sabahın dördünü geçtiğini ve Mickey'nin benim için çok endişeleneceğini biliyorum.

Dairemizin kapısından içeri girer girmez, yüzünde rahatlama ifadesiyle bana doğru koşuyor.

"Bebeğim, lanet olsun. Sana bir şey oldu sandım." Sonra beni öpüyor ve nefesimdeki Orion'un tadını alıp almadığını merak ediyorum. Hayır, buraya gelirken birkaç nane şekeri çıkırdatmışım.

"Özür dilerim Mickey. Isırmadı."

"Onu becerdin mi?" Bir adım geri çekildi, Orion'un aletinin içimde olduğuna dair kanıt arar gibi beni bir aşığı bir yukarı süzdü.

"Hayır." Omuzlarım kapının tahtasına yaslanıyor, köklü başarısızlık duygum beni yere seriyor.

"En azından ona sakso çektin mi?" Şimdi ağzıma bakıyor, başparmağı kendi alt dudağını ovuşturuyor.

"Evet, ama sanırım yeterli değildi." Omuz silkiyorum, bu izi arkamızda bırakıp başka birine geçebileceğimizi umuyorum çünkü beni ne kadar heyecanlandırsalar da yüzeylerinin altında daha karanlık bir şey var.

"Sorun yok, bebeğim. B planı zamanı." Hay sikeyim. Bundan korkuyordum.

İkinci Bölüm

Bowie

On Sekiz Yıl Önce - Dokuz Yaşında

Bugün hava o kadar sıcak ki neredeyse dayanamayacağım. Kelimenin tam anlamıyla içten dışa eriyormuşum gibi hissediyorum, ama bu yüzden verandanın basamaklarında, gölgede duruyorum. Burası daha serin. Buzlu şeker istedim ama Linda yeni üvey kardeşim gelene kadar beklemem gerektiğini söyledi.

Beklemek umurumda değil. Umarım Seth'ten daha iyi biridir. Seth'in iyi davrandığı tek kişi küçük kız kardeşi Emma. Linda ve Ray'e bile iyi davranmıyor. Bir gece onu göndermeyi konuşurlarken kulak misafiri oldum, ama Linda ekstra para için onu tutmaları gerektiğinde ısrar etti.

"Çekil, kukla."

"Ow!" Seth verandanın basamaklarının karşı tarafına oturmadan önce, az önce tekmelediği yer olan belimi ovuyorum. Yüzünde başka bir şey söylemem için beni cesaretlendiren bir ifadeyle bana bakıyor.

Ondan korkmuyorum. Onun bir zorba olduğunu biliyorum ama annem öldüğünde sadece dört yaşında olmama rağmen bana zorbalardan bahsettiğini hatırlıyorum. Onların sadece öfkeli, kıskanç insanlar olduğunu ve bir zorbayı yenmenin en iyi yolunun onları görmezden gelmek olduğunu, çünkü size ulaşabileceklerini bildiklerinde bunu sevdiklerini söylerdi. Gerçek sözleri şöyleydi: "Onları nezaketle öldür, Bowie, bu onların canına okur." Annem çok küfür ederdi. Sanırım sıklıkla en sevdiği kelimelerden biriydi çünkü sürekli kullanırdı.

Büyükannem ve büyükbabamın yanına gönderildiğimde, "siktir" kelimesinin çocuklar tarafından kullanılmaması gerektiği bana defalarca hatırlatıldı. Sanırım bu yüzden artık beni istemiyorlardı. Bu ve belki de Gran'e kek pişirmeye çalışırken mutfakta çıkardığım yangın. Tamam, belki de ne olacağını görmek için bulaşık havlusunu bilerek fırına koymuştum ama bu yüzden gönderilmeyi beklemiyordum.

Bu beş yıl önceydi ve bu benim üçüncü koruyucu ailem.

Sadece dokuz yaşında olabilirim ama şimdiden ergen gibi hissediyorum. Yemin ederim bir ay önce on üç yaşına basan Seth'ten daha olgunum. Onun sistemden çıkmasına sadece beş yıl var, benim ise hayatta olduğum süre kadar beklemem gerekiyor. Adil görünmüyor. Ama saf değilim. Hayatın adaletsiz olduğunu biliyorum, bu yüzden onu kendi yönümde sallamalıyım.

Yaşlanmayı en çok dört gözle beklediğim şey kendi evimin olması. Kendi arabam. Tavanı aşağı inen şu süslü arabalardan biri. Kendime ait şeyler istiyorum. Kimsenin dokunamayacağı, kıramayacağı ya da benden alamayacağı şeyler çünkü onlar benim.

"O burada! Çocuklar, gülümseyin ve en iyi şekilde davranın yoksa sonuçları olacak." Linda merdivenlerden inip evin önüne park eden eski kahverengi arabaya doğru koşuyor. Ses tonu her zamanki gibi sert ve sessiz, gizli bir tehdit, sadece bizim için, ama gülümsemesi yeni gelen çocuğumuz ve sosyal hizmet görevlisi için.

Arabanın arka kapısı açılıyor ve içinden dağınık sarı saçlı küçük bir çocuk fırlıyor. Ya da belki kahverengidir. Orada duruyor, evi, Linda'yı, Seth'i, Emma'yı ve son olarak beni değerlendiriyor. Gözleri kısık ve dudakları gergin, ama ellerinin kıpırdanışındaki belirsizliği görebiliyorum.

Linda yeni çocukla resmi olarak tanıştırmadan önce sosyal hizmet görevlisiyle el sıkışıyor, sonra hepsi dönüp bize doğru yöneliyor.

"Çocuklar, bu Mickey. Dokuz yaşında ve bir süre bizimle kalacak. Ona odasını gösterir misiniz?" Linda'nın hastalıklı tatlı gülümsemesi beni yanıltmıyor ama sosyal hizmet görevlilerini her zaman yanıltıyor.

"En büyükleri ben olduğum için ben yaparım." Seth ayağa kalkıyor. "Bu benim küçük kız kardeşim, Emma. Şuradaki de Bowie." Kasıtlı olarak

Adımı yanlış telaffuz ediyor, beni kızdırmaya çalışıyor ama ben sadece gözlerimi deviriyorum. "Hadi ama Mickey."

Yeni çocuk omuzlarını silkiyor, bana bakarken kaşları biraz hafifliyor. "Sen de mi geliyorsun?"

Başımı sallayarak ayağa kalkıyorum ve arkamızda Linda ve sosyal hizmet görevlisi olduğu halde hep birlikte eve giriyoruz.

Her birimizin kendi odası var, ancak ben buna daha çok uyumak için bir kutu diyebilirim çünkü gereksinimleri ancak karşılıyorlar - bunu sadece çok okumayı sevdiğim için biliyorum - ama annem bana sahip olduğum her şey için her zaman minnettar olmamı söyledi, bu yüzden şikayet etmiyorum. En azından açıkça değil. Hepimizin odası evin ikinci katında, önce Emma'nın, sonra Seth'in, sonra da benimkinden önce boş bir oda var. Sanırım orası artık Mickey'nin odası.

Seth bizi merdivenlerden yukarı çıkarmaya devam ederken yetişkinler muhtemelen kahve içmek ve Linda'nın her ziyaretlerinde pişirdiği keklerden yemek için mutfağa gidiyorlar.

"İlk kapı Emma, sonra ben, sonra da sen." Seth arkamıza bakıp yalnız olduğumuzdan, yetişkinlerin artık bizi duymadığından emin olduktan sonra yüzü şeytani bir çizgi film karakteri gibi buruşuyor. "Eğer horlayıp beni uyandırırsan, suratını dağıtırım. Gürültü yapıp beni rahatsız edersen bacaklarını kırarım. Eğer beni herhangi bir şey için ispiyonlarsan, ki her şeyden bahsediyorum, hayatını cehenneme çeviririm. Anladın mı, yeni çocuk?" Seth şimdi Mickey'yi kollarından tutarak yeni yatak odasının kapısına sıkıştırmış durumda.

Mickey başını sallıyor, Seth onun üzerinde toprağın efendisi gibi yükselirken gözleri kocaman açılıyor.

"Güzel."

Sırada ne olduğunu biliyorum, geldiğimde bana da yapmıştı, ondan sonra sadece üç hafta dayanabilen çocuğa da. Seth'in nefes alış şekli, boğazının arkasından çıkan o gıcırıltılı ses...

Ben de onu ittim. "Bu kadar iğrenç olma, Seth. Resmi anladı. Şimdi git lütfen." İtmenin onu görmezden gelmek ya da nezaketle öldürmek olmadığını biliyorum ama lütfen dedim ve Mickey'nin üzgün yüzünü görmekten hoşlanmıyorum. Seth onun her tarafını sardıktan sonra kesinlikle görmek istemiyorum, çünkü o korkunç gırtlak sesiydi... Biliyorum.

"Yeni bir acemimiz daha olduğu için cesur davranıyorsun, değil mi Bowie?" Adımı yanlış telaffuz ediyor... yine... ve bildiğim küfürleri kullanmak istiyorum ama onları saklıyorum. Seth'i ispiyonlamaya iznimiz yok ama o bunu bana yapmakta bir sakınca görmüyor.

"Sosyal hizmet görevlisi aşağıda, Seth. Buradan ayrılmak istiyorsan söylemen yeterli, ben de seve seve merdivenlerden iner ve yüzüme yumruk atıp kan kaybetmeme neden olduğunu söylerim." Sosyal hizmet görevlisi gerçekten korktuğu tek kişi. Emma'dan ayrılmak istemediğini biliyorum ve ben de onları ayırmaktan sorumlu olmak istemiyorum. Çok utangaç ve nadiren konuşuyor ve eğer benim de bir ağabeyim olsaydı, ben de birlikte kalmak isterdim.

"Buna cüret edemezsin." Seth'in gözleri bana dikildi.

"Ben yapardım." Yeni çocuğa dönerek içimi çektim. "İlk günden çılgınca olduğu için üzgünüm ama bunu yapmak zorunda kalırsam... yüzüme yumruk atar mısın? Söz veriyorum seni ele vermeyeceğim. Bütün suçu Seth'e atacağım."

Mickey'nin yüzü derin bir kaş çatmadan şoka dönüşüyor ve muhtemelen hangimizin daha deli olduğuna karar vermeye çalışarak birkaç kez benden Seth'e bakıyor. Seth diyeceğim çünkü içten içe haklılığımı kanıtlamak için suratıma yumruk yemek zorunda kalmamayı umuyorum, ama yapacağım.

Boğazını temizleyen Mickey'nin parlak mavi gözleri bana dikiliyor. "Evet. Ne gerekiyorsa yapacağım."

"Evet!" Seth'e döndüğümde en yeni üvey kardeşimizin resmen benim tarafımda olduğunu düşünerek havaya yumruk atıyorum. "Peki, bizi yalnız bırakacak mısın yoksa sosyal hizmet görevlisiyle geziye mi çıkacaksın?"

Kaşlarını çatan ifadesi değişmedi ve eğer bakışlar öldürebilseydi sanırım Mickey'nin de benim de işimiz biterdi, ama öldüremezler, bu yüzden sırtışım devam ediyor.

"Şimdilik." Seth, bunca zamandır sessiz kalan Emma'ya bakıyor -her zaman öyle, yani bunda şaşıllacak bir şey yok. "Hadi ama, abla. Bu ezikleri rahat bırakalım."

İkisi de Seth'in odasına girip kapıyı arkalarından usulca kapatıyorlar. Normalde çarparak kapanması gerekirdi ama... sosyal hizmet görevlisi.

"Adım Bowie, bu arada, şarkıcı gibi, onun söylediği gibi değil." Elimi sıkması için uzattım, çünkü bunun kibarca olması gerekiyordu.

"Teşekkürler Bowie. Kaydettiğin için teşekkürler. Şarkıcının kim olduğunu bilmiyorum ama." Elimi sıktıktan sonra tekrar boğazını temizliyor.

"Merak etme, sana göstereceğim. O en iyisidir." Ona kocaman bir göz kırpıyorum, tıpkı annemin bana dinlemem için yeni bir şarkı verdiğinde yaptığı gibi.

"Ee..." Ayağını halıya sürtüyor, elleri ceplerinde. "O zaman birlikte takılacağız?" Emin değil gibi görünüyor ama ben hemen sırtıyorum çünkü daha önce hiç 'birlikte takılacağım' biri olmamıştı.

"Evet. Artık sen ve ben varız Mickey."

Üçüncü Bölüm

Bowie

Günümüz

"Gergin misin?" Mickey'nin sorusu zihinsel hazırlığımı böldüğü için beni ürkütüyor. Omzumun üzerinden bakarak ona hızlıca gülümsedikten sonra dikkatimi yatak odamızın duvarındaki beyaz tahtaya veriyorum. Yakında ayrı dairelerde yaşıyor olacağız. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

"Hayır, sadece bilgilerini ezberlediğimden emin oluyorum." Bakışlarım panoyu tekrar tekrar tararken, üç adamın resimlerini biyografilerine bağlayan mavi ipliği takip ederken merak ediyorum. "O Forbes makalesi aylar önceydi, Abyss'in hâlâ onların evinde olduğunu nereden biliyoruz?"

Ayrıca, neden bu adamların hepsi aynı apartmanda yaşıyor? Manhattan'da yaşam alanı kısıtlı ama üçü aynı daireyi mi paylaşıyor? Bahse girerim orası bekar evinin merkezidir ve bir sürü kadın girip çıkıyordur.

"İşte burada sen devreye giriyorsun." Mickey önüme geçerek yönetim kurulunu görmemi engelliyor. "Şimdiye kadar sahip oldukları en iyi yönetici asistanı olacaksın ve daha fazlasını isterlerse, onlara daha fazlasını vereceksin." Mickey'nin fark edeceği kadar irkiliyorum. "Bu bizim son işimiz bebeğim. Bundan sonraki hayatımız için hazır olacağız. Bunu istiyorsun, değil mi? Yani, pahalı zevklerin var, biliyorsun değil mi?" Kıkırdıyor, yanağını avucunun içine alıyor. "Birlikte takılırız. Sadece sen ve ben."

"Evet, sadece sen ve ben. Ama..." Başını yana eğerek gözlerini dişlerimin arasına sıkışmış alt dudağıma dikeyyor. Hoşuna gitmeyecek bir şey söylemek üzere olduğumu biliyor. "İş i halletmek için onlarla yatmam gerekeceğini sanmıyorum." Geçen sefer beni resmen kapı dışarı ettiler. Tamam, belki *tekmelemek* abartı olabilir ama sabahın dördünde kaldırıma çıkmak bir üst seviye utanç yürüyüşüdür.

"Yapılması gerekeni yapacağına inanıyorum, ama unutma bebeğim, iş başındayken hile yapmıyorsun, tamam mı? Biz sağlamız ve eğer bir ya da üç sik emmek sana para dolu bir kasanın ya da bu durumda Abyss'in şifresini veriyorsa, o zaman... büzül bakalım güzelim."

Adam haklı. Bu anlaşmamızın bir parçası çünkü işaretlerimiz asla aramıza giremez. Önemli olan tek şey nihai hedeftir. Karayipler'de beyaz kumlu plajlar, şemsiyeli içkiler ve kaliteli yemekler. Ödül bu ve bunu elde etmek için vücudumu kullanmam gerekiyorsa, öyle olsun. O mutlu olduğunda benim de mutlu olduğumdan bahsetmiyorum bile. Ona çok şey borçluyum, dürüst olmak gerekirse hayatımı. Eğer koruyucu aileme gelmeseydi, kim bilir ne olurdu. Sorun değil, bunu yapabilirim... onun için. Bizim için.

Mickey hayatı boyunca bunun hayalini kurdu ve ben de bunu onun için gerçekleştirmek istiyorum. Güneş kremi stoklamam gerekecek çünkü çilli cildim neredeyse kağıt beyazı ve güneş yanıklarından oluşan kabarcıkların seksi bir tarafı yok. Birkaç yıl Miami'de yaşadığımızda dersimi almıştım.

"Evet, biliyorum. Bir yolunu bulacağım."

Mickey dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor, bir an gözlerimi süzüyor, sanki plana uyup uymadığımdan emin olmak ister gibi, sonra başını sallıyor.

"Güzel, had i sipariş verelim. Tayland yemeğ i mi?"

"Evet, kulağa hoş geliyor." İç çekiyorum. Midemi ekş itiyor.

Mickey'nin en sevdiğ i, liseden mezun olmadan iki ay önce yetiştirme yurdundan ayrıld ığımızdan beri en rahat ettiğ i yemek. Mickey birkaç ay daha küçük olduğu için, on sekiz yaş ına girmeyi beklerken tüm zamanını bizim küçük dairemizde geçiriyordu.

Yaptığımız ilk şey sokağ ın aşı ağı sındaki dükkândan küçük dairemize Tayland yemeğ i sipariş etmek oldu. O gece, evdeki tek halının üzerine bağ daş kurup oturduk ve sadece konuştuk, etrafımızda mum ış ığı vardı çünkü elektrik ş iirketi henüz elektriğ i açmamış tı. Saatlerce ve

Saatler sonra, para bulmak için didinmek zorunda kalmayacağımız yeni bir hayat yarattık. Tatile çıkmamanın sadece bir hayal değil, her yıl gerçekleşen bir olay olduğu bir hayat.

Ülkenin dört bir yanındaki üniversitelere başvurduktan sonra Florida'da karar kıldık. Mickey de ben de başvurduğumuz neredeyse tüm okullarda dört yıllık akademik burslar kazandık. Mickey işlerimiz için teknik becerilerini kullanarak Bilgisayar Bilimleri alanında uzmanlaşırken, ben de İşletme yan dalıyla İngiliz Edebiyatı bölümünü seçtim.

İstediğimiz sayıda okula gidebilirdik; lise transkriptlerimiz mükemmele yakındı; ben okul birincisi, o ise okul ikincisi olmuştu. Sonunda Miami'nin havasının daha iyi olduğu konusunda anlaştık. Ayrıca ikimizin de manzara değişikliğine ihtiyacı vardı.

Akşam yemeğimizin gelmesini beklerken tahtaya döndüm ve gözlerimi kısarak başımı yana eğdim. Bu adamlarda bir şeyler var. Elbette, ilkokuldan beri en iyi arkadaşlar, ama sanki tek bir varlık gibiler.

Kıyafetleri dışında ikizleri birbirinden ayırmak imkansız ve Orion da aynı tavırları paylaşıyor, mesela sırtışları mükemmel. Sanırım bu tür kendini beğenmişlikleri zengin okullarında öğretiyorlar.

"Ne düşünüyorsun?"

Mickey'nin sorusu karşısında omuz silkiyorum, tam olarak ne düşündüğümde emin değilim.

"Yani bu üçüne her şey gümüş tepside sunuluyor - hayır, gümüş bile değil. Onların tepsisi som altın. Görünüşleri, paraları ve zekaları var, sözüm ona. Biz ise aldığımız her kuruş için savaşmak zorundayız." Tamam, yine abartıyor olabilirim. Hırsızlık tam olarak zahmetli bir iş değil. Yine de zaman alıcı olduğu kesin ve riskleri çok büyük. Sadece yanlış hedefler tarafından dövülme ya da daha kötüsü yerin dibine girme tehlikesiyle karşı karşıya değiliz, aynı zamanda hapis cezası tehdidi de başımızın üzerinde sürekli asılı duran bir korku. Bir çok kez kıl payı kurtulduk, bu yüzden de artık kazıklarımızı kıl payı kurtulacak şekilde planlıyoruz.

Avantajlar ise oldukça harika. Mesela bu daireyi ele alalım. Manhattan'da yaşamamanın maliyeti neredeyse fahiş. Elbette, eski paranız ya da çok fazla yeni paranız varsa

Yeterince kolay, ama normal insanlar için hamamböceği ailesi barındırmayan makul büyüklükte bir daire bulmak çok zor. Eğer şanslıysanız, bina yöneticisi olan bir yer bulursunuz. Öğrendiğimize göre, onlar şehirde tanınması gereken en değerli insanlar.

Binamız oldukça lüks, Midtown'da Times Meydanı'ndan yeterince uzakta, her gün turist ordularıyla uğraşmamıza gerek kalmıyor. En üst katta oturuyoruz, hatta burayı satın aldığımızda çatı katındaki teras için de pazarlık yapmıştık. Ve işte burada, manzaramızı engelleyen hiçbir şey olmadan körfeze bakan modern bir iki yatak odasındayız.

Sanırım başkalarına kazık atmak iyi para kazandırıyor diyebiliriz.

"Dünya böyle bebeğim. Ve sahip oldukları her şey adil bir oyun." Onu bunu bilmem ama bence senin olanı koruyamıyorsan, onu elinde tutma ayrıcalığına da sahip olmamalısın. Onları tamamen yok etmiyoruz. Sadece hayatımızı daha iyi hale getirecek kadarını alıyoruz. Hedeflerimizi seçtiğimde, genellikle boktan insanlar oluyorlar. Bu vicdanımı rahatlatıyor.

Önemli bir şeyi unutmadığımdan emin olmak için beyaz tahtaya ortalanmış üç resme geri dönüyorum. Bakışlarım bir adamdan diğerine ipliği takip ederken kendimi suçluyu bulmaya çalışan bir dedektif gibi hissediyorum -ironi gözümünden kaçmıyor-. Acaba kadınlarını hep paylaşıyorlar mı? Paketlenmiş bir anlaşma mı bu?

Düşüncelerim limuzinde kırımın ve amımın ikizlere sergilendiği ve Orion'un sakinin beni boğarak öldürmekten iki hamle uzakta olduğu o geceye geri dönüyor. Üçünün de aynı anda ayrılması tesadüf gibi gelmiyordu. Arabada o şekilde oturuyorlardı. Beni öyle konumlandırırlardı. Sıradan bir olay gibi sahnelenmiş gibi hissettirdi. Merak ediyorum.

"Mickey?"

"Evet, bebeğim?" Büyük resme bakmak istercesine tahtadan bir adım geri çekildiğimde arkamdaki tabak çanak şingirtisi durmuyor.

"İş başvurusu... kimin içindi? Hangi mal sahibi?" Cevabı zaten biliyorum ama tekrar duymam gerekiyor.

"Sana söyledim, üçü için de." Mickey'nin bana kızgın olması umurumda değil çünkü işe almalarını nasıl sağlayacağımı bildiğimi düşünüyorum.

diğer başvuru sahipleri yerine beni tercih etti.

"Evet, biliyorum, sadece teyit etmek istedim." Homurdanması gözlerimi yaşarttı. Mickey büyük bir işten önce hep böyle olur. Gergindir, kontrol tamamen onda olmadığına rahat değildir.

"Ve bu arada, şu anki yönetici asistanları önümüzdeki üç ay için işten çıkarıldı." Mickey'nin patlattığı bomba kafamı neredeyse kırbaç etkisi yaratacak kadar hızlı bir şekilde ona doğru çeviriyor.

"Üç... ay mı?" Planım çantasına az miktarda kokain atmaktı, geçen gün yanından geçerken bunu yaptım. Bunu yaptıktan sonra Mickey'i aradım, o da kullan at telefonda ihbar hattına isimsiz bir arama yaparak Abby Flemmings'in uyuşturucu bulundurduğunu söyledi. Plan, davası mahkemeye taşınana kadar şartlı tahliye edilmesi idi. Ya da belki kovulması. Üç adam hakkında öğrendiğimiz her şeye göre, kötü davranışlara müsamaha göstermiyorlar. Tabii aktör değilse.

İkiyüzlüler. Zenginlerin yolu.

"Evet, plan geri tepti, biz de doğaçlama yapmak zorunda kaldık." İçkilerimizi ve bardaklarımızı çıkarmasını izlerken kaşlarımı çatıyorum.

"Mickey! Bir dakikalığına hareket etmeyi bırakıp bana neler olduğunu anlatabilir misin?" Kaçamak cevaplar vermesinden hoşlanmıyorum, bu bir sonraki söyleyeceği şeyden nefret edeceğim anlamına geliyor.

İç çekerek avuçlarını tezgâha bastırıyor ve başını omuzlarının arasına alıp sıkıntısını gösterecek kadar sallıyor. Anlıyorum, zorluyorum ama lanet olsun, neler olduğunu bilmem gerek.

"O şerefsizler onu kefaletle çıkardılar, sonra da havalı bir avukat tuttular. Neredeyse bir gün iş kaybettim, bu yüzden başka bir çözüm bulmak zorunda kaldım." Bitirdiğinde başını kaldırıyor ve tereddütsüz bana bakıyor. "B Planı."

Sözleri karşısında kaşlarımı çattım. "Bu noktada daha çok D planı gibi. Sen ne yaptın? Üç aydır dışarıda olduğunu nereden biliyorsun?" Garip bir şekilde spesifik.

"Onu ezmesi için bir adama yüklü miktarda para ödedim. Kaza gibi görünmesi için." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi mutfakta dolaşmaya devam ediyor.

"Ne oluyor Mickey?" Öfkemi ancak fısıldayabiliyorum, o kadar şaşırmış durumdayım. "Ona zarar mı verdin?" O bir hedef değildi, o da bizim gibi sıradan bir insandı.

Teslimatçı adam ortaya çıkmak için bu anı seçti. Mickey beni görmezden gelerek, olabildiğince sakın bir şekilde dahili telefona doğru yürüyor ve adamı içeri çağırıyor.

"O iyi olacak. Onun için endişelenmene gerek yok." Parmaklarıyla kapının kolunu kavrayan Mickey'nin bakışları benimkilerle buluşuyor ve bir an için birbirimize bakıyoruz, ta ki yavaş, çocuksu bir sırıtış ağzının kenarlarını kaldırına kadar. "Halledildi bebeğim. Şimdi tek yapman gereken kendi payına düşeni yapmak. Ne kadar iyi çalışırsan, o kadar çabuk olur."

Ona doğru yürüyorum, sadece birkaç santim uzağındayken duruyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Biz insanlara zarar vermeyiz Mickey. Zorbalar hak ettiklerini bulurlar, ama ya diğerleri? Biz. Biz incitmeyiz. İncitmeyiz. Onlara."

Mickey'nin ağzı aniden benimkinin üzerinde, eli başımın arkasında ve dili içeri girmek istiyor. Ne yaptığını biliyorum, tüm numaralarını iyi biliyorum ve yıllar önce üvey kardeşim olduğundan beri öyleyim. Ama bu adam neredeyse yirmi yıldır benim değişmezim, kayam, her şeyim oldu ve onu reddetmek neredeyse imkânsız.

Öpücüğün içinde eridiğimde, geri çekiliyor ve alnını benimkine yaslıyor, nefesleri öncekinden daha ağır geliyor. "Sadece sen ve ben varız, bebeğim. Hayallerimizi gerçekleştirmek için ne yapmamız gerekiyorsa onu yaparız."

Başımı sallıyorum ve tam başım omzuna yerleşmişken kapının çalınması anımızı bozuyor.

On dakika sonra, Mickey beni sorgularken, karşılıklı oturmuş, bağdaş kurmuş ve yemeğimizi yiyorduk.

"Peki, şirketin adı neden H2O?" Sorusunun hemen ardından ağzına bir yığın erişte tıktırıyor.

"Baş harfleri. İkizler, Hadley ve Hayes, sonra da Orion." Çubuklarımı ağzıma götürüp kızarmış pilavımı çiğnerken Mickey Pad Thai'sini yutuyor ve doğru cevabım karşısında başını sallıyor.

"Bana gençlik yıllarını anlat." İçecek almaya giderken dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve rolümü ne kadar iyi öğrendiğimi görünce sırıtıyor. Onu gururlandırdığımı bildiğim için göğsümde hissettiğim her zamanki sıcaklık geri dönüyor ve beni elimden geldiğince iyi cevap vermeye teşvik ediyor.

"Orion dokuz ayla üç kardeşin en küçüğü. Yatılı okulda tanıştılar, Notting Hill'deki Kingston Akademisi'nde." İsmi duyunca iç geçirdim. "O filme bayılırım."

Mickey bana bir kadeh şarap, kendisine de bir bira getirirken bana bakıyor. "Konsantre ol."

"Her neyse, onlar tanışmak içinde Londra'da, ve süslü yan, ve ayrılmaz oldular. On yedi yaş civarında başkalarıyla takılmayı bıraktıkları ve çoğunlukla kendi içlerine kapandıkları dışında o dönemle ilgili fazla bilgi bulamadım. Hayes ve Orion'un sınıf atladığı yerde Hadley sınıfta kaldı." Bunu tuhaf bulduğumu ve bunun entelektüel olmaktan çok kişilikle ilgili bir şey olduğundan emin olduğumu eklemiyorum. "Sanırım bunu ona karşı kullanabilirim. Belki de bu bir zayıflıktır." Dürüst olmak gerekirse bundan şüpheliyim ama bir kız hayal kurabilir. Sonraki birkaç gün boyunca, Mickey rastgele zamanlarda beni sınıyor, bir plak şirketinde çalışmanın bir gereği olması ihtimaline karşı bazı rastgele müzik bilgileri ekliyor. Dün geceye gelindiğinde, her şey yerli yerindeydi ve bilgimi hiç düşünmeden aktarabiliyordum. Bu sabah son birkaç gündür yaşadığım gerginliklerin hiçbirini yaşamıyorum ve iş görüşmem konusunda kendime güveniyorum ama yine de dolabımı karıştırıyor, renk konusunda tereddüt ediyorum. Uzmanlar mavinin en iyisi olduğunu çünkü güven, sadakat ve dürüstlük havası verdiğini söylüyor. Sorun şu ki, siyah liderlik ve otoriteyi gösteriyor, bu da bu üçlünün kendi dünyalarında ilişki kurabilecekleri bir şey. Ama benim iletmek istediğim şey bu mu? Hayır. Bir yönetici asistanı olarak, topuklu ayakkabılar içinde onların kaltağı olacağım. Güç göstermemi istemiyorlar. Mavi olsun. Bluzum için daha açık bir ton ile dizlerimin hemen üzerinde kesilen konik bir kobalt blazer ceket ve etek. İlk iki düğmeyi açık bıraktığımda ve renkleri bir araya getirmek için bir eşarp tercih ettiğimde hafif bir seksi ipucu ile profesyonel. "Saçını böyle mi yapıyorsun?" Mickey duştan çıktığında aynada gözlerimiz buluşuyor, havlu

kalçalarına sarılmıştı.

"Neden?" Saçlarımı alçak bir topuz yaptım ve birkaç dalgalı tutam yüzümü çerçeveleyiyor. Kızıl saçlarım doğal, birkaç röfle dışında tenime mükemmel uyum sağlayan bir tonu var. "Profesyonel ve düzgün."

"Evet ve bu kelimelerin hiçbirisi seksi demiyor." Arkamdan yaklaşan Mickey, hâlâ çıplak olan omzuma ıslak bir öpücük kondururken bakışlarımızı tutuyor. "Aşağıya bırak." Sonra göz kırptırıyor ve uzaklaşıyor.

Haklı tabii ki. Aşağıya bıraktığımda parlak bir perde gibi sırtımın ortasının hemen altına kadar uzanıyor, ama yeniden şekillendirecek zamanım yok.

Mickey banyoya geri döndüğünde parlaticımı alıp çantamı yataktan aşırıyorum ve o görmeden acele ediyorum. Bunu yaptığımı bilmiyorsa ona gerçekten meydan mı okuyorum?

"Sonra görüşürüz!" Odamızdan aceleyle çıkarken sesleniyorum ve her ihtimale karşı kapıyı kapatıyorum. Cevap vermiyor, muhtemelen beni duymadı bile.

Asansörden inerken dudaklarıma karpuz renginde şeffaf bir parlaticı sürüyorum, sonra bir sağa bir sola dönüp boy aynasında kıyafetimi kontrol ediyorum. Dairem için gerçekten bir tane daha almam gerekiyor. Sahip olduğumuz tek ayna banyomuzda.

Tam kapılar açılırken derin bir nefes alıyorum, sonra yavaş ve sabit bir şekilde bırakıyorum.

Bunu yapabilirim. İlk rodeom değil ama nedense gerginim. Belki de daha önce onları baştan çıkarmayı denediğim ve umduğum gibi sonuçlanmadığı içindir.

Ayrıca, bu konuda detaylı konuşmadık ama bu iş ne olursa olsun, Mickey ve ben Manhattan'dan kalkan ilk uçağa atlamak zorunda kalacağımızı biliyoruz, hatta belki de ABD'den bile çünkü bu adamlar acımasız ve bize zarar verebilecek güce sahipler.

Ve iyi bir şekilde değil.

Dördüncü Bölüm

Hayes

"Yönetici asistanlığı rolü beni motive ediyor. Her günün farklı olduğu ve yeni bir meydan okuma oluşturduğu bir ortamda başarılı oluyorum. Ayrıca detay odaklı biriyim..."

Bayan Jones mülakat soruma yanıt olarak konuşmasına devam ediyor ve bu beni çok sıkıyor. Son birkaç saat içinde burada gezdirdiğimiz tüm yönetici asistanı adaylarının kurabiye kalıbı versiyonlarına benziyor. Yine de güzel. Özgeçmiş de iyi görünüyor. Tüm doğru şeyleri söylüyor, sırtı dik oturuyor ve göz teması sağlam... kendinden emin.

"Teşekkür ederim, Bayan Jones. Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?" O günün son adayı ve bu saçmalık için gerçekten zamanım yok, ama şeytan sürerken ihtiyaçlar olmalı.

"Evet, efendim." Bunu söyleme şeklini, dilini hafifçe yuvarlamasını seviyorum. Şu anda tüm dikkatim onda. "İlk üç ayda sizi nasıl etkileyebildim?"

"Senden istediğimiz şeyi, tam olarak istediğimiz zamanda yaparak. Bir görevin neden yerine getirilmediğine dair bahaneleri ya da acıklı hikâyeleri kabul etmeyiz. Üç CEO'nun yönetici asistanı olmak çok fazla zamanınızı gerektirecek. Her şeyinizi vermeye gerçekten hazır mısınız? Çünkü bu iş, eğer peşinde olduğunuz şey buysa, size bir albüm anlaşması getirecek bir iş değil." Ofislerimizde çalışmak isteyen pek çok kişinin müzik sektörüne girmek için alternatif gündemleri var, ancak personel değişiminin yüksek olması verimli değil, bu yüzden gözlerinde yıldız olanları ayıklamak zorundayız.

"Bir melodiyi tutabilsem bile, halkın gözünde olmak bana göre değil. Yani bir sonraki Taylor Swift olmaya çalışmam konusunda endişelenmenize gerek yok, efendim." Vücut dili bana doğruyu söylediğini gösteriyor. Kıpırdamıyor, rahat olmasına rağmen duruşu mükemmel ve göz teması hâlâ yerinde. Koyu yeşil, bir gül fidanının yaprakları gibi. "Bununla birlikte, şimdiye kadar sahip olduğunuz en iyi yönetici asistanı olmak için elimden gelen her şeyi yapmaya tamamen hazırım." Sırıttıyor, mükemmel makyajlı dudakları iyi prova edildiği belli olan bir gülümsemeyle yukarı doğru geriliyor.

"Bu pozisyon sadece üç ay için, ama bizi etkilemeyi başarırsan şirket içinde sana başka bir pozisyon bulabiliriz. Aradığınız şey bu mu?" Sadakatinin nerede yatacağını görmek istiyorum, çünkü eğer başka bir yere gitmekten mutlu olacaksa, ona önemli bir konuda güvenemeyiz.

"Kesinlikle. Böyle bir plak şirketinin iç işleyişi her zaman ilgimi çekmiştir. Müziğin nasıl yapıldığını, yapılması gereken perde arkası işleri, bir şarkıda parmağı olan tüm unutulmuş insanları görmek..." Sanki mutlu bir anının içindeymiş gibi iç çekiyor. "Her şey bana oldukça büyülmüş görünüyor, efendim."

Bu kelimenin sikimi ne hale getirdiğini biliyor mu? Çünkü bunu söylemeye devam ediyor ve hafif gülümsemesinin ardında tamamen farkında olduğunu düşündüren daha karanlık bir şey var.

Yine de sorularıma verdiği cevaplar çok abartılı. Çok prova edilmiş. İnsanların iyi bir izlenim bırakmak için mülakattan önce hazırlanmayı sevdiklerini biliyorum ama Bella Jones'la ilgili her şey bana sahte geliyor.

Büyük meşe masamın arkasında, deri sandalyemde öne doğru oturuyorum ve gözlerimi kısıyorum. Değerlendiriyorum.

Kımıldamıyor, ürkmüyor, kıpırdamıyor... şüpheli. Ondan önceki aday zaten daha nitelikli.

Dirseklerimi masaya dayayıp ellerimi birbirine kenetliyorum. "Bugün zaman ayırdığınız için teşekkürler Bayan Jones. Biz-"

"S'up, fuckface! Bu ba-Oh..." Hadley ofisimin kapısını çarparak açtı ve hiç umursamadan içeri girdi. Standart. "Merhaba, Küçük Tavşan."

"Görüşmesini bitirmek üzereyiz Bay Beckett. Birkaç dakika dışarıda beklerseniz, Crosby size kahve getirecek." Görünüşte sakın ve kibar biriyim. İçimden ise ikiz kardeşime profesyonel olmayan bir çatlak olduğu için nasıl işkence edebileceğimi hayal ediyorum.

"Yeni yönetici asistanımız bana bir kahve getirse nasıl olur? Ruhum gibi sade ve şekersiz olsun... Çünkü ben yeterince tatlıyım." Bayan Jones'a kaşlarını sallıyor, alamet-i farikası olan Tic Tac'ları çıtırdatıyor ve yanılmıyorsa hoşuna gidiyor.

Kesinlikle H2O malzemesi değil. Üç aylığına bir yönetici asistanına ihtiyacımız var, dikkat dağıtıcı birine değil.

"Bayan Jones. Geldiğiniz için teşekkürler. İrtibatta olacağız." Durumu kontrol etmeye çalışarak ayağa kalktım ve Hadley'nin hâlâ kucakladığı kapıya doğru elimle işaret ettim.

Kibarca başını sallıyor. "Dört gözle bekliyorum." Ayağa kalkarak öne doğru bir adım atıyor ve elini uzatıyor. Sarsılışı sert, diğer her şeyi gibi iyi prova edilmiş.

Yavaşça kapıya doğru yürürken Hadley'nin gözleri onun üzerinde asla baş edemeyeceği bir açlıkla dolaşıyor ve ben iç çekiyorum çünkü kardeşimi tanıyorum...

Üç...iki...

"İşi aldın. Pazartesi sabahı başlayabilirsin. Kahvemi unutma." Sonra kapıyı arkasından çarpıyor ve kendini dramatik bir şekilde kapının önüne atıyor. "Ben aşığım. KC Duke şovundan sonra onu asla limuzinden atmamalıydık."

"Vay anasını, bu o mu?" Dürüst olmak gerekirse, yüzünü görmedim ama kıcını...? Evet. Onu tanıyabilirim. Bunu bilmek onu işe almayı daha da kötü bir fikir haline getiriyor.

"Etten kemikten, kardeşim. Acaba bugün iç çamaşırı giyiyor muydu? Umarım giymemiştir."

Masamın önüne geçip tünüyorum, ellerimi kenarına dayayıp bileklerimi çapraz yapıyorum.

"O bizim için çalışamaz. Çalışanları becermek yasaktır diye katı bir kuralımız var ve bunu gözlerinde görebiliyorum... Onu becermek istiyorsun."

"Hayır, onu mahvetmek istiyorum." Sırıltısı tehdit dolu ve kaşlarını yine sallıyor, ama öncekinden çok daha az şakacı bir şekilde. "Bu sadece

Üç ay, değil mi? Kirlenmek istediğini biliyoruz. Ona bir feragatname imzalatırız ve Abby dönene kadar sistemimden çıkmış olur. Halledildi." Sanki dünya barışını çözmüş gibi ellerini iki yana açıyor.

Sorun şu ki, onunla tartışmanın bir anlamı yok. Ne dersem diyeyim, bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulur. Bir şeyi kafasına koydu mu, ondan adam olmaz.

Onda dişlerimi kenetleyen bir şey var ve buna bir anlam veremiyorum, ama sanırım şimdi bunu anlamak için zamanım olacak.

"Gerçekten istediğin bir şey mi var, Hads? Sen içeri dalmadan önce Crosby masasında değil miydi?" Hadley, Orion ve ben hepimiz bir yönetici asistanını paylaşmayı seviyoruz, ancak kendi bireysel sekreterlerimiz var. Crosby benim sekreterim ve işinde harika olmasına rağmen kardeşime olan aşkı yüzünden onu hiçbir zaman kontrol edemiyor. Davetsiz misafirimiz de bu yüzden.

"O orada, sen görüşürken içeri girersem kızacağını söyledi. Umurumda olmadığını söyledim ve yine de geldim." Omuz silkti. "Geldiğime memnunum." Kasıklarını avuçluyor ve elini bırakmadan önce bir hırıltıyla kaldırıyor. "Aslında yeni Rayne Over Knights şarkısını yapan o piçin iç organlarının yeniden düzenlenmesi gerektiğini söylemek için geldim -eğlenceli bir şekilde değil, daha çok ondan sarkan bir şekilde- ve bunu yapacak kişinin ben olmasını planlıyorum. Parçayı yeniden üretmeden önce mi sonra mı olacağına henüz karar vermedim."

Bir zamanlar Hadley'nin ezme ve yumruklama ihtiyacı kendine sakladığı bir şeydi, bu da Orion ve benim temizlememiz gereken çok fazla pislik olduğu anlamına geliyordu. Şimdi ise üçümüz arasında açık ve dürüst bir politika var. Bu hiçbir şeyin olmasını engellemiyor, ancak önceden bilmek, planlamak için daha fazla zaman ile temizliği kolaylaştırıyor.

"Tamam... Neden?" Henüz Mayıs ayında değiliz, yani en azından adamı öldürmeyecek.

Hadley, Bayan Jones'un az önce boşalttığı koltuğa uzanmış, başını geriye doğru sallıyor.

"Neden olmasın ki?" Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru oturur. "A. Pist berbat. B. Sekreterime kaba davrandı. C.

Karıştırma mühendisi, Orion'un pazarlama stratejisini kötülediğini duymuş. D. Aptal saçları var."

Sebepler yetersiz, ama genellikle öyledir.

"Ve sadece bir uyarıdan ziyade içinin dışıyla yeniden düzenlenmesine ihtiyacı olduğundan emin misin?"

"Bu bir uyarı, kardeşim." Sırıttırıyor, ayağa kalkarken avuçlarını sandalyenin kollarına vuruyor. "Hadi, bugünlük işin bitti. Gidip sevişecek ya da dövüşecek bir şeyler bulalım."

"Aslında, işim bitmeden önce başka bir toplantım var."

"Hayır. Crosby yeniden planladı ve Orion otoparkta bekliyor... Eğer kendini daha iyi hissedeceksen kızı yarın araştırabiliriz." Kapıyı açıp hareket etmemi bekliyor.

Gözlerimi deviriyorum ve iç çekerek masadan kalkıyorum. Bu gece sevişmeyeceğim ya da kavga etmeyeceğim ama ikizimi ve en iyi arkadaşımızı ağırlayacağım. Her zaman. Ve yeni çalışanımızın geçmişini kesinlikle kontrol edeceğiz, çünkü zaten bir başlangıç tarihi var.

"Sen bir otuzbircisin. Bunu biliyorsun, değil mi?" Yanında durdum ve kaşlarımı kaldırdım.

"Evet ama ben seksi bir otuzbirciyim ve sen beni seviyorsun."

Beşinci Bölüm

Bowie

Bu iş, boğazımın ortasına sıkışmış bir kasık kılıyla birlikte büyük taşakları emecek. Pazartesi sabahı, sözleşmemde, yapılacaklar listemde ve hafta sonu gelen kutumdaki lanet notta belirtildiği gibi sekizde işe gidiyorum. Sekiz. En son ne zaman düzenli olarak bu kadar erken kalkmak zorunda kaldığımı hatırlamıyorum.

Peki ben ne yapıyorum? H2O'nun şehir merkezindeki ofislerine giriyorum, girişte otomatik cam kapı var ve şehir merkezindeki modern binanın yirmi altı katına da hizmet veren üç asansörden birine biniyorum. H2O son iki katı kir alıyor elbette. Patronlarım için en iyisi.

Yönetici asistanları olarak benim görevim, şirket sahiplerinin, sekreterlerinin, hukuk ve insan kaynaklarının çalıştığı, çatı katına eşdeğer idari katta. Bizim altımızda satış ve pazarlama ekiplerinin yanı sıra şirketin ihtiyaçlarına bağlı olarak departmandan departmana geçiş yapan stajyerlerin çoğu yer alıyor. Kayıt stüdyosu ise Brooklyn'de.

Gülümsemem parlak ve naif, sanki piyangoyu yeni kazanmışım gibi. Bu durum, birçok sınavdan ilki olduğumu tahmin ettiğim sınavda başarısız olduğumun farkına varmamı daha da cesaret kırıcı hale getiriyor. Az önce rastladığım manzara bir insan arı kovanından farksız.

Herkes, ama herkes diyorum, sanki saatlerdir buradaymış gibi vızır vızır çalışıyor. Hepsi neşeli ve boktan, hem sabit hatlar hem de cep telefonları için çalan telefonlara cevap veriyorlar. Çoğu dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor, bazıları

kulaklıklar, diğerleri de sanki Google'da çalışıyormuşuz gibi o lastik topların üzerinde zıplıyorlar. En azından resepsiyonun sağındaki tüm çalışanlar, çünkü sol tarafta her iki tarafında da açık kapılar olan geniş bir koridor var ama görünürde kimse yok.

Pazartesi sabahı saatin sekiz olduğunu söylemiş miydim? Bu insanlar nasıl bu kadar neşeli?

Evet, bu bir sonraki seviye ve ben bunun için yaratılmadım.

"Merhaba. Ben Bo-Bella." Hayatımı sikeyim, sahte adımları unutamıyorum. Geçen Cuma görüşmemden önce tanıştığım punk rock tutkunu, uzun boylu, podyum modeli resepsiyonist megawatt gücünde bir gülümseme takınıyor ve konuşmak üzereymiş gibi eğiliyor. Ama ben kelime kusmuğumla içeri daldım. "Ofisin sekizde açıldığını sanıyordum? Bana sekiz demişlerdi. Ama bu saat sekizde başlamanın enerjisi değil. Daha çok li-"

"Hey! Sakin ol. Bir acemiye göre tam zamanında geldin. Mesele şu ki, burası saat tam sekizde deli gibi meşgul oluyor, bu yüzden hepimiz işle boğulmadan önce arayı kapatmak ve bir kahve içmek için biraz erken geliyoruz. Bu koridordan aşağı inin, Hadley'nin sekreteri sizi bekliyor."

Her şeyin y o l u n d a gideceğini düşünerek omuzlarım birkaç santim düşüyor. Her şey yolunda.

Sabah saatlerinde, Hadley'nin sekreteri ve her yönüyle bir rock yıldızı olan Ginny'ye öğle yemeğine kadar eşlik ederek buradaki asıl görevimin ne olacağını öğreniyorum.

Üç sekreter arasında en uzun süredir burada olan Ginny. Tam olarak başından beri. Ona neden buradaki işleri kendisinin yürütmediğini sorduğumda, içini çekti ve bana içinde büyük bir sevgi barındıran küçük bir gülümseme verdi.

"Ben onların ilk işe aldığı kişiydim ve o zamanlar çocuklar işlerini yoluna koyarken sadece dördümüz vardık," diye açıkladı turum sırasında, canlı kişiliğine uygun bir şekilde bana göz kırparak. "Onlar getirdikleri plak anlaşmalarının her biri için sıkı bir mücadele verirken ördüklerini sıraya dizen bendim. Ama soruna cevap vermek gerekirse, burada Hadley için çalışmaktan ve onu hizada tutmaktan mutluyum." Sesindeki gurur, gözlerindeki ışıltıyla eşleşiyordu. Altmışlı yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyorum.

simsiyah saçları ve gözlerinin köşelerindeki belirgin çizgiler. Yaşının hakkını veriyor.

Üç markayı henüz görmedim ya da onlarla tanışmadım. Ginny'ye göre, yasal ve muhasebeyle ilgili her şeyden sorumlu CEO olarak Hayes bizim katta en sık bulunan kişi. Orion zamanının çoğunu alt katta pazarlama ve tanıtım ekibiyle geçirirken Hadley çoğu zaman Brooklyn'de prodüksiyon ekibi ve sanatçılarla birlikte oluyor. Sanırım bu yüzden işlerini yapacak bir yönetici asistanına ihtiyaçları var çünkü sandviçimi yemeye bile fırsat bulamadan üç maraton ve bir bar gezintisine eşdeğer yürüdüğümden oldukça eminim. Bu gidişle öğle yemeği için zamanım olduğuna şükretmeliyim.

Talimatlar, şifreler, kodlar ve lanet bir Gizlilik Sözleşmesi ile dolu defterimi toplarken - itiraf etmeliyim ki planlarım için ideal değil - küçük pembe bir nesne dikkatimi çekiyor. Başımı kaldırıyorum, bakışlarım sanki burada benden saklanabilecek biri varmış gibi küçük, klostrofobi yaratan ofis alanının etrafında dolaşıyor. Masamın etrafından dolanarak dışarıya, Hayes, Hadley ve Orion'un sekreterleri tarafından tamponlanmış ofislerinin bulunduğu koridora bakıyorum. Klavyelerdeki parmak tıkrıtları ya da dolap çekmecelerinin kapanmadan önce çıkardığı sesler dışında, masamdaki küçük hediye için tek bir şüpheli aday bile göremiyorum.

Bilgisayar ekranımın hemen altında sandalyemin karşısında oturan bir origami tavşan. Sevimli, basit. Tahmin etmem gerekirse Hadley'nin bana bir hediye bıraktığını söyleyebilirim ama bütün gün ofiste değildi, bu yüzden sadece bunun için uğrayacağını düşünemiyorum. Öte yandan, bana taktığı lakabı gizleme zahmetine bile girmiyor, yani başka biri benimle dalga geçiyor olabilir. Kim bilir? Her halükarda, bunu iyi şans tilsimi olarak kullanabilirim.

Belki Hadley beni korkutmaya çalışıyordur, belki de origami yapan gizli bir hayranım vardır, her iki durumda da hayatta kalmak istiyorsam aklımı başımda tutmalıyım. Salı sabahı yanıldığımı kanıtladı.

Hiçbir şey beni ikinci güne hazırlayamazdı. Aşamalı bir giriş, kolay bir geçiş ya da Ginny'nin saniyeler içinde her şeyi mahvetmediğimden emin olmak için bana eşlik etmesi bile yok. Adil olmak gerekirse,

Yapmanın en iyi öğretmen olduğu konusunda beni uyarmıştı ama bilmediği şey başarısız olmanın bir seçenek olmadığı.

Zor öğrenilen bir ders kisvesi altında, yapılacaklar listemde kesin talimatlarla birlikte üç sade kahve, sipariş üzerine hazırlanmış öğle yemekleri, pahalı ve sağlıklı atıştırmalıklar, kuru temizleme ve taze bir buket çiçek toplamak için şehrin sokaklarına atıldım. Ginny her dört günde bir yeni bir aranjman alıyor. Üç değil, beş değil.

Görünüşe göre, Hadley'nin masama bıraktığı nota göre, eğer işi batırırsam bu anlaşmayı bozacak.

Hadley'nin aşırı uçlarda olduğuna dair ilk uyarım buydu.

Saat altı olduğunda, hayatın ve işin anlamını yeniden değerlendiriyor ve bu lanet kolyeye gerçekten ihtiyacımız olup olmadığını ve Mickey'nin neden kışını yırtarak çalışmadığını merak ediyorum. Sonra beyaz kumlu plajları ve meyveli içecekleri hatırlıyorum, bu yüzden büyük kız külotumu yukarı çekiyorum ve kendimi üçüncü gün için psikolojiye sokuyorum.

Tam çıkmadan önce masamın önünden geçerken duruyorum ve başımı yana çeviriyorum, bakışlarım ahşap yüzeye düşüyor. Dudaklarımın kenarlarında beliren gülümsemeye engel olamıyorum.

Bir tavşan origamisi, açık yeşil ve kafasına çizilmiş göz kırpan bir yüz. Onu elime alıp inceliyorum, gizli tavşan yapımcımın onu ne zaman bıraktığını ve yaparken gören olup olmadığını merak ediyorum. Burada çalışmaya başladığımdan beri benimle neredeyse iki kelime etmedikleri için çocukları eliyorum. Kahvesini bıraktığımda Hayes hırladı ve kapıyı suratıma çarptı.

"Buyurun efendim. Şekersiz, sütsüz, gösterişsiz." Şirin olmaya çalışıyordum, dava et beni. Üç ruhsuz CEO da içeceklerini tamamen aynı sevdiğinden, Hayes'in başının üzerindeki daimi bulutu kovmak için ona biraz güneş ışığı vermeyi düşündüm.

"Siyahın tanımı. Bir barista olarak çağrını kaçırdın." Kafamın içinde ona o lanet çubuğu kışından çıkarmasını ve tavır nakli yaptırmasını tavsiye ettim. Yüz ifadem ise tarafsızlığın timsaliydi.

Yarın onu biraz tatlandırmak için "yanlışıyla" oraya bir şeker atacağım. Huysuz piç ölmezdi. Yeterince komik, pek de iyi olmayan tavrına rağmen aksanı hala çok seksi.

Çıkarken resepsiyonistimiz Phoebe'ye sesleniyorum, üvey annem düzenli olarak *Friends* izlediği için adını hatırlamak yeterince kolay. Yine de boyları ve ince yapıları dışında hiçbir ortak noktaları yok. Bizim Phoebe'nin pürüzsüz, koyu bir teni ve ela gözleri var. Doğal bukleleri bir hale gibi, traş edilmiş bir tarafı hariç, bu da tüm kulak çıtçıtlarını ortaya çıkarıyor. Punk'ın asi ışıltısını klasik podyum güzelliğiyle mükemmel bir uyum içinde ilk kez görüyorum.

"Hey, peki... ofiste origami yapmayı seven birini tanıyor musun?" Masasında küçük kâğıt yaratıklar olan tek kişi ben olamam, değil mi?

Phoebe bilgisayarını kapatmadan önce bana doğru hızlı bir bakış atarak cevap olarak başını sallıyor.

"Oh, belki Monty, hukuk stajyeri? Görüşmelerde hep bir şeyler karalıyor ya da elleriyle bir şeyler yapıyor." Omuz silkiyor çünkü bana söyleyebileceklerinin hepsi bu kadar ve sanırım o da benim kadar eve gitmeye hevesli.

Sonunda eve vardığımda beni sıcak bir banyo ve Mickey tarafından ayarlanmış en sevdiğim paket servis karşıladı. İkisini de ziyan etmek istemediğim için banyoda yedim ve muhteşemdi. Ancak uyuyakaldığım ve neredeyse boğulduğum kısım tamamen farklı bir hikayeydi. Banyo suyunun içinde sıçrayıp kendi pisliğinizde boğulmanın seksi bir tarafı yok.

En güzel anım değildi.

Çarşamba günü uyandığımda, elimi taşın altına koymaya ve daha ofise girmeden kahve siparişi vermeye karar verdim. Bu da beni yediyi yirmi geçe durağıma ulaştıracak metroya yetişebilmek için evden daha da erken çıktığım anlamına geliyor. Ancak kahve dükkânı yedi buçukta açılıyor çünkü onlar bir avuç piç kurusu.

İnsanların sekizde işte olması gerektiğini bile bile neden bu kadar geç açsınlar ki? En azından ilk sırada benim olacağımı düşünürsün. Ne yazık ki değilim ve patronlarımın kahve içeceği tek yer burası olduğu için işimi tehlikeye atmadan başka bir dükkâna gitmek için kalabalık New York caddesini bile geçemiyorum.

Bu işi kaybedersem Mickey çıldırır, kelime oyunu yapmıyorum.

"Bilardo?" Baristanın bu ismi söylediğini duyunca kaşlarımı çattım. Kim çocuğuna Billiard adını verir ki? Muhtemelen patronlarım gibi biri. Bunu yapacak kadar aşağılıktırlar.

"Billiard?" Barista daha yüksek sesle bağılıyor ve hepimiz dükkânın etrafına bakıyoruz, umarım bu şerefsizin ağzının payını alır da yolumuza devam ederiz.

"Garip bir isim, ha?" Varlığımı zar zor fark eden komşuma sırtıyorum. New Yorklular konuşamayacak kadar meşgul oldukları için başlarını bile sallayamıyorlar.

"Üç kahve, sade. Bir tutam hindistan cevizi sütlü latte-" Oh, lanet olsun. Bu benim. Siparişimi almak için acele ederken, isme kaşlarımı çatıyorum.

"Duyduğun bu muydu? Bella dedim, Billiard değil."

"Stewart!" Pislik herif adını doğru söylemiş, değil mi?

Sabahın geri kalanı dünden daha berbat geçmeye devam ediyor ve bunu aşmak çok zor. Yine de, Orion masama doğru geliyor, bu yüzden sabahım biraz daha eğlenceli hale gelebilir. Tabii yanlış bir şey yapmadıysam ve o da beni kovmaya gelmediyse.

"Merhaba Bella. Daha önce uğrayamadığım için özür dilerim. Rayne of Knights'ın yeni albümü için tüm pazarlama kampanyamızın teslim tarihi yaklaşıyordu, bu yüzden ekiple son ana kadar çalıştım." En azından bu, kahvelerin sekreterin masasından öteye gittiğini neden hiç görmediğimi açıklıyor. Yarım yamalak teşekkürleri ve ardından gelen dudak bükmelerinden anladığım kadarıyla Drew'un benden hoşlandığını sanmıyorum.

"Endişelenme, gerçekten. Hâlâ işleri öğrenmeye çalışıyorum, bu yüzden beni sık sık görmemen daha iyi olur, böylece beni yargılayamazsın." Bunun patronunuza söyleyeceğiniz bir şey olmadığından eminim ama artık ortada, geri dönüşü yok.

Orion masamın köşesinde oturuyor ve daha üç ay önce sikinin boğazıma ne kadar derin girdiğini düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. Yine, yapmam gereken en profesyonel şey bu değil.

"Nasıl gidiyor? İşini seviyor musun?" Sorusu hakkında uzun uzun düşünüyorum çünkü doğruyu söylemek bana puan kazandırmayacak.

"Her birinizin tüm tuhaflıklarını ve tercihlerini tanımak biraz zor ama kısa sürede alışacağım." İşte,

Şikayet gibi görünmeden dürüstçe.

Orion eğiliyor ve sandal ağacı kolonyasının kokusu beni neredeyse sandalyemden düşürüyor.

"Yardım edebileceğim bir şey olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun." Göz kırparak ve ince bir gülümsemeyle ayağa kalkıyor, omzumu sıvazlıyor ve uzaklaşıyor.

Günümün geri kalanı onun her bir sözünü ve hareketini tek tek analiz etmeye çalışmakla geçti. Etkileşimimize bakılırsa, üçü arasında en kolay *girenin* o olacağını söyleyebilirim.

Hadley'nin beni en yakın düz zeminde becereceğinden emin olduğum yerde, sanırım sadece birkaç dakika sonra varlığımı unutturdu. Hayes bana bakamıyor bile, bu da beni neden işe aldığı sorusunu akla getiriyor. Ama Orion? Şey, o sadece... hoş biri. Koyu kahverengi saçları ve uyumlu gözleri içimi ısıtıyor, ayrıca tam bir makine gibi yapıldığından bahsetmiyorum bile. Sikişmek için yapılmış bir makine gibi.

Aklım Orion'da olduğu için bugün ofiste daha uzun süre kalmaya ve Drew'u beklemeye karar verdim. Planım ofisine gizlice bir göz atıp zevkleri hakkında bir fikir edinmek.

Ama en iyi planlar hakkında ne derler bilir misiniz? Ofisin kapısı kilitliyse ve ben, lanet olası yönetici asistanı, anahtara sahip değilsem hiçbir anlam ifade etmezler. *Henüz*.

Masama döndüğümde onu gördüm. Defterimin üstünde mavi bir tavşan origamisi, üzerine bir gülümseme çizilmiş ve dili dışarı çıkmış, benimle alay ediyor.

Tamam, ilk başta şirindi ama şimdi sadece ürkütücü hisler veriyor.

Midtown'daki daireme varıp akşam yemeğimi yerken onu aradığımda Mickey evindeki ofisinde kameralarla ve anlamadığım şeylerle uğraşıyordu. Konuşmamız kısa sürüyor, tıpkı son günlerdeki sigortası gibi, ben de hızlı bir duş alıp tek başıma yatağa yığılıyorum.

Perşembe günü geldiğinde, bu işi kendi kaltağım haline getirebileceğimden eminim.

Bu noktada, rutinimi yönlendirmek daha kolay. Kahveyi erken almaya gerek yok, bu yüzden önce ofise gidiyorum, sabah işlerime başlıyorum ve

Sekiz buçuk gibi kafeye koşuyorum. *B* harfini anlıyorlar, yani artık benim adım bu. Orion'un gönlünü alma riskini göze alarak kahvesinin yanına bir çörek alıyorum. Sonra bunun tuhaf görüneceğini fark edip her birine birer tane olmak üzere üç tane alıyorum. Ama bu da bir şekilde yanlış geliyor, bu yüzden sekreterler için üç tane daha alıyorum.

Kendimden emin bir şekilde ofise geri dönüyorum, Phoebe için bir yaban mersinli muffin bırakıyorum çünkü resepsiyon görevlisine yağ çekmek her zaman iyi bir fikirdir. Onlar her şeyi görür, her şeyi bilir ve bulabileceğiniz en derin dedikodu kuyusudur.

Turumu atarken, Orion'un ofis kapısının açık olduğunu ve üç patronun da içeride konuştuklarını görünce şaşıyorum. Dinlememek ya da bakmamak için kendimi gerçekten zor tutuyorum çünkü lanet olsun, ölümcüller. Hayes'in üzerindeki koyu gri takım elbiseden -o olduğunu biliyorum çünkü kışındaki sopa omuzlarını güzel ve kare yapıyor- Orion'un üzerindeki siyah pantolon ve siyah kazağa ve Hadley'in üzerindeki koyu kot pantolon ve beyaz düğmeli bluza kadar. Yalan söylemeyeceğim, üst düğmelerini açık bırakan ve kollarını dirseklerine kadar kıvrıp kaslı ön kollarını gösteren bir adamda lezzetli bir şey var.

"İşte." Sese göz kırpıyorum, başımı sallıyorum ve kaynağa bakıyorum. Drew dudaklarında bir sırıtış ve sanki beni üç çeşit yemeğe bakarken yakalamış gibi kaşlarını kaldırmış bir şekilde birkaç kağıt mendil uzatıyor. Ki dürüst olalım, kesinlikle öyle yaptı.

"Bu ne için?" Evet, hepimiz biliyoruz ama ona söyleteceğim.

"Salya."

"Hardy har har." Sırtım Orion'un ofisine dönük olduğu için mendilleri alıyorum -daha çok elinden koparıyorum- ve ağzımın kenarını siliyorum... her ihtimale karşı.

"Gördüklerini beğendin mi, Küçük Tavşan?" Derin, gırtlaktan gelen ses, nefesinin lobumu gıdıkladığı kulağımdan karnımın alt kısmına doğru sanki bir roller coaster'dan aşağı inmişim gibi süzülüyor.

"Yüce Tanrım. Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?" Tamam, belki de tavrımı değiştirmeliyim.

"İşte o omurga. Kavga ettiklerinde her zaman daha eğlenceli oluyor." Sözleri üzerine dönüp ona bakıyorum ve şaka yapmadığını anlıyorum. "Şaka yapmıyorum.

Elinde salladığı uyarı bayrağı kırmızı değil, üzerinde kurukafa ve kemikler olan, tehlike, tehlike, tehlike diye bağırarak koyu mor bir bayrak.

"Hadley, yönetici asistanımızı rahat bırak." Orion şimdi kapıda, bakışları Hadley'nin beni öğlen atıştırmalığı olarak yemediğini kontrol eder gibi beni değerlendiriyor.

"İstediğin bu mu, Küçük Tavşan? Yalnız kalmak mı?" Buna ne demem gerekiyor? Drew tam orada, beni izliyor, muhtemelen mükemmel saçları ve burnunun üzerinde duran profesyonel gözlükleriyle beni yargılıyor.

Siktir et, sanırım onun ilgisini çekebilmem için Hadley'nin zorlanması gerekiyor. "İşimi yapmak istiyorum, efendim."

Dişlerinin arasından hava emerek geri çekiliyor ve omzunun üzerinden seslenecek kadar başını çeviriyor. "Hayes, duydun mu?"

"Siktir git Had, kışını da buraya getir." Sadece bir ses duyuyoruz çünkü Hayes artık bizim açımızdan görünmüyor.

"Ağabey eğlenceli değil ama mola vermek istersen beni nerede bulacağını biliyorsun." Hadley'e cevap vermiyorum, sadece çenemi kaldırıyorum ve omuzlarımı meydan okurcasına dikleştiriyorum. Hadley alt dudağını ısırarak dişleri ve çıplakmışım gibi vücudumun her santimine dokunan bakışlarıyla geriye doğru yürüyerek Orion'un ofisine giriyor ve kapıyı kapatmadan önce bana bir göz kırıyor.

"İK'ya gidip şikâyet etmeni söyledim ama dürüst olmak gerekirse bu onun için bir oyun. Havlıyor ama ısırıyor." Drew bana değerli bir bilgi vermiş ve Hadley konusunda nasıl bir yol izleyeceğime karar vermek bana kalmış gibi omuz silkiyor.

Özel hayatına, ofisine, masasına, anahtarlarına erişebilmek için beni takip etmesini istediğimi pek bilmiyor.

Orion's Abyss kolyesini ve temsil ettiği iki yüz elli milyonun her kuruşunu istiyorum ve bu, büyük kötü kurdun beni kovalayabilmesi için tavşan rolünü oynamam anlamına geliyorsa, o zaman bana koşu ayakkabıları verin, ben varım.

Öğleden sonranın çoğunu çocuklar için kişisel işler yaparak geçirdikten sonra, ayaklarımın bu topukluları giymekten greve gitmek üzere olduğuna yemin edebilirim. Sanırım bu şehirdeki diğer kurumsal kadınlar gibi ben de alışacağım, ama Tanrım, su toplamaları benim felaketim olacak.

Belki Mickey benim için ayaklarımı ovar. Sonra Perşembe akşamı olduğunu ve arkadaşlarımız Craig ve Melanie ile planları olduğunu hatırlıyorum. Tek kişilik banyo.

Ve The Cure'un bize defalarca söylediği gibi, Cuma günü için yaşarız, özellikle de kurumsal dünyada. Aynı fikirdeyim.

Şimdiye kadar, sabah işlerim ve öğleden sonra toparlanmalarım rutinimi oluşturdum. Ginny'nin notlarına göre, hafta sonu demek, hafta sonu için ihtiyaçları olan her şeyi aldıklarından emin olmam gerektiği anlamına geliyor ki, aşağıdan söylediğine göre, izin günümde aranmadığımdan emin olmak için harika bir yol.

Bilmediği şey ise benim çağrılmak istediğim.

Bu yüzden Manhattan'ın aşağısında, Doğu Houston ile Prince Caddesi arasındaki şık mağazadan Hayes'in elbise ayakkabılarını almayı *unutuyorum*. Kaliteli ayakkabılar için saçma sapan paralar harcayanlar sadece kadınlar değil diyelim.

Umarım yarın öğleden sonra ayakkabılarının olmadığını fark ettiğinde panik içinde beni arar. Ayakkabılar benim dairemde olacak ve o aradığında, onları onların evine bırakarak günü kurtaracağım.

Bu şekilde dairelerine girip, düzeni kontrol edeceğim. Bana yeterince güvendiklerinde evlerinin anahtarını alacağım ama o kadar bekleyemeyecek kadar sabırsızım.

"Hey, ilk haftayı atlattın mı?" Bu iş için ihtiyacım olan her şeyin yazılı olduğu, renklerle kodlandığı ve önem sırasına göre numaralandırıldığı defterimden başımı kaldırdığımda Orion'un diğer tarafta, elleri cebinde ve dudaklarında nazlı bir gülümsemeyle durduğunu görüyorum.

"Çok az. Ayaklarımın bavullarını toplayıp giderken *Bella Ciao* şarkısını söylediklerine eminim." Sırıtiyorum çünkü ben böyle zekiyim.

"Ayakların sık sık İtalyan devrim şarkıları söyleme eğiliminde mi?" Hem flört ediyor hem de güvenli mesafesini koruyor.

Kısa bir süre önce, limuzininde dört ayak üstündeyken ağzımı sikiyordun.

Bu düşünceyle dudaklarımı yalıyorum ve sanki iğrenç anılarımı okuyabiliyormuş gibi, gözleri saldırmaya hazır bir yırtıcı gibi kahverenginin daha koyu bir tonuna dönüşüyor.

Hmm, işte bu, Orion. Gel ve beni yakala.

O otuz saniye ne kadar yoğun geçtiyse de, Ginny arkasından yaklaşıp ikimizin de boğazımızı temizlemesine neden olduğu anda o ruh hali kayboluyor.

"Gelecek hafta daha kolay olacağına eminim. Değil mi, Ginny?" Orion Ginny'nin sırtını sıvazlıyor.

"Bu kız çabuk öğreniyor. Onu kısa sürede yola getireceğiz." "Hiç şüphem yok. İyi bir hafta sonu geçirin hanımlar, görüşürüz. Pazartesi günü."

Ginny ve ben ikimiz de gülümsüyoruz, ama benimki daha baştan çıkarıcı, onunki ise tamamen işle ilgili.

Orion uzaklaştığında, bana küçük bir kırıntı vereceğini umarak onu izliyorum.

Ve işte oldu. Köşeyi dönmeden hemen önce omzunun üzerinden bakıyor, gözlerimiz kilitleniyor ve bana verdiği gülümseme bu gezegendeki herhangi bir kadının donunu eritebilir.

Puan.

Şimdi, Hayes üzerinde sihrimi kullanabilseydim, planımızın ikinci bölümü için hazır olurdum.

Altıncı Bölüm

Orion

"Bu şeye gitmek zorunda mıyız?" Hadley camdan sehparamızı çevreleyen pelüş koltuklardan birine çöküyor ve küçük bir kutu Tic Tacs çıkarıyor.

"Evet, zorundayız. Yaz müzik festivali için yeni bir sponsorlar ve CEO'nun yüz yüze görüşmesine ihtiyaçları var. Sadece bir saat kadar sürecek, ondan sonra sikişecek bir şeyler bulmakta özgürsün." Burbonun tıpasını çıkarıp kendime bir bardak doldururken kıkırdıyorum.

"Bu gece sosyalleşmemizi istiyorsan iki tane daha doldursan iyi olur, 'Ry.' Hayes, bize şehrin ışıklarının harika manzarasını sunan cam duvarımızın önündeki geniş masada oturuyor. Dizüstü bilgisayarının ekranı, tuşlara dokunurken sert yüzünü aydınlatıyor, görünüşte kayıtsız ama etrafında olup biten her şeyin tamamen farkında.

"İki tane daha, geliyor." Aslında üç tane dolduruyorum çünkü en iyi arkadaşlarımı tanıyorum. Hayes ilkini içip hemen bir tane daha isteyecek, ben de kendimi bir işten kurtarmış oluyorum.

"Ne üzerinde çalışıyorsun, H?" Hadley bana bakıyor ve burbonunu uzattığımda abartılı bir göz kırpmıyor. "Şerefe, kardeşim."

Onlar benim biyolojik kardeşlerim değil ama aileme en yakın kişiler ve ikisini de çok seviyorum. Hadley bana dahil olduğumu hissettirmek için kanka demeyi sevdiğini söyledi ama ben bunun ona kendi ikizinden daha iyi davrandığım için olduğunu biliyorum ve akşam yemeğine geç kalmadığım sürece bana istediği gibi hitap edebilir.

"Ne üzerinde çalıştığımı biliyorsun, sikik."

"Ooh, sürtük. Beni yaraladın." Hadley dramatik bir Şekilde bir elini başına götürüyor ve diŐer elindeki iŐkiyi dökmemeye dikkat ederek sandalyeden aŐaŐı kayıyor.

"Hâlâ yeni yönetici asistanı hakkında bir Şeyler bulmaya mı çalışıyorsun?" Gözlerimi devirerek Hadley'nin ayaklarını sandalyenin koluna vuruyorum ve Hayes'in karŐısına oturuyorum. Hadley'nin Bella'yı resmen işe aldıŐı geçen Cuma gününden beri Hayes her boş anını bir Şeyler bulmaya çalışarak geçiriyor. Bella'nın sylediŐi gibi biri olmadıŐı konusunda ısrarcı çünkü o, aynen aktarıyorum, "fazla mkemmek."

"Onda bir terslik var. Hoşuma gitmiyor." Tahmin edilebileceŐi gibi bir burbonunu içip ikincisini yudumlarırken daha fazla tıkırdıyor.

"İŞinde iyi olması onu Şüpheli yapmaz." İ çekiyorum çünkü sylediŐim hiçbir Şeyin bir fark yaratmayacaŐını biliyorum. Aklına bir Şey koydu mu, haklı ya da haksız olduŐunu kanıtlayana kadar tek odak noktası o oluyor - genellikle haklı çünkü zeki bir herif.

"Evet, sırf saksoda iyi diye ve sırf güzel, Őeftali gibi, sikilebilir bir kıı ve mkemmek kabarık gŐsleri var diye bu onu Şüpheli yapmaz." Hadley gözlerini kapatıp inliyor ve kasıklarını yeniden düzenlemek için tutuyor. "nce kıını mı yoksa gŐslerini mi sikmek istediŐime karar veremiyorum. Belki yüzünü... o eriklerle-"

"Onu tanımıyoruz ve önümüzdeki  ay boyunca bizim çalışanımız olacak." Hayes ikizini kayıtsızca azarlarken gözlerini ekrandan ayırmıyor bile. "Onunla yatmayacaksın."

"Bu kulaŐa bir meydan okuma gibi geliyor." Hadley'nin sırtışı vahşileşiyor ve oturduŐu yerden kalkarak içkisini yudumlamadan önce Tic Tac'larını ıtırdatıyor.

"Neden gidip bunu yapmak zorundaydın, H?" İnliyorum ve başımı sallıyorum.

"KonuŐamazsın, zaten dudaklarını sikine dolamıŐsın. Jammy sikici." Hadley bana Şakacı bir Şekilde hırlıyor, kıskanlıŐı biraz bile gerçek deŐil.

"Biliyordum lan!" Hayes avuçlarını masaya vurarak hem Hadley'nin hem de benim sıramamıza ve hemen dikkat kesilmemize neden oldu.

"Neyi biliyordun?" Başka bir Şey söylemesine gerek kalmadan ne bulduŐuna bakmak için kalkıp omzunun üzerinde duruyorum. Ben her Şeyi

ama Hayes bir şeyi bildiğini söylüyorsa, kesinlikle biliyordur.

"O söylediği kişi değil."

"Ne oluyor lan?" Hadley saniyeler içinde yanımda, Hayes'in diğer omzunun üzerinden Bella'nın mezuniyet cüppesi içinde gülümseyen yüzünün olduğu parlak ekrana bakıyor.

Ama resmin altındaki isim Bella Jones değil.

"Bu bir şaka olmalı. Kimsenin böyle bir ismi yok. Yok canım. Bu sahte, H. Öyle olmalı." Hadley omuz silkip ayağa kalkıyor ama içkisini bitirirken hâlâ ekrana bakıyor.

"Öyle sanıyorsun. Ama hayır. İsmi araştırdım ve gerçek. O gerçek. Sadece neden yalan söylediğini henüz çözemedim." Hayes burbonunun kalanını fondip yaptı ve ekrana baktı.

"Bowie Diamond Glitter Jones gibi bir isimle... belki de sebebi budur?" Gerçi bunu yüksek sesle söylemek o kadar da saçma gelmiyor. Aslında oldukça hoşuma gitti. Ona yakışıyor.

"Pek çok insan ismini değiştirir. Sen bir bok bulamadın." Hadley oflayıp pufluyor ve koltuğuna geri dönüyor.

"Aynı anda iki yerde birden bulunmadıysa, diplomasını almak için Harvard'a gitmedi çünkü *Bella* Harvard'dayken *Bowie* Miami'deydi." Hayes'in öfkelendiği ses tonundan anlaşılıyor.

Yalan söylenmesinden nefret ediyor.

"Tamam, üniversiteye gittiği yer hakkında bir domuzcuk anlattı. Referansları kontrol edildi mi?" Bu adamlarla hayatımın yarısından fazladır arkadaş olduğum için İngiliz argosunu anlıyorum ve hatta bazılarını kendime uyarladım. Bir yalandan domuzcuk diye bahsedildiğini ilk duyduğumda kafam çok karışmıştı ama akılda kalıcı olduğu için aklımda kaldı.

"Evet, ama yanıtların hepsi çok iyi bir araya getirilmişti. Size söylüyorum, kimse o kadar mükemmel değildir." Hayes mosmor olana kadar kendini tekrarlayacak ama boş zamanı sona erdi ve yeni festival sponsoruyla içkilerimizi içmek için hazırlanmamız gerekiyor.

"Araba on beş dakika içinde geliyor, H, bu yüzden hafiyeliğe ara verip sosyal kaşlarını çatman gerekecek." Omzunu sıvazlıyorum ve viskimin kalanını ona uzatıyorum. Buna benden daha çok ihtiyacı var.

"Abby neden gidip ezilmek zorundaydı ki?" Hayes suratını asarak ayağa kalkıyor ve odasının kapısına doğru yürüyor.

"Sorun değil, arabayı kullanan herif bu öğleden sonra Don'un Reaper'larından biri tarafından yakalandı. Artık onun için araba sürmek yok!" Hadley kıkırdıyor ve kaşlarını sallıyor.

"Güzel." Hayes de kardeşi kadar kana susamış, sadece bu konuda o kadar yüksek sesle konuşmuyor.

"Ciddi misin, Hads? Bu bir kazaydı. Zavallı piç kurusu." Yol için ikimize de birer taze burbon dolduruyorum.

"Evet, ama öyle miydi? Abby trafiğe girecek biri değil. Yani kaza ya da değil, herif suçlu bir korkak gibi kaçtı ve hatalı. Cezalandırılmayı hak ediyor." Muhtemelen masum sayılabilecek bir adamı New York mafyasına göndermiş olması önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor ve hiç şüphesiz onlar yarım iş bırakmadıkları için öldürülüyor.

Dürüst olmak gerekirse, Hadley için büyük bir mesele değil.

"Sıçıp batıracağını biliyordum!" Hayes yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla salona geri döner. "Elbise ayakkabılarımı almayı unutmuş. Ofisten getirdiğim çantada yoklar."

"Sanki bir düzine başka çiftin yokmuş gibi." Hadley gözlerini devirerek ayağa kalktı ve Hayes'in odasının yanındaki kendi odasına doğru ilerledi.

"İlk haftası için sadece bir şey unutmak o kadar da kötü değil." İçkimi bitiriyorum ve kanepenin arkasından ceketimi alıp üzerime geçiriyorum.

"Kim bilir başka neleri *unuttu*? Sanırım önümüzdeki birkaç hafta içinde her şey boka sarmaya başladığında göreceğiz." Hayes arkasını dönerek odasına doğru yürüyor ve elinde bir çift elbise ayakkabısıyla hızla yeniden ortaya çıkıyor. "İçeri girmeden önce barda buluşmamız için ona bir mesaj gönderdim."

"Oradakilerin nesi var?" Kollarımı düzeltiyorum, gömleğimin manşetlerinin ceketimden daha uzun olduğundan emin oluyorum.

"Bir şey yok. Prensip meselesi." Hayes ayakkabılarını giydikten sonra siyah kravatını düzeltiyor ve bir elini özenle şekillendirdiği saçlarında gezdiriyor.

"Bu, Küçük Tavşanımızla bu gece yine limuzinin arkasında buluşacağımız anlamına mı geliyor?" Hadley kocaman bir sırıtışla oturma odasına geri dönerken gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Ben

bu gece oral seks koltuğu. Ben de onun yüzünün döllerimle kaplandığını görmek istiyorum." Şapkasıyla eşleştirdiğinde *Peaky Blinders* filminden fırlamış gibi görünen paltosunu giyiyor.

"Bu gece limuzin yok, Hads."

"Sen değilsin. Sikmiyorsun. O değilsin."

Hayes ve ben aynı anda konuşuyoruz ve Hadley sadece gülüyor.

"Sakso çekmek sikişmek değildir... Aptal." Hadley her kelimedede Hayes'e biraz daha yaklaşıyor, sonra da ön kapıya doğru koşmadan önce saçlarını karıştırıyor. "Gidelim, pislikler!"

"Otuzbirci." Hayes ikizine ters ters bakıyor, iç geçiriyor ve bana bakıyor. "Sen de öyle. Onu cesaretlendiriyorsun."

"Evet, evet. Ama bizi seviyorsun, o yüzden sorun yok."

Üçümüz apartmandan çıkıp kapıyı kilitlediğimiz anda güvenlik sistemi tamamen açılıyor ve zamanlamayı mükemmel yapmışız çünkü telefonum arabamızın geldiğini haber vermek için çalışıyor.

Yolda Hayes saçını düzeltirken sponsorların ilk müzik festivalimiz için neler vaat ettiklerini konuşuyoruz ama ikisinin de bu gece işle ilgili bir şey düşünmediklerini biliyorum. Aynı kadına takıntılı olmaları komik ama çok farklı nedenlerden dolayı. Hayes ondan kurtulmaya kararlı, Hadley ise sadece içine girmek istiyor.

Ben mi? Ona sahiptim. Kısmen. Ve büyüleyiciydi, bu yüzden Hadley'i bir şans istediği için suçlayamam. Ama Hayes haklı, o bir çalışan ve biz işle zevki karıştırmayız. Onu limuzine bindirdiğimizde, sıradan bir kızdı. Onu hemen orada becermek, ikizlerle paylaşmak ve zevkimiz için vücudunu mahvetmek istedim. Gerçi o gece yeni bir şoförümüz vardı ve kadınları eve geri getirmezdik. Asla.

Dairemize bizden başka kimse giremez.

Bir kadını paylaştığımızda, hafta sonu için otel süiti kiralarız.

Araba, sponsor temsilcilerinin içerideki barda beklediğinden hiç şüphem olmayan gösterişli Mancini Hotel'in önüne yanaştı ve Bella orada duruyordu. Bowie.

İsim değişikliği konusunda ne hissettiğimi henüz bilmiyorum; şüpheli bulsam da bulmasam da. Ben bulmamaya meyilliyim.

"Yemek için yeterince iyi görünüyor." Hadley'nin hırıltısı, karartılmış pencerelerden ona bakarken boğazından geliyor. Biz dışarıyı görebiliyoruz ama kimse içeriyi göremiyor.

"Neden bu kadar şık giyinmiş? Umarım Cumartesi gecesi planlarını mahvetmişizdir." Hayes'in homurdanması beklenen bir şey. Kin besliyor ve bunu değiştirmek zor olacak.

Arabanın kapısı bir otel görevlisi tarafından açılır ve Hadley ilk inen olur, Bowie'ye ulaşmak için neredeyse takla atar. *Evet, bunu daha çok sevdim.* Hayes geniş arka koltukta kayarak beni takip etmeden önce inmemi bekliyor.

"Ayakkabılarınızı getirdim, efendim." Bowie başını dikkatle Hayes'e doğru eğerken gülümsemesi sakarin gibi tatlı ama gözlerine ulaşmıyor. Yine de doğru ikizi almış, bu yüzden ona bonus puan. Çantayı tutan Bowie, Hayes'in göz temasını kesmiyor, gözlerinin altında sessiz bir meydan okuma gizli.

Hayes'in çenesinde bir seğirme var ama önce o kırmayı reddediyor ve zaten geç kalmamış olsaydık, bir paket patlamış mısır alırdım ama hareket etmemiz gerekiyor.

"Çok parlak bir fikrim var." Hadley'nin kulağıma fısıldaması rahatlatıcı değil. Aslında onun fikirleri asla *parlak* değildir. "Haydi, Küçük Tavşan. Katılabileceğin bir toplantımız var. Not al." Hadley, Bowie'nin itiraz etmesine fırsat vermeden bileğinden tutup onu kendi tarafına çekerek otele götürüyor ve Hayes'le beni ağzı açık bırakıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Hayes nefesinin altında. "Bu gece biraz daha ilginçleşti."

Yedinci Bölüm

Bowie

Bardağın dolu tarafını görmeyi tercih ediyorum.

Elbette, Hayes'in beni dairesinden arayıp evi gezme fırsatı vereceğine güveniyordum. Kimse tuvaleti kullanmak istememe gözünü kırpmayacaktı, oysa bu gerçekten de etrafı biraz karıştırmak için bir fırsat olacaktı. Yönümü bulacaktım, hatta belki Mickey için birkaç fotoğraf bile çekebilirdim. Görünüşe göre yarı yarıya yanılmışım çünkü Hayes, olmasını umduğum tipik, öngörülebilir bir adam çıktı.

İşin kötü tarafı, onlar dışarı çıktıktan sonra beni arayıp tüm planlarımı altüst ettiği için tam bir amcıktı.

Ama sorun değil. Kim bilir, belki de bu gece beni eve götürürler ve onlar aletlerini içime sokmadan önce ben burnumu sokup kaçarım. Suçu her zaman regl dönemime atabilirim. Kimse hayatın normal döngüsünü sergileyen bir kadını paylaşmak istemez, değil mi? Mickey'nin hayranı olmadığını biliyorum. Erkekler böyle bebektir.

Bu yeni hedefi aklımda tutarak kendimi Midtown'ın tepesinde büyük, sembolik *M* harfi parlayan saygın otellerinden birinde buluyorum. Söylentilere göre otelin sahibi mafya babasıymış ama bu benim inanmam için biraz fazla u ç u k . İnsanlar zenginleri gizemli ve tehlikeli göstermeye bayılır. Bahse girerim söz konusu mafya babası da çok zengindir ve sert ve ölümcül bir podyum modeline benziyordur.

Çok saçma.

Zihinsel olarak, çok yönlü küçük siyah bir numara giydiğim için sırtımı sıvazlıyorum. Çok sıradan değil ama çok da abartılı değil. İçinde

Her halükarda Hadley bileğimden **t u t u p** beni misafirleriyle tanışmam için içeri çektiğinde amaçlanan etkiyi yaratmıştı.

"Ee, Bella, değil mi?" Bana en yakın oturan müzik festivali sponsorlarından biri eğildi, uzun kahverengi saçları başının arkasında bir kravatla sabitlenmişti.

"Bu doğru." Hayır, çok yanlış, ama klasik rock'ı ne kadar sevdiklerini uzun uzun anlattıktan sonra, gerçek adımı seveceklerine bahse girerim. "Ve sen de Jonathan'sın, değil mi?" Jonathan'a benzemiyor. Daha çok Bob'a benziyor. Dylan değil, Geldof.

"Evet, ama herkes bana Jon demeyi tercih ediyor. Ne zamandır bu adamlar için çalışıyorsun?" Jon yaklaşmak için pelüş sandalyeyi kaygan zemine sürüyor, ben de kolçağa yaslanarak ona yardım ediyorum. Bunun göğüs dekoltelerimi net bir şekilde görmesini sağladığının farkındayım ama bunu engellemek için yapabileceğim bir şey yok.

"Çok uzun değil. Daha yeni başladım aslında." Gülümsemem gerçek ve nedense buna biraz şaşırdım. Geçirdiğim ilk haftadan sonra çok daha hızlı koşuyor olmalıydım. Bu aklımı kaçırdığının bir işareti olabilir ama geriye dönüp baktığımda, gerçek bir şey yaparken gerçekten eğlendiğimi görüyorum.

"Ah, anlıyorum. Size iyi davranıyorlar mı? Çünkü buradaki maceramız için bir sekreter ya da asistana ihtiyacımız var." Ciddi mi, düpedüz flört mü ediyor yoksa sadece arkadaşça mı davranıyor anlamak zor ama ben ikincisini seçiyorum çünkü hayatım yeterince karmaşık, bir de bu ikisini eklememe gerek yok.

"Evet, öyle. Dürüst olmak gerekirse, onları ofiste pek görmüyorum. Ayak işleriyle çok meşgulüm." Hayes'in bana pis pis baktığı zamanlar hariç, tıpkı şu anda olduğu gibi, Jon'un iş ortağını bu festival için kesinlikle uygun olduklarına ikna etmeye çalışırken.

Karşımızda oturan Hadley, sandalyesinde arkasına yaslanmış bizi izlerken içkisini yudumluyor. Gözlerindeki ölümcül parıltıya normal bir tepki uzaklaşmak ve kimlik değiştirmek olurdu - ki bunu bir an bile düşünmeden yapabilirim. Ne yazık ki yapmam gereken bir iş var ve kırmızı bayraklar her zaman zayıf noktam olmuştur.

Doğal olarak, onun pozisyonunu taklit ediyorum, çok *temel bir içgüdü* hareketiyle bacaklarımı çaprazlıyorum, aramızdaki küçük, yuvarlak masanın

hiçbir şey saklamam. Kaşlarını çatmasını ya da en azından profesyonellik dışı hareketim karşısında şok olmasını bekliyorum. Onun yerine Hadley sırıtıyor ve bembeyaz dişlerini gösteriyor.

İtiraf etmeliyim ki, bir an için lanet bir psikopat gibi göründü.

Daha da kötüsü, sanırım hoşuma gitti.

"...personel sayısı az, bu yüzden bir ihtimal bu iş yürümezse beni mutlaka ara." Jon'un söylediklerinin yarısını kaçırıyorum çünkü Hadley'nin bana verdiği yanıt dikkatimi dağıtıyor. Tavrındaki değişikliğin başka bir patronun yapacağının tam tersi olması beni meraklandırıyor.

Acaba onu ne kadar zorlayabilirim?

Kendimi başka tarafa bakmaya zorlayarak gövdeyi yana çeviriyorum ve tüm dikkatimi Jon'a veriyorum. En azından dirseğimi kol dayanağına dayayıp çenemi kapalı yumruğuma bastırarak öyle yapıyormuş gibi yapıyorum. Tek sorun, Orion'un şu anda görüş alanımda, hemen sağımda olması. Onu da görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ama Hadley'nin aksine, benim maskaralıklarımla eğlenmiyor. Hatta daha da yaklaşıp böğürtlenli votka bardağı mı alıyor ve garsona geri veriyor.

"Not almanı istiyoruz, *Bella*."

Eldivenin aşığı atılmasının tanımının bu olduğuna eminim. Ayrıca, Orion'un adımı söyleme şekliyle ilgili bir şey ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Seksi bir şekilde değil, beni canlı canlı yiyecek ve çığlık atmamı sağlayacak bir şekilde, daha çok beni canlı canlı yiyecek... nokta, bir şekilde.

"Doğru, evet. Özür dilerim. Jon'un hikâyelerine o kadar kapılmışım ki" -hiçbir şey duymadım- "çalıştığımı unutmuşum." Acaba fazla mesai alacak mıyım?

Hadley kötü niyetini belli eden bir sırıtışla bana kokteyl peçetesini uzatıyor. Saniyeler sonra, garson kız masamızın önünden geçerken, onun önlüğüne sıkıştırdığı kalemi alıyor.

"Al, buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Bir numaralı şeytani ikiz eğlendi, kendisiyle gurur duyduğunu söyleyebilirim.

"Çok düşüncelisiniz *efendim*. Teşekkür ederim." Dilimden alaycılık damlıyor ve duyma mesafesindeki herkes bunu anlıyor, göğüslerime bakmakla meşgul olan Jon hariç.

En azından birileri bu gece harcadığım çabayı takdir ediyor.

"Peki Jon, bize planlarından ve bunları hayata geçirmene nasıl yardımcı olabileceğimizden bahset." Orion konuşmanın kontrolünü ele alıyor ve ben de iyi bir yönetici asistanı gibi notlar alıyorum.

Hayes'in bu gece son derece asık suratlı olduğunu not ediyorum. Hadley'nin beni grup seks tarzında sikmekten iki bacak ötede olduğunu. Ve Orion bu sözleşmeyi almak için gerçekten çok çalışıyor ama yine de bana eğlenen bakışlar atmaktan kendini alamıyor.

Bunlar benim notlarım ve hiçbir H2O'ya yardımcı olmuyor ama dolandırıcılık işimiz için mükemmeller.

Yaklaşık bir saat boyunca işimi yapıyorum ve otelin logosunun bir tarafını kapladığı küçük bir kareye sahip olduğumu ve yine de ilgili bilgileri karalamayı başardığımı düşünürsek işimi iyi yapıyorum. Şimdiden iki kez tuvalete gittim ama yapacak bir şey yok. Alkol almadığım için bunca zamandır sadece su içiyorum ve üç patronumun hararetli -her zaman seksi olmayan- bakışları bile beni susuz bırakıyor.

"İzninizle, hemen döneceğim." Gülümsüyorum, saçlarımı omzumun üzerinden geriye atıyorum ve zarafet ve duruşla tam boyuma yükseliyorum. En azından öyle olduğumu umuyorum.

Saatime şöyle bir bakıyorum ve Mickey'yi bu gece nasıl bir ruh hali içinde bulacağımı merak ediyorum.

İçeri girdiğimde tuvalet boş değildi, bu can sıkıcı ama şaşırtıcı değil. Onlara doğru baktığımda, katıksız güzelliklerini fark ediyorum. Birinin uzun siyah saçları ipek bir perde gibi neredeyse beline kadar uzanıyor, diğerinin saçları ise kısa kesilmiş ve boynunun ince hatlarını ortaya çıkarıyor.

Vay be.

Bana doğru baktıklarında gülümsüyorum, sonra da mesanemde yüzen ağırlığımı hafifletmek için doğruca tuvalete gidiyorum. Sorun şu ki, halka açık yerlerde performans kaygısı yaşıyorum ve bu iki bayanın iyi arkadaş olduklarını ve yakında sohbet etmeye başlayacaklarını umuyorum.

"Şehre geri dönmenize çok sevindim ve bir süre daha kalacak olmanıza bayıldım. Kesinlikle büyüleyici görünüyorsun." Kimin konuştuğundan emin değilim ama harika bir arkadaşına benziyor. Burası Niagara Şelalesi olduğu için konuşmanın bir kısmını kaçırıyorum ama

Marco ismiyle ve son birkaç aydır çok meşgul olmakla ilgili bir şeyler.

Seni anlıyorum, kardeşim.

"Onu neredeyse hiç görmedim. Enzo ve Tyler onunla iş konuşmak istediler ama o erkenden gidip eve geç dönüyordu." Şimdi konuşan diğer kadın, sesi ilki kadar çakıllı değil.

"Evet, bunun için çok üzgünüm Lina. Söz veriyorum onunla konuşacağım." Siliyorum, sifonu çekiyorum, tüm parçalarımı külotlu **çorabımın** içine geri koyuyorum ve elbisemi yeniden düzenliyorum, her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin oluyorum. Eteğin arkada sıkışmış, naylonla kaplı kışını göstererek banyodan çıkmanın hiç eğlencesi yok. Hiç eğlenceli değil.

Dışarı çıkarken kadınlara gülümsüyorum ve havlu dispenserine gitmeden önce ellerimi yıkıyorum. Lanet olsun, bu kadınlar muhteşem.

"Merhaba." Kısa Saç bana bakıyor, benimle konuşuyor.

"Uh, merhaba?" Oh, bakıyordum. Tabii ki bakıyordum. "Özür dilerim, bakmak istememiştim ama ikiniz de inanılmaz derecede çekicisiniz, bu beni utandırıyor." Öldürmek. Öldür beni. Şimdi.

"Çok nazıksınız. Teşekkür ederim." Gülümsemeleri beni biraz kör etti. "Ama şunu söylemeliyim ki, insanlar sizinki gibi saçlar için çok para ödüyor, inanın bana." Bana neden göz kırptığını bilmiyorum ama kendimi diğer kadınları güçlendiren gizli bir kadın topluluğuna davet edilmiş gibi hissediyorum.

"Evet, yani bana söylendi. Teşekkür ederim. Ben Siktir.

Bowie."

Ohmyfuckinggod.

Kısa Saç elini uzatır. "Ben River, bu da kız kardeşim Madelina." Kahretsin, iyi genler. Ayrıca, kendi Funky İsimler Topluluğumuzu kurabiliriz.

"Bu doğaçlama moral için teşekkür ederim. Gelmiş geçmiş en iyi tuvalet molası." Ben banyodan çıkarken hepimiz garipliğime kıkırdıyoruz, beynim az önce orada ne olduğunu anlamaya çalışıyor. Bu arkadaş edinmek sayılır mı? Yani, buraya geri dönersem onları tekrar görebilirim ve sonra lanet olası tuvaletlerden başka bir yerde konuşabilir miyiz?

Kafam karıştı çünkü Mickey dışında kendi başıma edindiğim çok fazla arkadaşım yok. Tanıdığım herkesle onun sayesinde tanıştım çünkü

Kendi arkadaşlıklarımı kurmaktan hep çok korktum.

"Neden bu kadar uzun sürdü, Küçük Tavşan?" Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki kapının hemen yanında duran Hadley'i fark etmedim, çenesi şüphesiz ağzında Tic Tac'larla çalışıyordu.

Kendimle gurur duyarak sııttım. "Az önce kendime iki arkadaş edindim." Sesimin deli biri gibi çıkma ihtimali çok yüksek.

"Öyle mi?" Hadley bir kolunu duvara dayamış, beni koluyla sert ve tehditkâr vücudu arasına sıkıştırmış durumda.

"Evet, kesinlikle öyle." Alt dudağımı ısırduğımda, ateşli bakışları hareketime odaklanıyor ve yemin ederim siki karnımda sertleşiyor. Ben de Orion'un benim için kolay lokma olacağını düşünmüştüm. Belki de yanlışmışımdır. Belki de... şeytani ikiz hızlı ve sert düşen türdendir.

Yanımdaki kapı açılıyor ve yeni bulduğum arkadaşlarım kıkırdayarak dışarı çıkıyorlar.

River ve ben göz göze geldik, sonra River'ın bakışları Hadley'e kaydı. Sonra kıyamet koptu.

"Umarım otelimde saygısızlık yapmıyorsunuzdur Bay Beckett. Kocamın müşterilerinin taciz edilmesinden pek hoşlanmadığını biliyorsunuz." Oh, kahretsin. Aman Tanrım. O bir... Mancini mi?

"Aklımın ucundan bile geçmez." Hadley birkaç santim geri çekildi ve kot pantolonundaki çadırı gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Büyük bir çadır. Aile boyu olanlar gibi.

"Bowie, iyi misin?" Oh. Hay sikeyim. Hayatım. Hayatım.

"Um... Ben..." Tüm vücudum sıcaktan kavruluyor ve her yerimin kıpkırmızı olduğunu anlamak için aynaya ihtiyacım yok. Yüzüm, boynum, göğsüm.

"Benimle gelebilirsin, biliyorsun değil mi?" Kahretsin, sessizliğim onu uyardı ama tüm yanlış nedenlerden dolayı. Siktir. Siktir. Siktir.

"Hayır, hayır. Ben iyiyim. Özür dilerim. O benim patronum, ben..." Kahretsin, şimdi sadece bir İK sorunu gibi görünüyor. Bu durum nasıl bu kadar çabuk tırmandı?

"Bowie, ha? Başvurunuzda bu ismi görmemiştım." Boku yedim.

Sekizinci Bölüm

Hadley

"Bu benim göbek adım. Bazen bunu tercih ediyorum." Yalan pembe dilinden çok kolay dökülüyor. Onu becermek mi yoksa yerin dibine sokmak mı istediğime karar veremiyorum.

"Anlıyorum, ben de göbek adımı çok kullanırdım." River gülüyor ve Bella'nın dikkatini çekiyor ama benim gözlerim asistanımın kafasına sabitlenmiş, sessizce dikkatinin bana geri dönmesini talep ediyor.

Ama Bella değil, değil mi? *Bowie*. Orion'un küçük fantezisine, bu kadının sadece basit bir isim değişikliği yaptığına ve CV'sinde yalan söylediğine inanmaktan mutluydum. Ama bu boktan şey...? Evet... Bu beni ikizimin şüpheli köşesine yerleştirdi.

"Öyle mi? Göbek adın ne?"

Bu kadının yüzsüzlüğü. Bowie bakışlarımı vebadan kaçır gibi kaçırmaya devam ediyor ve River'a uygunsuz bir soru soruyor. Bowie'nin ne kadar rahatsız olduğunu görebiliyorum. Her zamanki kendinden emin görüntüsü biraz azaldı ve sinirleri gerilmeye başladı. Nefes alış verişinden anlayabiliyorum. Eskisinden daha hızlı, daha ağır. Herkesin fark edeceği bir şey değil ama ben fark ediyorum.

"Rose. Ama en son bu ismi kullandığımdan beri epey zaman geçti." Sabrım tükenirken River mutlu bir şekilde cevap veriyor, gözlerim Bowie'nin kafasının yan tarafında neredeyse delikler açıyor.

"Bu çok güzel. Baban-"

"Bu kadar oyalama yeter, Küçük Tavşan. Konuşmamız gerek." Basmakalıp sözlerden ve dostça konuşmalardan bıktım.

Bowie'nin başının arkasını tutarak, dudaklarımı parlak kırmızı dudaklarına çarpmadan önce onu yüzüme bakmaya zorlarken, Tic Tac'larımı çiğneyip yutuyorum. Orion'un sikine sarıldığından beri bunu yapmak istiyordum ve beni hayal kırıklığına uğratmadı. Sinmek, sızlanmak ya da geri çekilmek yok, tamamen kendini bana bırakıyor ve tüm taleplerimi kendi talepleriyle karşılıyor. Dilleri, dişleri, dudakları, hiçbir şey sınırların dışında değil ve bu çok lezzetli hissettiriyor. Tehlikeli.

Karpuz kokusu etrafımı sarıyor, beni bir şehvet **k o z a s ı** gibi sarıyor. Çok duyarlı, çok muhtaç. Lanet olası mükemmellik.

Kalın kırmızı bukleleri avucumdayken, tutuşumu sıkılaştırıyorum ve başını geri çekiyorum, öpücüğü başladığı gibi aniden bitiriyorum. Seyirci umurumda değil ama şu anda sahip olduğumuz seyircinin görüldüğünden çok daha güçlü olduğunun farkındayım. Bowie'ye yapmak istediğim şey New York mafyasına ait bir otelde ve kesinlikle mafyanın karısı ve kız kardeşinin önünde yapılmamalı.

"Bowie, seninle tanışmak bir zevkti ama bir odayı okuyabiliyoruz ve artık bunun tam olarak ne olduğunu biliyoruz." Dikkatim kısa süreliğine iki kadına yöneliyor ve Madelina, River'ın kolunu hafifçe çekiştirerek Bowie'ye göz kırpmıyor.

"Eğer hoşuna gitmeyen bir şey yaparsa, Bowie, işte numaram." River çantasından çıkardığı kartviziti Bowie'ye uzatıyor ve iki parmağıyla beni izlediğini işaret ederek bana bakıyor.

Elimde olmadan sırtıyorum çünkü kocasını tanıyorum ve tehdidi soluduğumuz hava kadar gerçek. Cevap olarak saygıyla başımı sallıyorum ve onlar da köşeyi dönüp Bowie ile beni banyonun dışında yalnız bırakarak çıkıyorlar.

"Diğerlerinin yanına dönmeliyiz. Nerede olduğumuzu merak edeceklerdir." Hareket etmek için öne doğru adım atıyor ama o kadar kolay uzaklaşmıyor. Onu durduruyorum, kollarının üst kısmını kavriyorum ve onu yerinde tutuyorum.

"Nerede olduğun umurlarında değil çünkü seni bulmaya geldiğimi biliyorlar. Ve ben ava çıktığımda, her zaman avımı yakalarım."

Söylediklerim karşısında gözleri açılıyor ama derinliklerinde korkudan fazlası var. Teni açık pembe renkte kızarıyor ve küçük dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktığında aletim seğiriyor. Topuklu ayakkabılarıyla gözleri ağzımla aynı hizada ama ben onları

Benimkini. Başparmağım ve parmağımla çenesini kaldırarak ona doğru adım atıyorum ve duvara çarpana kadar onu geri adım atmaya zorluyorum.

"River'ın sana Bowie demesinin gerçek sebebi ne?" Vücutlarımız birbirine bastırılmış, göğsü benimkine çarpıyor ve karnına ne kadar sert olduğumu hissedebildiğini biliyorum, ama bazı gerçekleri istiyorum. Sikim işkenceye dayanabilir. Hatta bundan zevk alıyor.

Sanki bir sonraki yalanını bulmaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatarak başını sallıyor.

"Bana yalan söyleme *Bowie*."

Adını söylediğimde gözleri titriyor ama irkilmiyor. İyi oldu. İlk sorun belirtisinde sızlanan zavallı pisliklere katlanamıyorum.

"I..." Bakışları sonunda benimkilere yerleşirken derin bir iç çekiyor. "Adımı yeni değiştirdim, o yüzden bazen unutuyorum. Ama sen de benimki gibi tam bir isme sahip olsaydın anlardın ve kesinlikle değiştirmek isterdin." Göz teması güçlü ve sağlam, yalan söylediğini hissetmiyorum ama yine de yarım bir gerçekmiş gibi hissediyorum.

Tamam. Demek *bu* oyunu oynuyoruz.

"Peki tam adın ne? Çünkü Bowie'de yanlış olan bir şey var. Bella lanet bir kaniş ismi gibi geliyor." Ben cevabı zaten biliyorum ama o bunu bilmiyor.

"Yapmak zorunda mıyım?" Hâlâ kaşlarını çatıyor ve kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluşuyor. Onu dürtmek istiyorum... ama hangi rahatsız edici düşüncelerle hareket edeceğimi seçmem gerekiyor.

"Evet, öyle." Boğazını hafifçe avuçluyorum ve burnumu yüzünün yan tarafına sürterek karpuz kokusunu içime çekiyorum, sonra biraz geri çekilip gözlerimi tekrar onunkilere dikiyorum. "İşler şöyle yürüyor, Küçük Tavşan. Ben bir soru sorarım, sen dürüstçe cevap verirsin. Eğer bana yalan söylediğini düşünürsem, porselen derini keserim..." Boştaki elimi bacaklarının arasına götürüyorum, elbisesinin eteğini biraz kaldırıp iç uyluğunu çimdikliyorum. "...Tam burası." Elimi daha yukarı kaldırıyorum, amını avuçlarken külot giymediğini fark ettiğimde sadece bir saniyeliğine şaşırıyorum. "Ve seni burada becerdiğimde..." O kadar ıslak ki, iki parmağımı sertçe içine sokmamı kolaylaştırıyor. "...Seni mahvedeceğim, yok edeceğim ve bu amcığı bir daha kullanamayacak hale getireceğim. Bu yüzden dilinden damlayan yalanları çok iyi düşün,

Bowie." Elleri omuzlarımı kavramak için yukarı çıkarken amı etrafımda geriliyor ve tıpkı öpücükte olduğu gibi, başladığım kadar çabuk duruyorum. Parmaklarımı içinden çekip ağzıma götürüyorum. Beni hayranlıkla izliyor ama gerçekten istediğim gibi emmek yerine parmaklarımı ağzına sokuyorum. "Tadına bak. Belki bana doğruyu söylemene yardımcı olur."

Beni bir kez daha şaşırtarak parmaklarımın her santimini emiyor ve yalıyor. Her yutkunuşunu avucumun altında hala boğazına dayandığını hissedebiliyorum ve göz teması hiç bozulmuyor. Parmaklarımı ağzından çıkardığımda dudaklarını yalıyor ve meydan okurcasına kaşlarını kaldırıyor.

Ne kadar süre aynı pozisyonda birbirimize bakıyoruz, sonunda geri adım atana kadar bilmiyorum. İyi oldu. Çünkü bütün gece burada kalabilirdik.

"İyi. Ugh." Ruh hali şehvetten kızgınlığa dönüyor ve beni gülümsetiyor. "Bowie Diamond Glitter Jones. Bella uydurmaydı. Ve özgeçmişimde üniversite hakkında yalan söyledim. Florida'ya gittim. Tamam mı? Artık işime dönebilir miyim yoksa işim bitti mi?" Az önceki meydan okuma hâlâ orada, sanki onu kovmam ya da ismiyle eğlenmem için bana meydan okuyor. Ve yapmalıyım... ama yapmayacağım.

Bunlar bildiğimiz şeyler, sadece nedenini bilmiyoruz. Ve onları saklamıyor, belki de Hayes'in düşündüğü kadar derin değildir. Ben hala kararsızım. Yalancılardan nefret ederim ama Orion'un teorisini doğruladı, yani teknik olarak birkaç beyaz yalan dışında yanlış bir şey yapmadı.

Henüz yapmadı.

"Evine git Bowie." Suratını asmadan önce keskin bir nefes aldığı anda, dolgun alt dudağını dişlerimle delme isteğime direnerek onu tutmayı bırakıyorum.

"Yani işim bitti mi? Aptal bir ismim olduğu için beni kovuyor musunuz?" Ellerini kalçalarına götürüyor ve kaşlarını çatıyor. Çok şirin.

Gözlerimi ona dikerek tekrar eğiliyor, başının iki yanındaki duvarı avuçluyor ve alnımı onun kine yaklaştırıyorum.

"Ben tam bir amcık değilim, Küçük Tavşan. Gerçek adını seviyorum, o yüzden kapa çeneni bu aptalca saçmalıklarla. Siktir git evine." Duvarı ittim ve gitmek için döndüm, ama tam kapıyı dönmeden önce

köşede, omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Çöreklerle bir şey başlattın. Pazartesi sabahı kahvenin yanında onları unutma."

Eğer rahatlama şekli bir şey ifade ediyorsa, rahatlama vücudunu sular altında bırakıyor, bu yüzden ona bir öpücük üflüyorum ve masaya geri dönüyorum. Şimdilik gerekçesini kabul ediyorum, çünkü başka hiçbir şeyin olmadığı kadar ilgimi çekiyor, ama Hayes'in kabul etmeyeceğini biliyorum. Bir şeyi gözüne kestirdi mi, haklı olduğu kanıtlanana kadar acımasızdır. Ki genelde öyle olur, sinir bozucu bir şekilde.

Hemen Bowie'nin peşine düşme dürtüsü beni zorluyor ama sabırlı olmam gerektiğini biliyorum. Avım için çalışmak eğlencenin yarısıdır. Dişlerimi gıcırdatmak yerine ağzıma birkaç tane Tic Tacs atıp dilimle döndürüyorum. Bana, ona hemen sahip olma ihtiyacından başka konsantre olabileceğim bir şey veriyorlar.

Döndüğümde iki sponsor masada değildi. Şükürler olsun. Bowie'yi süzdüğü için Jon'un gözlerinde bir şişe kırmak üzereydim. Siktirip giderek kendilerine bir iyilik yaptılar.

"Sponsorlar nerede?" Hayes'in yanına oturdum ve biramı kavradım, şişenin geri kalanını içtikten sonra biraz daha Tic Tac çtırdattım çünkü sikimi sakinleştirmem gerekiyordu.

"Onlar için tuttuğum eskortlar geldi, onları SoHo'daki Rapture adlı kulübe götürdüler. Anlaşma tamam. İçerideler." Orion sırtarak burbon bardağını kaldırdı.

Hayes ve ben de boş içkilerimizi hep birlikte kaldırıp indiriyoruz. Bir tek Orion içiyor.

"Pantolonundaki o çadırın yarım saattir ortalıkta olmamanla ve asistanımızın dönmemesiyle bir ilgisi var mı?" Orion sırtıyor ve Hayes sanki tüm cevaplar ondaymış gibi gökyüzüne bakarken başını sallıyor.

"Sikmek yok dedim."

"Çubuğu kışından çek ağabey, henüz çekmedim..." Orion'la birlikte kıkırdayarak onu hafifçe dürtüyorum. "Don'un karısını ve kız kardeşini gördüm ama. Görünüşe göre bizim Küçük Tavşan tuvalette yeni arkadaşlar edinmiş."

"Ne oluyor lan?" Hayes'in sırtı dikleşiyor ve önceki sıkılmış duruşu yerine şimdi tüm dikkati benim üzerimde.

"Onlara adının Bowie olduğunu söylemiş..."

"Biliyordum amına koyayım," diye homurdanıyor Hayes, ben de devam ediyorum.

"Özgeçmişinde üniversite hakkında yalan söylediğini itiraf etti ve isim değişikliği yaptığını söyledi." Bunun Hayes'i tatmin etmeyeceğini bildiğim için omuz silkiyorum.

"Hepsi bu kadar dedim. Nedenini söyledi mi?" Orion ona inanmaya hevesli ama onun da şüphelerinin kolay kolay kaybolmayacağını biliyorum. Hayes temkinliyse, Orion her zaman tetikte olacaktır.

"Hayır. O kadar ileri gidemedim çünkü onu bir otelin umumi tuvaletinin dışında saatlerce becerirken yakalandığım için tutuklanmak istemedim." Halka açık bir yerde düzüşmekten çok daha kötülerini yaparken otuz yedi yıl boyunca hapse girmemeyi başardım, yani Bowie'ye boyun eğdirmek istesem de aptal değilim.

"Evet, iyi fikir." Orion içkisini bitiriyor ve ayağa kalkmadan önce boğazının arkasından bir memnuniyet sesi çıkarıyor. "Hayes ölümcül bakışlarıyla duvarları ateşe vermeden önce geri dönmeliyiz."

İkizime bakarak kıkırdıyorum. Evet, öfkeli, zihninin bir şeyleri anlamaya çalışmak için fazla mesai yaptığını hissedebiliyorum ama hiçbir şeyin birbirine bağlanması için yeterli parça yok.

"Siktir git." Hayes gözlerini Orion'a çeviriyor ve o da ayağa kalkarken ofluyor.

Genel olarak harika bir gece oldu. Sponsorlarla yapmak istediğimiz şeyi başardık ama Bowie'nin plansız ziyareti hepimizi farklı nedenlerle gerdi. Dairemize dönüş yolunda gerginlik had safhada ve aletim yumuşamayı reddediyor.

Dünyamıza girmesine izin verdiğimiz insanlar konusunda her zaman çok dikkatliyizdir. İnşa ettiğimiz şeyi yok edebilecek sırlarımız var ve birbirimizle birlikte onları korumak her zaman en önemli önceliğimiz olmuştur, ancak Bowie zırhımızdaki küçük bir çatlak gibi hissediyor. Sorunla başa çıkmazsak tehlikeli bir şeye dönüşme gücüne sahip. Çabucak.

Mesele şu ki, her zamanki taktiklerimiz işe yaramazsa, hepimizin takıntılı olduğunu bildiğim bir kadınla nasıl başa çıkacağız?

Dokuzuncu Bölüm

Bowie

"Bu çörekleri nereden aldın? Poşetin üzerindeki logoyu tanıyamadım." Drew'un sorularına sırtıyorum. Onu bir atıştırmalıkla kazandığımdan emin olmamın yanı sıra, bir Neandertal gibi çiğneme şekli de onun iyi bir araya getirilmiş görüntüsünü bozuyor.

Drew bir çörek fahişesi ve ben de bu zayıflığını kuruyana kadar kullanacağım. Ne de olsa o Orion'un bekçisi ve o kaleye girmem gerekiyor. Özellikle de Hadley'le olanlardan sonra çünkü kardeşine ve en iyi arkadaşına kimliğim hakkında gevezelik ettiğinden hiç şüphem yok.

Yine de o küçük skandalın üstesinden oldukça iyi geldiğimi itiraf etmeliyim. River bile beni destekledi.

"Stüdyomun iki kapı aşağısında yeni bir fırın açıldı. Sen benim ilk tadım deneğimsin." Öyle değil ama erkekler kendilerini önemli hissetmekten hoşlanır ve Drew'un egosunu okşamak da patronlarımla sikini okşamak kadar önemli olacak. Ne de olsa, onlara yaklaşmazsam söz konusu siklere ulaşamam.

"Yeşil çayı tanıyorum ama bu küçük sarsıntı da ne..." Cevap vermek için zamanım yokken arkamdan bir ses sözü alıyor.

"Lime. Bu kaltak yeni takıntımı buldu ve ben de onun için buradayım." Hayes'in sekreteri Crosby, Drew'in masasına oturuyor ve kese kâğıdının üzerinde duran çöreğin son kısmını da silip süpürüyor. "Senden hoşlanmamam gerekiyor, açıklığa kavuşturalım, ama bunları getirmeye devam edersen, farkı fark etmeyeceğin kadar sert davranabilirim." Sözlerine gücenmiş gibi kaşlarımı çatıyorum - ki gücenmedim.

"Yani, Hayes'e olan sadakatinizin patlamadan bir bileşen uzakta olduğunu mu söylüyorsunuz?" Hayes benden nefret ediyor, bu çok açık.

"Hayır, hanımefendi. Asla öyle bir şey değil. Hayes Beckett benim bir köprünün altında ya da Chelsea'de Hudson manzaralı küçük bir yatak odasında yaşamam arasındaki farktır." Son çöreği ağzına atar ve Drew'un gözlerini devirmesine neden olan bir inleme sesi çıkarır. Drew'un gözlerini tiyatrallığı de makyajı kadar mükemmel.

"Kafam karıştı. Hayes değilse, o zaman kim?" Kahvemden bir yudum aldığım da Crosby ayağa kalkıyor ve tüm dikkatini bana vermeden önce iyi bir çocukmuş gibi Drew'un başını okşuyor.

"Abby, tabii ki. Hani şu yerine geçtiğin zavallı kadın." İrkilmemek için elimden geleni yapıyorum. Mickey'nin ona yaptıklarının beni sinirlendirdiği bir sır değil. "Bay Beckett'ın teorileri var ve ben de iyi bir polisiyeyi severim, ya siz?" Crosby göz kırparak ağzını sildi ve Drew ile ben onu izlerken ofisine geri döndü.

"Ona aldırma. Laf sokması ısırmasından daha kötüdür ve bunu aşabilirseniz, işinde mükemmel olduğunu göreceksiniz, bu yüzden Hayes asla onun yerini alamayacak." Drew'in övgüleri üzerine Crosby'yle de güzel ve samimi olmak için zihnime bir not düşünüyorum. Eğer bir şey olursa, bu dolandırıcılıktan moda ve iş ahlakı konusunda daha iyi bir anlayışla ayrılacağım.

"Not edildi." Gülümseyerek son kahveleri ve çörekleri, saat sekiz öncesi dedikodu saatimize katılmamak için ofisine kapanan Ginny'ye götürüyorum. "Sonra görüşürüz, Drew. Bu arada Orion'a bu haftaki görev listesini bana vermesini söyler misin lütfen? Ben masamda organize ediyor olacağım."

"Elbette."

Kafamı Ginny'nin ofisine soktuğumda, bilgisayarında bir şeyler yazarken yüzündeki ciddi ifadeye gülümsüyorum.

"Pusuda bekleyenleri kimse sevmez, Bella. Yoksa sana Bowie mi demeliyim?" Ah, lanet olsun. İçimi çekiyorum, içeri bir adım atıyorum ve sıcak lezzeti masasına koyuyorum. Umarım çörek onu B Takımı'na geri döndürür.

"Hadley sana söyledi, ha?" Büyük bir dalgayla karşılaştığında onunla savaşımanın en iyisi olduğunu söylerler. Hadley'e açıkladığım kadarıyla bu önemli bir şey değil ve insanlar her zaman isimlerini değiştirirler.

Ginny yazmayı bırakıyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Endişelenmeli miyim?"

Kaşlarımı çattım. "Adımı değiştirdiğim için mi? Hayır. Hayranı değildim, hepsi bu." Adımı seviyorum, ailemden bana kalan tek önemli şey bu.

"Zevkleriniz konusunda endişeliyim. David Bowie'nin adını taşıyan biri bu onuru reddetmemeli." Seninle aynı fikirdeyim, kardeşim. Sorun şu ki, artık geri adım atamam, değil mi?

"Ne diyebilirim ki? Twilight hayatımı değiştirdi." Öldür. Öldür beni. Şimdi.

"O çörek Manhattan'daki en iyi şey olsa iyi olur çünkü bir müzik dehası yerine vampirleri seçmek işten atılma sebebi olmalı." Ginny çöreği çantasından çıkarıp burnuna götürdü. "Hadley fırın değiştirmenden hoşlanmayacak. Alışkanlıkları olan bir çocuk o." Beni azarlarken çöreği ağzına götürüyor ve belli belirsiz bir ısırik alıyor.

Hadley'nin dizlerinin üzerine çöküp daha fazlası için yalvaracağından oldukça eminim. En azından kendime bunu söyleyip duruyorum çünkü bu planın işe yaramasını istiyorum yoksa Mickey çıldıracak.

Ginny'nin ilk tadımdaki kocaman gözlerine ve yutkunurken ağzından kaçan ince iniltiye bakılırsa, onu da kazandığımı tahmin ediyorum. Bu sabah üçte üç. Harika bir hafta olacak, bunu hissedebiliyorum.

Sonraki bir saat boyunca, yeni iş görevlerimle tanıştım. Yavaş yavaş, kahve getirme ve çörek avcılığının bir adım ötesinde olan yeni sorumluluklar ekliyorlar tabağıma. Geçen hafta dayanıklılığımı test etmişlerdi, bu hafta ise organizasyon becerilerimi test ettiklerini düşünüyorum.

Onlar bunu bilmiyor ama ben burada parlıyorum. Koruyucu ailede yaşamak, her şeyimin hesaplanmasını gerektiriyordu. Zamanımız akıllıca harcanmalı ve çantalarımız her an hazır olmalıydı. Mickey sürekli bilgisayar becerilerine yoğunlaştığı için ikimizin de eşyalarıyla ben ilgileniyordum. Ben bir organizasyon gurusuyum ve muhtemelen nasıl yapılır videolarından bir ton para kazanabilirim. Ama bunun neresi eğlenceli?

Tam Excel sayfamı kapatırken telefon çaldı.

"Bo-Be... Evet?" Kahretsin, şimdi hangi ismi kullanmam gerekiyor?

"Kekeleyince çok ateşli oluyorsun. "Kıçını sikerken bunu gerçekleştirebilir miyim acaba?" Hmm, acaba ne kadar para kazanabilirim?

bir taciz davasından..

"Merhaba Hadley, senin için ne yapabilirim?" Kahretsin, sesimin böyle kısık ve boğuk olmasını istemezdim ama işte buradayız.

"Bu yüklü bir soru Bowie. Cevabını istediğine emin misin?" Huysuz bir yanıt verecek vaktim yok, bu yüzden en iyi yetişkin taklidimi yapıp onu bekliyorum.

"Keyfin bilir. Hayes'in ofisindeyiz. Bizi görmeye gelmeniz gerekiyor." Bu sürpriz olmamalıydı. Sanırım bir iş görüşmesinde yalan söylemek oldukça ciddi bir şey. Yine de oraya savaşı ruhumu kaybetmeden gitmeliyim. Mickey'e kovulduğumu söylememin imkanı yok.

"Yola çıkıyorum." Bir dakika orada oturuyorum, telefon elimde ve hâlâ biriyle konuşuyormuşum gibi kulağımda duruyor. Bunun nasıl sonuçlanacağına dair farklı senaryolar tahmin edilemeyecek kadar çok. Belli ki Hadley, Orion ve Hayes'e Cumartesi gecesi yaptığımız konuşmadan bahsetmiş. Bunu beklemiyor değildim, tüm Pazar günüm bunu nasıl düzeltereğime dair uzun bir telaş içinde geçti.

Mickey bilmiyor ve ben de öyle kalmasını istiyorum. Bu da demek oluyor ki bu iş için yalvarmam gerek. Gerçekten dizlerimin üzerine çöküp yalvarmalıyım.

İyi bir kız gibi ağzım açık.

Tamam, belki öyle değil...henüz. Ama yakında, yoksa burada ne işim var?

Derin bir nefes alarak telefonu ahizeye geri koydum ve ayağa kalktım. Ben güçlü, bağımsız bir kadını ve ne kadar kızgın olurlarsa olsunlar bu üç adamla başa çıkabilirim. Onları çok iyi tanımıyor olabilirim ama Ginny onları seviyorsa -özellikle de Hadley'i- o kadar da kötü olamayacaklarından eminim.

Umarım öyledir.

Hayes'in ofisine yaklaşırken koridorda kahkaha sesleri yankılanıyor. Ginny tabletinden başını kaldırıp bana acıma kokan kapalı bir gülümseme veriyor. Zorla ve biraz fazla genişçe sırtarak karşılık veriyorum ve lütfen beni parçalara ayırmalarına izin verme diyorum. Gözlerini kaçırıyor ve bunun sıcak damarlarımdaki kanla imzalanmış ölüm belgem olduğuna eminim.

Kahretsin, neden böyleyim?

Bu kadar dramatik olmayı bırak, Bowie!

Zaten açık olan cam kapıya tereddütlü bir vuruşla omurgamı düzelttim ve giyotine hazırlandım.

"Beni mi görmek istediniz?" Bakışlarım üç adamı tararken ruh hallerini ölçmeye çalışıyorum. Hayes sert bakışları ve sürekli çatık kaşlarıyla tahmin edilebilir. Onun ofisindeyiz, yani bu hesaplaşmayı o yönetiyor.

Orion sanki yüzüme inecek darbeyi hafifletecekmiş gibi bana nazik bakışlar atarken, Hadley tamamen farklı bir canavar. Yemeğe aç bir aslan mı yoksa sürüyü korumaya hazır bir kurt mu olduğuna karar veremiyorum.

Belki ikisi de. Muhtemelen.

Dilini dişlerinin üstünde gezdirdiğinde sorum hemen cevaplanıyor. Kesinlikle ikisi de.

"Evet. Otur." Başka bir durumda, Hayes'e küçümseyici, kendini beğenmiş tavrıyla defolup gitmesini söyledim, ama bu benim kaydolduğum şey ve bir yanlış anlama yüzünden her şeyi mahvetmeyeceğim. Tamam, bu lanet bir aldatmaca ama onlar bunu bilmiyor.

Oturdum, tüm gözler sadece bana çevrilmişti.

"Hadley senin küçük beyaz yalanını bize anlattı." Hayes sözlerini söylerken ağzı sanki limon ısırmış gibi buruşuyor. "Sana ne dememizi istersin? Bella mı Bowie mi?"

Gözlerimi patronuma dikiyorum, kandırıldığımdan oldukça eminim.

"Beni kovmuyor musunuz?" Sorum Hayes'e yönelikti ve tam bana kınayan bir kaş kaldırdığı sırada Orion söyleyeceği her neyse kesip attı.

"Hayır. İsim değişiklikleri fesih için yeterli bir neden değildir. Hadley'e söylediğiniz gibi, insanlar bunu her zaman yapıyor." Tamam. Moralim yükselmeye başlıyor, sırtım çelik bir çubuk gibi dik ve muhtemelen küçük çocukları korkutacak gergin bir sırtışıla iyi olacağımı anlıyorum. Sorun yok.

"Ancak, Ginny'nin iş yükünün bir kısmını ondan almana ihtiyacımız var. Mediabase ve SoundScan'i biliyor musun?" Hem de hiç. Fuarı ilk planlamaya başladığımızda bunun için çalışmıştım.

"Evet. Mediabase hem Amerika Birleşik Devletleri h e m de Kanada pazarlarındaki radyo yayınlarını izler. Buradaki veriler tüm popüler geri sayım radyo programlarında ve farklı müzik ödülllerinin temelinde kullanılıyor." Bir nefes alıyorum ve Orion'un gözlerinin gururla parladığı dikkatimden kaçmıyor. Ya da ateşle. Dürüst olmak gerekirse pek emin değilim. "SoundScan, yani artık Luminant, tüm müzik ürünlerinin satışlarını takip ediyor. Yine, ABD ve Kanada. Billboard müzik listeleri sanatçıların satışlarını duyurmak için bunu kullanıyor."

"Bu doğru, ancak yalnızca yapım şirketleri sanatçıları kaydettirmişse işe yarar. Tüm müzisyenlerimizin ve gruplarımızın -grupları dışında kayıt yapan solo sanatçıları da unutmayın- her iki kayıta da yer aldığından emin olmak için çapraz referans yapmanızı istiyoruz. Şu andan itibaren sayıları günde bir kez güncelleme istiyoruz. Ginny, listelerde yükselen ve düşen şarkıları izlemek için Abby'nin çizelgelerini kullandı. Bu sayıları canlı ve güncel tutmamız çok önemli."

Başımı sallıyorum ve onları bir daha hayal kırıklığına uğratmamak için bu işte usta olmayı aklıma not ediyorum.

"Peki efendim."

"Siktir." Hayes sanki ona kişisel olarak hakaret etmişim gibi arkasını döndü. Şaşkınlığımı gözlerimden geçiriyorum ve ağzımdan kaba bir söz çıkmadan önce ağzımı kapatıyorum.

"Tamam. Bu kadar. Senden yapmanı istediğimiz diğer her şeyi yapmaya devam et." Orion, Hayes'in masasının köşesine oturuyor ve sikiinin dış hatları çıplak gözle görülebiliyor.

"Harika. Sana karşı açıkça dürüst olmadığım için özür dilerim ama bunun önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim." Ayağa kalkıyor ve ellerimi birbirine kenetliyorum, iyi bir kızın resmiyim.

Hadley homurdanıyor ve boğazını yumruklamamak için kendimi zor tutuyorum. Yine de, temas kurmadan önce beni öldüreceğinden oldukça eminim.

"Bunu bir daha yapma." Bunu söyleyen Hayes, arkasına dönmemiş, omzunun üzerinden konuşuyor. Küçümseyici pislik.

Günün sonunda, her şeyin yolunda gideceğinden emin oluyorum. Elimde renk kodlu ve düzenli üç dosyayla fotokopi makinesinden geri dönerken, gözden kaçırmadığımdan emin olmak için günlük raporları ve şimdiye kadar yaptığım her işin sonuçlarını kontrol ediyorum

Herhangi bir şey. Sonra her birini sekreterlerin masasına bırakıyorum ve çantamı almak için masama geri dönüyorum.

İşte o zaman görüyorum.

Geçen hafta boyunca her gece çıkmadan önce masamın üzerinde tavşan origamisi vardı. Çok şirindi. Yani, tavşanı kim sevmez ki? Hadley'nin bana taktığı bu lakaba bile alışmaya başladım.

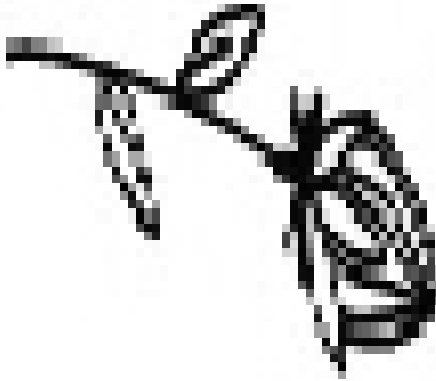
Ama bu gece, bana bakan av değil.

Bu gece, uluyan gri bir kurt şeklindeki avcı.

Hadley kolay bir tahmin olurdu ama görünmezlik ya da ışınlanma gibi doğaüstü güçleri yoksa, onun nasıl olabileceğini anlayamıyorum

Tahmin etmek zor değil. Ben tavşanım ve origamiyi bırakan her kimse bana beni canlı canlı yiyeceğini söylüyor...

Afiyet olsun, orospu çocuğu.

Sonraki birkaç gün durulama ve tekrarlama şeklinde geçti.

Kahve, çörek, sohbet, sonra ayak işleri.

Her iki gece de masama kurt şeklinde küçük bir ziyaretçi geliyor, her bir titiz katlama bir önceki günle aynı, sadece kağıdın rengi değişiyor.

Geçen hafta bunun bir iş arkadaşımın yaptığı bir tür kabul şakası olduğundan emindim ama Drew, Crosby ve Ginny dışında kimseyle pek kaynaşmıyorum. Ve Ginny ve Drew bana ofis şakacıları gibi gelmiyor. Öte yandan Crosby muhtemelen beni biraz terletmekten hoşlanacaktır. Yine de ondan böyle bir elektrik alamıyorum.

Geriye çocuklar kalıyor. Özellikle de bir adam. Sorun şu ki, Hadley çoğu gün ofis dışında, çünkü çoğunlukla

Brooklyn'deki prodüksiyon stüdyosunda. Bana Küçük Tavşan dediği için ilk aklıma gelen oydu ama nadiren burada oluyor ve her gün origami yapıp sonra da bunu masama bırakmak için ofise döndüğünü düşünemiyorum. Bu delilik olur. Tabii bunu yapması için birine para vermiyorsa? Bu biraz zor ama ne bileyim? Ne olursa olsun, bu işin peşini bırakmayacağım ve umarım yakında öğrenirim. Kendime not: Gerçekten stüdyolara gitmenin bir yolunu bulmalıyım. Grupların albümlerini kaydetmelerini izlemek ne kadar güzel olurdu değil mi?

Neyse, bu daha sonrası için bir sorun. Şu anda Çarşamba gecesi ve Mickey beni görmek istediğini belirten şifreli bir mesaj gönderdi. Aynı dairelerde yaşayarak önlem almak yapılacak en akıllıca şey. Psikopat Hadley serbestçe dolaşırken hafta ortasında buluşmak mı? O kadar da değil.

Ama bu Mickey ve eğer kendini güvensiz hissediyorsa ya da endişeleniyorsa, bunu hemen engellemem gerekiyor, yoksa kendini kaybedebilir. Evlatlık çocuklar olarak reddedilmeyle iyi başa çıkamayız ve terk edilme sorunlarımız var. Mickey'nin hayatıma girdiği o kader gününden beri sahip olduğumuz tek şey biziz. Kimsenin yerini tutamayacağı bir şekilde birbirimize bağlandık. Kimsenin bunu öğrenecek kadar yaklaşmasına izin verdiğimizden değil.

Otel dairelerimizin neredeyse tam ortasında, yani otuz dakikada orada olabilirim, bu sürenin yarısı sadece lanet metroya ulaşmak için.

İş kıyafetlerimi hızla çıkarıp rahat bir kot pantolon ve kazak giyerek dışarıdaki soğuk havaya uygun bir şekilde giyiniyorum. New York'ta Şubat ayındayız. Tundra'nın bu seviyesine alışkın olmalıydım ama değilim ve asla da olmayacağım.

F treni için 2. Cadde'ye ulaştığımda, burnumun ucunun donmanın ilk aşamalarında olduğundan oldukça eminim. Parmaklarımın hala işlevsel olmasının tek nedeni, biri sizi kovalıyormuş gibi yürümenin kan dolaşımını çok iyi sağlaması. Ayrıca kışlık montumun üzerinde eldivenlerim ve sıcak tutan ceplerim var.

Şansıma, merdivenlerden koşarak indiğim sırada tren geliyor ve direkt olduğu için kendimi biraz rahat bırakıp

Mickey ile bu gece en iyisi. Saat altıyı geçtiği ve herkes bir yere gittiği için ayakta durmak zorundayım.

Bakışlarım babasına bakan küçük bir kıza takılıyor - en azından babası olduğunu umuyorum - ona okuldaki ve sonra da kreşteki gününü anlatıyor. Yanakları benimkiler kadar kırmızı ve büyük kahverengi gözleri hayat ve umut dolu. Gözlerimi kaçırmak zorundayım çünkü hayatımda hiç bu kadar güvende hissettiğimi hatırlamıyorum. En azından Mickey ortaya çıkmadan önce.

Tren bir dönüş yapıyor ve son durağıma varmadan önce art arda dört kez duruyor. Bindiğimden bu yana yolcu manzarası epey değişmiş ve indiğimde turist dünyasının kalabalığının içinde olduğumu fark ediyorum. Şubat ayında bile Manhattan sıcak bir yer.

Yürüyerek sekiz dakika sonra nihayet otele varıyorum. Mancini grubu kadar güzel değil ama işimi görür.

Tüm ışıkları pırıl pırıl yanan otelin ön tarafına bakıyordum ki sert kontrol yüzünden omzumun neredeyse yerinden çıktığını hissettim.

"Dikkat et, bayan!" Bu ne cüret?

"Hayır, sen dikkat et dostum!" Normal New Yorklular işte. Söyleyeceğimizi söyleyip yolumuza devam ediyoruz. Gerçi karşıdan karşıya geçerken saçma sapan konuştuğunu duyuyorum ama ona siktir olup gitmesini söylemek için arkamı döndüğümde ortalıkta görünmüyor.

İyi ki kurtulmuşum.

Telefonumdan saati kontrol ederek Mickey'nin gelip gelmediğini görmek için etrafıma bakıyorum ve tam ona bir mesaj gönderecekken krem rengi beresinin kalabalığın arasından ilerlediğini görüyorum. Bana ulaştığında, kaba bir şeyden suçluymuşuz gibi etrafına bakıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Ne olur ne olmaz diye.

"Bu gece için bir odam var, hadi gidelim." Ah. Keyfi yerinde. Sorun değil, sadece onu ikna etmem ve her şeyin yolunda gittiğine dair güvence vermem gerekecek. Şu an kesinlikle onunla Cumartesi gecesi yaşananlar hakkında konuşmanın zamanı değil.

Otel biraz dışarıda, oldukça kitsch. Sanırım dekoratör ilham almak için çıldırmış. Odaya girdiğimizde, dekorun saldırısına uğramış gibi hissediyorum. Yatağın altında zebra halı mı var? Gerçekten mi?

"Ne bok yiyordun, Bo? Neredeyse iki hafta oldu ve sen daha onların dairesine bile gitmedin mi? Buradaki her şeyi ben mi yapmak zorundayım?" Mickey'nin saldırısı karşısında dişlerimi sıkarak otel odasının kapısını kapattım ve içeriye doğru adım attım. Teknolojisiyle beni kolladığını biliyordum ama aslında her hareketimi izlediğini fark etmemiştim.

"Sakin ol Mickey. Her şey yolunda gidiyor. Bugün işte daha fazla sorumluluğum var, yani bilirsin, yavaş yavaş. Senin dublörün sayesinde üç ayımız var." Kahretsin, kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez pişman oluyorum.

"Dublör mü? O kaltaktan gerçekten kurtulmaktan mı bahsediyorsun?" Tamam, sinirlenmiş. Ne zamandır bu durum üzerine kafa yoruyor?

"O bize hiçbir şey yapmadı. İki bacağını da sen kırdın Mickey. O bunu hak etmedi. Tanrım." Vücut sıcaklığım bir anda zirve yaparken az önceki soğuk unutuluyor.

Mickey beresini kafasından çıkarıp saçlarını darmadağın ediyor. Yine de ağzının zalimce eğimi bana işinin bitmediğini söylüyor.

"Yoluna çıkmıştı ve sen her şeyi berbat etmeseydin, iyi olacaktı. Bu senin suçun. İş yarım yamalak yaptığın için ben hallettim." Her kelimesinde sesi öyle bir yükseliyor ki, birinin bizi duyup güvenliği aramasından korkuyorum. Daha da kötüsü, polisi arayacaklar.

"Peki, tamam. Evet, özür dilerim. Haklısın." Buna hiç inanmıyorum ama onu zorlamaya devam edersem işler çirkinleşecek.

"Beni yatıştırmaya çalışma, Bo. Yaptığın şey bu. Beni kızdıracak şeyler söyleyerek beni sinirlendiriyorsun ve sonra da mağduru oynuyorsun." Bu noktada, içini dökmesine izin verdim. Her şey yoluna girecek, sadece hayal kırıklığı konuşuyor.

Yirmi saniye boyunca, tek gürültünün orta parmağındaki yüzüğü başparmağıyla çevirirken çıkardığı belli belirsiz ses olduğu mutlu bir sessizlik var. Ta ki ikinci rüzgarını yakalayana ve gergin alışkanlığı ölümcül bir şekilde durana kadar.

"Peki neden o kukunu işleri yoluna koymak için kullanmadın? Nasıl fahişe olunacağını da mı unuttun?" Bu ne lan? Daha önce bana hiç böyle bir şey söylememişti.

"Neden böyle bir pislik gibi davranıyorsun, Mickey?" Bazen bir kız sessiz kalamaz.

Yanağımdaki acı hemen hissediliyor ve bana ters bir yumruk attığını anlamam bir saniye sürüyor.

"Bak bana ne yaptırdın!" Suçlaması karşısında gözlerimi kırpttırıyorum, sanki elini yüzüme vurmaya zorlayan benmişim gibi. Tüm bu olanlar karşısında o kadar sersemlemiştim ki eldivenlerimi cebimden çıkarıp odadan çıktım.

"Nereye gidiyorsun, Bo? Buraya gel, daha işimiz bitmedi." Koridorda yürürken arkama bakmadım. Asansöre bindiğimde de arkama bakmıyorum. Ve aynaya bakıp yanağımda oluşan hassas morluğu gördüğümde kesinlikle kararımdan dönmüyorum.

Bunu yaptığına inanamıyorum.

Trende bana az önce ne olduğunu tam olarak biliyormuş gibi bakan orta yaşlı bir kadın dışında dönüş yolculuğu bulanıktı. Sanki o boku çok kez yaşamış gibiydi.

Ona düşündüğü gibi olmadığını, bunun ilk ve tek kez olduğunu söylemek istiyorum ama hiçbir şey söylemiyorum çünkü çok şaşırmış durumdayım. Ve yüzeyin hemen altında, çok kızgınım.

Dairemin kapısına ulaştığımda, bütün bu akşamı çoktan rasyonalize etmiştim.

Mickey stresliydi. Kızgındı. Onu çok zorladım. Ona hakaret eden bendim. Hikayemin tuttuğundan emin olmak için büyük bir baskı altındaydı, bilgisayar ekranlarının önünde her hareketi ve eylemi tahmin ederek sonsuz saatler geçiriyordu.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki kapımın anahtarını çevirirken neredeyse karşılama paspasımın üzerindeki küçük nesneye basıyorum.

Kan kırmızısı bir origami tavşan. Kan kırmızısı dediğimde sadece rengini kastetmiyorum.

Onuncu Bölüm

Hayes

Son iki haftadır yeni yönetici asistanımız kendisinden istediğimiz her şeyi yerine getirdi. Tek aksaklık geçen hafta sonu ayakkabılarımı unutmasıydı. Odak noktamın iş ve ikizimin alışkanlıklarını minimumda tutmasını sağlamak olması gerektiğini biliyorum ama o her şeyi yapıyor. Zihnimin her köşesi onunla ilgili düşüncelerle dolu, ters giden şeyi anlamaya çalışıyorum. Çünkü iliklerime kadar bir şeylerin ters *gittiğini* biliyorum.

Çarşamba günü küçük toplantı dışında ondan uzak duruyorum ve Crosby bunu fark etti. Küçük pislik bu sabah Bowie'nin her gün masasına getirdiği kahve ve çöreği getirdiğinde bana bu konuda şımarıklık yaptı.

"Bu yıl daha fazla çalışmak istediğimi söylediğimi biliyorum ama bunu zorla yaptıracağını düşünmemiştim. Sanırım bu hafta sadece yönetici asistanından gelen her şeyi sana getirdiğim için fazladan beş mil yürüdüm." Dönüp kıkırdarak ofisimden çıkarken gördüğüm son şey parlak sırtışı ve mükemmel çizilmiş kalkık kaşları oldu.

Sırf sesini kesmek için, Bowie bu haftanın kuru temizlemesini getirdiğinde onu içeri almasını istedim. Eskiden Abby'nin Cuma öğleden sonra apartman yöneticisine teslim etmesini isterdik ama o kadarını hak etmişti. Bowie hiçbir şey kazanmadı.

Basit yalanları onu birkaç bin adım geriye götürdü. Birkaç ay önce dolgun dudaklarını Orion'un sikine dolamış olması onu

Çünkü kim kendisini limuzininden atan biriyle çalışmak ister ki?

"Bay Beckett, Bayan Jones gelmek üzere." Crosby'nin sesi hoparlörden net bir şekilde duyuluyor, sonra bitirdiğini belirten bir tık sesi geliyor.

Cevap vermek için düğmeye basıyorum çünkü annem bana her zaman görgü kurallarına uymayı öğretmiştir. "Teşekkür ederim, Crosby."

Bowie elleri kuru temizleme torbalarıyla dolu içeri girmeden önce kapı hafifçe vuruluyor.

"Her şeyi dolaba asabilirsiniz, Bayan Jones." Masamdan başımı kaldırmadan odanın köşesindeki kapıya doğru başımı sallıyorum. İçerisi çok büyük değil ama bu akşam eve götürüne kadar birkaç gömlek ve takım elbiseyi asmak için yeterince büyük.

"Evet, efendim."

Allah kahretsin. Neden onun ağzından çıkan bu kelime beni bu kadar etkiliyor?

Nefesimi verirken boğazımdan bir hırıltı yükseliyor, gözlerimi kapatıyorum ve sessizce ona kadar saymaya başlıyorum.

"Hepsi bu kadar mı efendim?"

Ona kadar sayamadım.

Evren neden onun varlığıyla beni cezalandırıyor? Kuru temizlemeyi teslim etmesine izin verdim... İş bittiğinde hemen defolup gitmesi gerekiyordu. Benimle konuşmayacak, bana efendim demeyecek ve kötü bir koku gibi ortalıkta dolaşmayacaktı.

Derin bir nefes alarak ona baktım, ama ilk kez dikkatimi çeken, takım elbisesinin mükemmel kesimiyle kıvrımlarının vurgulanması ya da kabarık dalgalarının omuzlarının üzerinden sarkması değildi. Bakışlarım yanağında, gözünün hemen altında, birkaç günlük gibi görünen bir morlukla çevrili küçük kesiğe odaklanıyor.

Çarşamba öğleden sonra toplantıda yoktu ve dün ya da bugün olmuş olabilecek kadar taze de değil. Bunun ne zaman olduğunu tespit edebilirim. Ama nedenini tam olarak belirleyemiyorum.

"Yüzüne ne oldu?" Cevabı bana düşündüğünden daha fazlasını söyleyecektir çünkü sesindeki ya da vücut dilindeki her bir titreşimi izliyorum.

Gözleri kısa ve hızlı bir şekilde açılıyor, dikkat etmesem fark etmeyecektim. Sonra bir elini yanağına götürdü ve parmak uçlarını kesiğin üzerinde gezdirdi.

"Bu mu? Önemli bir şey değil. Yatakta telefonumu yüzüme düşürdüm. Aptalca, gerçekten." Omuz silkiyor ve elini tekrar aşağı indirmeden önce başını sallıyor. "Her neyse, başka bir şeye ihtiyacın var mı yoksa günün geri kalanında talimatlarımı e-posta ve Crosby aracılığıyla mı alayım?"

Küçük bir tavır seziyorum, ama sakatlık hakkında kıcımdan konuşuyor ve kulaklarımdaki çarpıntı bunaltıcı hale geliyor. Şu anda onunla bu konuda mücadele edecek konsantrasyona sahip değilim.

"Lütfen kendiniz çıkın, Bayan Jones." Öfkemi zar zor dizginliyorum. Bu tür bir öfke beni körüklemeyeli uzun zaman olmuştu.

Ayrılmadan önce konuşup konuşmadığımı duymuyorum ve hemen gidip gitmediğinden de tam olarak emin değilim ama gözlerim masama kayıyor, anılar beni ele geçirirken nefeslerim sık ve hızlı geliyor.

"Beklemek zorunda kalmaktan nefret ettiğimi biliyorsun Margaret."

Mutfaktan bir ses geldi. Ben ve Hadley legolarımızdan başımızı kaldırdık ve gözlerimiz birleşti. İkimiz de bunun ne olduğunu biliyoruz. Bu ilk kez olmuyor.

"Bunu sen yaptın Margaret." Bir çarpma sesi daha, ardından bir çığlık ve Hadley ayağa kalkıp legoların üzerinden atlayarak mutfığa doğru koşuyor.

Onun da yaralanmasına izin veremem.

Peşinden koşuyorum, tam babamın sırtına atladığı sırada yetişiyorum. "Dur!" Kollarını babamın boynuna dolamaya çalışarak bağılıyor,

Ama çok küçük olduğumuz için bu çok zor.

Babamın dikkati Hadley'deyken anneme koşuyorum, yanına çömeliyorum ve kanayan yanağına dikkatlice dokunuyorum.

"Hadi anne. Kalkmana yardım edeyim. Babam sakinleşene kadar bir yere gitmeliyiz."

"Ah, tatlım." Dudakları titriyor, sanki daha fazlasını söylemek istiyor, ama bir çarpışma daha oluyor ve kafamı çevirip bakıyorum.

"Bırak beni, seni küçük amcık." Babamın yüzü kıpkırmızı, Hadley onu iyi tutuyor ve ben izlemekle yetiniyorum, ama bu benim hatam.

Bir saniye sonra babam Hadley'nin kollarını boğazından çekip koparıyor ve onu duvara fırlatıyor. Hadley bağırmıyor ama duvardan aşağı kayarak fayans döşeli zemine bir yığın halinde düşmeden hemen önce yüzü kötü şeyler haykırıyor.

Vücudum titriyor, tenim ısınıyor ve gözlerim kısılrken düzgün nefes almakta zorlanıyorum.

"Senden nefret ediyorum!" Kelimeler içimde bir yerlerden geliyor, beni biraz şoke ediyor ama babama doğru fırlıyorum ve ona vurabileceğim en yakın şeyi kapıyorum.

Şu anda bedenimi düşünmüyorum. Annemi ve ikizimi korumak dışında hiçbir şey düşünmüyorum.

Babam benden iki kat büyük olduğu için beni kolayca durduruyor, suratıma ters bir yumruk atıyor ve düşmeme neden oluyor, sonra görüşümün kenarları kararırken kaburgalarım bir tekme geliyor...

Kendimi silkeliyorum, cep telefonumu alıp grup sohbetine bir mesaj yazacak kadar sakinleşiyorum.

Ben: Ofisim. Şimdi. Bir sorunumuz var.

Cevapları ekranda görüne kadar otuz saniyeden az bir süre geçti.

Wanker1: *Mrs. Doubtfire gif* Yoldayım, canım!

Wanker2: On dakika içinde orada.

Sonraki on dakika salyangoz hızında geçiyor, Bowie'nin yeni yalanına duyduğum öfke her geçen saniye artıyor. Onun hakkında doğru dürüst bir bilgi bulamamış olmam da hiç yardımcı olmuyor.

"Kimin fındıklarını kırıyoruz, ağabey?" Önce Hadley geldi, hemen ardından da Orion.

Volta atıyordum, bu yüzden durdum ve masama yaslandım.

"Çarşamba günkü toplantıdan beri ikinizden biri Bayan Jones'u gördü mü?" Cevabı zaten biliyorum çünkü görselerdi şimdiye kadar hepimiz çürükten haberdar olurduk.

"Yakından görmedim, hayır." Hadley sırtıyor, geniş ve kaygısız, sanki şeytan iki omzundaymış gibi.

"Hayır mı?" Orion şaşkın şaşkın bakıyor, çünkü evet, bu benim her zamanki sorgulama tarzım değil.

"Biri ona vurmuş. Erkek arkadaşı olup olmadığını biliyor muyuz?" Bu bilgiyi kendim bulamadığım için çok sinirliyim.

"Ne oluyor lan?" "Kimin
bağırsaklarını
çıkarcacağım?"

Aynı anda konuşuyorlar ve nefes almak için bir an durmak zorunda kalıyorum çünkü bu iki düşünce benim de aklımdan geçiyor. Elbette onlarla aynı nedenlerle değil, ama sadece önümüzdeki üç ay için de olsa o bizim çalışmamız olduğu için. Ne olursa olsun, bizim olanı koruruz ve şu an için o bizim.

Bu düşüncede onunla ilgili her şeyden daha doğru gelen bir şey var, ama onu daha fazla beslemeyeceğim.

"Bilmiyorum." Bu kelimelerden nefret ediyorum. Bilgi benim dopaminim ve şu anda boş çalışıyor. "Öğrenmemiz gereken şey de bu."

"Ona çarpan o pislik değildi. Onunla çoktan ilgilenmiştim." Hadley derin düşüncelere dalmış bir halde gökyüzüne bakıyor.

Orion ve ben ikizime dönmeden önce bakışlarımızı paylaşıyoruz.

"Şimdi kiminle, neyle uğraşıyorsun?" Orion dilimin ucundaki soruyu soruyor, gerçi ben olsam daha farklı ve daha küfürlü bir şekilde ifade ederdim.

Hadley omuz silkip nane şekerlerini çıtırdatırken yüzüne yayılan sırıtma saf kötülük, tüm masumiyeti binadan kaçıyor.

"Son bir ya da iki haftadır uzaktan izliyor olabilirim ya da olmayabilirim. Erkek arkadaşını görmedim ama Çarşamba gecesi geç saatlere kadar dışarıdaydı. Dışarı çıktı, hıyarın biri omzunu kontrol etti ve ona göt herif dedi, onu pişman ettim." Kıkırdıyor ve kaşlarını sallıyor.

"Gerçekten mi, Hads? Bir anlaşma yapmamış mıydık? Üçümüz? Yılda bir kez. Daha Mayıs'a bile yaklaşmadık."

"Evet, evet, biliyorum. O kadar ileri gitmedim. Sadece onu biraz hırpaladım, biraz terbiye verdim ve işte! Halloldu!"

"Tamam, burada yoldan çıkıyoruz." Orion araya giriyor ve bizi şu anda önemli olan konuya geri getiriyor ve ikizimin bir duruma verdiği aşırı tepkiyi tamamen görmezden geliyoruz çünkü bu yeni bir şey değil. "Takip etmeniz gerçekten faydalı oldu mu?"

"Ben buna takip etmek demezdim..."

"Yapardım." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve homurdandım.

"Dürüst olmak gerekirse, pek bir şey değil. Oldukça sıkıcı biri. Akşamlarını küçük dairesinde geçiriyor, arkadaşlarına mesaj göndermiyor ya da onlardan mesaj almıyor.

cep telefonu, sosyal medya yok..." Hadley, Bowie'nin haftasını sıkıcı bir şekilde anlatıyor.

Hiçbir şey tutmuyor. Hiç uyumayan bu şehirde yaşayan yirmili yaşlardaki hangi bekâr kadının dijital ayak izi yoktur ki?

"Çarşamba akşamı nereye gitti?" Orion, yine mantıklı sorular soruyor.

"Bilmiyorum. Ona hakaret eden hıyarla uğraşmakla meşguldüm." Hadley'nin sırtışı hiç değişmiyor.

"Yani bir gece gerçekten ilginç bir şey yaptı ve senin dikkatin mi dağıldı?" Başımı sallıyorum çünkü tabii ki böyle oldu.

"Beni takip etmemi mi onaylıyorsun?"

"Öyle dediğini sanmıyordum." Hadley ona küçümseme dolu bir bakış fırlatınca Orion gülüyor.

"Burada lanet olası daireler çiziyoruz. Ona kimin zarar verdiğini nasıl bulacağız?"

"Neden bu kadar rahatsız oluyorsun, büyük kardeşim?" Hadley iki kaşını da kaldırıyor, gözleri küçümseme dolu iki havuz gibi.

"Çünkü o bizim çalışanımız ve kimse çalışanlarımızla uğraşamaz." Cevap vermek için çok aceleci davranıyorum, daha konuşmaya başlamadan önce bile aklımdan geçiyordu.

"Tabii ki..." Hadley kelimeyi çıkarır ve tekrar sırtır.

"Tamam, eşyalarını topla ve gün için ihtiyacın olan şeyleri al. Plan yapmak için eve gidiyoruz." Orion'un sözü kesindir. Seçilmiş kardeşimizi her zaman dinleriz, çünkü o bizim mantığımızın sesi olma eğilimindedir.

"Madem ısrar ediyorsun." Hadley cep telefonuna dokunup kulağına götürürken sırtışı vahşileşiyor. "Ginny? Günün geri kalanında aramalarımı bekletip öğleden sonraki toplantıyı yeniden düzenleyebilir misin?" Bir duraksama olur. "Sen bir meleksin. Bowie'ye sana ekstra kahve getirmesini söyleyeceğim. Teşekkür ederim." Telefonu kapattı ve bize baktı. "Halledildi, ama daha sonra kısa bir süreliğine geri dönmem gerekecek."

"Nedenini bilmek istiyor muyum?" Başımdaki çarpıntı dinmiyor ve bir an için şakaklarımı ovuyorum.

"Hayır. Hadi gidip plan yapalım."

On Birinci Bölüm

Bowie

Sevgililer Günü gelip geçmişti ve Perşembe günü işten eve döndükten dakikalar sonra kapıma bırakılan uzun saplı tek bir gül dışında Mickey'den başka bir haber alamamıştım.

Ta ki bu sabaha kadar.

Üç gün sonrasına.

Saat altıdan itibaren erkek arkadaşım telefonumu özürler, kalp gözleri ve aşırı stres yüzünden bana şiddet uygulamak zorunda kaldığına dair sözlerle doldurmaya başladı.

Son üç saattir her bir mesajı görmezden geldim, çünkü bugün izin günüm ve içime en az üç fincan kahve koymadan bu konuda konuşmak istemiyorum. *Ping*.

Lanet olsun, buna bir son vermeli. On sekiz yaşındayken ve artık başkalarının gözetimi altında yaşamamanın zevklerini keşfederken hoştu, ama bu çok fazla.

Etkilenmedim, sinirlendim. Ayrıca yarı uykulu ve huysuzum.

Ben: Bana mesaj atmayı kes, hazır olduğumda seninle konuşacağım.

Abi: Hadi ama, Sevgililer Günü'nde bizim için koca bir gün planladım.

Ondan acil bir arama gelirse ve çocuklar yanlışlıkla görürse diye telefonuma Big Bro adını koyardım. Hiç kimse uygunsuz zamanlarda arayan kimliği aksiliklerine karşı güvende değildir.

Tamam. Sadece mesaj atmayı bırak.

Abi: Seni seviyorum.

İki yastıkla desteklenmiş yatağımda uzanırken anahtarların üzerinde geziniyorum ve yorgan çeneme kadar üzerimi örtüyor. Mutfığa en yakın pencereden küçük bir hava sızıntısı var, bu da evin istediğim şekilde ısıtılmasını zorlaştırıyor.

Bu daireyi seçtiğimizde, Central Park'tan sadece birkaç blok ötedeki Yukarı Batı Yakası'ndaki dairemizden aşağıya inmek zorunda kalacağımı biliyordum. Maaşına değecek herhangi bir işveren adresimdeki tutarsızlıkları bulacak ve cevaplamak istemediğimiz kişisel sorular soracaktı.

Yine de merkezi ısıtmamı özlediğim kesin.

İki parmağımı yanağıma götürüp iyileşmekte olan kesiğe ve hassas ete hafifçe dokunana kadar neden yanıt vermekte tereddüt ettiğimi bilmiyorum. Bunu o yaptı. Elini bana doğru kaldırdığına inanamıyorum. Bu onun yapacağı bir şey değil. Tamamen karakter dışı.

Sinirli biri mi? Elbette, kim değil ki, değil mi? Ama bana gerçekten el kaldırması? Bu yeni bir şey ve hiç hoşuma gitmiyor.

Yine de küçük yaştan beri çok şey yaşadık. Koruyucu ailede büyümek her şeyden farklı. Aidiyet duygumuz çarpık, aile bağlarımız gevşek ve kırılgan. En ufak bir sevgi gösterisinin duygusal hayatta kalma çapası haline gelmesi şaşırtıcı değil. Belki de ona şüpheyle yaklaşmayı da borçluyum. Belli ki hatasını telafi etmeye çalışıyor. Ne kadar büyük olsa da.

Ben: Ne zaman buluşmamızı istiyorsun?

Sanırım ikinci bir şansı var. Bu soruyu sorarken bile içimden gelmiyor ama kalbim onu affetmek istiyor. Sahip olduğum tek aile o. Onsuz tamamen yalnızım ve bu beni çok korkutuyor.

Abi: Bir saat.

Uyumak için çok fazla.

Kalkmam, duş almam ve sıcak, rahat kıyafetler giymem uzun sürmüyor. Bütün hafta iş yerinde topuklu ayakkabı giymek yorucu ama bacaklarımı harika gösterdiklerini inkar edemem. Hepsi patronlarımın savunmasını kırmak için yaptığım şeytani planın bir parçası.

Leylak rengi rujumun üzerine biraz parlatici sürdüğüm sırada telefonum başka bir mesajla çalıyor. Mickey'nin bana buluşma noktamız için bir pin gönderdiği açık olduğu için bildirimden ötesine bakmaya zahmet etmiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bugün gideceğim için pek heyecanlı değilim. Bunun nedeni sadece geçen gece yaptıklarından dolayı hala kızgın olmam değil, ki bu da başlı başına affedilemez bir şey. Gerçek şu ki, her ne kadar Manhattan'ın çok büyük bir yer olduğunu düşünmek istesek de, gerçek şu ki insanlar aynı çemberin içinde dönüp duruyor. Adamlarla karşılaşma ihtimalimiz zayıf ama asla sıfır değil. Bu ince çizgiyi düşündükçe midem bulanıyor.

Yaptığımız bu iş bize büyük bir ödeme yapma potansiyeline sahip ve bizi hayata hazırlıyor. Kadın fantezisi söz konusu olduğunda işaretlerimin üçlü olması, bu çok cazip pastanın üstündeki kiraz.

Montumu kaptığım gibi, beremi takmadan ve iki örgümü göğsümün üzerine düşecek şekilde düzeltmeden önce aynada hızlıca son bir kontrol yapıyorum. Belki böyle giyinirsem, ikizler ve Orion'la karşılaşsak beni tanımazlar. İyi tarafından bakarsak, güneş açtığı için siyah güneş gözlüklerimi bile takabiliyorum.

Mickey'nin mesajına göre günümüz Central Park'ta, Bethesda çeşmesinde başlıyor. Kışın kapalı olmasına rağmen, turistler arasında hala oldukça popüler ve otuz dakika sonra vardığımda, etrafta dolaşan insan ordularını gördüğümde şaşırmadım. Dışarısı çok soğuk, kırkları zor buluyor ama güneş, parlak mavi gökyüzüyle şehri tepemizden engelsiz bir şekilde görüyor.

"Selam bebeğim, gelmeyeceğini sanıyordum." Mickey'nin aniden kulağıma gelen sesiyle sığıyorum.

"Sana burada olacağımı söylemiştim." Onunla yüzleşmek için döndüğümde, iş yerinden kimseyi görmediğimden emin olmak için etrafıma kaçamak bir bakış atmaktan kendimi alamıyorum. Eğer sekreterlerden biri beni Mickey'yle görürse, *dedikodu fabrikası* demeye dilim varmıyor, hemen haber vereceklerinden hiç şüphem yok. Yanlış bir şey yaptığım için değil, daha iş günü başlamadan kahve ve hamur işleri molasında gündeme getirecekleri bir konu olsun diye. Sohbetin merkezinde olmaya pek hevesli değilim.

"Asla bilemezsin, fikrini değiştirmiş olabilirsin. Hadi, senin için yaptığım her şeyi göstereyim." Kısa bir an tereddüt ediyorum çünkü Mickey'nin sözleri bana pek uygun gelmiyor. Belki hâlâ yorgun olduğumdan ve ikinci ve nc fincan kahvelerimi zlediğimden, ama ondan gerçek bir özür duymuyorum. Aslında, konuyu açıp açmayacağını bile merak ediyorum.

"Mickey." Direnişim zerine dönüp etrafına bakıyor, sanki onu takip etmememin nedeni çeşmenin etrafındaki yabancıların yüzlerinde bir şekilde yazılıymış gibi.

"Bo, hadi. Geç kalacağız." Hala bir özür yok.

"arşamba gecesı olanlar hakkında konuşmamız gerek." Olay çıkarmak istemediğim için alçak sesle konuşuyorum ama en azından bir konuşma sözü vermeden bu günü onunla geiremem.

Mickey sanki onun lanet gününü mahvediyormuşum gibi i geçiriyor, belki de öyleyim ama bu önemli.

"Sadece güzel bir gün geçirebilir miyiz? Ondan sonra istediğin her şeyi konuşabiliriz." Yine tereddüt ettim. Az önce ağzından çıkan kelimelerin hiçbiri, saldırısının dürüst bir şekilde ortaya çıkacağını garanti etmiyor.

Ve yle de oldu.

"Peki, tamam. Bana planlarını göster ama hemen şimdi oturup benimle konuşacağına söz ver." Elimi ekiştirmesine rağmen hâlâ kıpırdamıyorum.

"Söz veriyorum." Orada durup birbirimize bakıyoruz, gözlerini okuyorum, sabit ve net. Yine de her zaman iyi bir yalancı olmuştur.

Ama sorun değil. İkinci şanslar ve hepsi.

Gün, Kayıkthane'de bir sabah keyfi ile başlıyor. Kışın daha havalı oluyor, sanki burada olduğumuz için ayrıcalıklıymışız gibi.

Mickey tüm bu süre boyunca önce içinden, sonra da arkadaşlarıyla geçirdiği poker gecelerinden bahsediyor ve H2O kurucularının bana aşık olmasını nasıl sağlayacağına dair tavsiyelerini sıralıyor. Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşmak zorundayım, özellikle de iki hafta geçtiğini ve birinin benimle zar zor konuştuğunu, diğerinin psikopat olduğunu ve Orion'un... iyi bir adam olduğunu bilerek.

En azından kızılıcak portakallı muffin ile eşleştirilmiş cappuccino çok lezzetliydi.

Sabah geç saatlerde paten kaymak için Rockefeller Center'a giderken, daireme getirdiği gl hatırlıyorum, ama tam ona teşekkür edecekken, birinin beni izlediğini hissediyorum.

Muhtemelen, bu görülme paranoyası beni gergin hissettiriyor. Örümcek hislerimin yüksek alarmda olduğuna yemin edebilirim, bu da bu geziye bir damper koyuyor.

Mickey buz pateni pistine doğru yürümeye karar veriyor, parkı geçip Beşinci Cadde'ye çıkıyor ve yarım mil kadar güneye doğru ilerliyoruz. Sohbetimiz aramızda her zaman olduğu gibi kolay, akıcı bir hal alıyor. Ne de olsa biz sadece en iyi arkadaşız, arkadaştan sevgiliye dnşmşz.

Aramızda kurduğumuz bağı koparamayacağım kadar uzun yıllar, bizi birbirimize bağlayan çok fazla anı ve karmaşık duygular var. Onu seviyorum elbette, ama aynı zamanda sözleriyle ve açıklamalarıyla bu güveni zedelediği ve ardından elini şiddetle üzerime koyarak büyük bir parçayı kopardığı için ona kızgınım. Yine de son yirmi yıldır büyüyen sadakati bir kenara bırakmak kolay değil. Hatta bu noktada düpedüz imkânsız gibi geliyor.

Bu yüzden kolunu omzuma doladığında irkilmeme engel olamıyorum.

"O neydi yle, Bo?" Tabii ki fark etti.

"Hâlâ kızgınım. Bir pasta ve bir kahve yaptıklarını unutturmayacak." Mickey başını sallama nezaketini göstererek kızgınlığımı onayladı.

"Evet, bunu anlıyorum ama Bo, göreceksin. Bugünden sonra beni affedeceksin." Cevap vermedim. Bu noktada söyleyeceğim her şey sadece duygularıma dayanacak. Eylem görmek istiyorum.

Rockefeller Center'a geçtiğimizde, orada daha fazla insan olmamasına şaşırdım. Dolu bir salon bekliyordum ama bu güzel. Cumartesi sabahı olduğu için patencilerin büyük bir kısmı dik durmaktan çok kı üstü düşen çocuklardan oluşuyor. Bazı ebeveynler ellerini tutuyor, bazıları ise bir sonraki düşüşlerine kadar devam etmeleri için onları cesaretlendiriyor.

Bu sahne benim için bir tetikleyici. Tüm bu özenli anneler ve bazen babalar bebeklerinin üzerine titriyor, sevgi ve sabır gösteriyorlar

Buz çocuklarının kışına çarptığında her patlamada ve gözyaşı nehrinde. Çok güzel ve iç açıcı ama tıpkı ilk kez koruyucu aileye verildiğinde olduğu gibi kalbimi parçalıyor.

Ailemle yaşadığım bu tür anlar benden koparıldığında beş yaşındaydım. O kadar yer varken, lanet bir alışveriş merkezinde toplu bir saldırgan tarafından öldürüldüklerinde beş yaşındaydım.

Ama karnımın dibinde büyüyen ve mide bulantısı tehdidi oluşturan bu endişeyi üzerimden atıyorum. Mickey çabılıyor, bana birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlatmak için bütün bir gün planladı.

Yine de ağızımdan çıkan küçük bir iğnelemeye engel olamıyorum.

"Bu çok Norman Rockwellvari bir görüntü değil mi?" Üniversitedeki derslerimden birinde New Yorker'ın sevilen tablolarını incelemiştım. "Amerikan Rüyasına Sanattan Bakış." Göze çarpan mesaj, modern Amerika'nın duygusal tasviridir, ancak altta yatan mesajın doğası gereği daha politik olduğunu inkar etmek mümkün değildir. Yeterince karikatürle harmanlanmış gerçekçilik, onu zamanında bir isim haline getiren şeydi. Yüz yılı aşkın bir süre sonra bile ondan bahsediyor olmam, popülaritesi hakkında çok şey anlatıyor.

"Hadi ama, pistte birkaç tur atarsan bu şirretlikten kurtulursun." Mickey bana geniş bir sırtıyla şaka yaptığını hatırlatıyor. Belki de biraz fazla temkinli davranıyorum. Ne de olsa biz buyuz. Şaka yaparız, laf atarız, biz buyuz.

"Göreceğiz." Ona bir gülümseme lütfediyorum ama bunun gözlerime ulaşmadığının farkındayım.

Mesanem mola için bağırmadan önce neredeyse bir saat boyunca kayıyoruz. Hava soğuk ve içimde mesanemin merhamet çığlıkları atmasına yetecek kadar kahve var.

"İşemem lazım."

Mickey omuz silkiyor, kayıtsızlığı yüzünden okunuyor. Aslında, mutlu çocuklar ve ebeveynleriyle çevrili olmak benim için tam anlamıyla bir cehennem olsa da, dışarıda geçirdiğim süre boyunca bana iyilik yapıyormuş gibi hissettim.

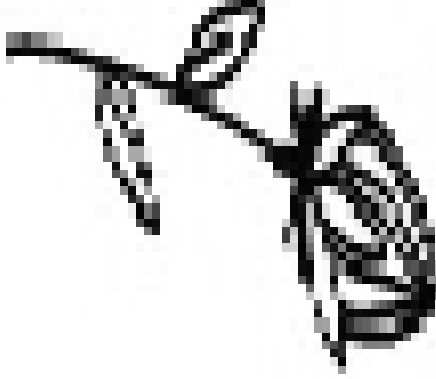
Patenlerimi kiralama masasına geri götürürken etrafımı tarıyorum. Mutlu yüzlerin hiçbiri tanıdık değil. Sadece fotoğraf çektiren gururlu babalar ve çocuklarına bir şeyler veren gülümseyen anneler var.

Pist için talimatlar. Bu kadar travmatik olmasaydı, dokunaklı ve güzel bir sahne olurdu.

"Devam etmeye hazır mısınız?" Çok yorgunum, ılık atan ayaklarım ve uyuşmuş parmaklarım evde yorganın altında olmayı tercih ederdi ama burada olacağıma söz verdim ve işte buradayım.

Peki neden düşüncelerim patronlarıma dönüp duruyor? Neden onlarla dışarıda geçireceğim bir günün neye benzeyeceğini merak ediyorum?

Bu kez, rahatsız edici düşünceleri silmek için başımı fiziksel olarak sallıyorum. H2O'nun CEO'ları bizim işaretlerimiz. Ne eksik ne fazla ve onları başka bir şey olarak düşünmeyi bırakmalıyım.

Her şeye rağmen gün eğlenceli geçti. Manhattan'ın farklı, daha küçük parklarında dolaşmayı seviyorum, Washington Square Park listenin başında geliyor. En iyi hayatlarını yaşayan satranç oyuncularını izlemek bana keyif veriyor. Günün en sevdiğim kısmı Banksy müzesiydi. Bir süredir gitmek istiyordum ve dürüst olmak gerekirse Mickey'nin hatırlamasına şaşırdım.

Sanırım dinliyor.

Devon Quinn'in restoranına girdiğimizde, insanların konuşmaları ve yemeklerinin tadını çıkarırken çıkardıkları sabit sesler, mekana yayılan narenciye ve biberiye aromasıyla birleşince ağzımın suyu akıyor. Buraya daha önce sadece bir kez geldim ve sadece baş şef ve sahibi çok ateşli değil, aynı zamanda yemekler de çok lezzetli. Ne yazık ki buraya yılda sadece bir ya da iki kez geliyor.

Masamıza doğru ilerlerken -Mickey vaktinden önce rezervasyon yaptırmıştı- bu yer için az giyindiğim açıktı, ama

Bu konuda yapabileceğim bir şey yok, beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Ev sahibesinin bir şey söylememesi de yardımcı oldu.

"Bu gecenin spesiyali Fas usulü kavrulmuş samur balığı." Sunucu bizi rezerve edilen masaya oturtuyor ve biz **b u** gecenin menü seçeneklerinin yer aldığı kara tahtaya bakarken içki siparişlerimizi alıyor.

"İkimiz de spesial ve bir şişe Chardonnay alacağız." Mickey'nin siparişi karşısında donup kalıyorum, ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum, sonra da kendime gelmeye zorluyorum. Dana Scallopini'yi gözüme kestirmiştım ama... tamam, sanırım balık yiyeceğim.

Garson siparişlerimizi alıp gittiğinde eğilip gülümsüyorum, yine de bu gün için minnettarım.

"Bu arada, Perşembe günkü gül için teşekkür ederim. Beklenmedik bir şeydi." Mickey ve ben Sevgililer Günü'nü hiç kutlamadık. İlk başta bunun nedeni maddi durumumuzdu, yemek parasını çiçeklere, çikolatalara falan harcayamazdık. Ondan sonra saçma gelmeye başladı.

"Ne gülü?" Mickey tamamlayıcı baget ekmeğinden bir parça çiğneyerek bana baktı.

"Sevgililer Günü'nde kapıma bıraktığın uzun saplı kırmızı gül mü?" Mickey'nin yüzü, çekik kaşları ve aşağı eğik ağzıyla rahatlıktan şaşkınlığa dönüşürken ifadem bir soruyla son buluyor.

"Hayır, ben değilim."

Farklı bir garson elinde Chardonnay ile masaya geliyor, açıyor ve kimin tadım yapacağını söylememizi bekliyor.

"İşte burada." Mickey bardağının sapına dokunuyor ve garson bardağı tam kavisin üzerine dolduruyor. Mickey'nin ne yaptığına dair hiçbir fikri yok, dürüst olmak gerekirse benim de yok, o yüzden beyaz şarabı yudumluyor ve kendisini izleyen adama başını sallıyor.

İkimizin de kadehleri dolunca yanımızdan uzaklaşıyor ve ben konuşmama devam ediyorum.

"Kimdi o zaman?" Sanki bu sorunluymuş gibi fısıldayarak bağırdığımı fark ediyorum ve kelimeler ağzımdan uçup giderken kapı açılıyor, içeri davetsiz bir rüzgâr giriyor ve uzun boylu, muhteşem ve sinirli görünen üç adam içeri adım atıyor.

Hay sikeyim. Ben.

"Geldiler." Bu noktada Mickey ile mi yoksa kendimle mi konuştuğum belli değil.

"Kim?" Mickey omzunun üzerinden bakarken Hadley, Orion ve Hayes sinirli bakışlarını sevgilime çevirmeden önce doğrudan bana bakıyorlar. "Bu bizim ilk randevumuz, rolünüzü oynayın." Dişlerimin arasından konuşarak gülümsüyorum, böylece kimse dudaklarımı okumuyor ve adamlar restoranın arka tarafına gitmeden önce başlarını sallıyorlar.

"Bu iyi, benimle çıktıkları için onları kıskandır. Belki içlerinden biri bu gece seni becerir. Yüzde otuz üç şansım var." Sözleri geçen geceki tokadı kadar güçlüydü. Söyleyişi, yapışkan doğası, hepsi birbirine çok benziyor.

"Bugün ve bu gecenin bizimle ilgili olduğunu sanıyordum?" Soruyu sorarken bile gözlerim üçünün oturduğu arka tarafa kayıyor ve ağır varlıklarıyla alanı dolduruyorlar. Hadley doğrudan beni görürken, Hayes ve Orion birbirlerine bakıyor ve bana profillerini gösteriyorlar. Kahretsin, onları böyle bir arada görmek çok nadir oluyor ve nedense bu durum tüm vücudumu sarıyor. Her yerimi demek istiyorum.

Mickey sorumu duymazdan gelerek eğiliyor ve dikkatimi çekiyor. "Bunu mahvetme." Şaşırmış bir halde ona göz kırpıyorum.

"Bu da ne demek şimdi?"

"İki hafta oldu, Bo. Amcığının sihirli olması gerekiyordu, o yüzden onu kullanmaya başla." Bir bardak beyaz daha içiyor ve dolduruyor.

"Bunu nasıl sorun etmiyorsun anlamıyorum." Bu, ilişkimizdeki yasak bir soru gibi. Açıkçası, aldatma eksiler dışında zor bir hayırdır, ama Mickey'ye göre, bir iş bir iştir ve eğer amımı kullanmam gerekiyorsa veya onun aletini kullanması gerekiyorsa, o zaman tüm bahisler kapalıdır.

Bu kısmın hiçbir zaman hayranı olmadım ama Mickey her zaman bazen başka bir yol olmadığı konusunda ısrar etti. Bilgisayarının arkasından ipleri çekmek her zaman onun rolü olmuştur. İnsanların hayatlarına giriyor, kameralar aracılığıyla izliyor, sonra da işi halletmek için her şeyi ve her şeyi manipüle ediyor. Bazen seksi bir araç olarak kullanıyoruz ve geçmişte bir ya da iki zengin varisi baştan çıkardığı biliniyor, ancak tüm bu sahte baştan çıkarma oyunu benim işim değil. Bununla birlikte, ben oldukça

Bu yüzden bu geceki pasif-agresif tavrı hiç hoşuma gitmedi.

"Bu sadece seks, değil mi? Büyütülecek bir şey değil. Sana aşık olacak değiller ya." Ve hitler gelmeye devam ediyor. Vay canına, bir kıza kendini özel hissettirmenin yolu.

Sandalyeme geri oturup masanın karşısından ona bakıyorum. Gerçekten umurunda değil. Şarabını içerken ya da ekmeğini yerken umursamıyor. Ana yemek geldiğinde ve özenle hazırlanmış balığını maydanoz ve sarımsaktan oluşan güçlü bir ezmeyele mideye indirdiğinde de umursamıyor. Tabağını bir parça ekmekle temizleyip bir bardak suyla yıkadığında sessizliğimden duyduğu rahatsızlığı yanlış anlamak mümkün değil. O. Umursamıyor. Umursamıyor.

Daha da kötüsü, umursamaması benim suçum. Hiçbir şeyin yeterince hızlı ya da onun istediği gibi gitmemesi görünüşe göre benim beceriksizliğimden kaynaklanıyor.

Tam tuvalete gitmek üzereyken, iri yarı bir adam yanıma bir sandalye çekip oturmadan bir saniye önce masanın üzerine bir gölge düşüyor.

"Bowie. Nasılsın?" Hayatımı sikeyim. Mickey'e gerçek adımları öğrendiklerini hiç söylemedim. Anladılar derken, ağzımdan kaçırdım demek istiyorum.

Şaşırın Mickey başını yana eğdi ve bana uyarıcı bir gülümseme gönderdi. "Evet, Bo-wie. Bize nasıl olduğunu anlat."

Bu çok garip bir durum. Orion'u başından savmam mı yoksa onu baştan çıkarmam mı gerektiğini bile bilmiyorum.

Dudaklarımı birbirine sürterek derin bir nefes alıyorum ve Orion'la yüzleşebilmek için Mickey'ye profilimi veriyorum.

"Merhaba. Seninle burada tanışmak ne güzel." Ağzımdan çıkan ses kıkırdama ve homurdanma karışımı bir şey. Etrafta köpek bokuyla dolaşmak bundan daha seksi olurdu.

"Bizi tanıştıracak mısın?" Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Orion görünüşte masum bir soru sorarken, tüm vücudu tamamen farklı bir titreşim gönderiyor. Bu kıskançlık ya da öfkeden öte, nefretten bir adım ötede. Ve bu noktada hiç yardımcı olmayan Mickey'den hiç bahsetmiyorum bile. Orada öylece oturmuş hıyarın teki gibi davranıyor.

"Doğru, evet. Vay be, kabalık ediyorum, değil mi?" Tamam, plana geri dönelim. "Orion Thorne, bu benim flörtüm, Mi-" Tereddüt ediyorum çünkü Mickey için sahte bir isim düşünmemiştik.

"Miller Cummings." Mickey elini uzatıyor ve Orion'un elini sıkmasını bekliyor. Sorun şu ki, patronum söz konusu ele balçıkla kaplıymış gibi bakıyor ve bunu saklamaya bile çalışmıyor. "Bu bizim ilk randevumuz. Umarım küçük hanımı etkilemişimdir, böylece yakında bir tane daha alabilirim." Peçetesini ağzına götürüp temizliyor ve bana gözlerine kadar uzanan sıcak bir gülümseme veriyor.

Mickey'nin harika bir aktör olduğunu biliyordum ama *bu kadar* iyi olduğunu bilmiyordum.

İyi çünkü süper gücünü bana karşı kullanacağını hiç düşünmemiştim.

"Eminim." Orion'un iki kelimelik cevabındaki zehir aramızdaki hava.

"İzin verirsiniz, ben küçük çocukların odasına gidiyorum." Mickey kıkırdıyor, daha önce ondan hiç duymadığım, kendini küçümseyen bir ses. Aslında Mickey her zaman odadaki en zeki kişinin kendisi olduğundan emin olur.

Kulak mesafesinden çıktıktan sonra kıkırdayan Orion oluyor.

"Küçük oğlanlar odası mı? Kulağa doğru geliyor."

Oda birdenbire çok küçük, çok kalabalık ve çok sıcak oldu. Orion'un varlığı bir alamet, tüm planlarımın kaçınılmaz sonu gibi geliyor. Ayrıca, derin tonları ve baştan çıkarıcı sandal ağacıyla çok güzel kokuyor. Belki de Mickey haklıdır, düşünmeyi bırakıp bu işe teslim olmalıyım.

"Eminim lafın gelişidir." Ona gülümsüyorum, kibar ve ağırbaşlı, ama içimde, tüm vücudum ateşle yanıyor.

Orion eğiliyor, gözlerini uzun süre bana diyor, nefesi ağzımın üzerinde dolaşıyor. "Bu onun sikinin büyüklüğünü bilmediğin anlamına mı geliyor?" Biliyorum tabii ki, ama bu ev için yazılacak bir şey değil. Bunu Orion'un kiyle ağız ağza geldiğimde anladım.

Hayatımı sikeyim, böyle konuştuğunda, dikkati sadece bana odaklanmışken utanmadan, garip bir şekilde özel hissediyorum.

"Hayır. Bu ilk randevu." Sanırım yalan söylemekte Mickey kadar iyiyim, Orion'un dudaklarında büyüyen yavaş sırıtışa bakılırsa, bana düzgün küçük sıralar halinde düz beyaz dişler gösteriyor.

"Düzeltilme." Bu tek kelime kafamı karıştırdı. Bu ne anlama geliyor ki?

"Pardon?"

"Dedim ki..." Orion bu dramatik duraklamayı sonuna kadar kullanır. "'Düzeltilme'." Bu kez arkasına yaslandığında, üst dudağı alt dudağıma hafifçe değiyor ve karnıma doğru bir akım gönderiyor. Peki, tamam. Göbeğıme değil, klitorisime. Kesinlikle klitorisime. "Bu senin son randevun."

Bu neden bu kadar seksi?

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, gözlerimiz hapsolmuş, dikkatimiz sadece bizim var olduğumuz bir balonun içinde. Yine de velet modum devreye giriyor.

"Sen benim patronum değilsin."

"Ama Bowie, öyle olduğumu biliyorsun. Aslında üç kişiden biriyim. O yüzden uslu bir kız ol ve 'güle güle küçük çocuk' de." Görünüşe göre sahip olduğum bu küçük övgü saplantısı yüzünden tüm yüzüm alev alev yanıyor ama yalnız oturduğumuz için kime veda etmem gerektiğini bilmediğimden onun komutuyla kaşlarımı çatıyorum.

Tam bu düşünce aklıma geldiğinde Orion sandalyesine geri yaslanıyor ve Mickey tekrar karşıma oturuyor.

"Ben yatmaya gidiyorum. Yarın ailemle uzun bir gün geçireceğim." Mickey'nin sözleri karşısında gözlerimi kırptıştırıyorum. Belli ki Orion'a tamamen ona ait olduğumu bildiriyor, ben de patronumun talimatlarına uyuyorum, elini oynatıyorum ve numarayı sürdürüyorum.

"Güle güle, küçük çocuk."

Ve kelimeler ağızımdan çıkarken, ileride ne gibi sonuçlar doğuracağını merak ediyorum.

On İkinci Bölüm

Orion

Bırakın onu eve bırakmayı, onunla gerçekten konuşmak bile planımızın bir parçası değildi. Ama ya bu olacaktı ya da Hadley restoranın ortasında kelimenin tam anlamıyla onun üzerine işeyerek kendi bölgesini işaretlemeye hazırdı. Onun da bunu yapacağına tamamen inanıyorum, bu yüzden takım için bir tane aldım ve şimdi yıkıcı baştan çıkarıcı ile özel bir arabanın arkasındayım.

"Gerçekten de bana eve kadar eşlik etmek zorunda değildiniz Bay Thorne." Sözlerini duyuyorum ama vücut dili pek de ikna edici değil.

"Sorun değil Bowie. Randevun gerçek bir erkek tarafından korkutulduktan sonra seni öylece bırakıp gittiği için en azından bunu yapabileceğimi düşündüm." Dudaklarımdaki gülümsemeyi kontrol edemiyorum çünkü onun patronu olarak haddimi aştığımı biliyorum ama onu o adamla görmek beni açıklayamadığım bir şekilde öfkeliendirdi.

Yine de tam bir korkaktı. Hadley'nin adamdan kısa bir süre sonra tuvalete gitmek için masadan ayrıldığını gördüm ve onunla *Miller Cummings* arasında bir konuşma geçtiğini biliyorum. Ayrıca ikisi dairemize döner dönmez Hayes'in bilgisayarının başına geçeceğini ve ona karşı kullanabileceğimiz bir şey bulana kadar adamı araştıracağını da biliyorum.

İhtiyacımız olacağını sanmıyorum ama Hayes titiz olmayı sever.

Öte yandan Hadley restoranda şaşırtıcı bir şekilde kendini kontrol ediyordu. Miller'ın tuvaletten hiç dönmemesini ya da en azından masaya birkaç kesik ve morlukla dönmesini bekliyordum.

"Bu benim." Şoförüm arabayı yavaşlatırken Bowie sevgilisine yaptığım şakayı görmezden geliyor ve kırmızı tuğlalı yüksek binayı işaret ediyor. "Eve bıraktığın için teşekkürler. Pazartesi görüşürüz." Söylemek istediğinin bu olmadığını biliyorum, gergin gülümsemesi ve arabadan inerken vücudunun sertleşmesi bana kendini tuttuğunu söylüyor.

Ama içinde ne sakladığını tam olarak bilmiyorum.

Restorandan bizimle birlikte ayrılmaya hevesli görünüyordu, ancak ayrıldığımızda ruh hali biraz bozuldu, ben Bowie'yi eve getirirken ikizler dairemize geri döndü. İtiraf etmeliyim ki, yanında sadece birimiz olduğu için üzülmeye aldırmiyorum. Geçmişte kadınları paylaştık, ama onlar için biz her zaman bir heves, içinden geçtikleri bir evre olduk ve üç erkekle ilişki kurmak onlar için her zaman çok fazla oldu. Her bir kadın bize eninde sonunda sadece birimizi seçmek zorunda kalacağını söyledi... her biri çeşitli nedenlerle.

"Ailem ve arkadaşlarım ne düşünür?"

"Bu normal değil, değil mi?"

"İnsanlar bizi bir arada görseler ne derler?"

Ama bu kadın... Bowie... Tam olarak anlayamıyorum ama onda her birimizi kendine çeken bir şeyler var. Teknik olarak bu gece ona evine kadar eşlik etmem gerekiyor ama şansımı zorlamaya hazırım.

"Ne kadar kalacağımı bilmiyorum Eric, sen eve git, ben hazır olduğumda araba servisini ararım." Arabadan inip Bowie'yi binaya kadar takip etmeden önce şoförümün omzunu sıvazladım.

"Ne yapıyorsun?" Bowie tam kapıyı açarken dönüyor.

"Seni dairene bırakıyorum. Söz verdiğim gibi." Ellerimi ceplerime sokmadan önce iki yana açıyorum ve ona sırtıyorum. "İşte geldim.

Gördün işte. Artık gidebilirsin." Gözleri genişledi. Omzumun üzerinden bakıp arabanın uzaklaştığını görüyor. "Nereye gidiyor bu?"

"Sadece ceza yemesin diye bir tur atmak için." Omuz silkiyorum, iç çekip kapıyı açmadan önce bana inanmadığı belli olan yüzünün buruşmasının tadını çıkarıyorum.

"Acele et o zaman. Haydi. Blok etrafında bir turdan fazla atmasına gerek yok."

"Önden buyurun." Önce onun girmesini işaret ediyorum, yüzümdeki bok yiyici sırıtış yanaklarımı acıtacak kadar büyük.

"Hmm." Gözlerini kısıyor ve dudaklarını büzüyor. "Bir şeylerin peşindesin." Sonra sanki güvenli olanın ben olduğumu düşünüyormuş gibi bana sırtını dönüyor ve binaya giriyor.

Kıkırdıyorum, çünkü evet, bir şeylerin peşindeyim.

Onu ofislerimizde gördüğümde beri düşündüğüm tek şey, limuzinin arkasında dudaklarını ustalıkla sikimin etrafına sarmasıydı. Altın arar gibi yalayıp emerken başını hevesle aşağı yukarı sallaması. Dolgun, sulu kışını ikizlere gösterme şekli. Ve şehvet dolu gözlerinin onu eve götürmem için bana yalvarması.

Şimdi *beni* eve götürüyor.

Bu, kalemlerimizi asla şirket mürekkebine batırmayacağımıza dair kendimize verdiğimiz söze aykırı, ancak daha önce hiç geçici çalışanımız olmamıştı. Burada kurallar farklı.

"Tamam, burası benim dairem. Centilmenlik için teşekkürler, sanırım." Kapısının önünde dururken omuz silkmesi çok şirin. Saç örgüleri omuzlarında zıplıyor. "Pazartesi görüşürüz, efendim." Beklentiyle bana bakıyor, gitmemi bekliyor.

"Sanırım formaliteleri çoktan aştık, değil mi Bowie?" Ona doğru bir adım attım ve o da geri adım atarak arkasındaki hâlâ kapalı olan kapıya yaklaştı.

"Bay Thorne, o zaman. Pazartesi günü görüşürüz, *Bay Thorne*. Daha iyi mi?" Meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

"Hayır." Bir adım daha attı ve artık gidecek bir yeri yoktu. Kapı arkasındaydı.

"Ne yapıyorsun?" Daha önceki sorusunu tekrarlıyor, ama dışarıda, kaldırımdaki tüm özgüveni kaybolmuş. Şimdi gözlerinde bir belirsizlik seziyorum.

Bunu o da benim kadar istiyor. Yanaklarında ve boynunda bir kızarıklık var, nefesleri eskisinden daha hızlı ve biraz sürtünme için uyluklarını gizlice birbirine sürtmeye çalıştığını görmediğimi sanıyor. Ama kendini tutuyor, muhtemelen bunun iyi bir fikir olup olmadığını hesaplıyor.

Değil, ama iyi fikirlerin canı cehenneme.

"Ne yaptığımı sanıyorsun Bowie?" Ellerimi başının iki yanındaki duvara koydum ve eğildim, boynumu eğdim, böylece

Yüzleri neredeyse aynı hizada ama yine de gözlerimin içine bakabilmek için kendi yüzünü yukarı doğru eğmek zorunda kalıyor.

"Sanırım bana imzalattırdığın sözleşmeyi çiğniyorsun." Sırıttıyor, sanki bu konuşmada artık o kazanıyormuş gibi.

Çok hoş.

"Nasıl yani?" Rahatsız bir şekilde kıpırdanması ve pembe diliyle dudaklarını ıslatması nabzımın hızlanmasına neden oluyor.

Gözlerini bana dikerek ağır ağır iç geçiriyor. "Gerçekten söylememi istiyor musun?"

Başımı sallıyorum, devam etmesini beklerken sessiz kalıyorum.

"İmzaladığım sözleşmede, çalışmanız olduğum sürece hiçbirinizi becermeye çalışmayacağım yazıyordu." Gözlerini deviriyor ve ofluyor, hâlâ onu hapsettiğim yerden kıpırdayamıyor.

Kontratta kullanılan kelimeler bunlar değil ama haksız da sayılmaz. Ancak...

"Ve şu anda beni becermeye mi çalışıyorsun?"

Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor ama zihninin karışıklık içinde döndüğünü görebiliyorum.

"Aynen öyle. *Seni* becermeye çalışıyorum. Bu yüzden sözleşme hâlâ geçerli."

Etkileyici gözleri şok ve şehvet karışımıyla genişliyor, sonra yutkunmasını izlemeden önce o lanet dudaklarını tekrar ıslatıyor.

"Pek de zorlamıyorsun, değil mi?" Küstahlığı geri döndü. Buna bayılıyorum.

Boğazımdan bir ses kaçıyor, daha önce hiç duymadığım bir ses, ama ona yaklaşıp dudaklarını kendi dudaklarımla kavrarken ve hemen dilimle ağzına erişim talep ederken bir hırıltı gibi geliyor. O kadar anlayışlı ki, sanki içimde eriyor, elleri omuzlarımdan yukarı kayıyor ve boynuma dolanıyor.

Mükemmeldi.

Kıçını kavrayarak onu yerden kaldırıyorum, onu duvara çarparken bacaklarını belime dolması için cesaretlendiriyorum. Bana karşı gıcırdamadan önce nefesini tutuyor, pratik olarak beni kuru bir şekilde beceriyor ve bir izleyici umurunda olmasa da, bu izleyicinin kim olduğu konusunda seçiciyim.

"Kapıyı aç ve bizi içeri al." Sözlerimin dudaklarında dans etmesine yetecek kadar uzun süre onu öpmeyi bırakıyorum.

"Eğer mecbur kalırsam." Burnuma hızlı bir öpücük konduruyor ve kıpırdanıyor. Planının onu yere yatırmam olduğunu varsayıyorum, ama aletime karşı her hareketi onu daha sert becermek istememe neden oluyor.

Kıçını sıkıyorum ve kapısının kilidine ulaşabilmesi için onu döndürüyorum.

"Beni bırakmayacak mısın o zaman?" Anahtarlarını cebinden çıkarmayı başarıyor ve onları havada tutuyor.

"Hayır." Sırıtiyorum, bundan daha fazla bir cevaba ihtiyacı yok. "Tamam." Omuz silkiyor. Yine kendini bana doğru itiyor.

"Acele et, Bowie." Bu kadar yakinken karpuz kokusunu görmezden gelmek imkansız ve kapıyı açmak için biraz döndüğünde boynunun yan tarafını öpmeye başlıyorum.

"Pekala, muhtaç." Tam kapı açılırken kıkırdıyor ve ben hiç düşünmeden bizi içeri itiyorum.

O sırada kıçım titremeye başlıyor, muhtemelen ikizlerden biri nerede olduğumu kontrol ediyor, ama sıralarını bekleyebilirler. Bu gece Bowie hazır ve benim için hazır.

Tam olarak hazır değil ama kesinlikle hazır.

Öpüşmeye, ısırma, birbirimizin dudaklarını ve dillerini emmeye devam ediyoruz ve kapıyı arkamızdan kapattığımızda bana karşı sürtünmesi daha da yoğunlaşıyor. Onu en yakındaki duvara doğru itmek için acele ediyorum, kaldırıcı kullanarak bir elimi ceketinin fermuarını açmak için getirebiliyorum.

Kıçım yine titriyor... ve bu ısrarcı.

"Buna bakmam lazım, seksi düşünceni unutma." Artık kızarmış dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum ve cebimden telefonumu çıkarıyorum.

Bir kuralımız var: Eğer telefonu açmazsak, biz seni geri arayana kadar bekle. Eğer acil bir durumsa, aramaya devam edin ve her şeyi bırakıp cevap verelim. Hiçbirimiz bu sistemi kötüye kullanmıyoruz ve yıllardır işimize yarıyor.

Aslında Bowie'yi bırakmıyorum. Onu olduğu yerde, taş gibi sert sikime yaslanmış halde seviyorum.

"N'aber, Hads?" Hadley hattın diğer ucundayken herhangi bir acil durum söz konusu olabilir, bu yüzden kendimi neye hazırlamam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok.

"Birileri ofisteki bilgisayar sistemlerimizle oynamış. Tam bir kaos var ve ortalık karışıyor. O yüzden sikini bir kenara bırak ve eve gel. Hayes'i öfkelenmekten vazgeçirmek için yardımına ihtiyacım var, böylece bu pisliği çözebiliriz."

Hat kesilmeden önce bir yanıt beklemiyor.

"Ah, kahretsin." Derin bir iç çekerek, bacakları hâlâ belime sarılı olan kadının gözlerinin içine bakıyorum. Hadley'nin söylediklerinin her kelimesini duyduğundan hiç şüphem yok, özellikle de şu anda bana hediye ettiği sırtış bir şey ifade ediyorsa.

"Eve gitme vaktin geldi mi?" Sesinde küçük bir yalpalama var, ama onu yere bırakmamı sağlamaya çalışsa da kendine güvenini bastırıyor.

"Evet. Muhtemelen pazartesi günü her şeyi duyacaksın." Kıçına hafifçe vurup gitmesine izin vermeden önce onu son bir kez öpmekten kendimi alamıyorum.

"Bir şey için bana ihtiyacın var mı? Seninle birlikte dairene gelebilirim."

Kapalı vücut dilinden aslında bunu yapmak istemediğini anlayabiliyorum. Zaten ona izin vereceğimden değil. Ama uğraşmam gereken başka şeyler var, bu yüzden onun düşünce sürecini derinlemesine araştırmak bu gece bingo kartımda yok.

"Hayır, teşekkürler. Hafta sonunun geri kalanının tadını çıkar ve..." Duraksıyorum, burunlarımız birbirine değecek kadar ona yaklaşıyorum. "Korkaklarla bir daha randevu ayarlama."

Ona göz kırptıktan sonra dönüp kapıdan çıkıyorum ve Hadley'nin ne tür bir saçmalıktan bahsettiğini merak ediyorum. Bilgisayar sistemlerimizin hepsi nispeten yeni, bu yüzden umarım çözebileceğimiz küçük bir aksaklıktır.

Sanırım eve döndüğümde öğreneceğim, ama Hayes olup bitenlerle zaten uçurumun kenarındaysa ve Hadley mantığın sesiye... Sanırım önce içki dükkânına uğrayacağım.

On Üçüncü Bölüm

Bowie

Üç gün oldu ve hâlâ Orion'un dudaklarını dudaklarımda hissedebiliyorum. Beni tutarken, taşırken, sonra da küçük dairemin duvarına çarparken dokunuşunun sıcaklığından vücudumda hafif bir uğultu var.

Onun güvenini kazanmanın bu kadar zor olacağı hiç aklıma gelmemişti. Aylar önce o limuzinde onu ne kadar etkilemiş olsam da, bir iş için ortaya çıkmam aramıza aşılmaz bir duvar ördü ve onu nasıl paramparça edeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Ofisimde oturup günlük işlerimi yaparken, ayrılmak zorunda kaldığı için hâlâ kızgınım. En azından güvenlik sistemlerine ne olduğunu duyacağımı düşünmüştüm ama dedikodu değirmeni her cephede sessiz, bu da talihsiz bir durum. Gördükleri ihlalin ardında Mickey'nin olma ihtimali var ama o ortalıkta olmadığından ve bana bir mesaj bile atmadığından bu konuda tamamen karanlıktayım.

"Hey, Bowie!" Tanrım, Phoebe bile gerçek adımı biliyor mu?

"N'aber, Phebes?"

"Resepsiyonda sizin için bir teslimat var. Görünüşe göre birileri üzerinde etki bırakmışsın." Kaşlarımı çattım. Şimdi ne haltlar dönüyor?

"Oh, tamam. Teşekkürler." Ayağa kalkarak masamın arkasından çıkıyorum ve Phoebe'yi girişe kadar takip ediyorum. Daha oraya varmadan masasının üzerindeki kocaman kırmızı gül buketini görüyorum. Kısa bir saniyeliğine, karnım

Bir Yaz Gecesi Rüyası'ndaymışız gibi uçuşan kelebekler

Cumartesi gecesini ve Orion'un bana olan açık ihtiyacını düşünüyorum.

Patronumun bana isteyken çiçek göndermediğini hatırladığımda mantık yüzüme tokat gibi çarpıyor. Ya da hiç, dürüst olmak gerekirse.

Resepsiyona ulaştığımda, yarı yarıya saksı bitkilerinin arkasından bir reality şovun kamera ekibinin fırlamasını bekleyerek etrafa bakıyorum. Bunu düşünmek bile yüzümün ve boynumun utançtan yanmasına neden oluyor.

Kartı yaprakların arasından çekip çıkarırken, bukete kafamı ısırmaya hazır bir yılanmış gibi yan gözle bakıyorum.

"Cumartesi günü harika vakit geçirdim. Umarım bunu tekrar yapabiliriz ve belki bu sefer bölünmeyiz. Planlarımızı bir an önce gerçekleştirmek için sabırsızlanıyorum." Sevgiler, Miller.

Beynimin Miller'ın Mickey olduğunu hatırlaması bir saniye bile sürmüyor ve hatırladığında da kontrol edemediğim bir şekilde vazoyu duvara fırlatma isteği duyuyorum ki bu çok saçma. Notuyla ilgili her şey kafa karıştırıcı. Altı çizili tehditler ya da hayal kırıklıkları içeren olumlu sözcükler kafamı karıştırıyor ve Mickey ile neden hâlâ bir ilişkimiz olduğunu hatırlamakta zorlanıyorum. Eksileri bir araya getirmek dışında, artık hiçbir şey doğru gelmiyor.

"Bu da ne?" Kulağıma gelen derin sesi hemen parmaklarımdan çekilen kart takip ediyor. İtiraz etmeye başlıyorum ama arkamı dönüp Hadley'nin karalamayı okuduğunu gördüğümde, üzerinde ölmeyi tercih edeceğim yüzlerce başka tepe olduğuna karar veriyorum.

"Bu bir şey değil-" diye başlıyorum ama beni korkutmak yerine klitorisime doğru bir hat oluşturan alçak bir hırıltıyla bölünüyorum. Bu iyi bir şey olamaz.

"Bana öyle geliyor ki düzgün bir amcıkla randevuya çıkmışsın." Sonra notu bana geri verdi ve nefesini ensemden hissedebileceğim kadar yakınıma eğildi. "Senin için ondan kurtulabilirim. Sadece söylemen yeterli." Sözlerini ondan gelen alçak bir kıkırdama ve benden gelen bir nefes takip ediyor.

"Bu... hayır. Sorun değil. Sadece nazik davranıyordun." Söylediklerime ben bile inanmıyorum ama konumuz bu değil.

"Nasıl istersen, Küçük Tavşan." Hadley sırtarak mükemmel beyaz dişlerini gösteriyor ve bu kibar olmaktan çok vahşi bir gülümseme. Bu gülümseme bana yapmak istediklerinden çok Mickey'ye yapmak istedikleri hakkında bir şeyler söylüyor. Yine de davet orada, açık ve kafamı kurcalıyor. "Phoebe, kurtul onlardan."

Öfkem bir anda ortaya çıkıyor ve neden bu kadar saldırıya uğramış hissettiğimden bile emin değilim. "Ne oluyor lan?"

Kahretsin, Bowie.

Sanki tüm personel her ne yapıyorsa bırakmış ve artık yüzde yüz halka açık şovumuza yatırım yapmış gibi hissediyorum.

Hadley ve ben, onun hayatı boyunca ustalaştığı bir oyunu oynamaya çalıştığım garip bir hesaplaşma yaşıyoruz. Kaybedeceğim ve o da bunu biliyor, ama nedense orada durup benimle dalga geçiyor.

Patlamama verdiği tek tepki kaşlarını kaldırıp dolgun dudaklarıyla sırtmak olunca, saçma öfkeme devam ediyorum.

"Onlar benim, Hadley. Onları öylece atamazsın."

"Phoebe, yeni elemanımıza çiçeklerden neden kurtulmamız gerektiğini açıklar mısın?" Resepsiyonistimize hitap ettiği süre boyunca ateş dolu bakışları üzerimdeydi. Yoğun ve tekrar saldırmam için beni cesaretlendiriyor.

"Evet, efendim. Bowie, personelimiz arasında alerjisi olan birkaç kişi var. Onları korumak için, çalışan el kitabında tesislerde çiçeklere izin verilmediğini belirten bir düzenleme var."

Tabii ki var.

"Teşekkür ederim, Phoebe." Resepsiyon görevlisine göz kırpmıyor ve bana tek kelime etmeden CEO'nun ofisine doğru yürüyor.

Hadley'nin kasıla kasıla uzaklaşmasını izlerken çenemin açık kaldığının farkındayım, keşke onu Süpermen tarzı gözlerimle parçalayabilseydim. "Özür dilerim. Sert görüldüğünü biliyorum ama bu şirket politikası.

Pazarlamadan Amanda Starr, şiş gözlerinden ve sürekli hapşırmasından öğrendikleri için neredeyse Overhype ile bir plak anlaşması yapmamıza mal olduğundan beri." Phoebe omuzlarını silkiyor ve dürüst olmak gerekirse güller aslında umurumda değil... her şeyin prensibi bu.

Hiç çiçek almıyorum. Asla. İlk kez bir buket alıyorum ve çürük elma gibi ortaya çıkıyor.

Günümün geri kalanı büyük olaylar olmadan geçti. Orion'u gördüm mü? Hayır, görmedim. Bir ara beni görmezden gelip gelmediğini bile merak ettim. Görmezden gelmedi. Görünüşe göre tüm ekibin işi bitmek üzere, bu da neden normalden çok daha uzun bir iş listem olduğunu açıklıyor.

Masamı toplarken listeme bakıyorum ve üzeri çizilmemiş bir madde fark ediyorum. Acil değildi ve yarına kadar bekleyebilirdi ama...

Mickey proaktif olmam gerektiğini ve bunun benim için tek fırsat olabileceğini söyledi.

Tırnaklarımı masaya vururken, artılarım ve eksilerim kafamda pinpon şampiyonluğu maçı yapıyor.

Bu çok riskli.

İyi bir çalışan böyle yapardı. Ya içimi görürlerse?

Biraz taşaklı ol.

Bu son düşünce beni harekete geçirdi. Taşakları siktir et. Onlar zayıf ve kırılgan. Vajinamı çalıştırıyorum çünkü o yok edilemez. Bir noktaya kadar, sanırım, ama yine de.

Kendimi bundan vazgeçiremeden önce derin bir nefes alıyorum ve moral konuşması yerine kendi kendime başımı sallıyorum. Ama önce işemem gerekiyor, yoksa metro yolculuğu berbat olacak.

Koridorun sonunda, benimle konuşmayan ama ofisine geri dönerken bana çocuksu bir gülümseme veren Orion'la göz göze geliyorum. Tuhaf. Genelde pazarlama ekibiyle takılır. Aslında, Hayes'i sadece bu katta görüyorum. "Görmek" derken kaçamak bir şekilde fark etmekten bahsediyorum. Bazı insanlar sayıları insanlardan daha çok seviyor. Ben kimim ki yargılayayım?

Banyonun kapısına ulaştığımda kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve tüm vücudum bir boks maçına hazırlanıyormuş gibi karnım daralıyor.

"Günün güzel geçti mi?" Hadley'nin sesinin derin tonu kulağımın kabuğunu okşarken, Tic Tac bağımlılığının nane ferahlığını içime çekerken kıpırdamıyorum.

"Evet, efendim." Bu noktada bunu bilerek yaptığımdan oldukça eminim ve sırtıma bastıran sert horoz tam da bunun nedeni.

"Gördün mü, sinir bozucu çiçeklere gerek yok, değil mi?" Sesinde ani bir gerginlik var, tüm şakalar binayı terk etti. "Erkek arkadaşına şunu söyle

burası bir iş yeri, onun genelevi değil."

Yorumunu doğrudan bir hakaret gibi hissederek geri çekilmek üzereydim ki boğazıma dolanan eli beni durdurdu ve parmakları nabız noktalarıma bastırarak donup kalmama neden oldu.

"Söylemek istediğin bir şey mi var, Küçük Tavşan?" Tek cevabım başımı hızlıca sallamak oldu. Çünkü ona daha önce hiç bu kadar ıslanmadığımı söylemenin iş yerinde uygun olacağını sanmıyorum. Bununla birlikte, lanet o l a s ı patronum yoldan geçen herkesin gözü önünde beni tartaklıyor, ama hey, sanırım bu artık benim gerçekliğim. En kötüsü de bunu seviyor olmam, ki bu da beni her zaman suçlu hissettiriyor. Mickey onlarla birlikte olmanın bir zorunluluk olduğu konusunda ısrar edebilir ama yine de yanlış geliyor. Hadley'nin kovalamacayı sevdiğini görmemek mümkün değil ve ona avı olmaktan hoşlandığımı söylediğim anda ilgisi unutulup gidecek, bu da Mickey'yi öfkelenlendirmekten başka bir işe yaramayacak.

"Şimdi git çişini yap ve amını silerken beni düşün. Bana olan ihtiyacının kokusunu buradan alıyorum." O kadar hızlı gitti ki, sırtımdaki serin hava anında geldi. Kahretsin, bunu nasıl yapıyor? Beni nasıl bu kadar heyecanlandırıyor, evet. Ama aynı zamanda, nasıl oluyor da hiç ses çıkarmadan ortadan kayboluyor?

Ürkütücü. Aynı zamanda çok sıcak.

İçeri giriyorum, Hadley için kapıyı açık bırakma düşüncesi cazip gelse de kapıyı kilitliyorum. Ben tuvalette oturup işimi halletmeye çalışırken onun içeri girdiğini ve tüm alanı kapladığını hayal ediyorum. Fantezimde, silmeme izin vermiyor, aşağı uzanıyor ve iki parmağını içime sokuyor, beni sertçe beceriyor ve boynuma nazik öpücükler bırakıyor. Bu sırada diğer eli beni boğazımdan tutuyor, kanım başıma hücum ederken sertçe bastırıyor. Ya da klitorisime. Ya da bayılmanın eşiğindeyken aynı anda orgazm olmaya başladığınızda her ne oluyorsa.

Lanet olsun, şu an neden bu kadar tahrik oldum?

Bildiğim bir sonraki şey, kendi parmaklarımın üzerine boşalıyorum ve ben nefesimi tutmak için gerçekten çok uğraşırken, en başından beri burada olmayan Hadley aklımdan uzaklaşıyor.

Birinin, onun ya da onların, kendimi boşalttığımı duyabileceği düşüncesiyle tüm yüzüm ve boynum ateşe çok yakın duruyormuşum gibi ısınıyor. Kahretsin, sıcak olduğunu kendime itiraf edebilirim.

Kendimi sildikten sonra, bu sefer gerçekten, aynada kendime bakarken ellerimi üç kez yıkıyorum. Toplumun standartlarına göre yeterince güzel olduğumu biliyorum ama kafam biraz karışık ve bu hiç kimse için çekici değil, değil mi?

Beni olduğum gibi kabul eden tek kişi Mickey. Acımasız olabiliyor mu? Elbette, bu sadece onun kişiliği çünkü o *da* kafadan çatlak, ama ben onu olduğu gibi kabul ediyorum.

Sonra bana nasıl tokat attığını hatırlıyorum ve öfkem geri geliyor. Onu kabul ediyorum ama bunu kabul etmiyorum.

Banyodan çıkmadan önce, kırmızı tonu en az bir ton azaltmak için yanaklarımı okşuyorum. Soluk tenli bir kızıl olmak, her duygumu tüm dünyaya gösteren bir uyarı levhasına sahip olmak gibi.

Banyodan çıktığımda koridorda kimsenin olmadığını, kimsenin orgazmımı dinlemediğini ve kimsenin Hadley'nin fantezilerimin ön saflarında yer aldığına dair bir ipucu olmadığını görünce rahatlıyorum. Önemli olan küçük kazançlardır.

Ofislerin önünden geçerken topuklarımın tertemiz zeminde çıkardığı tıktırılar yankılanıyor ve masama ulaştığımda tamamen duruyorum. Sadece on beş dakika içinde, eğer öyleyse, birisi buraya gelip masama açık yeşil bir tavşan bırakacak zamanı bulmuş. Bugünün yeniliği olan tavşanın ayaklarının dibinde kocaman bir havuç var ve hemen yanında beyaz kreması ve üzerinde dekoratif bir havucu olan bir kek var.

Neler oluyor böyle?

Bu beni neden şaşırtıyor artık bilmiyorum. Kabul edelim, şimdiye kadar masamda bir origami bulmazsam şaşırmam gerekirdi. Bu çok garip. Yani, patronlarımdan herhangi birinin bunu yaptığını düşünemiyorum, onlar boşa zaman harcayan, kağıt yapan tipler gibi görünmüyorlar. Ayrıca Hadley'nin beni koridorda köşeye sıkıştırıp boğmaya çalışacağını da düşünmemiştim.

Kahretsin, neden bu kadar sıcak?

Keki burnuma götürüp kokluyorum. Vanilyalı mı? Belki biraz meyveli falan?

Ya bunu çocuklardan biri yaptıysa? Hayır. İmkansız.

Sonra aklıma geldi. Ginny her zaman yemek yapar. Bu noktada, hafta sonlarını tarif arayarak geçirdiğinden eminim, böylece bize en son hazırladığı lezzeti getirebilir. Hadley herkesin önünde bana Küçük Tavşan diyor, o yüzden üzerinde havuç olan bir kek yapması çok da abartılı değil.

Havuçlu kek tabii ki.

Bana origamileri kimin bıraktığını söylemiyor ama benim için sorun değil. Bilmemeyi seviyorum. Sevimli ve tatlı ve her gece bunu dört gözle bekliyorum.

Eşyalarımı alıp çantama atıyorum, sevimli küçük tavşanım da dahil, masadan keki alıyorum ve Midtown'a metroyla giderken harika bir şeker takviyesi olacağına karar veriyorum.

Çünkü, evet, bunu yapıyorum. Sikerim böyle işi.

Ben ayrıldığımda sadece Hayes bilgisayarının başında yazmaya devam ediyordu. Sekreteri bile gitmiş.

Bir pound için...

"Bay Beckett? Sadece gittiğimi haber vermek istedim." Sanki gerçekten umurunda.

Hayes sesimi duyunca yazmayı bırakıyor ve yavaşça, sanki bir bomba patlatacağımdan korkuyormuş gibi, bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor.

Hayır, gözlerimle buluşmuyor, dudaklarımda duruyor ve içgüdüsel olarak dilimi alt dudaklarımda gezdiriyorum. Kek kremasının tatlı tadı ağzımı dolduruyor ve inlememek için kendimi zor tutuyorum.

"Üzgünüm, Ginny bunu masama bırakmış ve ben de dayanamadım." Omuz silkiyorum çünkü bu doğru.

"Doğru." Sonra bilgisayarına geri dönüyor ve ben sessizce kovuluyorum.

"İyi geceler, efendim." Tam dönerken arkamdan küfrettiğini duyduğumda gülümsememi saklamıyorum. Ona efendim dememden hoşlandığını biliyor muyum? Evet, evet biliyorum ve onunla uğraşmaya bayılıyorum.

Şimdi, planımı uygulamaya koyup çatı katına tek yönlü bir seyahat ayarlayabilecek miyim bir bakayım.

Bölüm On Dört

Hadley

Görünüşe göre Küçük Tavşanımız doğruca bizim dairemize gidiyor. Ama *neden?*

Binaya yaklaşırken mesafemi koruyor, içeri adım atışını izliyorum. Çok uzağa gidemez. Kapıcı, söz konusu binaya gelen misafirler olduğunda bir rottweiler gibidir. Giriş kartları yoksa ya da Gary ziyaretçi listesi için isimlerini açıkça vermemişse, içeri girmeleri mümkün değil.

Orion geç saatlere kadar dışarıda, anlaşmalar yapıyor ve sanatçılarımız için pazar alanı sağlıyor, kendi işini yapıyor ve Bowie ayrıldığında Hayes hala ofisteydi. Bu da şu anda dairemizde kimsenin olmadığı anlamına geliyor... Her şey bana ait... Ve ben kural tanımayan biriyim.

Daireye kadın giremez kuralından hep nefret etmişimdir zaten.

Eğer buraya kadar *gelecekse*, ona gerçekten gelmesi için bir şey vermeliyim. Kendi kendime kıs kıs gülmekten kendimi alamıyorum. Çok komik biriyim.

Hızımı artırarak binaya ulaşıyorum ve her zaman yaptığım gibi, hiç umursamadan ve Tic Tac'larımı çitirdatarak içeri giriyorum.

"İyi akşamlar, Gazza." Gary'ye doğru bakıyorum ve sırtıyorum, Bowie'nin elleri kalçalarında ve küçük sevimli yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş bir şekilde orada dikildiğini görünce şaşırılmış gibi yapıyorum.

"İyi akşamlar Bay Beckett." Gary dikkatini tekrar Bowie'ye vermeden önce yarı gülümsüyor. Beni işe karıştırmadan durumla ilgilenmeye devam etmeye hazır olduğunu görebiliyorum, çünkü işinde çok başarılı, ama bunu yapmasına gerek bırakmıyorum.

"Bunu bana bırakabilirsin, Gazza. Ben hallederim." Ona bir göz kırpıyorum ve kolumu Bowie'nin omuzlarına dolayarak onu asansöre doğru götürmeye başlıyorum. "Vay vay vay, Küçük Tavşan. Bu zevki neye borçluyum?"

Karşı koymaya çalışmıyor ama gözlerinin kısılmasından kafasının karıştığını görebiliyorum.

"Bugün Orion'a bu sözleşmeyi vermeyi unuttum ve beni tekrar bir kulüpte buluşmak için çağırmak isteyeceğinizi düşünmedim, bu yüzden inisiyatif aldım ve elden teslim etmeye geldim." Asansörü beklerken çantasından küçük bir kâğıt destesi çıkarıp muzaffer bir edayla havaya kaldırıyor.

Ağzından çıkan saçmalıklar beni gülümsetiyor. Hakkını vermeliyim, çok deniyor.

"İnisiyatifi sen mi aldın?" Birinin söylediklerini ona soru olarak tekrarlamak genellikle yalanlarını karıştırmaya başlamasına neden olur.

"Ben de öyle dedim, evet. İşte buradayım. Teslim ediyorum." Asansörün sesi duyulur ve kapı açılır.

"İşte buradasın, ha?" Onu içeri kadar takip ettim ve yanında durdum.

"Evet. Orion dairende mi?" Öne doğru eğilerek en üst katın düğmesine basıyor ve hiçbir şey olmayınca kaşlarını çatıyor.

Başımı sallıyorum ve bileğimi tarayıcının üzerinde sallıyorum ve kapılar hafif bir pingle kapanıyor - saatim çipi tutuyor çünkü lanet şeyi hep kaybediyordum.

Bu kapalı alanda, kapana kısılmış ve benimle yalnız, Bowie her zamankinden daha ateşli görünüyor. O, dişlerimi geçirmek istediğim yasak meyve. Onu burada ve şimdi alabilir, unutulana kadar sikebilir ve onu yatağıma bağlamadan önce yıldızları görmesini sağlayabilirim, böylece çaresiz ve merhametimde olur, ama bu çok kolay. Kovalamaca yok ve bir asansör yolculuğunun rahatlığını kullanmak yerine önce avımı yakalamak için zaman ayırmayı seviyorum.

Sorusuna cevap vermiyorum ama doğrudan onun ruhuna bakıyorum. Onun da bana ters ters bakması beni heyecanlandırıyor çünkü göz teması çok güçlü. Çekinmiyor, solmuyor, hatta daha fazlası için en az benim kadar aç olduğunu saklıyor.

Asansör çalışıyor ve kapılar kayarak açılıyor, ama bakışmalar henüz bitmiyor. Sonra kapılar k a p a n m a y a başlıyor.

Ne kadar süre, sonunda onu harekete geçiren. Gözlerini kaçırmadan hemen önce gözlerinde küçük bir panik parlıyor ve ben hemen peşindeyken dışarı adım atıyor.

"Neden hep bu kadar gerginsin?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." İleri atılarak ayağımı savurdum ve Bowie'ye çelme takarak tökezlemesine neden oldum ama yere düşmeden önce onu belinden kavrayıp tekrar ayağa kaldırdım.

"İşte bu! İşte bundan bahsediyorum." Dudakları büzülmüş, yeşil gözleri kısılmıştı ama elimden kurtulmak için mücadele etmiyordu.

Onu kollarımda hissetmek hoşuma gidiyor. Eğer çok sıkarsam, tüm kemikleri bir çırpıda kırılabilirdi.

"Bana aşık oldun, Küçük Tavşan. Seni yakalamaktan başka ne yapabilirdim ki?"

"Bana çelme taktın ve bunu bahane olarak kullandın. Bütün gün burada dikilecek miyiz yoksa beni dairene alacak mısın?"

Zeki Tavşan.

Bir kolumla onu kaldırırken, diğer bileğimi kapının tarayıcısının üzerinde sallıyorum ve onu hızla içeri sokuyorum. Yine mücadele etmiyor. Kaderini kabulleniyor.

Yine de biraz mücadele etmesini istiyorum. Bu uyumlu şeyi sevdiğimi sanmıyorum. Çok sıkıcı.

Ağır ağır iç çekerek onu bırakıyorum. Bu sefer gerçekten de küçük bir gümbürtü ve ciyaklamayla yere düşüyor.

"Tam bir pislik."

"Sikimle ilgili söylediğin neydi?" Onu başının arkasından kavradım, tatlı kırmızı buklelerini parmaklarımla arasında sıkıştırdım ve başını hala diz çöktüğü yerden yukarı doğru eğdim. "Emmene izin verirdim ama taşaklarım o kadar mosmor ki saniyeler içinde boşalıyorum." Göz kırparak elimi bırakıyorum ve onu girişte bırakarak mutfağa doğru yürüyorum. "Kapının kapalı olduğundan emin ol, olur mu?"

Kapının çarpma sesi beni gülümsetmeden önce boğuk bir mırıltı duyuyorum, sonra bana doğru ilerlerken topuklarının parke zemine *vuruşunu* duyuyorum.

"Orion burada mı? Etrafa bir göz atabilirim-"

"Hayır ve hayır." Buzdolabını açıp çilek sosunu çıkardıktan sonra çekmeceyi açıyorum ve seloteybi, diğer adıyla seloteybi görünce sırtıtıyorum. Bu iyi iş görür.

"Tamam. Banyonuzu kullanabilir miyim?"

Buraya özellikle Orion'u görmeye gelmişti ama yolculuğunu boşa harcadığı için rahatsız olmamıştı.

"Hayır. Ama o küçük güçlü eteğini çıkarıp adanın üzerine eğilebilirsin." Buzdolabını ve çekmeceyi kapattıktan sonra dönüp ona bakıyorum, kaşlarım meydan okurcasına kalkık.

"Ne?" Dehşete kapılmış gibi görünmek yerine, solgun teni güzel bir pembe tona büründü ve göz bebekleri şehvetle şişmeye başladı bile.

"Eteğini çıkar. Eğil. Muslukları tut."

Küçük şirin burnu şaşkınlıkla kıvrıldı. "Şimdi neyi tutalım?"

Amerikalılar.

Kıkırdayarak söz konusu muslukları gösteriyorum. "Musluğa tutun." Bu musluk mutfak tezgahımızın ortasına uygun bir şekilde yerleştirilmiş ve onu acıtmayacak kadar zorlayacak.

Yine göz göze geliyoruz, ancak bu sefer zihninin bunun iyi bir fikir olup olmadığını anlamaya çalıştığını görebiliyorum.

İyi değil.

"Profesyonel olmaya ne oldu? Kalemini şirket mürekkebine batırmamaya?" Öfkeyle bir elini kalçasına koyar ve umutsuzca durumu kontrol altına almaya çalışır.

Yapamayacak.

"Profesyonel ve benim adım asla aynı cümlede kullanılmadı, Küçük Tavşan. Ama gidebilirsin. Hemen şimdi. Kapıdan çık ve evine git."

Kaşlarını çatıyor, daha önceki kafa karışıklığı yeniden ortaya çıkıyor.

"Eğer kalırsan, ellerini musluğa bantlayacağım ve amının tadını iyice aldıktan sonra seni arkadan becereceğim."

Gözleri açılıyor ama hâlâ kıpırdamıyor.

"Beşten geriye doğru saydığımda, kapı arkanızdan kapalıyken bu daireden çıkmazsanız, bunu onay olarak kabul ediyorum. Senin sözlerine ihtiyacım yok, Küçük Tavşan... Beş..."

Sanki bir zorbaya karşı koymaya hazırlanıyormuş gibi omuzlarını dikleştiriyor ve çenesini kaldırıyor.

"Buna cesaret edemezsin."

Bu sözler boğamın kırmızı bayrağı oldu ve başımı yana eğerken dudaklarımı geren uğursuz gülümsemeyi hissedebiliyorum.

"Dört..." Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve o geri adım atıyor. "Üç..."

"Tamam. Evrakları yarın Orion'a veririm." Oflayıp pufluyor ve elindeki evrakları çantasına itiyor.

"İki..."

Bunun kötü bir fikir olduğunu en az benim kadar bilen biri için kapıya doğru çok yavaş ilerliyor, ben de ona bir şans vermek için birkaç adım geri çekiliyorum.

"Misafirperverliğiniz için teşekkürler Bay Beckett. Ofiste görüşürüz." "Bir."

Ona saldırıp omzumu karnına bastırıp kıcını yukarı kaldırdığımda çıkardığı çığlık çok hoştu. Şaplak atmak için mükemmel... muhteşem dudaklarından bir ciyaklama daha çıkmasına neden oldu.

"Eğer beni görmek istediğin bir sonraki yer ofisse... bunu gerçekleştirebilirim." Bir şaplak daha... bir ciyaklama daha.

Kendime engel olamıyorum. Onu yere bırakmadan hemen önce başımı çevirip kıcının yanağını ısıriyorum, göz teması kurmadan önce sırtı göğsüme gelecek şekilde onu çeviriyorum... istendiği gibi. Sayılır.

Başının arkasından tutarak onu tezgahın üzerine itiyorum. Baş aşağı, kış yukarı. Mükemmel. Eteğini beline kadar itip külot giymediğini ortaya çıkardığımda daha da iyi oldu.

"Bu sabah bir şey giymeyi mi unuttun, Küçük Tavşan? Yoksa bunu bilerek mi yaptın? Benim ya da kardeşlerimden birinin tam olarak bunu yapacağını mı umuyordun? Sen küçük pis bir sürtük müsün?" Nefes nefese kalıyor ve yemin ederim ki göbeğinin etrafındaki ıslaklığın büyüdüğünü, sert mutfak ışığında neredeyse parladığını görebiliyorum. Onu yalamak için karşı konulmaz bir dürtü beni ele geçiriyor ve eğilip bacaklarını ayırırken boğazımdan alçak bir hırıltı çıkmasına izin veriyorum, yüzümü amına doğru itiyorum ve onu yutuyorum.

Daha fazla ciyaklama ve ondan gelen bazı nefesli inlemeler beni teşvik ediyor ve tam onu kucaklarken parmaklarımı klitorisine bastırdığımda, tamamen ayağa kalkmaya çalışıyor. Ben de her şeyi bırakıp doğruluyorum ve göğsü yüzeye yaslanacak şekilde onu geri itiyorum.

"Bu hiç terbiyeli bir davranış değil." Zaten pembe olan kıcının yanağına bir şaplak atarak sarsılmasına neden oldum ama ben üzerine doğru eğilip yanından seloteybi alırken olduğu yerde kaldı. "Sıkı tutun." Ellerin musluğu kavrayabilmesi için kollarını fiziksel olarak hareket ettiriyorum, ardından bandı kapalı yumruklarının etrafına sarmaya başlıyorum.

"Ne-"

"Seninle konuşma vaktim bire ulaşır ulaşmaz sona erdi. Şimdi tek duymak istediğim senin iniltilerin ve çığlıkların." Hâlâ üzerine eğilmişken bu sözleri kulağına fısıldıyorum ve işim bittiğinde kulak memesini yalıyorum. "İşte oldu. Hepsini paketledim."

Sonra, çilek sosunu alıyorum ve şişeyi devirmeden önce kapağını çeviriyorum ve içindekilerin Bowie'nin çıplak kıcına damlamasına izin veriyorum... çatlağından aşağı...

Biraz kana benziyor, ancak gerçek bordo şarabı için biraz fazla açık. Yine de çok çarpıcı. Kırmızı suyun teninde kaydığını görmek, umutsuzca tekrar ısırma istediğim kıvrımları yuvarlamak.

Sikerim böyle işi.

Dişlerimi tekrar kıcının etine batırıyorum, sonra parmaklarımla amını hazırlarken büzülmüş deliğinin etrafını emiyor ve yalıyorum, suları emiyorum. Kıvrıyor, inliyor ve daha fazlası için hevesle kıcını yüzüme doğru itiyor.

"Sen muhtaç bir şeysin, değil mi?" Soru değil. "Kendine bir bak, mutfağımda domalmış, iyi bir sikiş, nasıl olursa olsun bir orgazm bekliyorsun. Amcığının ağlama şekli bana en az benim kadar uzun zamandır buna hazır olduğunu söylüyor."

Şimdiye kadar yaptığım dağınıklığa hayranlıkla bakmak için durduğumda, oraya karışan spermimle kaplı nasıl görüneceğini hayal ederek inliyor. Kotumun fermuarını açıp sikimi çıkarıyorum ve birkaç kez pompalıyorum, parmaklarımın arasına bir damla pre-cum toplamaktan kendimi alamıyorum. Tekrar üzerine eğildiğimde dudaklarımı yalıyorum, sikim kalçalarının arasında güzelce kayıyor ve onun suları ile çilek sosunun birleşimine karşı kayıyor.

"İyice aç." İtaat etmesini beklemeden parmaklarımı dudaklarının arasına sokarak onu tadıma bakmaya zorluyorum. O da yalayarak

oburca bir coşkuyla parmağımı ısıyor ve görünüşe göre daha fazlası için çaresiz.

Tabii ki şimdi onu gerçekten beceremeyeceğimi anlıyorum. Son zamanlarda işimize odaklandığımız için tam olarak am içinde yuvarlanmıyoruz, bu nedenle dairede sıfır lanet prezervatifimiz var.

Sikeyim.

Tamam. Mutfağa bakıyorum, elimizde neler var diye, sonra  ilek sosunu çıkardığımda buzdolabında ne gördüğümü hatırlıyorum. Kabak.

Bowie'nin kı ına hızlı bir dokunuşla buzdolabına doğru ilerledim ve ABD'de teknik olarak kabak olarak adlandırılan penis şeklindeki meyveyi çıkardım.

Sikimi elime alıp tekrar Bowie'nin arkasına geçiyorum ve pompalıyorum. Aynı zamanda, amına t k r yorum ve meyveyle ovuyorum, dikkatlice deliğine daha fazla sokuyorum. Diğer elime ihtiyacım var, bu yüzden horozumu bırakıp klitorisiyle oynamaya başladım, bu da Bowie neredeyse zevkle k krerken meyvenin kolayca içeri kaymasını sağlıyor.

 eri girip çıkarken, genişlemiş deliğinin ve şişmiş dudaklarının görüntüsüne hayran olurken çığlıkları kulaklarıma müzik gibi geliyor. Umutsuzca onun içinde olmak istiyorum ama ne kadar aptal olabileceğimi bilsem de cinsel yolla bulaşan hastalıklar konusunda aptal değilim.

Yine de bunu hamile bırakmak fena olmazdı... işte şimdi aklıma bir fikir geldi...

Kabağı sularıyla ıslanmış karo zemine atarak, dört parmağımı içine sokuyorum, tam doğru şekilde kavıyorum ve içeri ve dışarı, içeri ve dışarı, daha hızlı ve daha hızlı itiyorum. Bowie'nin amını cezalandırırken diğer elimle sikimin üzerindeki hızımı eşleştiriyorum, yaklaştığımı hissediyorum. Tekrar  ığlık atıyor, bu seferki diğerlerinden daha yüksek sesle ve elim aniden sırlıklam oluyor. Düşük bir hırıltı çıkartıyorum ve parmaklarımla emiyorum, tadı kendi orgazmımı getiriyor ve doğrudan pembe yanaklarına nişan alıyorum.

D llerimin ipleri tenini ve eteğini süslüyor, ağır nefesleriyle kı ının aşağı yukarı hareketini izlerken bana derin bir tatmin duygusu veriyor.

Hâlâ konuşmuyor ve ben onun itidaline hayranım. Ama aynı zamanda... onu bu şekilde bırakmak Hayes ve Orion için eve harika bir hoş geldin olacak.

Mutfak adasının etrafından dolaşıp yüzümü ona döndüm ve onun seviyesine kadar eğildim.

"Bir dahaki sefere bu daireye davetsiz gelersen... sonsuza kadar kalmaya hazır ol."

Gözleri açılıyor, gözbebekleri büyüyor ve sanırım biraz nutku tutuluyor. Mükemmel.

"Aferin kızıma." Göz kırıyorum ve onu orada bırakıyorum, sosu ve dölle kaplı kıcı çıplak, mutfağın girişine bakacak şekilde musluğa bantlanmış, böylece kardeşlerim eve geldiklerinde harika bir bakış atacaklar. Hatta onu kendileri bile gezintiye çıkarabilirler.

Belki de onları hazırlamalıyım, Orion'a prezervatif getirmesini söylemeliyim... Hayır. Onlara sürpriz yapmak istiyorum.

Onu becermemek muhtemelen bu geceki en büyük pişmanlığım ve bu eğlenceli olsa da, aynı zamanda çok kolaydı.

"Geri dön! Bu da ne-" Yatak odamın kapısını kapattığımda kaçma çığlıkları kesiliyor ve pes e t m e d e n önce ya da kardeşlerimden biri eve gelmeden önce ne kadar dayanacağını merak ediyorum...

Siktir et.

Ben yatmaya gidiyorum.

Tüm bunlardan sonra bir otuzbir daha çekmem gerekebilir.

On Beşinci Bölüm

Bowie

"Hadley, yemin ederim! Eğer hemen buraya dönmezsen, seni..." Bununla nereye varacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Lanet olası Hadley Beckett'a tam olarak ne yapacağımı düşünüyorum da onu beni bırakacak kadar korkutabilirim? Tic Tac zulasını bulup tuvalete atmakla mı tehdit edeyim? Açık olmak gerekirse, Hadley konusunda boyumu aştığının farkındayım. Eminim o ve Hannibal Lector boş zamanlarında ticari sırlar ve lezzetli tarifler paylaşıyorlardır.

Mutfakta ağızla ulaşabileceğim bir şeyler ararken, adanın tamamen boş olduğunu fark ettiğimde içim burkuluyor. Aslında, ürkütücü derecede temiz ve düzenli. Bu adamlar bu odayı kullanıyor mu? Burada yaşıyor olsaydım, o gazlı ocaklarda ve devasa fırında canları çıkana kadar yemek pişirirdim. Paslanmaz çelik aletlerden bahsetmiyorum bile. Adımı çağıran KitchenAid blender'ı kullanmış olmalarına imkan yok.

Hayır, cidden. Gerçekten ismimi çağırıyor. Geriye dönüp baktığımda, bunu tam olarak aklımı kaybettiğim an olarak hatırlayacağım.

"Tanrım, Bowie. Burada ne halt ediyorsun?" Tamam, bu robotun sesi Hayes'e çok benziyordu ve haftalardır buraya gelmeye çalışıyor olsam da, sesindeki ton benim için iyiye işaret değil.

Yavaşça ve içinde bulunduğum gülünç durumdan dolayı zihnim allak bullak olmuş bir halde, omzumun üzerinden bakabilmek için başımı çeviriyorum. Beklediğim gibi, patronum ve Bowie Jones'un her şeyinden tam zamanlı nefret eden

Hayes Beckett olarak da bilinen ilgili kişi, elleri koyu gri pantolonunun ceplerinde arkamda duruyor.

Gözlerinin doğrudan dölle kaplı kıcıma dikilmiş olduğu gerçeğini gözden kaçırmıyorum ve hayır, ona başka tarafa bakmasını söylemeyeceğim çünkü bu riskli bir pozisyonda olduğumu kabul etmek olurdu. Bunun yerine boğazımı temizleyip rahat olmaya çalışıyorum.

"İyi akşamlar, efendim. Yoluma gidebilmem için şu bandı kesebilir misiniz?" Bu oldukça iyiydi. "Yarı çıplak olduğum ve ikiz kardeşinin döllerıyla ıslandığım için özür dilerim" demekten çok daha iyi. Hadley'nin bana yaptıklarını düşünmek bile kalçalarımı yeniden birbirine sürtmeme neden oluyor ve Hayes'in gözlerinin tam da kalçalarımın amımla birleştiğı noktaya dikilmesine bakılırsa, libidomda neler olduğunu tam olarak bildiğini tahmin ediyorum.

Burun deliklerinin açılmasına bakılırsa, ya tüm bu sikişme olaylarına sinirlenmiş ya da bu tür bir senaryo için normal olduğunu tahmin ettiğinin ötesinde tahrik olmuş. Ve "normal" terimini en gevşek haliyle kullanıyorum.

"şunu açıklığa kavuşturalım, tatlım. Dar eteğin ve seksi gevşek saçlarıyla buraya vals yaparak gelebileceğini mi düşündün? Bizi kendine aşık edebileceğini mi?" Böyle söyleyince kulağa saçma geliyor. Bekle.

"Saçımın seksi olduğunu mu düşünüyorsun? Biliyorsun, tüm çocukluk ve ortaokul boyunca..." Ona kederli hikayemi anlatırken bileklerimi çekirtiyorum, hala bu bokun yol vereceğini umuyorum. Olmuyor ve o zaman Hadley'nin özel olarak kırılmaz bant sipariş edip etmediğini merak ediyorum. "Ve size şunu söyleyeyim, ABD'deki ortaokul çocukları berbat..." Bu noktada, bana dokunmaya bile yaklaşmadığından emin olarak beni yuvarladığında ve sağımdaki bir çekmeceyi açtığında kalan son sinirine sürtündüğüm açıktır. Biftek bıçağını çıkardığında aklıma hemen iki şey geliyor.

Birincisi, eğer beni öldürürse, biri kayıp olduğumu bildirir mi? İki hafta önce, Mickey bana göz kulak olduğü için bu sorunun cevabı evet olurdu. Peki ya şimdi? O kadar emin değılim.

İkincisi ve en önemlisi, tehlikeli hale gelmeden önce bir bıçağı bir insanın boğazına ne kadar bastırabilirsiniz? Evet, evet, biliyorum.

Nefsi müdafaa olmadığı sürece, bir bıçağın hayati organlarımla yakınında işi yok.

Ama ya bu düşünce beni tahrik ediyorsa?

Artık resmileşti, bende temelden yanlış giden bir şeyler var.

Hayes'in boğazını temizleme sesini duyduğumda, bıçağa baktığımı ve onun da orada, yanımda, bir beton levha gibi hareketsiz durduğunu fark ediyorum.

"Ateşle oynuyorsun Bowie. Bu lanet olası bir oyun değil. Bunu anlıyorsun, değil mi?" Sesi o kadar alçak, hatta tehlikeli ki bakışlarım okyanus mavisi gözlerine kayıyor ve onlarda kayboluyor.

Oyun mu oynuyorum? Pek sayılmaz. Çalışıyorum. Toplumda iyi bir iş olarak görülmeyebilir ama faturaları ödüyor, hatta biraz daha fazlasını.

Teknik olarak, bu hırsızlık, ama tomayto...

"Domates diyebilir misin?" Büyü bir saniye içinde bozuldu ve bu da Hayes'in bileğinin hızlı bir hareketiyle bıçağın ucunu banttan geçirmesine neden oldu. Ve evet, tendonlarının derisinin altında dans edişi çok sıcak ama bunu ona söylemiyorum.

"Evine git Bowie ve sakın buraya geri gelme." Bıçağı tam gözlerimin arasına doğrulttuğunda, bir gram bile kan akıtmadan beni kesiyor. "Hadley'nin sikiş tarzının sadece sana özel olduğunu sanıyorsan, düşündüğümde daha fazla hayal görüyorsun demektir. Prezervatifleri Backstreet Boys'un grup seks partisinden daha hızlı tüketiyor."

Ouch.

Ayrıca, Backstreet Boys kulağa eğlenceli geliyor. Müzik açısından benim tarzım değil - bakıcı ailemiz X kuşağı müzik meraklılarının en iyi örneğiydi - ama üç erkeğin yatağında olması fikrinin fantezilerimden kaçmadığını inkar edemem.

Tekrar söylüyorum, Hayes'e ukalalık yapmıyorum, sesi hiçbir şey hakkında en ufak bir şekilde eğlenmiş gibi çıkmıyor. Aptal değilim, istenmediğimi bilirim. Ve yine de.

"Sevişmedik bu arada." Kendimi toparlıyorum, eteğimi aşağı sıyırıyorum ve ayakkabılarımı aramadan önce göğüslerimi dikleştiriyorum. Onları bulduğumda kapıya doğru yöneliyorum ama açık mutfağın girişinde duruyorum. Hayes'le yüzleşmek için tamamen arkamı dönmeden, onu asıl sorusunun cevabıyla baş başa bırakıyorum. "Hayır."

"Ne diyorsun sen şimdi?" Sesi kızgın geliyor ama ilk kez bir rol yapmıyorum ya da rol oynamıyorum. Hiç olmadığım kadar gerçeğim.

"Ortaya çıkıp seni kendime aşık edeceğimi düşünüp düşünmediğimi sordun. Cevabım hayır. Orion'a imzalaması için belgeler vermeye geldim ve Hadley ile olanlar senin için olduğu kadar benim için de sürpriz oldu."

"Şaşırmadım Bowie."

"Ben şok oldum." Yüzümü kapıya dönüyorum ve ekliyorum: "Ama bir saniyesinden bile pişman değilim."

Bu veda sözleriyle birlikte, kendimle gurur duyarak kapıyı açıyorum ve bir kraliçe gibi dışarı çıkıyorum.

Sonra yüzümü sert, kalın bir göğse çarpıyorum, sandal ağacı burun deliklerime doluyor ve dizlerimin bağı çözülüyor.

Ve üçlü tamamlandı.

Hadley'nin azdığı ve Hayes'in sinirlendiği yerde, Orion bana bokla kaplanmışım gibi yukarıdan aşağıya bakıyor. Tamam, belki o kadar kızgın değildi ama ona doğru yürüdüğümde fiziksel olarak geri çekildi.

"Ne oluyor be?"

Tüm bunlar biraz deja vu gibi geliyor, bu yüzden omuz silkip etrafından dolaşıyorum, her ne kadar içgüdülerim yüzümü göğsüne sürüp kokusunu yanıma almak olsa da.

Dairesine girip kapıyı kilitlemek üzere olduğundan eminim ama benimle birlikte asansörü bekleyerek beni şaşırtıyor. Tam bir sessizlik içinde.

Bir *centilmen* gibi beni lobiye götürüyor -daha çok sürüklüyor- ve ön büro müdüründen şoförü çağırmasını istiyor. Orada, lanet bir sessizlik içinde arabanın gelmesini bekliyor, sonra kapıyı kapatmadan önce içeri girmeme yardım ediyor, tavana iki kez vuruyor ve biz uzaklaşırken kaldırımdan uzaklaşıyor.

Tuhaf. Ve garip bir şekilde seksi. Karanlık ve düşünceli tiplere karşı her zaman bir ilgim olmuştur, bu yüzden sanırım bu sürpriz değil.

Dönüş yolu boyunca daha iyi sonuçlar için ne yapabilirdim diye düşündüm. Sonra çatı katındaki dairelerine çıkmayı başardığımı hatırlıyorum, bu yüzden bunu büyük bir zafer olarak sayıyorum.

"Hadi, hadi, hadi..." Evime doğru hızlı adımlarla yürürken telefon kulağımda, bu iki kelimeyi tekrar tekrar söylüyorum. Sevgililer Günü yemeği rezaletinden beri ondan haber alamadım, kırmızı güllere rağmen ve bu gece onunla paylaşmam gereken bir dönüm noktasıydı.

Ama bu herif telefonuna cevap vermiyor.

Anahtarı çevirip kapımı açtığımda ve kendimi stüdyoma kilitlediğimde, öfkeden üç derece uzaktayım. Bir takım olmamız gerekiyordu ama o benim bu denklemde önemimin bile olmadığı bireysel bir spor oynuyor.

Burayı aldığımda onsuz yaşayamayacağım tek güzel şey iyi bir kahve makinesi idi, bu yüzden apartman dairemdekinin aynısını aldım. Bu stüdyonun değerinden daha pahalı olduğuna eminim.

Telefonum hâlâ elimdeyken kendime rahat bir cappuccino yapıyorum, böylece onu yudumlayabilir ve bu geceki olayların her lanet detayını düşünebilirim.

Hadley'nin vücuduma yaptığı şeyler mi? Lanet olsun. Gözlerindeki hafif kaçık bakışın, mükemmel bir av için zamanını bekleyen vahşi bir kaplan gibi, ilk başta beni çok korkuttuğunu inkar edemem.

Ta ki şehvet yerleşene kadar. O noktadan sonra, tüm bahisler kapandı. Musluğa mı bağlıydı? Sorun değildi. Eski güzel kış tokatlama? Hadi bakalım. Kendimi boşaltmak için duş almamı gerektirecek kadar pis konuşmak mı? Evet, lütfen.

Vajinamdaki kabak olmadan da yaşayabilirdim. O küçük sinsi pislik, güvenliğimden endişe ediyormuş gibi önce bulaşık beziyle sildiğini gördüğümü bilmiyor. Sanırım düşünceli psikopatlar sadece bir oksimoron değil, bir şey.

Eldivensiz bir şeye dokunursam dizanteriye yakalanacağımdan korkan deli bir kadın gibi ilk gün temizlediğim tezgâha yaslanıp kapuçinoyu dudaklarıma götürüyorum ve bakışlarımı sağa, telefon ekranına kaydırıyorum. Evet, zil sesim hâlâ açık... Mickey ararsa kaçırmak istemiyorum.

Sözde erkek arkadaşımın telsiz sessizliğinden dikkatimi dağıtmak için zihnimin daha öncesine gitmesine izin veriyorum. Hadley'nin beni orada bıraktığına hâlâ inanamıyorum. Aslında... bıraktı. Odasının kapısının çarpıldığını duyduğumda, boku yediğimi anladım. Şey, onun aleti ve benim amım düzgün bir şekilde tanışmadığı için tam anlamıyla değil, ama Hayes'in beni o odada bulması

kaçınılmazdı. Orion'un içeri girmesinin daha iyi olup olmayacağından emin değilim.

Hayes'in çıplak kıcımın her santimini yutan gözlerini hatırlayınca dudaklarımın kenarlarında küçük bir gülümseme oluşuyor. Döllerimi ve her şeyimi. Tahrik olmuştu, bu gün gibi ortadaydı ve şehvetini nasıl dizginleyebildiğine dair hiçbir fikrim yok.

Ama en kafa karıştırıcı olan Orion'du.

Hala kokusunu alabiliyorum, karanlık kokular ve baştan çıkarıcı vaatler. Ama yüzü? Tamamen farklı bir hikâye anlatıyordu. Orion Thorne çok öfkeliydi ve öfkesi doğrudan bana yönelmişti. Elbette, derin, koyu kahverengi gözlerinde yanan ateş, derin bir sevişme ihtiyacıyla karıştırılabilirdi, ama beni Desiigner'ın kariyerinden daha hızlı bir şekilde evime geri götürmesi için bir araba sipariş ettiğinde, fantezi hayal kırıklığına uğradı.

Yine kapuçinomun içine gülümsüyorum çünkü sonuca rağmen öfkesi kıskançlık gibi geliyor, ama telefonum diğer elimden çaldığında ve titreştiğinde, zilimin gerçekten de açık olduğunu onayladığımda neredeyse onu giymek üzereyim.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Genelde Mickey'ye karşı açık konuşmam çünkü yüzleşmekten her zaman hoşlanmaz ama kızgınlım ve bana sonradan düşünülmüş gibi davranmaya hakkı olmadığını bilmesi gerekiyor.

"Meşgulüm. Neler oluyor?" Meşgul mü? Ortadan kaybolmasına cevabı bu mu? Fuuuuuck. Tamam, onunla kafa kafaya vermek sadece onun kazanacağı bir tartışmaya neden olacak ve bu da benim her kelimeyi incelememe ve neyi yanlış yaptığımı merak etmeme neden olacak.

Bunun gaz vermenin tanımı olduğuna eminim ama işte buradayım.

"Dairelerine girdim." Bir atak bekliyorum kızım ya da iyi, sonraki adımlar üzerinde çalışalım ya da hatta, iyi misin? Bu seçeneklerin hiçbirini almadım.

"Seni siktiler mi?"

"Ah, biraz mı?" Kabak sayılır mı?

"Ah, *biraz!*" Mickey cevabımı yüksek perdeden b i r sesle taklit ediyor, spoiler uyarısı, sesi bana hiç benzemiyor.

Durumu yatıştırmak için elimden geleni yaparak apartman düzeni, asansör güvenliği ve faydalı olabileceğini düşündüğüm diğer her şey hakkında öğrendiklerimi anlatıyorum. Yine de, neden

Çünkü Mickey'nin konuşmayı çoktan terk ettiğini, verdiği az sayıdaki yanıtıtan anlayabiliyorum.

"Yani elinizde hiçbir şey olmadığını söylüyorsunuz. Abyss'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikrin yok ve onları becererek onlar üzerindeki iddianı sağlamlaştırmadın bile."

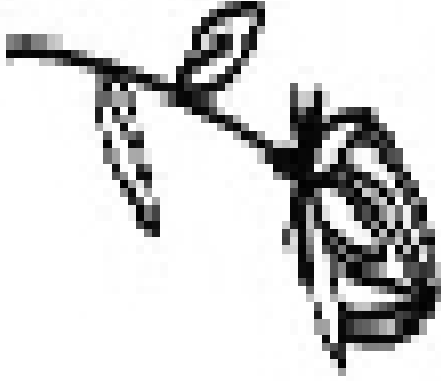
"Götlük yapma Mickey. Elimden geleni yapıyorum ama kadınları evlerine getirmiyorlar. Bu konuda çok tuhaflar. Mutfaklarını görmem bile büyük bir kazanç." Ben konuştukça ses tonum yükseliyor ve sesim giderek onun daha önceki taklidine benziyor.

"Bahane uydurmayı bırak. Bu işi halletmen için sana güveniyordum ama her zamanki gibi burada gerçekten çalışan tek kişi benim." Sanki öfkesi konuşmayı sürdürüyormuş gibi, söylenmesinin ardından derin nefesler alıyor. Ya da daha doğru bir ifadeyle, atıp tutmaya. "Biliyor musunuz? Boş ver, ben hallederim."

Bu veda sözleriyle Mickey telefonu kapatıyor ve beni ağzı açık ve öfkeli bir halde bırakıyor.

Mickey'i tanıyorum, bu yüzden az önce tehdit edildiğimden hiç şüphem yok. Ayrıca cappuccino'm da soğudu.

Bu gece kesinlikle kazanmak yok.

Bütün hafta garip geçti.

Zucchini-Gate'ten beri - sonsuza kadar böyle damgalanacak - çocuklar farklıydı. Hayes huysuz bir patrondan ziyade kendini beğenmiş ve övünme hakkı kazanmış bir patron. Sorun şu ki, Orion Hayes'in her zamanki tavrını çaldı ve söylemeliyim ki

O. Hadley mi? Şey... her zamanki gibi deli dolu ve geçtiğimiz hafta beni rahatlatan tek şeyin bu olduğunu inkar edemem.

H2O'da ortam bir değil üç gelecek vaat eden sanatçının bizimle anlaşacağı söylentileriyle çalkalanıyor. Hepsi batı yakasında olduğu için, bu sabah çocuklar şarap içmek, yemek yemek ve umarım onlarla yatağa girmek için ülkeyi uçarak geçiyorlar. Mecazi anlamda tabii ki. Umarım. Demek istediğim, görünüşe göre soyadına ihtiyacı olmayan lona sosyal medyada bazı rakamlar kazanıyor ve bir tür Viking kraliçesi gibi görüldüğü gerçeğinin kapatılmadığından eminim.

Ama sorun değil. Ben de İrlandalı bir tanrıçaya benziyorum, yani ödeştik.

Tamam, o halkını savaşa çağırır gibi şarkı söyleyebilir, oysa ben şarkı söylerken muhtemelen hayvanları ve onların işitme duyularını koruyan bir düzine uluslararası yasayı ihlal ediyorum.

Benim için tek iyi haber, yönetici asistanları olarak bu hafta sonu yapılacak partiye davet edilmiş olmam ve bu konuda heyecanlı değilmişim gibi davranmayı reddediyor olmam. İki günlük bir seyahat için bavulumun büyüklüğü şüphesiz bazı kuşkulu bakışlara ve hatta belki de birkaç iğneleyici yoruma neden olacak, ancak bunun beni üzmesine izin vermeyeceğim.

Cali'ye gidiyorum ve bu berbat kıştan bir süreliğine kaçıyorum. Bu düşünceyle başımı kaldırıp temizlenmesi imkânsız pencereden dışarı bakıyorum. Üzerindeki kirin seksenli yıllardan kalma olduğuna eminim.

Kar yağıyor ve saatlerdir yağıyor. Uçuşlarımızı iptal ettirecek kadar değil ama sürekli yağan karın birikimi yolları çamurlaştırmaya ve Manhattan'ın tüm nüfusunu huysuzlaştırmaya yetiyor.

Ama ben değil. Bu kız Cali'ye gidiyor ve hiçbir kar yağışı bu mutluluğu ortadan kaldıramayacak.

Çantamın fermuarını kapatıp, el çantamı da üstüne koyarak ön kapiya doğru yuvarlıyorum ve etrafıma bakıyorum. Stüdyo derli toplu, sıcak botlarım onları giymemi bekliyor ve dev montum belki bir giysi daha sığabilecek derme çatma bir askıda asılı duruyor. Eğer o da olursa.

Kendimden emin bir şekilde başımı sallayarak telefonumdan saati kontrol ediyorum. On beş dakika oldukça iyi bir süre. Sonra aklıma geldi. Lanet olsun.

Çöpü unutmuşum ve bavullarımı yanımda sokağa çıkarmamın imkânı yok, yani geç kalma riskini göze alamam. Çifte lanet. Bütün hafta sonu çöpümü bırakmak, bir neon tabela yakıp başka bir hamamböceği ve sıçan ailesini Hotel Bowie'ye davet etmeye benzer. Bunu yapmayacağım.

Tamam, bunu yapabilirim.

Tek yapmam gereken ara sokağa koşmak, çöpü bırakmak, yukarı koşmak - merdivenler o zavallı asansör bahanesinden daha hızlı - valizlerimi almak, kilitlemek ve geri dönmek. Çok kolay.

Botlarımı ve montumu giyip aşağıya iniyorum. Girişe geldiğimde, koridorun sonundaki komşularımdan birine merhaba diyorum. On bir ya da on iki yaşlarında, babasıyla birlikte yaşayan sevimli bir siyah kız. Bunları bilmemin tek nedeni adamın elinin çok yatkın olması ve stüdyomdaki çeşitli arızaları tamir etmiş olması. Para almayı reddediyor, bu yüzden her hafta onlara en sevdiğim fırından farklı hamur işleri getiriyorum. Savurganlık yapabiliyorum çünkü farkında değiller ama adamlar ödüyor.

"Günaydın, Bayan Bowie. Çok güzel görünüyorsunuz." Bu çocuğu seviyorum.

"Senin yanında durursam olmaz, Renita." Gülümsemesi göz kamaştırıcı ve gözlüklerini burnuna doğru ittiğinde gözlerinde parlayan gururu görebiliyorum. "Bugün ne okuyorsun?" Her zaman bir şeyler okuyor ve çok da zeki. Bir gün bu küçük kız bu ülkeyi gururlandıracak. Bu sözümü unutma.

"*I Know Why The Caged Bird Sings.*" İşte yine o gurur ama burada daha fazla durursam çok geç kalacağım.

"Güzel! Maya Angelou'ya bayılırım. Ne düşündüğünü söyle, tamam mı? Gitmem gerek, birkaç gün sonra görüşürüz."

Neredeyse uçarak kapıdan çıkıyorum ve kısa yürüyüş yolunda koşarken neredeyse yüzüstü düşüyorum ve köşeyi dönüp ara sokağa girdiğimde kayıyorum. Burası fareler ölmüş gibi kokuyor ve işin en kötü yanı da buna alışmaya başlamış olmam.

Çöp kutuları şimdiden ağzına kadar dolmuş durumda. Belediye işçileri bu sabah geç saatlerde gelecekleri için herkes tıpkı benim gibi poşetlerini yığıyor. Kolumu softball atıcısına yakışır bir şekilde savurarak çöp torbasını bırakıyorum ve yığının en tepesine inişini izliyorum. İğrenç.

Eğer diğer her şeyi de beraberinde aşağı indiriyorsa, bu çok kötü. Yakalamam gereken bir uçak var.

Döndüğümde yüzümün yan tarafına ateş gibi bir acı çarpıyor ve beni birkaç adım geriye savuruyor. Bu acının hemen ardından ayaklarımın altından gelen bir darbe dizlerimin üzerine düşmeme neden oluyor.

"Kendini çok mu özel sanıyorsun?" Kelimeleri anlamıyorum, çınlama kulaklarımda çok yüksek, ama kaç ya da savaş içgüdüm devreye giriyor ve tıpkı İrlanda kökenimin dikte ettiği gibi, bu orospu karşılık veriyor. Yumruklarımı sallıyorum, taşak ya da penis gibi değerli bir şeye vurmaya umuyorum. Homurtusunun tatmin edici sesiyle ödeme gününü vurduğumu anlıyorum ama iyi şansım burada sona eriyor.

"Bunu ödeyeceksin, Bowie."

İki büyük eli yüzümü kavıyor ve başımı kaldırdığımda tek gördüğüm, bana küçümseme ve ciddi bir nefretle bakan siyah gözler, ama yüzünün geri kalanı beyaz bir kar maskesinin arkasında saklı. Sanki ben sana ne yaptım ki?

İnsanlık dışı gibi gelen bir güçle beni duvara fırlatıyor ve bir tür mucize eseri omzum d a r b e y i alıyor, başım sarsıntıdan kurtuluyor.

Öfke damarlarımı dolduruyor ve bunun saf adrenalin olduğunu biliyorum, vücudumu ayağa kalkmaya ve kendimi saldırganın üzerine atmaya teşvik ediyor. Çığlık atıyorum, vuruyorum ve tekmeliyorum, artık neyi hedeflediğimden bile emin değilim. Sadece acının dinmesini istiyorum ama dinmiyor. Sadece daha da kötüleşiyor.

Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi, bu adam beni duvara doğru itiyor ve yüzüme iki yumruk attıktan sonra karnıma vurmaya başlıyor. Bu sırada acıdan ayakta duracak halim bile kalmamıştı, bu yüzden vücudumun ağırlığının beni karla kaplı, şimdi kırmızı lekelerle küskün olan zemine indirmesine izin verdim.

Benim kanım. Adam beni tekrar tekrar tekmelerken burnum yeni karın üzerinde kanıyor. Karnıma, kaburgalarım, kalçalarım. Artık hareket edemiyorum, sahip olduğum tüm gücü kullandım ve şimdi sadece her şeyin durmasını istiyorum.

Ve öyle de oluyor. Gözlerimi kırıpıştırarak açtığımda kimseyi görmüyorum ve en son ne zaman bu kadar minnettar hissettiğimi hatırlamıyorum. Gittiği için minnettarım, soğuk kar acımı uyuşturduğu için minnettarım.

Tekrar göz kırpıyorum ve sanki saatler ya da aylar geçmiş gibi geliyor ama gözlerimi açık tutamayacak kadar yorgunum. O yüzden açmıyorum. Uykunun beni alıp götürmesine izin veriyorum ve çok geç olmadan birinin beni bulmasını umuyorum ve dua ediyorum.

On altıncı bölüm

Hayes

"Bayan Jones hangi cehennemde?" Bizi hava pistine götürmek için bekleyen arabanın yanında volta atıyorum, kendimi kontrol edemiyorum çünkü sanki bir ömür boyu buradaymışız gibi geliyor. "Bunu onsuz yapmalıydık. Beceriksiz bir yönetici asistanını beklemek zorunda olmasaydık çoktan Cali'ye doğru yola çıkmış olurduk."

"Onun beceriksiz olmadığını biliyorsun, H. Sadece bir aydır bu işte olduğunu düşünürsek, sadece birkaç kez çuvalladı."

"Sırf sana sakso çektiği için onu savunuyorsun Ry." "Ateş edildi, büyük kardeş!" Hadley parmak silahlarını Orion ve sahte atışlar.

"Kıskanıyorsun çünkü henüz seninkini emmedi, H."

"Ve Orion büyük silahlarını çıkarıyor, ateş ediyor... yakıyor!" Hadley parmak silahlarını bana çeviriyor. "Boom boom!"

"Sen bir otuzbircisin, Hads." Bakışlarımı kardeşimin üzerinde sabitleyerek sessizce durması için yalvarıyorum çünkü bu konuşmanın gitmesini istediğim yön bu değil. "Biriniz onu aramalı, nerede olduğunu öğrenmeli. Beş dakikasını var yoksa onsuz gidiyoruz."

"Kalpsiz bir salak gibi davranmayı bırak. İkimiz de onu en az bizim kadar sevdiğini biliyoruz. Onu çoktan aramaya çalıştım ama cevap vermiyor. Güzel mesajlarıma da cevap vermiyor. Bence gidip onu dairesinden almalıyız." Orion ve ben bakışırken Hadley saçmalamaya devam ediyor.

Onunla, ihtiyacımız olan her şeyi kelimeler olmadan söylüyoruz. Onu geçen hafta sonu dairemizden kovduğum için kızgın olduğunu biliyorum, o da benim nedenlerim ve şüphelerim olduğunu biliyor ve ikimiz de bu kadının başımıza bela olduğunu biliyoruz çünkü Hadley *hâlâ* takıntılı.

Genelde bir hafta içinde sıkılır ama Bayan Jones'la kovalamacadan gerçekten keyif alıyor. O kadar ki, yıllık planlarını durdurdu ve bu yılı birini gömmek zorunda kalmadan atlatabiliriz.

Ama ne pahasına?

Beni en çok endişelendiren şey bilinmezlik. Tamam, belki en çok değil. Bu durumda herhangi bir duyguya sahip olduğum gerçeği muhtemelen en büyük endişem.

"Arabaya binin mankafalar, ava gidiyoruz!" Hadley araya girdi.

-bunda şaşılacak bir şey yok- ve bakışlarımı Orion'dan ayırarak derin bir iç çektim.

"Peki. Hadi gidelim." Cep telefonumu çıkarıp ikizimin yanında şehir arabasının arkasına kayarken numarasını çeviriyorum. Muhtemelen Hadley'nin aralıksız aramalarını görmezden geliyor çünkü dediğim gibi... takıntılı. Normalden daha uzun süre çalışıyor ama sonunda hat açılıyor.

"Alo?"

"Kimsiniz lan siz?" Cevap veren ses Bayan Jones'a ait değildi.

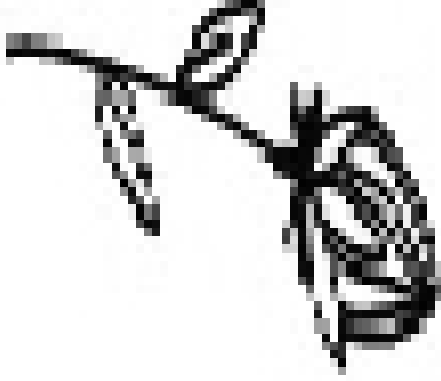
"Pardon, bu telefonu az önce kaldırımda buldum. Sanırım az önce binamdan ambulansla ayrılan kadına ait. Telefonu onun posta kutusuna koyacağım."

Sonra hat kesildi. Ve ben. Öfkelen dim.

Tüm vücudum titremeye başlıyor, kalbim dakikada milyonlarca mil hızla atıyor ve dişlerimi kırılabilecek kadar sıkarken nefeslerim derinleşiyor, ağırlaşıyor.

"H...? Hayes? Hey, neler oluyor?" Orion arabanın arkasında önümde diz çökmüş, avuç içleri pazularımda, sıkıca kavlıyor ve dikkatimi sadece ona çekiyor.

"Tüm hastaneleri ara. Şu an ambulansta."

Bir asır gibi gelen bir süreden sonra nihayet onu Lenox Hill Hastanesi'nde bulduk. Gerçekte bu yirmi dakikamızı aldı.

Kazanan aramayı yapan Orion'du ve şimdi buradayız, Bayan Bowie Jones'un taburcu edilmesini bekliyoruz, böylece onu eve götürebiliriz.

Temizlendi, röntgeni çekildi ve tarandı ve onu bulduğumuz durum kesinlikle olduğundan daha kötü görünüyordu. Doktor bize kaburgasında zedelenme olduğunu ve beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğini söyledi, ancak bunun dışında hepsi yüzeysel yaralanmalar. Şişmiş bir yanak, yarılmış bir dudak ve vücudunun her tarafına dağılmış çürüklere yüzeysel diyemem.

Hadley ona göz kulak olmak için bizimkine götürmemiz konusunda ısrar etti - doktorun emirleri doğrultusunda. Daha önce de oraya gittiği için teknik olarak kurallarımızı çiğnemiş sayılmayacağını savundu. Ben aynı fikirde değilim ama Orion onun tarafında ve bana oy verdiler.

Serseriler.

İkisi de şu anda odasında onunla birlikte, ben hastane faturasını öderken her hareketiyle ilgileniyorlar. Çöpü atarken pisliğin teki üzerine atlamış ve içimden bir ses o pisliğin ikizimin listesine gireceğini söylüyor. Mayıs'a kadar bekleyip beklemeyeceği tamamen başka bir konu.

Bowie Jones bizim için tehlike çıgıkları atıyor ve bu, kontrol edemediğim bok yığınınına eklenen bir yenisi.

"Araba hazır mı, H? Doktor her şey yolunda dedi." Odadan ilk çıkan Orion oluyor, Hadley'nin tekerlekli sandalyeyi dışarı itmesi için kapıyı açık tutuyor çünkü bunu yapması için ısrar ettiğine şüphe yok. Hemşire hemen arkasından geliyor ama çok yaklaşımdan korktuğunu görebiliyorum.

Bayan Jones'a çok yaklaştığında muhtemelen onu azarlayan ikizime.

"Evet, valelere güvenmediği için son birkaç saattir mahallenin etrafında dönüp duruyor." Bu noktada şoförümüze zam yapmayı unutmamalıyım.

Önden koşarak, çıkışa doğru küçük maiyetimizin yolunu açıyorum, daha çok ona bakmak zorunda kalmamak için. Hayatımın şu anki felaketi olabilir ama onu dövülmüş ve morarmış görmek beni çok sinirlendiriyor.

Eve dönüş yolculuğu sessizdi ama dairemize döndüğümüzde kıyametin kopacağını biliyordum. Bu, olaya karıştığımız için başımıza açtığımız fırtına öncesi sessizlik.

Hadley'nin önceden arayıp gerekli görmesi üzerine kapıcımız bizi arabada karşılamak üzere bir tekerlekli sandalye getirdi. Şimdi üçü çatı katımıza çıkarken ben inatçılık edip merdivenleri kullanıyorum. Kendime birkaç dakika daha huzur...

Kapı görünüyor ve iç çekiyorum, avucumu kapı koluna koyarak duraklıyorum ve bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. İçimde bir rahatlama ve öfke karışımı dönüyor ve ikisinin de neden bu kadar belirgin olduğunu tam olarak kestiremiyorum ama öyle.

Hadley'nin odasından gelen mırıltılar gözlerimi devirmeme neden oluyor, çünkü tabii ki oraya gidiyor. Dürüst olmak gerekirse, boş oda misafirler için hazır değil ve bir yabancı'nın kişisel alanıma girmesine izin vermeyecek kadar temizlik hastasıyım, ama Hadley'nin neandertal olup onu mağarasına geri sürükleyeceğine para yatırabilirdim.

Hepimizin ona kolayca göz kulak olabileceği bir yerde olsun.

"Uyuyor. Hadley ona göz kulak oluyor." Orion çıktıktan sonra yatak odasının kapısını yavaşça arkasından kapatıyor.

"Tabii ki izliyor. Her zaman onu izliyor, ihtiyacımız olduğu tek zaman hariç. Bir kez işe yarayabilirdi ve tüm bu saldırıyı daha başlamadan durdurabilirdi." Kahve makinesine su doldurup düğmeye basıyorum, bir türlü dindiremediğim susuzluğumu gidermek için siyah sıvıya ihtiyacım var.

"Onun için gerçekten endişelendin mi, H?" Orion sırtıyor ve kahve için üç fincan hazırlıyor, ikimiz de mutfakta akıcı bir şekilde hareket ediyoruz çünkü bu dansı daha önce binlerce kez yapmıştık.

"Tüm personelimiz için endişeleniyorum. Geçici personelimiz için başka bir geçici personelle daha uğraşmak istemiyorum. Gereksiz geliyor." İkimiz de tüm gerçeği söylemediğimi biliyoruz, ama o beni bu konuda suçlamıyor. "Birimizin hâlâ Cali'deki toplantılara katılması gerekiyor." Kahve makinesinin vızıltısı bitiyor ve dolu fincanı boş olanlardan biriyle değiştirip Orion'a uzatıyorum.

"İçimizden biri derken Hadley'i mi kastediyorsun?" Aklımın nerede olduğunu biliyor.

"Evet. Eğer burada kalırsa Bayan Jones'a saldıran herifi yakalayacak ve biz hazırlanmaya vakit bulamadan onu öldürecek."

"Yine de onu bırakmayı kabul etmeyecektir. Tabii ona gerçekten iyi bir sebep sunmazsak."

İkinci kahve hazırды ve ben üçüncüyü yapmaya koyuldum.

"O zaman ona gerçekten iyi bir neden vermemiz gerekiyor, değil mi? Ya da şöyle mi demeliyim, *sen* ona gerçekten iyi bir sebep sunmalısın, çünkü ikimiz de biliyoruz ki şu anda söyleyeceğim tek bir kelimeyi bile dinlemeyecektir." Kupamı alıp, içecekleri hazırlaması için Orion'un yanından ayrılıyorum. "Onu dışarı göndereceğim ve bir sonraki nöbeti ben alacağım."

Yatak odasına yöneliyorum ve kapıyı açarken acele etmiyorum. Hadley köşedeki uzun, siyah kadife koltukta oturuyor, sırtı dik ve gözleri yatakta uyuyan bedene dikilmiş.

"Psst. Orion seninle konuşmak istiyor. Ben hallederim."

Hadley sanki anlamadığı bir yabancı dil konuşmuşum gibi kaşlarını çatıyor.

"Sorun değil, onu izleyebilirim. Onu izlemem gerek." Bakışları benimle Bowie arasında gidip geliyor ve eğer ikizimi sandığım gibi tanıyorsam, saldırıya uğradığında orada olmadığı için biraz sorumluluk hissediyor.

"Bu senin hatan değil, Hads. Ne olacağını bilemezdin." Sabit bir yürüyüşle ikizime yaklaşıyorum ve bir elimi omzuna koyuyorum. "Git, Orion seni taze bir kahve bekliyor."

"Peki." Oflayıp pufluyor ve kaşlarını çatarak ayağa kalkıyor, odadan ayrılmaktan memnun olmadığını belli ediyor.

Onun yerine oturup rahatlıyorum, kahve fincanı önümde tütüyor.

Uyurken huzurlu görünüyor. Neredeyse ruhani. Ta ki o dönene ve ben yüzünün nasıl darbe aldığını, belli bir şekilde hareket ettiğinde yüz hatlarının nasıl buruştuğunu görene kadar.

Bir kez daha iç çekerek, Hadley'i ilk kez benzer bir pozisyonda gördüğümü hatırlıyorum.

"Bu ne içindi?" Onun hırıltılı sesi dikkatimi şimdi ve buraya geri getiriyor, neyse ki o tavşan deliğinden çok uzaklaşmadan.

Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda gözlerinin bende olduğunu görüyorum ama gözleri kapalıydı ve hâlâ yorgun olduğu belli oluyor.

"Aklımda çok şey var Bayan Jones."

Bir kahkaha attı. "Konuşmak ister misin? Yapacak daha iyi bir şeyim yok ki." Omuz silerken biraz yüzünü buruşturuyor ama kendini yarı kaldırıp oturuyor ve Hadley'nin yastıklarına yaslanıyor. "Hadi, uzun boylu, karanlık ve gizemli. Bana bir şeyler anlat, bir hikâye anlat yoksa sıkıntıdan öleceğim."

"Bayan Jones, bunun uygun olduğunu sanmıyorum."

"Özür dilerim *efendim*, ama sanırım mutfağınızda beni ikizinizin dölleri kıcıma bulaşmış halde gördüğünüzde *uygun* bir zaman geçirdik. Ya da limuzinin arkasında Orion'a sakso çekerken kıcımin aşağı yukarı sallanmasını izlediğiniz zamana geri saralım. Çok eğlenceliydi." Sanki anıyı yeniden yaşıyormuş gibi sessizce kıkırdıyor, ardından bir kez daha yüzünü buruşturuyor ve ben de ona acımaya karar veriyorum çünkü hâlâ morfinin etkisinde.

"Hiç kardeşiniz var mı Bayan Jones?" Kahvemin son yudumunu içiyorum ve fincanı yanımdaki küçük masanın üzerine koyuyorum.

Tereddüt ediyor ama sonunda başını sallıyor. "Hayır. Koruyucu ailede başka çocuklar da vardı ama kardeşim yok."

İşte bu beni şaşırttı. Onun koruyucu aile geçmişini yaklaşık bir hafta önce öğrenmiştim ama doğrudan sorulduğunda bu kadar açık konuşacağını tahmin etmemiştim.

"Peki ya sen?" Sorusu beni kıkırdattı. Her ne kadar tutarlı olsa da şu anda gerçekten bizim gezegenimizde değil, ama bu konuda biraz sevimli.

"Evet, Bayan Jones. Benim bir ikiz kardeşim var."

"Hayır, hayır, hayır. Bana Bayan Jones demeyin. Bana şey demelisin... Bilmiyorum. Hadley gibi güzel bir şey."

"Bayan Jones senin adın."

"Evet, ama ugh, çok sıkıcı. Bana güzel bir şey söyle. Tatlı bir şey. Sadece Bayan Jones değil." Suratını asarak kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve bir tarafındaki şişlikten bile **hedeflediği** etkiyi yaratıyor çünkü kabul etmeye hazırım.

"Tamam... *Diamond*." Her ne kadar çılgınca bir isim olsa da, yine de onun ismi ve ona yakışıyor. Kaba elmas benzetmesi gibi, ama bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğim.

Nefes nefese kaldı ve sırtıttı. "Ooh, sinsi. Ben beğendim. Güzel ve sevimli ve Benim adım! Ha."

Şu anda o kadar baş döndürücü ve hafif, tamamen kaygısız ki, bunun uzun sürmeyecek olması çok yazık.

"Hiç aşık oldun mu?" Bir sonraki sorusu, yeni lakabından memnun olduğuna karar verdikten saniyeler sonra geliyor.

Cevabımı düşünmek için zamana ihtiyacım yok çünkü... "Hayır."

"Çok yazık. Senin tarafından sevilmenin özel bir şey olduğunu hayal ediyorum. Tüm o sert dış görünüşünün altında bir oyuncak ayı olduğuna bahse girerim. Biliyor musun, siz üçünüz mükemmel bir üçlü gibisiniz. Aranızda yapamayacağınız hiçbir şey yok. Haksız mıyım?"

"Sana bir hikâye anlatmamı istediğini sanıyordum. Tam tersini değil."

"Ooh evet, lütfen. Anlat. Bana bir şeyler anlat. Bana kızgın ve huysuz olmadığın zamanlarda sesin çok rahatlatıcı oluyor." Sırıttıyor, yüzünün şiş olmayan tarafını ele geçiren yarım bir gülümseme.

Başımı sallarken, kendi dudaklarımın hafifçe yukarı doğru kalkmasına engel olamıyorum. Şu anda o kadar savunmasız ki neredeyse güvenilir olduğuna inanacağım.

"Bir zamanlar iki çocuk varmış," diye başlıyorum, nereye varacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Bu gerçek bir hikaye mi yoksa uydurma mı?" Gözlerini kapatıyor ve tekrar pelüş yorganın içine sokuluyor.

"Eğer sözümü kesmeye devam edersen Diamond, ortada bir hikâye falan kalmayacak."

Kıkırdıyor. "Anlaşıldı, efendim."

Bana böyle hitap etmesine asla alışamayacağım. Ona durmasını da asla söylemeyeceğim.

"İki çocuk özel bir yatılı okula gidiyordu ve üçüncü çocuklarıyla da orada tanıştılar. Berbat yapbozlarının son parçası. Yapmamaları gereken şeylere tanık oldular, gerçekten yapmamaları gereken şeyler yaptılar ve her zaman birbirlerinin arkasını kollayacaklarına söz verdiler. İyi günde kötü günde. Bir gün bir prenses ortaya çıktı ve yalanlarıyla her şeyi rayından çıkarmakla tehdit etti, bu yüzden çocuklar onu derinlere gömdüler ve bir daha asla aynı şekilde faydalanmalarına izin vermeyeceklerine söz verdiler."

Konuşmamı bitirdiğimde tekrar uyuyordu. Yazık, ne kadar kalın kafalı olursam olayım, nasıl çalıştığımız hakkında bir şeyler öğrenmesini umuyordum.

Bu...? Elindeki küçük siyah cihazı fark ediyorum ve biz hastanedeyken şoförümüzü gönderip aldığımız cep telefonu olduğunu anlıyorum. Neden ona bu kadar sıkı tutunuyor?

Ayağa kalkıp sessizce yatağa yaklaşıyorum, telefonu almak için ona doğru eğilmeden önce herhangi bir küçük hareket olup olmadığını izliyorum. Tam telefonu elime aldığımda biraz kıpırdandı ve parlak yeşil gözleri ince yarıkların arasından belirdi.

Elimde değil, daha da eğilip alına hafifçe bir öpücük konduruyorum. "Şşş, uyu, Diamond. Uyu."

Dinliyor, inlerken gözleri tekrar tamamen kapanıyor.

Kıpırdanmayı bıraktığında, telefonun kilidini açmak için parmak izini kullanıyorum ve kaydırmaya hazır bir şekilde koltuğa geri oturuyorum.

Hadley'den gelen yüzlerce cevapsız arama ve neredeyse bir o kadar da mesaj var. Sonuncusu kurdun tavşan falan kovalamak istediğini söylüyor. Sadece başımı sallıyorum çünkü daha önce biliyor olsam da, burada siyah ve beyaz olarak karşımda duruyor. Tek umudum bu prensesin de öncekiler gibi hilekâr bir küçük kız olmaması...

Sonra onu gördüm.

Onunla 'Big Bro' adında biri arasında geçen bir mesajlaşma.

Sanırım bu özel prenses hakkındaki kısa umudum boşunaydı ve ilk inancıma bağlı kalmalıydım çünkü burada bir yalan var.

Bana hiç kardeşi olmadığını söyledi.

Sadece bu da değil, konuya baktığımda... Sevgililer Günü'nü telafi etmek için planlar yapıldığını görüyorum. Bütün gün eğlence... Onu Miller'la gördüğümüz gün.

Aptal değilim. İkiyle ikiyi toplayıp kolayca dörde ulaşıyorum.

Ama neden onu telefonunda Büyük Kardeş olarak kaydetsin ki?

Mesajları ve numarayı hemen kendi telefonuma gönderdim ve Orion'un geçen hafta tuttuğu özel dedektife ilettim. Tüm zamanımı yönetici asistanımızın kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmaya çalışarak geçirmemden bıkmıştı, bu yüzden uzlaşmaya vardık.

Başka bir sır daha... Eğer ona biraz şans verirsem bu sırrı ortaya çıkarmaya çalışacak.

Pekala. Artık şans yok.

Ailem benim için o kadar değerli ki bu cadalozun yalanlarıyla her şeyi mahvetmesine izin veremem.

Bakalım bu sefer ne bulacak.

On Yedinci Bölüm

Bowie

"Şşş, uyu, Diamond. Uyu."

Bu üç küçük kelime, uyku sersemi zihnimden her geçtiğinde dudaklarımı karıncalandırıyor ve bedenimin yumuşak çarşaflar ve dolgun yastıklardan oluşan pelüş yuvaya daha da gömülmesine neden oluyor. Ölmüş olma ihtimalim çok yüksek çünkü burası benim için tam olarak cennete benziyor. Rahat bir yatak ve tam bir sessizlik.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, Bowie."

Sonra saldırının anısı tüm bedenimi titretiyor, soğuk bir ürperti omurgama yayılıyor. Kimdi o adam? Ulaşamayacağım bir şey var, zihnim kapanıyor, sanki her şeyi anlamlandırmaya başladığımda koruma modu iznim olmadan devreye giriyor.

"Şşş, uyu, Diamond. Uyu."

Uyku ile uyanıklık arasındaki bu boşluk sinir bozucu olduğu kadar rahatlatıcı da. Dudaklarım yeniden karıncalanmaya başladığında anılarımı gözden geçiriyor, hâlâ hissedebildiğim öpücüğün gerçek mi yoksa sadece bir hayal mi olduğunu anlamaya çalışıyorum. Çok gerçekçi hissettiriyor ama aynı zamanda... Hayes mi? Hayatta olmaz. Ben onun altındayım, hem de iyi anlamda değil.

Bilinçaltım seks şakaları yaptığına göre daha iyi hissediyor olmalıyım.

"Bunu ödeyeceksin, Bowie."

Kahretsin, yine bu orospu çocuğu.

"Adımı nereden biliyorsun?" Az önce Uyuyan Bowie mi yoksa Bilinçli Bowie mi konuştu emin değilim ama soru yine de cevap bekliyor.

Beni döven adamla ilgili hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Ne gözleri, ne sesi, ne de duruşu. Hiçbir şey. O zaman beni nereden tanıyordu?

Zihnim yapbozun parçalarını yerine koymaya başladığında -her şeyden çok Picasso'ya benzese de- gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve bedenim korkuyla donuyor.

Gözümün önüne gelen ilk görüntü, Hayes'in çocukların bunca zamandır oturduğu sandalyede oturuyor olması. Hadley hariç. Girip çıktığım anlarda onu gördüğümü hatırlamıyorum. Yine de ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok çünkü bu ağrı kesiciler efsanevi.

"Yüzün böyle sıkışıp kalacak. Ne yazık." Beynim Hayes'le bu şekilde konuşmayı iyi bir fikir olarak gördüğüne göre hâlâ kafam iyi olmalı.

"Oh, güzel. Uyanmışsın." Hayes'i görüşüm, Orion'un tahta bir tepsi taşıyarak aramıza girmesiyle kesiliyor. Tepsiyi, tekerlekleri ve her şeyiyle hastanedeki bir şeye benzeyen bir masanın üzerine yerleştiriyor. Tuhaf. Ama biraz da tatlı. "Kahvaltınız ve ilaçlarınız burada."

"Aww, ne kadar da koruyucusun. Benim için bir hastane masası mı çaldınız?" "Hayır, onlardan satın aldık." Gördün mü? Tam bir bekçi.

"Benimle evlenip Huysuz ve Sadist'i geride bırakmak ister misin?" Hayatımı sikeyim, çenemi kapatmam lazım. Hemen şimdi.

Hayes homurdanarak ayağa kalkıp yatak odasından çıkarken Orion sadece kıkırdıyor ve ben sırtımı yatak başlığına dayayıp otururken masayı kucağıma itiyor.

"Bu seni Pamuk Prenses, beni de prens mi yapıyor?" Sesindeki neşe, kalbimi saran kalın, sıcak bir battaniye gibi.

"Ew, hayır. Prens aptalın teki. Sen daha çok... Swoony Dwarf'sın." Kaşlarımı çatıyorum çünkü bu kulağa doğru gelmiyor. "Ama Yüzüklerin Efendisi Cüceleri değil, onlar korkutucu görünüyor." Lütfen çenemi kapattır. "Ayrıca, Cüceler değil Cüceler diyorum çünkü Tolkien öyle olması gerektiğini söylemişti. Bir yerde okumuştum." Yüzümün buruştuğunu, yarılmış dudakımın ve morarmış yanağımın gerginliğinin beni ürküttüğünü hissedebiliyorum. İyi tarafından bakarsak, en son uyanık olduğumdaki kadar acı verici değil.

"Ah, anladım. Swoony ile iyiyim. Şimdi yemeğini ye ve ilaçlarını al." Nazik elleriyle oturmama yardım etti. "Yine de, sanırım hâlâ sihirlerini gösteriyorlar." Hadi be, Swoony. Oh, lanet olsun. Şimdi de lakapları ilaçların etkisindeki beynime yapıştı.

Sonra hatırlıyorum ve parmaklarımı şıklatıp gözlerimi sevinçle açmaktan kendimi alamıyorum.

"Hobbit'in önsözü! Bunu o yazdı. Kitabında." Beni hemen öldür de bu saçmalığa bir son vereyim.

"Doğru, doğru." Bu noktada onun umurunda değilmiş gibi hissediyorum ve gerçekten ben de öyle hissetmeliyim. Neden hâlâ bu konu hakkında konuşuyorum ki?

Orion üzerime eğilip bir eliyle uzun su bardağımı, diğer eliyle de hapları alıyor. Bunlar son aldıklarımdan farklı ve şaşkınlığımı fark etmiş olmalı ki yine kıkırdıyor. Sanırım bu sesi her şeyden çok seviyor olabilirim. Üçü arasında beni öldürme ve kendi kazdığım bir çukura gömme ihtimali en az olan o.

Belki de.

"Artık sana ağrı kesici yok, güzel kız. Sadece normal Ibuprofen."

Buna sevinmeliydim ama onun yerine ona ve kurallara uymasına yuh çektim. Yükseklerde uçmayı seviyordum, hayatımın lanet bir çöplük yangını olduğunu unutturuyordu.

"İyi ama acı çekersem bu senin suçun olur." Gözlerinin üzerinden geçen koyu gölgeleri fark ettiğimde karnımın alt kısmına bir pişmanlık acısı vuruyor. Bana olanlardan sorumlu hissettiğini düşünemiyorum... "Kahretsin! Hayır, şaka yapıyorum. Hepsi benim suçum, söz veriyorum." Bu saçmalıkların hiçbirinden emin olmasam da, sözlerim nedense doğru geliyor.

"Ne demek istiyorsun? Kimse bunu hak etmiyor" -işaret parmağını yüzümde gezdiriyor, sanki bana yapılanları görsel olarak kanıtlamam gerekiyormuş gibi- "başlarına gelenleri".

"Keşke kim olduğunu bilseydim..." Kelimeleri yüksek sesle söylemek istemiyorum ama bugünlerde ağzımı kontrol edemiyorum gibi görünüyor.

"Ben de." Tekrar Orion'a baktığımda, karanlık geri dönmüştü ve onunla birlikte, her şeyi tükettiğini hissettiren bir tür tehlikeli ateş. Burun deliklerindeki hafif parıltıdan çenesindeki gerginliğe kadar, adamın kafasını omuzlarından koparacağından hiç şüphem yok.

Tamam, belki tam anlamıyla yırtmaz ama ağır hasar vereceği kesin.

Ve ben bunu sevdim.

"Gördün mü? Swoony."

"Kapa çeneni." Sözlerinde en ufak bir kötü niyet belirtisi yok ve bu sadece karnımın kelebeklerle dolmasına neden oluyor.

Tam haplarımı alıp bir bardak suyla yıkayacakken, Hayes'in apartmanda bir yerden seslendiğini duyuyorum.

"Ry! Buraya gel!"

Orion'un gözleri benimkilerle buluşuyor ve ona gülümsemekten kendimi alamıyorum, krala karşı komplo kuruyormuşuz gibi fısıldaşıyoruz. "Oh uh. Huysuz Baba arıyor ve hiç mutlu değil."

Orion eğiliyor, ağzı kulağımda ve nefesi tenimde dans ediyor. "Ona bir daha asla öyle deme." Sonra yanağımı öpüyor ve ben liseli kızlar gibi kıkırdarken uzaklaşıyor. Şu anda kimim ben?

Tam kapıya ulaştığında durdu ve döndü.

"Etrafta dolaşmaktan çekinmeyin, bacaklarınızı uzatın. Hayes ve benim sabah koşumuz var ama bir saatten fazla sürmez. Bir şeye ihtiyacınız olursa buzdolabı dolu. Gerçi yatak odalarımız yasak bölge."

Aptal adam, sıkılmış ve meraklı bir hastanın karşısında yasak meyveyi sallamaması gerektiğini bilmeliydi.

"Şimdi daha da çok burnumu sokmak istiyorum." Ayrıca, onların uzakta olması daireye gizlice bakmak ve Uçurum'u nereye sakladıklarını görmek için mükemmel bir fırsat. Burada olduğunu biliyoruz, Orion'un aylar önce verdiği Forbes röportajını gördük.

Ama kapı pervazına yaslanıp gözlerini yüzümden bacaklarıma ve ayaklarıma indirdiğinde, Uçurum'u unutup dudaklarımin yavaş bir gülümsemeye dönüşmesine izin veriyorum.

"Sana da bir duş almanı öneririm. Odayı kokutmaya başladın." Sözleri, şaka yaptığını anlamamı sağlayan kocaman sırıtışıyla tam bir tezat oluşturuyor. Yine de bir kız vücut kokusunu korumalı.

"Pislik herif!" Hemen yanımda duran yastığı fırlatıyorum ve fırlattığımda göğsümde bir ateş parçası patlıyor. Onu bir mil farkla ıskaladım ama kaburgalarım bunu umursamıyor. Tek bildikleri yanlışı vücut parçasını hareket ettirerek onları arkadan bıçakladığım.

Bir anda Orion yanıma geldi. "İyi misin?"

"Bu sizin hatanız bayım." Gülmemeye çalışıyorum çünkü bu canımı acıtıyor. "Kaburgası kırık kızlarla uğraşmamalısın."

Orion dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirip tek bir kelime söylediğinde afallıyorum.

"Çürük."

"Hâlâ acıyor. Hem de çok." Seslerimiz kısık, birbirimizle gizlice konuşuyoruz.

"Hayatta kalacaksın, güzel kız. Duş için yardıma ihtiyacın olursa bekleyebilirsin, ben seni kendim yıkarım." Kulağa harika bir zaman gibi geliyor.

Hain midem, küçük kozamızı kırmak için bu anı seçiyor.

"Ye, birazdan döneriz."

İlk defa bana söyleneni yapıyorum. Yemek yiyorum, suyum bitiriyorum ve doğanın çağırdığına ve sabırsız bir kaltak olduğuna karar veriyorum.

En-suite banyoya gitmek bir ömür sürüyor, her hareketin titreşimi göğsüme saplanan bir parça gibi. Cidden bunu yapan adamı öldürmek istiyorum. Tuvalete oturup doğanın işini yapmasına izin verdiğimde, aklım saldırganıma gidiyor.

"Bunu ödeyeceksin, Bowie."

Orada yaşadığımı kimse bilmiyor. Mickey ve ben çok dikkatliydik, adresi bilen tek kişi biziz.

Adamlar değildi... belli ki.

Kendimi silmek için kâğıda uzandığımda, geçen haftaki konuşmayı hatırlıyorum, Hadley'nin beni musluğa bağladığı geceyi. Mickey halledeceğini söylemişti.

Elbette...hayır. Bu ters etki yaratır, beni inciterek dolandırıcılığı asla tehlikeye atmaz.

Dişlerimi sıkarak hızlıca tuvaleti silip sifonu çektim ve ellerimi yıkadım. Bu banyo çocukken istediğim her şeye sahip. Hem duş hem de küvet, iki lavabo ve raflarda renk renk havluların bulunduğu duvarda bir köşe. Yaşadıkları ortamı hayal etmeye çalışarak evlerini binlerce kez hayal ettim ve toprak tonlarının tahmin edilebilir ama aynı zamanda onlar için mükemmel olduğunu söylemeliyim.

Gerçekten burada olduğuma inanamıyorum... İşte o zaman aklıma geldi.

Hayır. Hayatta olmaz.

Geçici yatağıma geri dönüyorum ve telefonumu arıyorum. Tepsim hâlâ masanın üzerinde, tabağımdaki ve bardağımdaki her şey boş. Derin bir nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve sakinleşmeye çalışıyorum. Eminim ki aşırı tepki veriyorum ve bu sadece benim hayal gücüm ve izlediğim bir sürü seri katil belgeseli yüzünden başıma gelenler.

Gözlerimi tekrar açtığımda etrafı tarıyorum ve onu görüyorum. Yastığın altından çıkan küçük bir dikdörtgen. Eğilip onu yakalamak gibi basit bir hareket bile kaburgalarımın protesto çığlıkları atmasına neden oluyor. Bu öngörülebilir gelecek için berbat olacak.

Kilidi açmak için parmağımı kullandığımda, "Büyük Abi "mden gelen bir dizi kısa mesajı fark ediyorum. Hay sikeyim. İyi ki gizliymiş çünkü çocukların hepsini görmesi iyi olmazdı.

Mickey'nin nerede olduğumu sormasıyla normal bir şekilde başlıyorlar. Sadece ondan gelen on beşten fazla bildirim var. Konunun sonuna geldiğimde, artık beni şov yapan değerli midillisiymişim gibi alkışlamadığı çok açık.

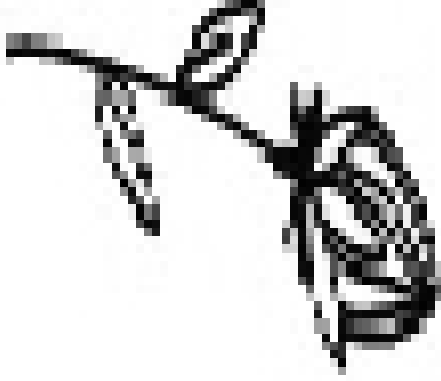
Big Bro: Abyss'i bulduğundan emin ol yoksa eve gelmeye zahmet etme.

Mesaja bakarken suçluluk duyuyorum, geçmiş yıllarımızdaki anılar zihnimde yanıp sönüyor ve birlikte ne halt ettiğimizi merak ediyorum. Bana en son ne zaman gerçekten iyi davrandığını bile hatırlayamıyorum. O zamanlar hep üzerime titrer, beni özel hissettirirdi.

Bu mesaja bakarken, içimde bir tür değişim oluyor ve bunun çürük kaburgamla hiçbir ilgisi yok. Tamam, belki biraz.

Çok fazla düşünmeden parmaklarım telefonumun tuşlarında uçuşmaya başladı.

Benimle 30 dakika içinde evimde buluş.

Belki de en iyi kararı ben vermedim.

Metro yolculuğu cehennemin en derin çukurundan bir daire uzaktaydı. Bok gibi hissediyorum ve muhtemelen daha da kötü görünüyorum. Erkeklerin evinde aldığım duş şaka gibiydi çünkü kollarımı başımın üzerine kaldıramıyordum. Saçlarımı ıslattım ama yıkamadım, bu da Şubat havasından zar zor kurtulan New York'un bulutlu sokaklarında kışımın donduğu anlamına geliyor.

Kısacası: kışım donuyor ve Ibuprofen acıyı engellemek için hiçbir işe yaramıyor. Yine de bunu yapmak zorundayım. Mickey'nin gözlerinin içine bakmalı ve neler olduğunu anlamalıyım.

Evime vardığımda, havlu atmaya ve tüm hayata siktir çekmeye hazırım, ama onu gördüğümde, omurgamı çelikleştirerek ve omuzlarımı dikleştirerek kendimi biraz daha uzun durmaya zorluyorum. Açıkçası, bu hiç de iyi hissettirmiyor.

Mickey gazete standında, magazin gazetelerine bakıyor ve kıkırdıyor. Başını kaldırdığında gözlerimiz buluşuyor ve karnımın daha önce Orion bana baktığında olduğu gibi dönmediğini fark ediyorum.

Elindeki paçavrayı yere bırakıp etkilenmiş gibi ıslık çalıyor ve ben bu konuda ne yapmam gerektiğinden emin değilim.

"Kahretsin, seni fena benzetmiş, değil mi?" Vay be.

"İlginiz için teşekkürler." Onu ön kapıya doğru çekmek için deri ceketini avuçlayarak pazusundan tutuyorum ama kolunu tuttuğum yerden çekiyor.

"Dikkat et, bu yeni." Gözlerimi deviriyorum ve ön lobuma saldıran son baş ağrısıyla irkiliyorum. Neden her yerim ağrıyor? Ve neden buraya gelmenin bu kadar önemli olduğunu düşündüm ki?

Stüdyoma giden merdivenleri çıkmak zor ama sanırım Mickey'i görmek bana bir tür ikinci rüzgar veriyor, böylece ihtiyacım olanı alıp devam edebiliyorum. Anahtarımı deliğe sokup kapımı açıyorum ve birden o sabaha geri dönüyorum. Bavulum hala girişin yanında, uçağa bindiğimizde giymeyi planladığım yüksek topuklu ayakkabılarımla birlikte. Bavulumun üstündeki el çantası.

Zihnim boşlukları çöp torbasıyla, sokakla, tekmelerle ve yumruklarla dolduruyor. Anılar bilincime hücum ediyor ve sanki orada dayak yemiş gibi oluyorum. Yani, evet, karşı koydum ama sonuçta kendimden bir parçayı orada bıraktım.

Kapımın kapanması beni şimdiki zamana geri döndürüyor ve burada olma sebebimden başka bir şey hakkında konuşmamın imkânı yok.

"İcabına bakacağını söylemiştin." Ne sorduğumdan emin değilim ama başlamak için doğru yermiş gibi geliyor.

"Evet, ve her zaman yaparım, değil mi? Kanıt A." Eliyle beni tepeden tırnağa gösteriyor ve görünüşe göre pudingin içindeki kanıt benim.

"Bunu bana sen mi yaptın?" Söylediğim imkansız kelimelerle sesim çatlıyor. Bu noktada yalan söylemiyor ya da numara yapmıyor bile.

"Teknik olarak bir arkadaşım yaptı ama evet... işleri hızlandırmam gerekiyordu, ben de yapmam gerekeni yaptım."

"Beni lanet bir sokakta mı atlattın?"

"Ona herhangi bir ayrıntı vermedim. Gideceğini biliyordu ve doğaçlama yaptı. Dürüst olmak gerekirse, ona seni hırpalamasını söyledim, kirletmesini değil. Tanrım." Sonra kıkırdadı ve tüm dünyam yıkılarak durdu.

Bunu bana o yaptı ve bunu sorun etmiyor.

Başımı sallayarak birkaç adım geri çekiliyorum, sanki ona bu kadar yakın olmak sağlığım için tehlikeliymiş gibi.

"Seni pislik."

Mickey'nin eğlenen gözleri bir anda değişiyor. Birdenbire gözleri daralıyor ve dudakları ince bir çizgi halinde geriliyor.

"Bu senin suçun Bowie. Tek bir işin vardı ve onu da yapamadın, ben de dizginleri ele aldım. Ve bak; onların evindeydin, değil mi? Ve bana böyle mi teşekkür ediyorsun?"

"Yüzümü elli ton morarttığın ve kaburgalarımı mahvettiğin için sana teşekkür etmem mi gerekiyor? Evet, hiç sanmıyorum." Ben sanmıyorum.

Tereddüt ediyorum, acıyı bastırıyorum ve kapıya ulaşmak için yanından geçip gidiyorum. Geride kalması umurumda bile değil. Bavulumu kaptığım gibi, ayrılmak için bahanem olan bu bavulla çocukların evine dönebileceğimi düşündüm. Kapıyı açıyorum ve ancak o konuştuğunda duruyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Bu kez dönüp kızgın bir parmağımı ona doğrultuyorum.

"Senden uzağa, işte oraya. Bir daha sakın yanıma yaklaşma, duydun mu beni?" Sesimde korkudan eser yok, en ufak bir sarsıntı bile duyulmuyor ama içimde yaz fırtınasına tutulmuş bir yaprak gibiyim.

"Seni ifşa etmemi istemiyorsan Bowie, bu işi halletmeni öneririm. Sakın bana karşı gelme. Pişman olacağını biliyorsun."

On Sekizinci Bölüm

Orion

"Bir şey yaptım. O şeyi değil ama *bir* şeyi. Brooklyn'deki stüdyonun bodrumundayım. Muhtemelen ben şeyi yapmadan önce gelmelisin çünkü Tic Tac'larım bitti."

"Ciddi misin, Hads? Ne oluyor lan? Hâlâ Cali'de olduğunu sanıyorduk." Burnumun kenarını sıkıp gözlerimi kapatıyorum. Bu gerçekten de bu akşam için hazırlandığım bir şey değil. Hayes onu bu haberle uyandırdığımda kafayı yiyecek.

Yine de ona söylemeden edemem. Uzun zaman önce bu işte hep birlikte olacağımıza dair bir anlaşma yapmıştık. Genelde hoş karşılanmayan bir şekilde adalet dağıtma dürtüsü Hayes ve benim içimde derinlerde bir yerde duruyor ve yılda bir günümüzle yetiniyoruz. Hadley için bu durum çok daha zorlayıcı, bu yüzden genellikle arada zihnini meşgul edecek bir şeyler buluyor. Onu kontrol altında tutmaya çalışmak neredeyse tam zamanlı bir iş.

"Geri uçtum. Yakında görüşürüz." Hat kesildi ve ben başımı salladım.

Sanırım bunu yapıyoruz.

Hayes'in odasına doğru ilerlerken kapıyı çalmadan açıyorum. Gözümü kırpmama fırsat vermeden ayağa kalkıp silahını bana doğrultuyor ama irkilmiyorum çünkü Hayes bundan daha hesaplı biri. Ateş etmeden önce her zaman kontrol eder. Öte yandan ikizi o kadar da değil.

"Neden odamdasın?" - komodinin üzerindeki telefonuna bakmak için eğildi - "sabahın bir buçuğunda mı? Başka bir koşu mu yaptı?"

"Hayır." Bir kahkaha attım. "Bu konuda da o kadar rahatmışsın gibi davranma. Daha önce gittiğini düşündüğünde ne kadar endişelendiğini gördüm." Dürüst olmak gerekirse ikimiz de endişeliydik. Başına gelenlerden, kendi apartmanının önünde saldırıya uğramasından ve herifin onu soymamasından sonra Hayes'le birlikte benim de şüphelerim artmıştı. Yönetici asistanımızın hastaneye kaldırılmasından sadece bir ay sonra başına gelen bu olay, bu düzeni gerçekten gözümüzün önünde tutmak istediğimiz bir şey haline getiriyor.

"Nerede olduğunu bilmemiz en iyisi. Düşmanlarınızı yakınınızda tutun. Her neyse, eğer o bizim pırlantamız değilse, tekrar ediyorum, sabahın köründe neden benim odamdasın?" Sonra, sanki birden aklına gelmiş gibi, derin bir iç çekti. "Hadley?" Kaşlarını kaldırmış bana bakıyor ve bir onay bekliyor.

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarak başımı sallıyorum. "Tamam, bana beş dakika ver. Kahve görevindesin."

"Duydum." Çıkmadan önce başımı eğiyorum, doğruca mutfığa gidip makineyi çalıştırıyorum.

Beklerken Hadley'nin acil durum erzak dolabını açıyorum ve yeni bir kutu Tic Tacs ile her birimiz için temiz bir çift eldiven çıkarıyorum çünkü... parmak izleri. Hadley bana pek bir şey vermedi ama ihtiyacımız olabilecek diğer her şey Jersey'deki bodrumda olacak.

"Sana bir isim verdi mi?" Siyah gömleğinin düğmelerini ilikleyen Hayes, bar taburelerinden birine oturur ve kâğıtlarla dolu bir manilla klasörünü yere bırakır. "Çünkü karanlıkta bir bıçak saplayacağım ve yeni küçük ev arkadaşımız ve onun üvey kardeşi ile ilgili bir şey olduğunu söyleyeceğim."

"Üvey kardeşi mi?" Kiraladığım özel dedektif sonunda bir şey bulmuş. Muhtemelen Hayes'in Cuma gecesi telefonunu kısa süreliğine karıştırdığında gördüğü bazı mesajlara dayanıyor. Özel dedektif tutma işini bana bırakmasına şaşırmadım, Hayes'in doğasında temkinli olmak ve hepimizin korunduğundan emin olmak var, ama kontrolü elinde tutmayı seviyor ve bunu asla kendisi yapmazdı.

Beni şaşırtan şey Bowie'nin bir yalan daha söylemesiydi. Yine de, gerçek bir kardeş değil de üvey kardeş olduğunu öğrenmek mantıklı. Yani gerçekten, başka bir yalanın içinde mi yakalandı?

"Adım Mickey Martin, bilgisayarda çok iyiyimdir ama adamım daha iyi. Yine de bunu burada bırakacağım. Hads'le olan meselenin nasıl sonuçlanacağını göreceğiz ve geri döndüğümüzde *sana söylemiştim diyeceğim*." Dosyayı okşayan Hayes, hazırladığım seyahat kahvesini almadan önce sırttı. "Hangi arabayı alıyoruz?"

"Bowie'yi burada yalnız bırakmayı nasıl bu kadar sorun etmiyorsun?" Daha fazla karşı koyacağını ve kimin kalacağı konusunda kura çekmemiz gerekeceğini düşünmüştüm.

"Reapers'daki teknik dehaya ulaştım. Bir süre önce ROK gösterilerinden birine VIP bilet almak için bana ulaştı. Bize bir iyilik yaparsa ona ömür boyu bilet vereceğimi söyledim ve işte oldu. İyilik tamamlandı. *Her* odada kameralarımız var, *sıfır* kör noktamız var ve hepsi telefonumdaki bir uygulamada." Yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla telefonunu havada sallıyor.

"Bunu ne zaman yaptın... biliyor musun? Umurumda değil." Gülüyorum çünkü gerçekten umurumda değil. Çatı katına kamera yerleştirmesinin bu kadar uzun sürmesine şaşırdım doğrusu. "Honda'yı alıyoruz." Anahtarları kancadan kaptığım gibi Hayes'in yedeğinde ön kapıya doğru ilerliyorum.

"O arabadan nefret ediyorum." Homurdanması neredeyse komikti.

"Tedbirli olmamız gerekiyor çünkü Porsche'nizin fark edilmemesi mümkün değil, H. Ve Hadley yedek kamyonuna dokunursak bizi öldürür."

"Eğer susuzluğunu arabasında kim varsa onunla gidermişse bodrum."

İki saatten az bir süre sonra Honda'yı Jersey'deki stüdyolarımıza inşa ettiğimiz yeraltı garajına park ettim.

"Sabırsızlanıp planladığımız işareti erkenden almış olabilir mi?" Uzattıyorum ama Hayes'in haklı çıkmasından nefret ediyorum.

"Hayır. Ya Bayan Jones'a saldıran adam ya da onun *kardeşi*." Kendinden çok emin ve onu suçlamıyorum. Bowie'ye neden güvenmediğini anlamaya çalışırken deliye dönüyordu.

Binaya girmeden önce, Hadley'nin en azından bir tane takacak kadar dikkatli olduğunu umarak yüzlerimizi örtmek için siyah kar maskelerimizi takıyoruz ve asansöre bindikten sonra bodrum katına erişmek için fobumu kullanıyorum. Burası üçümüzden başkasına yasak. Kapılar kayarak açılıyor ve her iyi işkenceciye uygun geniş bir alan ortaya çıkıyor. Karanlık duvarlar raflar ve çekmecelerle kaplı, hepsi de bu gibi şeyler için kullanışlı olduğunu öğrendiğimiz çeşitli alet ve malzemelerle dolu. Ve odanın ortasında, bir insan vücudunun sığabileceği büyüklükte uzun bir masa.

İlk seferinde çok hazırlıksızdık. Bir kazaydı, hepimiz çok korktuk, ama arkamıza yaslanıp düşünmeye zaman ayırdığımızda her birimizin içindeki bir ihtiyacı giderdi.

On Yedi Yaş

"*Ry, bir sorun var. Hissedebiliyorum. Hadley saatler önce dönmüş olmalıydı.*" Hayes yurt odama girerken gözleri kocaman açılmıştı.

İkizler benim kardeşim gibidir, atletizm takımına katılmama izin vermedikleri için onları dövdüklerinden beri neredeyse birbirimizden ayıramayız. Bu yüzden, içlerinden birinin yardıma ihtiyacı olduğunu iki kez söylememe gerek yok elbette.

"*Nereye gittiğini biliyor musun?*"

"*Kütüphanedeki özel ders seansına, ama artık kütüphanede değil. Çoktan kontrol ettim.*" Hayes'in çenesi seğiriyor ve yumruklarını sıkıyor, bana bir süredir bu konuda kendi kendine çalıştığını söylüyor.

"*Peki ya kim?*"

"*Her zamanki öğretmeni hasta olduğu için bugün farklı biri vardı. Sanırım adı Beau Buchanan.*" Ayaklarının üzerinde zıplayan Hayes patlamaya hazır görünüyor.

"*Kontrol etmemiz gereken bir yer duydum.*" Ve iyi anlamda değil. Sınıflarımdan birindeki birkaç kız, okul arazisinin eteklerinde, ana kapıların hemen dışında bir köşeden bahsetti.

Ağaçlarla gizlenmiş. Pislik torbalarının insanları seks yapmaya götürdüğü yerdir, çünkü çok gizlidir ve kampüsteki diğer her yer gibi asla nokta kontrolüne tabi değildir.

Büyük kayalar ve sık ağaçlar ararken duyabileceğimiz sesleri boğuyor ama çalılar arasında derme çatma bir kapı gördüğümde aradığımızı bulduğumuzu anlıyorum. Dallara ve yapraklara yaslanmış büyük bir tahta parçası, Hayes'in hızlıca geçebileceği küçük bir boşluğu gizliyor.

Diğer taraftaki açıklık geniş bir alan değil, zaten burada bulunan beş kişinin ancak sığabileceği kadar büyük, ama şu anda beni ilgilendiren boyutları değil. Beni ilgilendiren üçünün en iyi arkadaşlarımdan birini sıkıştırma şekli ve yüzündeki morluklar...

Bir ya da iki saniye donup kalmış olmalıyım çünkü birden ortalık karıştı. Hayes içlerinden birini bir dal parçasıyla dövüyor, bir diğeri çoktan yere yığılmış, Hadley ise kendisine tecavüz edenin üzerine çıkmış ve yumruklarını yüzüne indiriyor. Ayakta kalan son kişi gitmeye çalışıyor ama çok yavaş. Onu boğazından yakalayıp hızlı bir hamleyle yere seriyorum, sonra da çizgili ayağımı kasıklarına vurup kıvranmasını izliyorum.

"Oh, kahretsin." Hayes'in bedduasıyla başım ona doğru dönüyor ve şimdi kanlar içinde olan ikizinin başında durduğunu görüyorum. Hayes ve ben gözlerimizi ayırmadan birbirimize bakıyor ve şimdi ne yapmamız gerektiğine karar veriyoruz.

Birbirimizi korumak zorundayız.

Şimdi

"Tic Tac teslimatı." Elimdeki nane şekeri paketini havada sallayarak, duvara dayalı banklardan birinde bacaklarını ileri geri sallamakta olan Hadley'e yaklaşıyorum.

"Ta, kardeşim." Ben attıktan sonra onları kolayca yakalıyor. "Kim olduğunu tahmin etmek ister misin? Amcığın teki olduğu için yüzü biraz dağılmış ama hâlâ hayatta. Gurur duyuyor musun?" Sırtarak banktan atlıyor ve ağzına bir çift Tic Tac atmadan önce kaşlarını sallıyor.

"Gurur duyduğumu söyleyemem, hayır. Aklından ne geçiyordu?" Hayes, sakın kalmak ve hareket planımızın ne olduğunu anlamak için umutsuzca çabaladığını söyleyen pratik sesini kullanıyor.

"Fucknut küçük tavşanımızı tehdit etti. Ona karşı geldiğine pişman olacağını söyledi. Ben de onu tehdit ettiğine pişman edeceğim." Hadley omuz silkerek bir İngiliz anahtarı alıyor ve adamın başının yanındaki metal masanın üzerinde sürüklüyor.

Adamın ağzı kumaşla doldurulmuş ve Dexter'dan öğrendiğimiz küçük bir numara sayesinde plastik film katmanlarıyla masaya sıkıca sarılmış. Kolları ve elleri yanında düz bir şekilde duruyor ve gerçekten hareket ettirebildiği tek şey el ve ayak parmakları. İngiliz anahtarının sesini takip etmeye çalışırken gözleri kocaman açılmış.

"Demek ki haklıyım. Bir şeyler saklıyor ve şüphelerimde haklıymışım."

"Neden bu konuda sesin bu kadar kızgın çıkıyor?" Kolumu Hayes'in omuzlarına doluyorum ve o da beni omuz silkiyor.

"Siktir git."

"Siz ikiniz yaşlı kadınlar gibi didişmeyi bitirdiğinizde, muhtemelen bu adamı öldürmeliyiz." Hadley İngiliz anahtarını metal masaya birkaç kez vuruyor.

Adamın gözleri daha da açılıyor, eğer bu mümkünse ve şimdi panik içinde bağlarından kurtulmaya çalışıyormuş gibi debeleniyor.

"En azından söyleyeceklerini duymak istiyor muyuz?" Hayes kollarını göğsünde kavuşturur ve masadaki adama yaklaşır.

"Oh, devam et o zaman." Hadley adamın ağzındaki kumaşı yırtar.

"Lütfen. Sana her şeyi anlatacağım. Sadece lütfen beni öldürme!" Şimdi daha yakın olduğum için adamı Miller olarak tanıyorum, restorandaki adam. "Bu Lanet olsun. Sıkıcı. Biz yapmadım Hatta talep edildi herhangi bir şey."

Hadley gözlerini deviriyor. "Domuz gibi ciyaklamadan önce sana biraz işkence yapamaz mıyım?"

"Bir dolandırıcılık yapıyorduk. Abyss'i çalmak için. Bowie, Pentho'na erişmek için seni baştan çıkarması gerekiyordu-"

"Kapa çeneni, kalem sikli." Yeterince duydum. Bir şeyleri kırmak istiyorum ama bu adamın Bowie için bir anlamı olduğunu da biliyorum.

Bizi aldattı, bize ihanet etti ama yine de onda bir şeyler var. Bir dolandırıcı ol a b i l i r ama büyük bir yalancı değildir. Bu

rol yaparken yaptığı gibi şehveti bakışlarınızda tutmanız imkansızdır.

"Onu öldürebilir miyim?" Hadley Tic Tac'larını çtırdatıyor ve hızla ağzına daha fazlasını tikiştiriyor.

"Hayır. Hadi oynayalım." Hayes sırtıyor ve ben onun çoktan bir plan yaptığını biliyorum. "Mickey Martin, senin tam olarak kim olduğunu ve nerede yaşadığını biliyoruz. Artık orada yaşamamanı önereceğim. Çok çok uzak bir yere siktir olup git ve bir daha asla geri dönme. Mesela ülke dışına. Yolda sana yardımcı olmak için biraz para bile vereceğiz."

"Ne oluyor lan?" Hayes'in planlarını her zaman sorgulayan Hadley öfkeyle başını geriye atar. "Bunu daha sonra açıklasan iyi olur, büyük kardeş, çünkü bu çok boktan."

"Evet, evet, söz veriyorum. Gideceğim. Gideceğim. Ne olursa." Adamın altına işediği, kokusundan ve pantolonunun önünde giderek büyüyen ıslak lekeden anlaşılıyor. Hayal kırıklığı. Bu bana bizi herhangi bir noktada ispiyonlamayacağını söylüyor.

Bowie'nin neden bu adamla çalıştığını asla bilemeyeceğim. O lanet bir çakal.

Onun karanlık biri olduğunu kesin olarak öğrenmek bana karışık duygular veriyor. Bir yandan aceleciliğine saygı duyuyorum. Diğer yandan, yalanları boktan olsa da hoşuma gitmiyor.

Sanırım üçümüz masamızdaki sikik külçeden kurtulduktan sonra bir şeyler bulacağız.

Söylemeliyim ki, onu parçalayıp vücut parçalarını bir domuz çiftliğine göndermediğimiz için biraz hayal kırıklığına uğradım, ama Hayes'in bununla nereye gideceğini görmek istiyorum.

Bowie'yi en az ben ve Hadley kadar sevdiğini biliyorum, bu yüzden başından beri şüpheli olmasına rağmen bu durum onu da içten içe öldürüyor olmalı. Bu sefer gerçekten haklı çıkmak istediğini sanmıyorum.

"Serçe parmağını al. Bu gece hakkında çenenin kapalı tutacağına ve Bowie Jones'la bir daha asla konuşmayacağına dair bize verdiğin söz olarak adlandıracağız."

Hadley hemen işe koyulur, kim bilir nereden bir hançer çıkarır ve masayı keser. Mickey h a y k ı r ı r , çığlığı

Zavallı bir pislik gibi bayılmadan hemen önce boşluğu delip geçiyor.

"Onu öldürürsek bizden nefret eder. Bırakalım da nasıl bir amcık olduğunu kendisi görsün. Bizden bir bok çaldığı da yok. Bu işin önünü kesip ona bir ders vereceğiz."

"Onun için tatlı olduğunu biliyordum, H."

Kıkırdıyorum. "Siktir git."

On Dokuzuncu Bölüm

Bowie

Bu hafta tam bir akıl tutulmasıydı.

Çatı katında bir dakika daha kapalı kalma fikri bile akıl sağlığımdan şüphe etmem için yeterliydi. Bir hafta önce, saldırıya uğradıktan sadece birkaç gün sonra işe dönmek biraz erken olmuş olabilir ama pişman değilim. Adamlarla garip şeyler oluyor ve kafamı oyunda tutmak için ofisin istikrarına ihtiyacım var. İyi tarafından bakarsak, fiziksel bedenim hırpalanmış ve yaralanmış olabilir ama zihnim hayatımda ilk kez berrak. Geçen gece Mickey'nin itirafıyla birlikte, onunla işimin bittiğine karar verdiğimde omuzlarımdan bir yük kalktı. İğnelemelerinden, şiddetinden, suç faaliyetlerinden ve bir bütün olarak bu dolandırıcılıktan bıktım. Hepsinden önemlisi, bana hiç saygı duymadığı açıkça belli olan bir adama bağımlı olmaktan bıktım. Sadece... bitti. Pişmanlık ya da üzüntü bekliyordum ama şu ana kadar tek hissettiğim rahatlama.

Tek endişem geçmişimin hala orada olması ve her an yüzüme patlayabilecek olması. Ama şimdilik vücudumun iyileşmesine izin vereceğim ve ne kadar tuhaf davranşalar da çocuklarla geçirdiğim bu zamanın tadını çıkaracağım.

Geçen hafta sonu Mickey ile buluştuktan sonra, en azından etrafındakiler için endişelenme rolünü üstlenmiş gibi görünen Orion'dan bir fırça yiyeceğimi düşündüm. Bir noktada, çenesi sanki beni dizine yatırıp asi halime şaplak atma dürtüsüyle savaşıyormuş gibi dikilmişken, sözlü bir dayak yiyebileceğini düşündüm.

Tek alabildiğim hızlı bir "İyi misin?" oldu ve ona her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdiğimde, sadece başını salladı ve sonra odasına gitti,

Kapıyı tıklatarak kapattı ve beni hoş karşılanan bir davetsiz misafir gibi koridorda bıraktı.

O zamandan beri benimle on kelime bile konuşmadı.

En garip kısmı bu bile değil. Tüm vücudumu alarma geçiren şey Hayes ve bütün hafta boyunca bana doğru fırlattığı ani "lütfen" ve "teşekkür ederim"ler. Ön lob lobotomisi dışında, hiçbir şey bu tam bir sekizliği haklı çıkaramaz.

Örnek olarak, adamın kendisi şu anda masamda haftalık programını soruyor -talep etmiyor-. İki saat önce e-posta ile gönderdiğimin aynısı. Programı gördü, buna hiç şüphe yok çünkü Hayes Beckett'in anal retentive olmadığı söylenemez, bu da gelen kutusunun düzenli ve tertipli olduğu ve anlık bildirimlerinin doğrudan telefonuna ve tabletine gittiği anlamına geliyor.

Bu da şu soruyu akla getiriyor... Neden yine burada? Bunun ofisime ikinci gelişi olması, burada çalışmaya başladığımdan beri yaptığı ziyaret sayısını ikiye katlıyor. Keşke tüm bu senaryodaki tek endişe verici şey onun varlığı olsaydı, ama değil. Aklımın almadığı şey kibar sorular ve büyüleyici gülümsemeler. Bunlar hiç olmadı. Bir kere bile olmadı. Onlar için çalışmaya başlamadan ve benden şüphelenmeye başlamadan önce bile.

Bu beni bir sonraki seviyede korkutuyor.

"E-postamı almadın mı? Bazen gönder tuşuna basmayı unutuyorum ve taslak modunda kalıyor." Bunu hiç yapmam ve bu sefer de yapmadığımı biliyorum.

"Evet, aldım ama basılı bir kopyasını almayı umuyordum." Gözlerimi ona dikiyorum, şüpheli davranmıyormuş gibi bile yapmıyorum.

"Yazıcınızda bir sorun mu var?" Yazıcısında hiçbir sorun yok, bunu garanti edebilirim.

"Hayır, tabii ki yok. Ama zaten elinizdeyse tekrar yazdırmanıza gerek yok. Bilirsiniz, gezegeni kurtarmak için falan." İşte yine o kurt gibi sırıtış. Hayatımla ilgili önceki tüm kararlarımı sorgulamama neden olacak kadar ürkütücü ve seksi.

"Doğru, gezegen." Çekmeceye uzanırken gözlerimi ondan ayırmıyorum, kaydırarak açıyorum ve yığının üzerindeki ilk kâğıdı alıyorum. Şahin bakışlarım onun dengesini hiç bozmuyor. O sadece burada,

sırıtarak kapı pervazına yaslanıyor. Sanki dünya kadar zamanı varmış gibi. Tecrübelerim bana öyle olmadığını söylüyor. Adam bir iş makinesi, ilk giren son çıkar. Burada durup haftalık programının basılı bir kopyasını vermemi beklemek ona o kadar yakışmıyor ki, tüm bu durumu daha da gülünç hale getiriyor.

Tek kelime etmeden ama şüpheciliğim tetikteyken, parmaklarımın ucundaki programla birlikte kolumu uzatıyorum. Hayes onu avucumdan çekip alıyor ve teninin benimkinin üzerinde bir saniye bile fazla kalmasına izin veriyor. Fark ettiğim için nefret ediyorum ama aynı zamanda onu tekrar hissettiğim için de pişman olamıyorum.

Y ü z ü n ü yaklaştırıp dilini çıkarıyor ve dudaklarını beyin hücrelerimi bir saniyeden fazla kızartan büyüleyici bir gülümsemeye dönüştürüyor.

"Teşekkürler, Diamond." Sadece ikimiz için fısıldayarak söylediği sözler beni moleküler düzeyde değiştirmiş olabilir. Bu imkânsız ama yine de buradayız.

Şoku atlattığımda o gitmişti ve ben evrene ne olduğunu ve bu tepetaklak dünyayı neden bu kadar çok sevdiğimi merak etmek zorunda kalmıştım.

Sabahın geri kalanı olaysız ve bir çırpıda geçip gidiyor, çünkü çok yoğunum. Çürük kaburgalarla çalışmanın güllük gülistanlık olmaması şaşırtıcı değil, normal rutinime büyük bir darbe vuruyor ve her fırsatta beni yavaşlatıyor.

"Hey, Bowie, burada işler nasıl gidiyor?" Neredeyse öğlen vakti kafamı kaldırdığımda Ginny elinde keklerle kapımdaydı. Ha! O olduğunu biliyordum. Çok tatlı biri ve beni düşünmesine bayılıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, o kadar da kötü değil." İçgüdüsel olarak elim, kesiğin yavaş yavaş iyileşmekte olduğu dudağıma gidiyor. Belki günün her anında yalamayı bırakırsam, kapanacak ve beni rahat bırakacak zamanı olur. Yine de iç sesimi hiç dinlemedim, o yüzden... işte bu var.

"Bunu doğrudan sana getirmem için kesin talimat aldım." Ginny masama ulaşmak için iki adım attı ve vanilyalı keki masama koydu. "Bütün çikolatalı olanlar kayboldu, umarım hayal kırıklığına uğramamışsındır." Şaka mı yapıyor?

"Bunlar en iyileri, bayılıyorum." O kadar açım ki yarım düzinesini ağzıma tikiştirmaya itirazım olmazdı. Ne yazık ki, bir taneyle mutlu olmak zorundayım. Canavar gibi bir ısırık alıyorum, şekerli iyiliği su şişemle yutmadan önce birkaç kez çiğniyorum. "Vanilyalı mı yoksa beyaz çikolatalı mı olduğunu anlayamıyorum-" Telefon çalmadan önce cümlemi zar zor bitiriyorum.

Ginny parmak sallayıp dışarı çıkıyor ve beni günümün geri kalanında masamda öğle yemeğimi yerken bir yandan da sürekli çıkan yangınları söndürmekle baş başa bırakıyor. Müzik yapımcılarının yönetici asistanı olmanın bu kadar yoğun bir iş olduğunu kim bilebilirdi?

Kafamı kaldırdığımda Orion kapımdaydı, kollarında şüpheli bir şekilde dağınık görünen belgelerle dolu bir kutu vardı.

"Bowie, bu sözleşmeleri gözden geçirmeni, kasetleri ilk kez dinlemeni ve sonra tercih ettiğin sıraya göre bize teslim etmeni istiyoruz." Bu yeni bir şey. Bunun nedenini merak ediyorum.

Yine de bu fırsatın elimden kaçmasına izin vermeyeceğim. Siktir et. Gelmiş geçmiş en iyi ilk dinleyici olacağım. Ama önce...

"Tam olarak ne arıyorum... ya da, bilirsiniz, dinliyorum?" Müzik öznel, ya berbat bir müzik zevkim varsa? Yani, Orion Amerikalı ama ikizler İngiliz. Ya ülkelerimizin iyi müzik tanımları farklıysa?

"Akılda kalıcı bir şeyler arıyorsun. Yaz yakında burada olacak, tüm radyolarda çalacak ve indirmelerde bir numara olacak bir single'a ihtiyacımız var."

Homurdanıyorum. Evet, haklısın.

"Belki de popun kraliçelerine imza attırmalıydın. Yayınladıkları her şey altın değerinde." QP3'ü herkes bilir; birbirlerine o kadar saygı duyan üç bekar sanatçı, birbirlerinin spot ışıklarını çalmamak için aralıklarla müzik yayınladılar. Herhangi bir tarihte QP3'ten biri listelerin zirvesinde yer alıyor. Sadece Rayne Over Knights bir single yayınladığında tahttan indiriliyorlar. Efsaneleri gerçek zamanlı olarak izlemek gibi bir şey ve bir kadın olarak çok güçlendirici.

"Denedik, inan bana. Kendi işlerini kendileri üretiyorlar ve tamamı erkeklere ait bir yapım şirketiyle anlaşmaya pek hevesli değiller." Umursamıyormuş gibi omuz silkiyor ama bunun onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim.

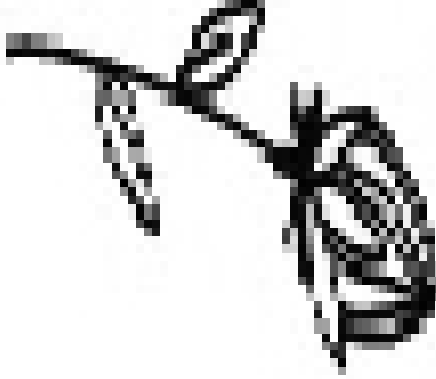
"Belki de en tepede bir kadın eli değmeli. Farklı bakış açıları falan." Orion gözlerini kısmış, rahat olduğundan daha uzun süre bakıyor, sonra kutuyu masaya koyuyor ve sanki işlemi tamamlıyormuş gibi parmaklarını kartonun kenarına vuruyor.

"Bu bok yığınının bize altın bir şeyler çıkar." Gülümseme yok, cesaretlendirme yok, külotumun kendiliğinden yanmasına neden olan kalıcı bakışlar yok.

Acemi birliğinden yeni çıkmışım gibi selam verip sırtıtıyorum. "Emredersiniz, efendim!"

Bu bana bir inilti kazandırıyor ve korkunç bir çalışan gibi, basit bir kelimenin bu adamları heyecanlandığı düşüncesiyle içimden ışınlanıyorum.

"İşinizin başına."

Dışarıda bu kadar berbat müzik olduğunu kim bilebilirdi? Dahi değilim ama ben bile bir şarkıcının tek kurtarıcısının ototune olduğunu anlayabilirim. İlk başta demoları sonuna kadar dinledim, sonra yeterince zaman kaybettiğime karar verdim ve sadece otuz saniye sonra kasetleri çöp yığına attım. Bu teknik sayesinde kutunun üçte birini ayıklayabildim. Ayrıca, hala yapmam gereken normal işlerim vardı, bu yüzden bunu bir kazanç olarak sayıyorum.

Bu gece için neredeyse iki saat fazla mesaim olduğunu fark ettiğimde, kapanma ritüelime başlamaya karar veriyorum, yani eşyalarımı toplayıp tualete gidiyorum, böylece altıma işmeden daireme geri dönebiliyorum.

Ve evet, gece ziyaretçime masama bir kek ve bir origami koymas4 için de zaman veriyorum. Bu benim küçük suçlu zevkim gibi ve eğer kaçırsam lanetleneceğim.

Ben de işimi yapıyorum. Toparlanıyorum, telefonumu çantama koyuyorum, masamı topluyorum ve temizlik personelinin küçük ofisimde dolaşabildiğinden emin oluyorum. Tatmin olduğumda, bu akşam origamimin ne olacağını öğrenmenin heyecanıyla gizli bir gülümseme takınıyorum. Tavşanlar durdu, bu hafta sadece kurtlar var ama hepsinin kendine has bir özelliği var. Renkleri ya da pozisyonlarının şekli, oturmak ya da ulumak gibi. Aşkından mesaj bekleyen takıntılı bir genç kız gibi, tüm hediyeleri topladım ve dairemde küçük bir raf oluşturdum. Bu durum biraz daha devam ederse, onlar için daha fazla yer açmam gerekecek.

Banyoya gitmek için arkamı döndüğümde, ışıkların tamamen kapanmasına yüksek sesli bir çınlama eşlik ediyor.

"Ne oluyor lan?!"

Karanlık odaları pek sevmem ve henüz çıldırmamamın tek nedeni acil çıkış ışıklarının hâlâ yanıyor olması ve önümü görmeme yetecek kadar ışık vermesi.

Eldivenli bir el ağzıma ve burnuma sıkıca bastırıp nefes almaya devam edebilmem için yeterince gevşeklik bıraktığı anda, varlığımın her lifi yüksek alarma geçiyor. Bu sadece bir bayılma değil, gönüllü bir bayılma ve ben lanet olası bir hedefim... yine.

İlk tepkim kaval kemiğime doğru bir tekme atmak oluyor, ama sadece ince bir hava alıyorum, bu yüzden kafa atmaya çalışıyorum, ancak tutuşu çok sert ve hiçbir yere gitmiyorum. Ama konuştuğunda donup kalıyorum.

"Bir şey mi bekliyorsun?" Fısıldıyor ama sesini tanıyorum. Kelimelerin tonlamasını, hecelerinin her birini dolduran pisliği biliyorum.

Tereddüt ediyorum çünkü artık kim olduğunu bildiğime göre, işi ne kadar ileri götürmek istediğini bilmek istiyorum. Bu yüzden başımı sallıyorum, düpedüz yalan söylüyorum.

"Ne güzel bir yalancı." Tepki veremeyeceğim kadar hızlı bir şekilde beni en yakın duvara yasladı, beklediğimden daha nazik bir şekilde ve ön tarafıyla tüm sırtımı kaplayarak uzun, sert horozunun kığımın tabanını dürttüğünden emin oldu. "Yalancılara ne yaparız biliyor musun?"

Yine başımı sallıyorum ve bu sefer samimiyim. Yalancılara tam olarak ne yaparsınız? Kığlarına şaplak atıyorum.

Domates mi? Beyin hücreleri bayılana kadar onları becermek mi? Yoksa daha kasvetli bir şeyden mi bahsediyoruz? Gerçekten bilmiyorum.

"Öğrenmenin zamanı geldi." Birkaç saniye önce nasıl bir cezaya çarptırılacağımı bilmiyorsam, şimdi ne planladığına dair daha da az bilgim var. Adrenalinim yükseliyor, uzuvlarımdan beklentiyle titremesine neden oluyor ve hangi içgüdümdün devreye gireceğini merak ediyorum, savaş ya da kaç. "Sana otuz saniyelik bir avans vereceğim ama seni yakalarsam bedelini ödersin. Seni bulmam ne kadar uzun sürerse, ödülün de o kadar ağır olur."

Ağzımın eliyle kapalı olduğunu unutarak konuşmaya çalışıyorum ama sadece mırıldanıyorum. Ağzımı bırakıp elini boğazıma doğru kaydırarak kanımı pompalayacak kadar sıkıldığında tekrar deniyorum.

"Ödül ne?" Mantıklı ve kendini koruyan bir soru cezayla ilgili olurdu, böylece tehlikeyi önceden sezebilir ve ondan mümkün olduğunca uzaklaştığımdan emin olabilirdim. Ama bunun neresi eğlenceli?

"Aletim amına o kadar girecek ki, her nefes alışında döllerimin tadını alacaksın."

Vay be.

"Beni yakalarsan cezası ne olacak?"

"Etrafta sikiş ve öğren."

Hay sikeyim. Bu bana yardımcı olmuyor.

"Hazır mısın?" Hazır mıyım? Sorusuna cevap vermeden önce etrafımı, saklanabileceğim yerleri, sığabileceğim kuytu köşeleri gözümün önüne getiriyorum. Ofis artık zihnimde planlanmış durumda ve umarım her şeyi berbat etmem çünkü ödülün ne olduğunu biliyor olabilirim ama oyununun sonuçlarının ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Evet." Tek bir kelime. Vücudum beni güvenli bir yere götürmek için enerji toplamaya başlamadan önce son bir saniye. Saklanacak bir yer bulmak için, bana tehlikeden kurtulmak için yeterli zamanı vermek için. Tabii bu mümkünse.

Elini son bir kez sıkıyor, ağzından gelen çatırtı sesiyle senkronize bir şekilde, burnumun dibinde nane kokusu yayılıyor. Küçük bir gülümseme kaçıyor ama bilmiyor, beni göremiyor ve eli artık ağzımda değil. Tek bildiği, korkudan aklımı kaçırdığım ve kendimi ölümden kurtarmaya çalıştığım... ya da daha kötüsünden.

"Kaç!"

Hiç tereddüt etmedim. Beni bırakır bırakmaz koşmaya başladım ve dikkatini dağıtmak ve izimi kaybettirmek umuduyla birkaç yerde koştum. Adam lanet bir tazi gibi ama kartlarımı doğru oynarsam, bu işi gerçekten kazanabilirim.

Ancak, tanımadığım ürkütücü bir sesi ıslıkla çalmaya başladığında beni şaşırtıyor ve tereddüt ediyorum. Bana avantaj sağladığını biliyorum ama nedense sözünü tutacağına güvenmiyorum.

"Eğlenceli gerçekler." Harika, öğretmen moduna geçiyor. Tam da ihtiyacım olan şey, başka bir dikkat dağıtıcı. Sahte bir Amerikan aksanı bile takınıyor. "Yabani tavşanlar, yırtıcı bir hayvanın saldırısına uğramamak için çayırdaki zig zag çiziyorlar." Onun sözleriyle aniden duruyorum. Bu orospu çocuğu. "Zikzak mı çiziyorsun, sevimli Küçük Tavşan, yoksa arka ayaklarının üzerinde dikilmiş beni mi izliyorsun?"

Açıkçası, masalar, sandalyeler ve duvara dayalı rastgele kutular gibi şeylere çarpmaktan kaçınmaya çalışıyordum. Sesi, Ginny'nin alanından sürünerek geçersen ofisine ulaşabileceğim ve özel banyosunda saklanabileceğim kadar uzakta.

Islık tekrar başlıyor ve bu sefer hareket ediyor, otuz saniyenin geçtiği belli. Siktir, siktir, siktir. Dizlerin mermer zeminde bu kadar ses çıkardığını hiç fark etmemiştim. Hayal ettiğimden daha kemikli olmalıyım. Nefeslerim hızlı ve sık geliyor, bunun bir avcının avına sataştığı bir oyun olduğunu bilsem de korku gerçek.

Ginny'nin masasının köşesini döndüğümde, duvar boyunca kayıyor ve elimden geldiğince kendimi duvara yaslıyorum. Banyo ulaşabileceğim bir yerde ama kalp atışlarım tehlikeli seviyelerde ve fiziksel olarak imkânsız olsa da kaburgalarımın arkasındaki *güm, güm, güm* sesini duymasından korkuyorum.

Kovalanma korkusunun, çürük kemiklerin acısını maskeleymesi ne tuhaf.

"Küçük Bowie Tavşan'ın burnuna sinek konmuş, küçük Bowie Tavşan'ın burnuna sinek konmuş..." Banyosundaki dolaba doğru kayarken, gergin kıkırdamalarımı maskeleyerek umuduyla ellerimi ağzıma götürüyorum. O... Peter Rabbit şarkısını mı söylüyor?

Sesi yaklařtıķça ve tekerleme gittikçe ürpertici bir hal aldıkça kanımdaki sıcaklık buza dönüşüyor. Eşit derecede tahrik olduğumu ve aklıma kaırırarak kadar korktuğumu itiraf etmekten gurur duymuyorum.

şarkı söylemenin ve beklentinin ötesinde, bunu fazlasıyla gerķek hissettiren şey ani sessizlik.

Ya yanılıyorsam?

Ya o düşündüğüm kişi değilse?

Ya onun sevecen kırmızı bayrakları gerķek, tehlikeli, hayatı tehdit eden kırmızı bayraklarsa?

şu anda ne sikime oynadığımı, neden bu oyuna devam edebileceğimi ve bunu yaparken bir parķamı kaybetmeyeceğimi düşündüğümü bilmiyorum.

Buradan siktir olup gitmeye karar verdiğimde, dişlerimin akide şekerine çarparken çıkardığı küçük çitirtıları duyuyorum ve dehşet içinde çığlık atmamak için kendimi korumam gerekiyor.

Kulaklarım panikleyen kalbimle aynı ritimde çarpıyor ama onun beni duyabildiğini sanmıyorum. Ellerimi artık yırtılmış olan külötlü çorabıma sildiğimde, avuçlarımdaki ter, oynayabileceğimi düşündüğüm bu çok tehlikeli oyundan sağ çıkmak için savaşmaya çalıştığım endişenin doğrudan bir sonucudur.

Açıkçası, ben lanet bir aptalım. Daha da kötüsü, B filmlerinde katile doğru koşan ve sonra beni yakaladığı için çığlık atan aptalım. Aptal, aptal, aptal.

Kendimi o kadar küçümsüyorum ki, dolap kapısının altından bir şeyin kaydığını anlamam bir saniye sürüyor. Kahretsin, aman Tanrım, burada mı?

Kıpırdamaya cesaret edemiyorum yoksa giysilerimin kumaşı burada olduğumu ona haber verecek.

Ama o zaten biliyor, değil mi? Gözlerim, kapının altından gelen parlak ışığın aydınlattığı, az önce önüme koyduğu origamiye bakıyor.

Bu ne bir tavşan ne de bir kurt.

Siyah inşaat kâğıdıyla bana bir akbaba yapmış.

"Çok aç tırtıl sadece senin amınla beslenir. Her onsunu yutar ve tüm dölünü iķer. Çok aç tırtıl

kelebeğe dönüşmez. Akbabaya dönüşene kadar yer, yer ve yer."

Kırmızı bayrak mı dedim? Kan kırmızısından bahsediyorum, kırmızılardan en kırmızısından. Şu anda tehlikedeyim ve en kötüsü de aklımın sürekli onun sözlerine dönmesi ve amımı ne kadar iyi yiyeceğini merak etmem.

"Ah, Bowie, bu şeytani kuş nasıl da gelip seni almak istiyor." Dolabın kapısı açılıyor ama ben uzak köşede bacaklarımı göğsüme çekmiş duruyorum.

Beni göremiyor, beni göremiyor, beni göremiyor.

"İlk hatan benden kaçabileceğini düşünmek oldu. İkincisi ise kokunu bir kurdun eve dönüş yolunu bulması kadar kolay takip edemeyeceğime inanmaktı." Beynim onun tehdidini anlamaya vakit bulamadan çelik pençeler ayak bileklerime yapışıyor ve ben aniden yerde kaymaya başlıyorum. Üstümde bir gölge ve telefonunun ışığı yüzüme vuruyor.

Eğildiğinde elini boğazıma doluyor ve beni yukarı çekiyor. Kafamı omuzlarımdan koparmaması için onu takip etmek için çabalamam gerekiyor. Bacaklarınız jöle gibi güçsüzken ve içime saldırdığı saf korku şoku yüzünden titrerken ayakta durmak çok zor.

Hayatımda hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim.

"Küçük Tavşan, çok iyiydin. Neredeyse çok uğraşmam gerekecekti." Hadley bacaklarımın arasına diz çöküp amımı avuçlayarak sözlerine vurgu yapıyor. "Acaba seni ne ıslatıyor... ben mi yoksa bu adrenalin patlaması mı?" Ona cevap vermek istiyorum ama boğazım kurudu ve dilim ağzıma iki beden büyük geliyor. "Önemli değil, her halükarda benimsin."

Bu sefer sadece amımı avuçlamakla kalmıyor, külotlu çorabımı yırtıyor ve tangamı ikiye ayırıyor, beni duvara sıkıca bastırırken çıplak ve savunmasız bırakıyor.

"Ofisimi seçtiğin için çok duygulandım. Uygun görünüyor." Fermuarının o kusursuz sesi odada yankılanan lezzetli bir alamet gibi ve saniyeler önce kuru olan ağzım şimdi tükürükle dolu.

Hadley telefonunu kurcalıyor ve üç saniye geçmeden ofisinin arkasından gelen endişe verici kırmızımsı bir ışıkla yılanıyor. Şu anda hayatımdaki tüm seçimlerimi sorgulamıyor olsaydım bu romantik olurdu.

Bunu istiyor muyum? Emin değilim. Hiç bilmiyorum. Yani onun da hiçbir fikri yok.

Parmaklarını amımın yarığında geçirip ağzına götürüyor, dili teninin her santimini yalıyor. Başka tarafa bakamıyorum, bana olan açlığı beni büyülüyor.

"Amcığın ağzından bile daha lezzetli. Nedenini bilmek ister misin?"

Başımı sallıyorum, konuşursam bu titreşimi öldürecek bir şey söyleyeceğimden eminim.

"Çünkü bu..." Parmaklarını tekrar yalıyor ve doğrudan bana bakıyor. "Kukun, dölün, bana olan ihtiyacın? Bu yalan değil."

Ne sikimden bahsediyor bu? Belli ki odadaki dev dolandırıcı fil değil, yoksa şu anda çok yetenekli parmaklarla amımı siktirmek yerine hapiste olurum.

Kabzasına kadar sokup uçlarını kıvırdığında, sanırım yıldızları görüyorum. Takımyıldızlar, gezegenler falan değil, görüş alanımın etrafında dans etmeye başlayan parıldayan ışıklar. Sırtımı eğiyorum ve tutunacak bir şey bulmak için yanlarıma uzanıyorum. Elde ettiğim tek şey boş duvarlar.

Tam patlayacağımı düşündüğüm anda coşku duruyor. Her şey duruyor.

"Ne...?"

"İşte bu. Sesini sevdim. Aynı anda hem cızırtılı hem de pürüzsüz. Bu bir çelişki ve seni becerirken bunu duymak istiyorum, tam burada, ofisimde."

Bir de baktım ki dişleriyle prezervatifin ambalajını yırtıyor, kılıfını çıkarırken sadece beni izliyor, şeytani bir sırıtışla aklımı başımdan alıyor.

"Seni dairemizde becermeliydim ama bu da işimi görür." Tam çenemi kavırıyor, başparmağı çenemin altında ve işaret parmağı kulağımın arkasında, kalçamı kavırıyor ve beni yukarı kaldırıyor, böylece içgüdüsel olarak bacaklarımı beline sarıyorum.

Onun içimde olduğunu hissetmek sistemimde bir şok etkisi yaratıyor. Nefesim kesiliyor, vücudum, amım ve zihnim nefes almaya çalışırken havayı yutamıyorum.

onun büyüklüğüne ve etrafımdaki ezici varlığına alışmaya çalışıyorum. Homurdandığında, o küçük sestem garip bir güç hissi alıyorum.

Bunu ona ben yaptırdım ve tekrar duymak istiyorum.

Kegel'de uzmanlaşıyormuşum gibi kedi duvarlarımı sıkıyorum, gözlerimi açıyorum ve beni etkilediği kadar onu da etkilediğime dair her türlü işaret için onu izliyorum.

"Yaramaz küçük bir tavşan mı oluyorsun? Altan üste çıkmaya mı çalışıyorsun?"

Kelimelere gerek yok, bu yüzden dişlerim alt dudağıma batmadan önce ona küçük bir gülümseme sunuyorum, o geri çekilip içime geri çarptığında.

Sanırım çığlık attım. Bir şey yaptığımı biliyorum ama az önce ağzımdan hangi lanet sesin çıktığından emin değilim.

"Bu doğru, Küçük Tavşan. Benim için çığlık at. Aslında..." Aleti ince ayarlı bir enstrüman hassasiyetiyle amıma girip çıkarken ağzı kulağımda. "Kaçmaya çalış, bakalım seni bırakacak mıyım?"

Cezaya aç olduğum için onun oyununu oynuyorum ve bacaklarımı belinden çözmeye çalışıyorum. Eli etimi acı verecek kadar sıkıyor, bu da sadece kalçalarını daha sert ve daha hızlı itiyor ve ağzını dudaklarıma daha da yaklaştırıyor.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim, Küçük Tavşan. Kaçabilirsin, hatta saklanabilirsin ama bu kurt seni her zaman bulacak. Sonra da çabaların için seni becerecek."

Orgazmımın içimde patlamasına neden olan onun lezzetli aleti mi yoksa iğrenç sözleri mi bilmiyorum ama bu noktada kim bilir ya da kimin umurunda?

Çığlıklarım çok yüksek ve sesim şiddetinden kesiliyor. Hadley nefes nefese ağzıma giriyor, oksijenimi alıyor ve beni bilincimin sınırına götürüyor. Tam bayılmak üzereyken adı dudaklarımdan kayıyor ve bedenim neredeyse tamamen gevşiyor. Zar zor duyuluyor, sadece zevk ve yorgunluğun küçük bir fısıltısı.

"Hadley..."

"İşte benim iyi Küçük Tavşanım."

Yirminci Bölüm

Hadley

Vücudu hala son orgazmından dolayı titrerken adımı söylemesi taşaklarımı sıkılaştırıyor, o anda patlamaya hazırım. Onun yerine yavaşlıyorum.

"İşte benim güzel Küçük Tavşanım." İçeri girip çıkarken ağzından çekiliyorum ve sikimin onun kaygan amcığı tarafından yutulmasını izliyorum.

İniltileri bağımlılık yapıyor, prezervatifi çıkarıp onu çıplak becermek istiyorum ama önce doktorumuzun onu kontrol etmesi gerekecek. En azından döllerim hâlâ vücudunda. Sırtarak yuvarlak göğüslerinden birini sıkıyorum ve gömleğinin ve sütyeninin arasından göğüs ucunu çimdikliyorum. Küçük bir çakıl taşı gibi sertti, bu da onu bulmayı kolaylaştırıyordu.

Bir avucum kalçasında sıkıca dururken, diğerini güzel küçük boğazına doğru kaydırıyorum ve dolgun dudaklarının başka bir iniltiyle ayrılmasını izliyorum, göğsü kelimenin tam anlamıyla şehvetle kabarırken gözleri genişçe parlıyor.

"Bana bir orgazm daha yaşat." Kalçasını tokatlayarak elimi amına götürüyorum ve klitorisini başparmağımla işaret parmağımın arasına sıkıştırıyorum, sürtüyorum, bastırıyorum, tekrar tekrar çimdikliyorum.

"Yapamam..." Nefes nefese ve hızlı bir şekilde geliyor, bir sonraki orgazmı vücudunda yuvarlanmaya başladığında yeşil gözleri neredeyse başının arkasında kayboluyor. Neredeyse hayvani bir zevk iniltisiyle çığlık atıyor, amcığı sikimi boğuyor ve ben patlamaya hazırım.

"Siktir!" Kendi salınımımı kükrüyorum ve etrafımda nabız gibi atarken, tüm vücudu gerilirken ve kollarımı o kadar sıkı kavriyor ki umarım çürükler bırakır.

Birkaç dakika boyunca ikimiz de hareket etmiyoruz ve başımı tekrar onunkine yaklaştırıyorum, ellerim kışını kavıyor. Onu öpmek var olan en tatlı dopamin vuruşu gibi hissettiriyor ve onu becermek benim yeni favori uyuşturucum.

Hayatımıza bizi soymak için girmiş olması, bizi tanıdığı süre boyunca bir ajandası olması umurumda bile değil. İnsanları tanım ve yürütmesi gereken bu dolandırıcılığa o kadar da yatırım yapmıyor. Bizimle, bu işle eğleniyor. Evrak işlerine daldığında, içimizden birini gördüğünde ya da konuştuğunda gözlerinin parlaması bunu açıkça gösteriyor. Sattığı şeyin sahtesi yok. İyi ama o kadar da iyi değil.

"Bu..." Sözleri dudaklarımın arasından fısıldarken nefesi hâlâ ağır. Çok yakınlar, sadece milimetre uzaktalar.

"Çok zekice. Biliyorum." Kıkırdıyorum, sikimi kavrayıp çekmeden önce alına son bir öpücük konduruyorum. Prezervatifle uğraştıktan sonra onu çöp sepetine atıyorum ve pantolonumun fermuarını çekiyorum.

"Hadley?" Sesinin arkamdan bu kadar kısık çıkması kaşlarımı çatmama neden oluyor.

"Evet?" Ona döndüğümde beden dilinin artık kapalı olduğunu, birkaç dakika önceki gibi bana açık olmadığını fark ediyorum. Bir bacağını diğerinin üzerine atmış, avuçlarından biri gergin bir şekilde karşı kolunu aşağı yukarı ovuşturuyor ve yere bakarken başını hafifçe eğmiş; bunların hepsi şüphe belirtisi. Gerginlik. Sırlar.

"Sanırım seninle konuşmam gerek... sana söylemem için-"

"Hayır. Şu anda ihtiyacım olan şey senin o tatlı dudaklarının daha fazla yalan söylemesi değil. O yüzden neşelen biraz. Az önce yaptığımız şey tamamen doğaldı. Kendine çeki düzen ver ve kışını kaldırıp eve git."

Az önce olanlardan şüphe duyuyor olması biraz iç karartıcı. Büyüleyiciydi, utanılacak bir şey değildi. Umarım onunla daha çok böyle oyunlar oynarım, o kadar mükemmeldi ki...

Derin bir nefes alarak ona göz kırpıyorum, bir öpücük veriyorum ve çıkıyorum. Bir şey söylemek istiyor gibi görünüyor ama ona fırsat vermeden ofisimden çıkıyorum. Ya da en azından ben bir şey duymadan.

Asansörle zemin kata çıkarken yüzümdeki sırıtış artık kalıcı bir özellik haline gelmişti. Artık ona sahiptim, onu elimde tutmalıyım, sadece Hayes ve Orion'un benimle aynı fikirde olmalarına ihtiyacım var. İkisinin de biraz Bowie için can attığını biliyorum, sadece aptalca nedenlerden dolayı kendilerini reddediyorlar. Yine de onu becerdim, bu yüzden tüm bahisler kapandı.

Dolandırıcı olduğu gerçeğini siktir et, teknik olarak bir çalışan olduğu gerçeğini siktir et, o üçümüze ait.

On beş dakika sonra, ben Küçük Tavşanımızı beklerken kamyonetim binanın önünde rölantide çalışıyordu. Tatlı zamanını alıyor. Sonunda cam kapıları iterek açıyor ve gece vardiyasındaki güvenlik görevlilerimize el sallayarak veda ediyor.

Beni şaşırtan şey, kendi dairesinde kalırken döndüğü yöne doğru başını çevirişini izlemek oluyor.

Hayır. Bu saçmalığı kabul edemem.

Motoru kapatıp anahtarları alıyorum, çünkü arabam çalınmak üzere değil, kamyonundan atlayıp Bowie'nin arkasından koşuyorum. Onu tutup çevirdiğimde irkildi.

"Ne oluyor Hadley?" Avucunu göğsüne dayayıp nefesini tuttu.

"Ne oluyor bana? Sen ne sikimsin, Küçük Tavşan. Nereye gittiğini sanıyorsun?" Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve elini yanımda tutuyorum.

Biraz kaşlarını çatıyor, birleşmiş ellerimize bakıyor, sonra gözlerinde sorgulayıcı bir kısmayla bana dönüyor.

"Ee, ev mi?"

Başımı sallayarak sırtıyorum. "Aptal Tavşan. *Yeni* evin. Bizimle birlikte. Eskiden evim dediğin o boktan küçük daire değil. Bu öğleden sonra nakliyecilere eşyalarını çatı katına getirttikten sonra ev sahibin orayı yeni birine kir alıyor."

Gözleri büyüdü. "Şimdi ne yaptın?"

Öfkelenmesine bayılıyorum. Omuz silkerek dönüyorum ve onu kamyonetime doğru çekiyorum.

"Hayır, böyle bir şey söyledikten sonra beni sürükleyemezsin."

"Evet var, yakında yetişirsin ama artık bize aitsin. Bizimle yaşıyorsun."

Yeni durumdan pek memnun görünmüyor ama halloldu. Zaten çok fazla eşyası yoktu, sadece birkaç kıyafet ve birkaç başka şey, benim favorim ona yaptığım origamilerden oluşan küçük kutusu. Sanki kendi kişisel hazineleriymiş gibi. Bu gece ona bir tane vermenin, başından beri benim yaptığımı bilmesini sağlayacağını düşündüm, özellikle de onları çok seviyor gibi görüldüğü için.

O akbabayı aldığını ve şu anda çantasında olduğunu biliyorum, artık misafir odamız değil, kendi odası olan çekmecedeki yaptığı yeni küçük yığında diğerlerine katılmaya hazır. Sonunda gecelerinin çoğunu bizden biriyle ya da daha fazlasıyla geçirecek... Orion'u becermeye ya da Orion tarafından becerilmeye açığım. Kızımızı boşaltmak ve gülümsetmek için her şeyi yaparım.

"Gerçekten bilmiyorum. Kendi dairem, kendi alanım var ve bunların hiçbirisi senin kontrolünde değil. Sadece seninle kalıyordum çünkü..."

Kamyonetime yolcu kapısını açıp içeri girmesine yardım ederken duraksıyor ve başını sallıyor. "Neden bilmiyorum ama eve gitmem gerek."

"Dediğim gibi, çoktan bitti. Seni eski evine geri götürebilirim. Ama Sandra adında çok sevimli yaşlı bir kadını ve onun yeni evlerine yerleşmiş ve muhtemelen yatmaya hazırlanan Bob ve Sushi adındaki iki kedisini rahatsız etmiş olursunuz."

Dudaklarında şirin bir somurtmayla emniyet kemerini takmak için hamle yapıyor ama ben emniyet kemerini tutup onun yerine takıyorum ve ona doğru eğildiğimde nefesinin kesilmesinin keyfini çıkarıyorum. Kapıyı kapattıktan sonra kamyonetin etrafında dönüp sürücü tarafına geçiyorum ve motoru çalıştırmadan önce kemerimi takmak için zaman ayırıyorum.

"Bilgin olsun, bu durumdan hiç memnun değilim." Konuşurken bana bakmıyor, gözlerini önümden ayırmıyor, yolu izliyor.

"Mutlu olmana gerek yok, sadece kabullen." "Hmm."

Kıkırdıyorum ve elini tutmak için uzanıyorum, tırnaklarını karıştırdığı yerden çekip aramızda tutuyorum. Bu hareket çok doğal geliyor ve beni durdurmaya ya da uzaklaşmaya çalışmıyor.

"Külotumun nereye gittiğini biliyor musun?"

Sessiz sesi, yüzümdeki gülümsemeyi kesinlikle silmeyen bir soruyla sessizliği böldüğünde neredeyse eve varmıştık. Aslında, sadece daha da büyütüyor.

"Cebimde."

"Ne?! Beni bıraktığında onları aramak için çok uğraştım. Ginny onları sabah bulsaydı çok utanırdım. Masanın altını bile kontrol ettim." Öfkelendi. Çok şirin. Sonra elini çekmeye çalışıyor ama ben elimi sıkıyorum. O kadar kolay kurtulamayacak.

"Sanki birinin bulması için böyle bir şey bırakacakmışım gibi." Başımı sallayarak binamıza yaklaşırken yavaşlıyorum.

"Acımasısın."

"Biliyorum."

Kamyoneti yeraltı garajına park ettikten sonra ikimizin de emniyet kemerlerini çözüp dışarı çıkıyorum ve Bowie'ye yolcu kapısını açmak için hızla etrafta dolaşıyorum. Ona elimi uzatıyorum, o da dudaklarını büzmüş olsa da kolaylıkla elimi tutuyor.

Asansöre giriyoruz ve bizi en üst kata çıkarmak için parmak izimi kullanıyorum, rahat bir sessizlik içinde yukarı çıkıyoruz. Bu akşam onun için çok şey ifade ediyordu, bunun farkındayım ama çok iyi iş çıkarmıştı. Dairesiyle ilgili haberi bu kadar ani vermeyi ben de planlamamıştım ama bir anda ağızımdan çıkıverdi.

Bunun yapılması gerekiyordu, orada güvende değildi.

"Ben odama gidiyorum." Çatı katına girer girmez yine elini çekmeye çalıştı ama ben onu tuttum ve kendime yaklaştırdım.

"Neyin var?" Gözlerinde her zamanki ışıltı yok, sanki arkalarında bir savaş varmış gibi. "Ve artık yalan yok." Herhangi bir sahtekârlığı tespit etmeye hazır bakışlarımla onu kısıtıyorum.

"I..." Yan tarafa bakıp iç geçiriyor ama çenesinden tutup bana dönmeye zorluyorum ve başparmağımı yanağında hafifçe gezdiriyorum. "Sanırım düşünmek için zamana ihtiyacım var. Artık pek çok şey farklı. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Sözlerindeki gerçeği görebiliyorum ve buna büyük saygı duyuyorum. "Tamam, Küçük Tavşan. Seni akşam yemeğine çağırırız." Alnından öpüyorum, ve bu sefer iç çekişi daha tuhaf.

"Daha sonra kendime bir şeyler alırım. Aç değilim. Teşekkürler."

"Hayır, bizimle yiyeceksin. Yalan yok demiştim, hatırladın mı? Daha sonra bir bok yiyeceğine inanmıyorum, o yüzden bizimle yiyeceksin. Şimdi git, ama henüz duş alma. Yeni sikilmiş gibi kokman fikri hoşuma gidiyor." Kaşlarımı sallıyorum ve o da gözlerini deviriyor... kendi küçük sevgi dilimiz.

Diğerlerinin olduğunu bildiğim mutfağa doğru bir bakış bile atmadan odasına doğru koşuşturmasını izliyorum. Şu anda üzerinde külot olmadığını bilmek çok ateşli ve yanımdan ayrılmamasını tercih ederim, ama boşluğa ihtiyacım olduğunu anlıyorum. Ve o da buna sahip olabilir... kısa aralıklarla.

"N'aber, sik kafalılar?" Cebimden Bowie'nin külotunu çıkarıp mutfağa girerken yırtık kumaşı sallıyorum.

"Ne yaptın sen?" Orion ayakta durduğu ve ocakta bir şeyler karıştırdığı yerden başını kaldırıp bana bakan ilk kişi oluyor.

"Bir tavşan yakaladım."

"Peki bu külot tavşana mı ait?" Bolonez sos kokusunu aldığım şeyi karıştırmaya devam ediyor.

"Tabii ki öyle. Cebimde başkasının külotunu istemem. İşte o. O." Bar taburelerinden birinde Hayes'in yanına oturuyorum ve sonunda dizüstü bilgisayar ekranından başını kaldırıyor.

"O aradığım kişi değil, Hads. Sadece Orion'un aile yadigarını çalmak için bize yaklaşıyor. Bizi istemiyor." Başını tekrar ekrana eğiyor ama göz temasından kaçınmaya çalıştığını biliyorum. Onu bir kitap gibi okuyabildiğimi biliyor ve söylediklerinin ne kadar acı verdiğini belli etmemeye çalışıyor.

"Ama ağabey, artık bizi soymaya çalışmıyor. Bir sürü fırsatı oldu, hatta bir kereden fazla onu apartmanda yalnız bıraktık, peki bir şey denedi mi? Burnunu bile soktu mu?" Cevabı biliyorum ama bunu yüksek sesle söylemesine, söylediklerimdeki gerçeği duymasına ihtiyacım var. "O kameraları taktırdığından beri onun her hareketini izliyorsun."

"Evet, öyle. Peki neden şimdi odasında ağlıyor?" Hayes'in bakışı bir amcığı öldürebilirdi, eğer böyle bir şey mümkün olsaydı, ama bu sadece sırtımama neden oluyor.

"Hızlı bir konu değişikliği." Başımı sallıyorum ve gözlerimi devirerek Bowie taklidi yapıyorum. "Ona dairesinden bahsettiğim için olabilir." Omuz silkiyorum ve Hayes'in ne izlediğini görmek için eğiliyorum.

"Tanrı aşkına. Bu akşam yemekte bunu konuşacaktık."

"Onu ofisimde becerdikten sonra oraya geri dönmeye çalışıyordu, ben de ona söylemek zorunda kaldım." Orion'a dönüyorum. "Yemeğe ne kadar var?"

"On beş dakika."

"Sikişmek yok kuralına ne oldu?" Hayes'in dikkati tekrar benim üzerimde.

"Bu senin kuralın. Ben asla kabul etmedim. Ama onu yakınında tutma planıyla uyumlu. Gerçekten yakın." Kaşlarımı sallayıp gülüyorum, ikizimin bakışları acımasız.

"Sen bir otuzbircisin."

"Evet, evet, biliyorum. Ama ben işleri hallederim. Bizi mahvetmeyecek. Sana söylüyorum. Belki başlangıçta öyleydi, ama şimdi... planlar değişti."

"Planların değişmesinden nefret ettiğini biliyorsun. Bu onun kriptoniti." Orion, Hayes'e doğru bir sırtıma fırlatır.

"Sen de siktirip gidebilirsin Ry." Hayes ekranındaki Bowie videosunu benimkinin aksine özenle düzenlenmiş e-posta gelen kutusuna çeviriyor. "Artık onun tam olarak kim olduğunu ve eski sevgilisinin yaptığı tüm o havalı teknoloji saçmalıklarını biliyoruz, hakkında bir şeyler bulmak çok daha kolay oldu. Ve bende bir sürü şey var. Bu iş bittiğinde, sadakatinin nerede yattığını göreceğiz."

"Tamam, bu kadar iş konuşması yeter, yemek hazır." Orion makarna ve sosu dört tabağa servis etmeye başladı, bize doğru bir bakış bile atmadı.

Hayes'in planına katılmadığını biliyorum. Bunu açıkça dile getirmiyor ama Bowie'ye benim kadar bağımlı hale geldiği çok açık. Özlem dolu bakışlarını, sekreteri Drew'la gülüşmelerini izleyişini fark ediyorum - ki Drew kırılması zor bir ceviz, ama düşündüğümüzden çok daha çabuk başardı.

Orion için doğrudan yaklaşımı tercih ederdi. Onunla Mickey'nin bize anlattıkları hakkında konuşmak, o gece kulüpte bize gerçekten neden yaklaştığını, yönetici asistanlığı pozisyonu için neden başvurduğunu öğrenmek istiyordu, ama oylanmadı. Yemeklerimizle oynamaya her zaman varım ve bu tabak nefis. Orion onu uzaklaştıracamızdan, yanılıyor olabileceğimden ve onun bize bizim ona olduğumuz kadar takıntılı olmadığından endişeleniyor. Anne ve babasını kaybetmek onu gerçekten mahvetti, dünyada bizden başka sahip olduğu tek şey onlardı, bu yüzden asıl endişesinin bizi terk ederse kalbinin paramparça olacağı olduğunu biliyorum.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Hayes eğlenebilir, ama kızın onun küçük, berbat testini geçeceğini biliyorum, o zaman onu tutabiliriz.

"Ben gidip kızımızı getireyim." Ayağa kalktım ve ikizimin sırtını sıvazladım. Bana homurdanıyor ama ben sadece gülüyorum ve oturma odasından Bowie'nin yatak odasının kapısına doğru ilerliyorum.

Kapıyı çalmıyorum çünkü her ne kadar onun kendi alanına sahip olmasına izin vermek istesem de, sınırlarım yok ve yakında onunkine uymayacağımı öğrenecek.

İçeri girdiğimde, yatağının ortasında, yorganının altında yatıyordu, başı ve her şeyiyle.

"Çık dışarı." Boğuk sesinde sevdiğim o ısırik var.

"Korkarım hayır, Küçük Tavşan. Orion en az otuz dakikadır sıcak ocağın başında köle gibi çalışıyor. Bütün emeğinin boşa gitmesini istemezsin, değil mi? Bu sadece kabalık olur." Yatağına uzandım, yorganı geri çektim ve kumral saçlarının dağınık halesi içinde o güzel kaşlarını çatmasıyla karşılaştım. "Giyinmene bile gerek yok." Pijama takımının bir parçası olan kısa şortun kumaşını çimdikliyorum ve birdenbire ona her renkten bir takım almak istiyorum. Güzel görünüyorlar, uzun, solgun bacaklarını gösterme şekilleri, üst kısmının dolgun göğüslerine yapışması. Evet, ona bunlardan biraz daha alacağım ve çatı katında her zaman bunları giymesini talep edeceğim.

"Giyinmeyi planlamıyordum." Kararlı bir ifadeyle doğruluyor ve vücudunu oturur pozisyona getirmeden önce bana sert bir bakış fırlatıyor. "Sanırım burada başka seçeneğim yok?"

"Doğru tahmin ediyorsun." Ayağa kalkıyorum ve ona elimi uzatıyorum. Elime bakıyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor ve elimi tutmaya karar verdiği anı görüyorum.

"Aferin kızıma."

Bölüm Yirmi Bir

Bowie

Hadley'nin ofislerimizde ava çıkmaya karar verdiği ve beni av haline getirdiği Pazartesi gecesinden bu yana bir şeyler değişti. Üç gün boyunca üçünün de bu ince değişikliklerine tanık oldum, sanki benim katkım olmadan bir karar verilmiş gibi. Bunu çok sık yapmaya meyilliler. Karar veriyorlar, harekete geçiyorlar ve benim de buna uymam gerekiyor. Yani, üç gülünç derecede seksi adamla bir çatı katında yaşamaktan daha kötü şeyler de var ama yine de söz hakkı ve oy istiyorum.

Niyetleri onlarınkinden kilometrelerce uzakta olsa da Mickey'nin de aynı şeyi yaptığını fark etmem son iki haftamı aldı. Onlar beni korumaktan ve evimde hissettirmekten bahsederken, Mickey her zaman sanki ben bir yükümüştüm ve o da beni taşımak zorundaymış gibi davranıyordu.

Sikerim öyle işi. Ben kendi yükümü çektim ama o hep daha fazlasını ekledi ve artık benden bu kadar.

Mickey ve onun zihin jimnastiğinden bıktım. Herif beni dövdürttü, bundan geri dönüş yok.

Ayrıca, ben dolandırıcılıktan daha iyiyim ve Orion's Abyss ile hiçbir şey yapmak istemiyorum. Onu tanıdıktan sonra ondan bir şey çalmam mümkün değil, ben canavar değilim. Çalışıyorum ve yaptığım işi seviyorum, özellikle de Orion'un benden üstlenmemi istediği bu yeni sorumlulukla. Aslında, ya büyük oynamaya ya da eve gitmeye karar verdim ve bu araştırmayı organize ettim.

Masamın üzerinde on tane yığın var. Her birinde kategoriye açıklayan küçük bir indeks kartı vardır. En çok kayıt tutulan yığın

Kompakt diskler -ya da Orion'un deyimiyle CD-R'ler- sanatçının grubunun ya da şarkıcısının iletişim bilgilerini koymayı unuttuğu yerlerdir. Kim başvurularında en önemli bilgileri yazmayı unutur ki? Bunları oynatıcıya yerleştirmeye bile çalışmıyorum, otomatik olarak reddediliyorlar.

Gönderilerden birkaçı bizim için tamamen marka dışı. H2O çoğunlukla rock ya da pop rock ile ilgileniyor, eğer bizim için yeterince iyiye, bu da yarım düzine country müzik başvurusunun dört numaralı yığına gittiği anlamına geliyor... bizim için değil.

Kendimi en suçlu hissettiğim şey onuncu yığın. Üzerinde koyu siyah harflerle "They Just Suck" yazan indeks kartına bakarak en son demoyu yere bırakıyorum, akorların kaç kez akortsuz olduğunu ve Lady Gaga'nın tırnaklarını meşhur kara tahta üzerinde sürüklemesi gibi ses çıkardığını görünce tiksintiyle savaşıyorum. Yani, müzik sadece gerçekten... ne bileyim... müzik çalabiliyorsanız hayaliniz olmamalı mı?

"Evet" yığnında iki demo var. Biri çılgın Adele tınıları çıkaran bir kadın şarkıcı ama pop, folk ve bazen de metal müzik havası var. H2O'ya pek uymuyor ama belki o da benim gibi düşünüyordur diye Orion'un dikkatine sunmaya değer buluyorum.

Bir sonraki sanatçıya girdiğimde, bilgilerin orada olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum... *Slumlord* grup, karanlık kabare dokunuşlu hard rock, not ettikleri tür. Kaydedilmiş dört single var, ilk başlık *Feck Around and Find Out*. Bu tarzı daha önce hiç duymadığım için merakla kulak kapsüllerimi takıyorum, ofis koltuğumda arkama yaslanıyorum ve tam bir deneyim için gözlerimi kapatıyorum.

Açılış gitar ve davuldan oluşuyor, hiçbir engel yok ve ritme kendimi kaptırmam için gereken tek şey bu. Vokaller gelene kadar sadece hard rock gibi geliyor, ancak elektro keman katıldığında, her şey tamamen yeni bir boyut kazanıyor. Önce hızlı sonra yavaş ve şarkıcının duyguları beni tam kalbimden vuruyor.

Kahretsin, sanırım bir şey buldum.

Emin olmak için iki numaralı parçaya devam ediyorum ve başlığa kıkırdıyorum... *Tavşan Deliğinden Aşağı*. Ne kadar da uygun.

Yine ritme, sözlere ve en çok da solistin sesine ve nakaratına yatırım yapıyorum. Sanki şarkı sadece benim içinmiş gibi. Bu işte uzman değilim, hiç değilim ama hevesli bir müzikseverim ve bu şarkı kalpleri parçalayıp tekrar bir araya getirecek.

Ne olur ne olmaz diye diğer iki parçayı da dinledikten sonra yerimden fırlayıp Orion'un ofisine koşuyorum.

"Sanırım bir şey buldum! Oops, üzgünüm." İçeri daldığım için Drew'dan özür dileyerek duruyorum ama heyecanım kontrol altına alınamayacak kadar büyük.

Orion telefonda, işaret parmağıyla "bekle" işareti yapıyor.

Bacağım titrerken ve ayağım mermer zemine vururken, daha üç gün önce neredeyse bir psikopattan sağlıklı bir sikiş almadan önce diz çöküp süründüğüm zeminde, sabırlıymış gibi davranıyorum. Kimse numaramı yutmuyor ama önemli değil.

Eğer haklıysam, bir grup keşfetmiş olacağım ve bu beni çok heyecanlandırıyor.

"Tamam, irtibatta olacağız." Orion sabit hattını kapatıyor ve yüzünde yarım bir gülümsemeyle bana bakıyor. Aptalca ve bu hoşuma gidiyor.

"Sanırım bir şey buldum." Bu kez konuşurken ses tonumu dengeleyerek ve çenemi güven ve kararlılıkla kaldırarak daha profesyonel olmaya çalışıyorum.

"Öyle mi?" Ayağa kalktığı anda beynim bir an için kısa devre yapıyor. Açık mavi düğmeli gömleği onu tüm doğru yerlerinden sarıyor ve dirseklerine kadar kıvrıldığı kolları seksilik faktörünü yüz katına çıkarıyor.

"Evet." Ama bu bile heyecanımı durdurmayacak. "Rock ama biraz da sanatsal, ritmi yazlık ve hafif ama sözleri derin ve anlamlı." Derin bir nefes alıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum.

"Az önce söylediğin tüm o saçmalıkların yargıcı ben olacağım. Google'da vızıltılı kelimeler mi arıyordun?" Gülmüyor ama çenesinin kıvrımındaki kasların titrediğini ve gözlerindeki neşenin dans ettiğini görüyorum. Dürtüsüyle savaşıyor ve benimle dalga geçmemesini takdir etsem de, aklını başından almak üzere olduğumdan oldukça eminim.

"Sadece... açık fikirli ol. Her zamanki gibi değil--"

"Seni orada durduracağım, tatlım. Biz türümüzün dışında işler yapmayız, bu işler böyle yürümez. Bunu sana söylemiştim." Gözlerindeki eğlenceli ışıltı, profesyonel CEO duvarına dönüşüyor.

"Evet." Derin bir nefes alıyorum ve uzanıp elimi koluna koyuyorum ve birazcık sıkıyorum. "Ama..." Gözlerimiz buluştuğunda, midem aşk romanlarında okuduğum o şeyi yapıyor. Temelde, hız treninde ölüme doğru hızla ilerlemekle aynı şey.

"Bowie. Normal türümüzün dışında prodüksiyon yapmak sadece pazarlama açısından bir kabus değil çünkü aynı kişilerle ve mekanlarla çalışamayız, aynı zamanda iş açısından da intihar olur çünkü her zamanki dinleyicilerimizi ve alıcılarımızı göz ardı etmiş oluruz."

"Biliyorum ve çok mantıklı ama beni geri çevirmeden önce bir dinler misin?" Onu ikna etmek için kirpiklerimi kullandığımı ve sıcak tenine dokunduğumu inkar etmeyeceğim.

"Peki. Ama bana borçlusun." İç çamaşırlarımı ıslatan o parıltı geri geldi ve bu sefer ona daha da yaklaştım.

"Memnuniyetle ödeyeceğim, efendim." Keskin bir nefes aldığı anda, onu istediğim yere getirdiğimi anlıyorum. Ve bunun grupla hiçbir ilgisi yok ve her şey onu içimde hissetmekle ilgili.

Bu beni kötü bir insan mı yapar? Öyle ya da böyle, kardeşlerin her biriyle kan bağıyla ya da başka bir şekilde yakınlaştım ve anlayamadığım bir nedenden ötürü bu konuda kendimi suçlu hissetmiyorum.

"Neyi kabul ettiğine dikkat et, Bowie. Benim... özel zevklerim var, bu yüzden iki kez düşünmek isteyebilirsin." Bu kez bana yaklaşıyor ve göğsünden yayılan sıcaklık beni sarhoş ediyor. Orion gibi bir adamın benim gibi birinden etkilendiğini bilmek bana daha önce hiç hissetmediğim bir güç hissi veriyor.

"Görünüşe göre ben de etkileniyorum, bu yüzden belki de boyundan büyük işlere kalkışmamak için dikkatli davranmalısın." Şehvet dolu zihnimin kavrayamayacağı kadar hızlı bir hareketle, Orion ofisinin kapısını tekmeleyerek kapattı ve beni sadece birkaç saniye içinde duvarına yasladı.

"Kurallarını bilmediğin oyunlar oynama Bowie." İki eli de boynumda, başparmakları çenemi yukarı itiyor, böylece sadece birbirimize odaklanabiliyoruz.

Kelimelerle karşılık vermiyorum, sadece gülümsüyorum ve elimi eteğimin kenarına götürüp yukarı kaldırıyorum. Bakışları aşağıya kayıyor ve sonra tekrar benimkine geliyor. Konuşmuyoruz ama sohbetimiz bir bahar şelalesi kadar berrak.

Elimi amıma yaklaştırdıkça, beni daha sıkı tutuyor ve onu içimde hissetmeyi daha çok istiyorum. Orta parmağımı yarığımın içine daldırıyorum, boşaltabildiğim kadarını toplayıp ağzına götürüyorum.

Orion hiç tereddüt etmiyor. Parmağımı dudaklarının arasına alıyor ve yetenekli diliyle her damlasını emiyor, en iyi şarapları tadıyormuş gibi inliyor.

"Seni ilk kez ofisimde sikmeyeceğim Bowie. Seni ilk kez becerdiğimde, seni yiyip bitireceğim, sonra o amcığa öyle sert vuracağım ki, sikimin başı lanet olası G noktasına dövme olacak."

Aman Tanrım.

Şimdi bunu gözümde canlandırmadan edemiyorum. Dövme neye benzeyecekti?

Orion gibi bir *O mu* olacaktı, yoksa "orgazm" gibi mi?

Ağzı benimkine çarptığında, tüm metaforları ve hüs-nükuruntuyu unutup onun tadıyla karışan benim tadıma odaklanıyorum ve birden tüm hayatım daha anlamlı hale geliyor.

Ağzı sadece ağzımı öpmekle kalmıyor, tüm vücudu bu öpücüğe birkaç beyin hücremi kaybetmeme neden olacak enerjiyi veriyor. Çok sertleşmiş aleti göbek deliğime bastırıyor ve kalçaları kalçalarımı sıkıştırırken, elleri yüzümü tam olarak istediği şekilde yönlendiriyor. En sarhoş edici olanı dili, bana emretme şekli, ona teslim olmamı emrediyor.

Her yerime hükmediyor.

Dişleri alt dudağıma battığında ve onu serbest bırakmadan önce geri çektiğinde, ayaklarının altında bir sıvı havuzuyum. Gerçek anlamda değil, şükürler olsun, ama benden ofis koridorunda çıplak bir şekilde yürümemi ve adını söylememi isteyebilir ve reddetme isteğim olmazdı.

Kahretsin, çok iyi.

"Tamam, bana demoyu ver."

Ona göz kırpıyorum ve CEO moduna geri döndüğünü fark ediyorum ve tüm bunları kafamda uydurup uydurmadığımı merak ediyorum. Dudaklarımın şişmiş olması ve dölümün tadının hâlâ dilimde olması dışında.

Kesinlikle gerçek ve kesinlikle tekrar olacak. Çok yakında.

On beş dakika sonra Orion kaşlarını çatıyor, sanırım bu iyiye işaret değil.

"Fena değil ama yaptığımız işin biraz sınırında." Orion kulak kapsüllerimi uzatıyor ve omuz silkiyor.

"Bu, sahile gittiğinizde ya da kankanızla yolculuğa çıktığınızda dinleyeceğiniz türden bir müzik." Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok, hiç kankam olmadı.

"Olabilir. Ama risk yüksek ve bu riski göze alacak insan gücümüz yok."

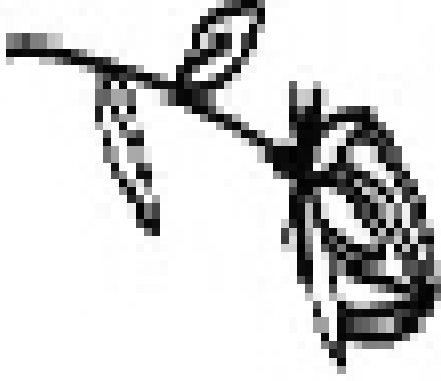
"Ben yaparım. Lütfen, Orion. Fazla mesai yaparım ve bana ödeme yapmak zorunda kalmazsın. Çalışanlarınızdan birine gölge olurum, böylece işi öğrenebilirim. Bunu yapmak istiyorum. Bu işte iyi olmak istiyorum. Lütfen, Orion, lütfen!" Son bir gayretle ellerimi avuç içlerime getirip dua eder gibi gözlerimi kapatıyorum ve lütfen diye tekrar tekrar söylüyorum.

Sinir bozucu, biliyorum, ama işe yarıyor -o küçük sırtış bunu gösteriyor- yani benim açımdan pişmanlık yok.

"Tamam. Ama bu senin yönetici asistanlığı işine ek olarak yapacağın bir proje. Kaytarmak yok, Bowie, yoksa o mükemmel küçük kışını o kadar kırmızı yaparım ki, ben arkadan deliğini sikerken sadece yüzüstü uyuyabilirsin." Kahretsin. Tamam. "Ve çalışanlarımızdan birini gölgelemeyi unut." Omuzlarım hayal kırıklığı içinde düştü. Başka türlü nasıl öğrenebilirdim ki? "Bizden birinin gölgesi olacaksın." Oh, daha da iyi.

"Anlaştık." Az önce bir sözleşme imzalamışız gibi el sıkışıyoruz ve eğilip yanağından öperken fısıldıyorum, "Yine de, sırf sen bana çılgılık attıracak kadar sert bir şaplak atabilesin diye her şeyi berbat edebilirim."

Nefesinin kesilmesi, şu andan itibaren duymak istediğim her şey.

O gece hem normal işimi hem de bu projeyi oldukça iyi idare ettim. Hadley'nin beni işten çıkaracağı korkusu gerçektir ama o sadece omuz silkti ve "Onları ara ve Cumartesi günü bir toplantı için boş yerimiz olduğunu söyle. Saati sen seç, ben orada olacağım."

İkisinden birinin fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı bir saniye bile kaybetmeden tam olarak bunu yaptım ve iş gününün sonunda *Slumlord* ve Hadley ile stüdyoda bir toplantı ayarladım ve heyecanım su gibi akıyordu.

Cuma gününün tamamını işimin mükemmel bir şekilde yapıldığından emin olarak geçiriyorum, böylece Orion yeni projem üzerinde çalışmak için kaydardığımı iddia edemiyor. Gerçi Drew'un öğle yemeği saatimizde ima ettiği kadarıyla, bu işi tamamlamamdan heyecan duyuyor.

Cumartesi günü geldiğinde, karnımda ejderhalarla savaşan kelebeklerden oluşan bir ordu vardı. Grup Manhattan'ın yerlisi değil ama Maryland'den geliyorlar ve toplantımıza gelmek için her şeyi bıraktılar. Hadley öğleden sonrasının en iyisi olacağına karar verdi, böylece sabahı işin prodüksiyon kısmına bakarak geçirebilir ve gruba anlamsız şeyler söylemekten kaçınabilirdik.

Son bir aydır -esasen ilk günümünden itibaren- işime ve işime dikkat ediyorum. İşimi seviyorum. Yani, burada çalışmaktan ve daha geniş bir kapsamda, prodüksiyon endüstrisinden gerçekten keyif alıyorum. Elbette ben sadece kahve, öğle yemeği ve kuru temizleme alan bir yönetici asistanıyım ama izliyor ve sorular soruyorum. Tamam, evet, ben de burnumu sokuyorum.

Crosby ve Ginny'nin -hatta bazen Drew'un- yardımıyla sözleşmelere ve yeni bir müşteriyle sözleşme imzalama sürecine bakıyordum.

Elbette tamamen kayıt dışı, ama Ginny standart bir sözleşme yazdığında, genellikle bunun genel özünü açıklıyor.

Açıkçası, çıkarlarımız her zaman sanatçıların çıkarlarıyla örtüşmüyor, ancak Ginny H2O'nun müzisyenlerini aktif olarak kazıklamaya çalışmadığını ve her zaman müzakereleri kabul ettiğini söylüyor. En büyük anlaşmazlık noktası genellikle telif hakları ve sendikaların sanatçılara tüm satışların yüzde yüzünün ödenmesini hedeflemelerini tavsiye etmeleri.

Dediğim gibi, her şey pazarlıkla ilgili ve Hadley'nin çalışmasını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Bak, bu sabah sana ipleri göstereceğim, müziğin kaydedilme şeklini, onunla birlikte gelen tüm havayı. Bu öğleden sonra, tamamen farklı bir sahne olacak. Para konuşmaya başlayana kadar her şey harika." Dik sokakların her zamankinden daha hızlı geçtiğini izlerken Hadley'nin sözlerini başımla onaylıyorum. "Sanatçılarımızın mutlu olmasını istiyoruz elbette ama aynı zamanda gündemde kalmak için yeterince para kazanmamız da gerekiyor."

Bu mantıklı ve beni plak şirketlerinden oluşan büyük şirket makinesiyle savaşan pek çok sanatçıya geri götürüyor. H2O gibi bir şirketle anlaşmış olsalardı ne olurdu acaba? Taylor Swift bunun en iyi örneği.

Stüdyoya girdiğimizde sanki bir zaman kapsülünün içine girmiş gibi hissediyorum. Lüks ve modern olanaklar bekliyordum ama şimdi karşımda gördüğüm şey tarihin farklı biçimlerde yazılmış hali. Orijinal yer döşemeleri ve en az iki düzine imzalı portre ya da efsanevi sanatçının sıralandığı tuğla duvarlar, müziğin evrimini üç altmış turda görmek gibi.

Ve bu sadece giriş holü.

"Bowie, bu Benny, yapımcılarımızdan biri. Kayıt konusunda patronudur." El sıkışıp iş konuşurlarken Hadley çalışanına göz kırpmıyor.

"Ve bunun için para alıyorum." Benny elimi sıkıyor ve Hadley'nin bana yaklaşıp neredeyse kendisininmişim gibi sahiplenmesini kaçırmıyorum. Eksik olan tek şey, anı mükemmelleştirmek için üzerime işemesi. *İğnelemeyi buraya ekleyin.*

"Bir yat alamamamın sebebi o." Hadley, Benny'nin omzuna bir tokat atıyor, biz binanın derinliklerine doğru ilerlerken ikisi de şakayı onaylıyor.

Daha büyük bir odaya ulaştığımızda, sadece kanepeler ve etrafta çeşitli enstrümanların bulunduğu bir bar var, sanki doğaçlama bir jam sesh her zaman bir olasılıkmış gibi.

"Burası aile ve arkadaşların takıldığı yer. Ayrıca balık kasesi için bir tür bekleme odası." Hadley omzunun üzerinden çenesini sallıyor ve biraz eğildiğimde pencere duvarını ve diğerleri orta direklerde dururken tavandan aşağı inen mikrofonları görebiliyorum.

Sabahın geri kalanı da aynı şekilde geçti. Hadley'den ne beklediğimi bilmiyorum ama bu saçma sapan profesyonel değil. Kesinlikle, en az beş kez bir şeyler hissetmeye çalışacağını düşünmüştüm ve bu etkileyici bir sıfır sayısı oldu. Sanki kendi elementinde olmak onu Orion ve Hayes'te sıkça gördüğüm CEO makinesine dönüştürüyor.

Etkilendim, gerçekten. Ve yalan söylemeyeceğim, bundan da gerçekten tahrik oldum.

"...birkaç çekim yapıyoruz ama bunu bütün gün yapmamaya çalışıyoruz. Zaman paradır, para da zaman." Tekrar Hadley'nin derslerine odaklanarak başımı sallıyorum. Her şey çok mantıklı geliyor.

"Tamam, peki... büyük sanatçılarınıza bir tür öncelikli zamanlama veriyor ve yenileriyle dolduruyor musunuz?" Slumlord'un diğerleri albümlerini kaydedinceye kadar ihtiyaç duydukları stüdyo zamanına sahip olamamasını merak ettiğim için sorum önyargılı.

"Belli ki bir program var ama bu bizimkinden çok sanatçıların uygunluğuyla ilgili. Biz her zaman buradayız, Benny ve ekibi de bu işte en az benim kadar iyi, yani burada her zaman bir ekip üyesi var."

"Bir dakika, yedi gün yirmi dört saat açık mısınız?" Bu açıklama beni biraz şaşırttı. İzin günleri falan beklerdim.

"Evet, mantıklı, biliyor musun? Müzisyenlerin asla düzenli iş saatleri olmaz ve yaratıcılığı zorlayamazsınız, bu yüzden yirmi dört saat hizmet sunuyoruz."

Kahretsin, bu yüzden gündüzleri hiç ofise gitmiyor. Onun dünyası burada, geçmiş ve şimdiki müzik yıldızlarından oluşan bu zaman kapsülünde.

"Etkilenmem kötü bir şey mi?" İş söz konusu olduğunda onun ciddi tarafını hafife aldığım için biraz utanıyorum.

"Benim hakkımda bu kadar az düşünmene sevindim, Küçük Tavşan." Uzanıp saçımı tutarak enseme yaklaştırdığında profesyonelliği kayboluyor. "Ama merak etme, eve gittiğimizde bunu sikimle telafi edeceğime söz veriyorum."

Elimi yelpaze gibi yüzüme doğru sallayarak neredeyse bayılmakla dalga geçiyorum ve Hadley'den derin bir kıkırdama alıyorum.

"Hey, patron, grup geldi." İkimiz de Benny'ye bakıyoruz ve Hadley'e duyduğum şehvet kaybolurken kelebekler hemen geri geliyor.

"Onları içeri gönder, B."

Büyük ortak salonda buluşuyoruz, Benny barın arkasında bize ne içmek istediğimizi soruyor. Herkes kahvenin bir çeşidini söylüyor, ben de cappuccino istiyorum çünkü artık böyle bir şey istiyorum.

"N'aber çocuklar, ben Hadley Beckett, bu da ajanlarımızdan Bowie Jones." Onunla tanışınca yüzümü buruşturdum ve yemin ederim bu sese bayıldım. Gerçekten seviyorum.

"Selam dostum, ben Creed West, vokal ve gitar." Creed'in yüzündeki şapşal muz gülümsemesi kocaman ve kutsal amına koyayım, adam kesinlikle rock yıldızı malzemesi. Bu grubu tanıtmak çok kolay olacak.

"Tanıştığımıza memnun oldum." El sıkışıyoruz ve Hadley'nin yanımda garip bir ses çıkardığından eminim. Ona bakmak için döndüğümde gözleri Creed'le avuçlarımızı birleştirdiğimiz yere sabitlenmişti. Her şey üç saniye sürdü ama Hadley'nin tepkisine bakılırsa üç saat de sürmüş olabilir.

Creed tabii ki bundan tamamen habersiz çünkü gözlerinde yıldızlar ve kalbinde umut var.

"Bu Lennox, davulda. Şuradaki Gunner, baş gitar ve bu da en genç üyemiz ve benim küçük kardeşim Eddy." Benny bize içkilerimizi getirirken hepimiz el sıkıştık ve oturduk.

"Bu çok komik, hepinizin ismi..." Sözüm kahkahalarla kesildi; çocuklar ne demek istediğimi çok iyi anladılar.

"Evet, Creed ve benim doksanlı yıllardan ebeveynlerimiz vardı, o yüzden tabii ki Creed ve Pearl Jam'den Vedder için Eddie. Bize Grateful Dead'in adını vermediklerine şaşırdık." Kıkırdıyoruz ve ben birden hiç Dead dinlemediğim için utanıyorum, pek benim tarzım değil.

"Gunner aslında onun soyadı, ilk adı Leo, Lennox da Lenny yeterince seksi olmadığı için onunkini değiştirdi; onun sözleri." Bunun üzerine gülüyoruz çünkü haksız değil.

"Üzgünüm geciktim, trafik berbattı!" Gündelik sohbeti bölen şarkılı sese hepimiz dönüyoruz.

"İşte geldi! Üzgünüm çocuklar, bu Zehra. O bizim-"

Bir fangirl gibi Creed'in sözünü kesip onun yerine cümlesini tamamliyorum. "Kemancı. Aman Tanrım, bu grubu seçmemin sebebi sensin!" Kahretsin, belki de bunu söylememem gerekiyordu. Etiketin bundan daha mesafeli olması gerektiğine eminim. İyi ki sadece yönetici asistanıyım.

"Kahretsin, belki de onlara özel bir an vermeliyiz?" Eddie yanımda kıkırdıyor ama ben Zehra'nın elini sıkmakla meşgul olduğum için umursamıyorum. Birbirine kenetlenmiş ellerimiz arasındaki tezat beni büyülüyor. Onunki ne kadar koyu renkse benimki de o kadar soluk.

"Vay canına, teşekkür ederim!" Küçük bir reverans yapıyor ve parlak gardırobu bir şey ifade ediyorsa, muhtemelen canlı şovlara çok şey kattığını hemen söyleyebilirim.

Sonraki iki saat boyunca işlerden, kayıt zamanlarından, telif haklarından ve programlamadan konuştuk. Onlara etrafı gezdiriyoruz ve yalan söylemeyeceğim, bu adamların H2O ile harika bir uyum sağlayacağını düşünüyorum. Aslında, stüdyoya girip biraz jam session yaptıklarında, baştan sona canlı bir grup olduklarını görüyoruz ve Hadley'e göre bu para çantada keklik.

"İyi iş çıkardın, Küçük Tavşan. Gerçekten çok iyiydin." Hadley'nin bu sözleri, o akşam eve döndüğümüzde, koşudan yeni çıkmış, ter içinde ve nefes nefese olan Orion ve Hayes'e söylediği sözler.

"Nasıl gitti?" İlk konuşan Orion oldu ama Hayes'in dikkatle ikizini izlediğini görüyorum.

"Başardı. Slumlord anlaşmayı imzalayacak ve paraya para demeyecekler, kardeşlerim." Övgü dolu sözlerini duyunca gururlandım. "Tabii solisti öldürmezsem, o zaman her şey biter."

Bölüm Yirmi İki

Hayes

Bowie'nin Orion's Abyss'i çalmak için henüz bir girişimde bile bulunmamış olması beni çok rahatsız ediyor. Bir sürü fırsatı oldu, onu apartmanda birden fazla kez yalnız bıraktık ve nada. Sıfır. Sıfır.

Yine de video görüntülerini incelemekten biraz keyif aldığımı inkar edemem.

Ancak hala bir hamle yapmamış olması elimdeki bilgilerden şüphe duymama neden oluyor. Onun hakkında varsaydığım her şeyden şüphe etmeme neden oluyor ve bu konuda nasıl hissettiğimden bile emin değilim.

Perşembe öğleden sonrasından beri Bowie, Orion'un liderliğini yapmasına izin verdiği yeni bir grup hakkında heyecanlanıyor. Yaklaşık iki aydır yönetici asistanımız olması dışında hiçbir deneyimi yok ve benim ilk tepkim Orion'a bunu neden yaptığını sormak oldu. Cumartesi öğleden sonraki koşumuzda bana ofisinde olanları anlattı, böylece kafasının nerede olduğu anlaşıldı. Bunu öğrenene kadar aklını kaçırpıp kaçırmadığını sorgulamıştım.

Bu kadın her birimize bir tür sinir bozucu büyü yaptı ve şüphelerime rağmen -ki bu şüphelerim doğrulandı- beni de diğer ikisi kadar sıkı bir şekilde pençesine aldı. Kardeşlerimi Bowie'yle yaşadıkları şeyler için kışkırttığımı söyleyemem, daha çok bu ihtiyacım var, bu obur açlık onun benim olduğu kadar onların da olduğunu bilmesini istiyorum.

Henüz bunu tam olarak anladığını sanmıyorum ama yine de Abyss'e gitmeye çalışsa bile nereye gittiği belli değil. Artık onu biz kontrol ediyoruz. Onun için en iyisine biz karar veririz. Kaderini biz seçeceğiz.

Kapımın çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım ve konuşmadan önce ereksiyonumu düzeltmek zorunda kaldım.

"İçeri gel." Kim olduğunu çok iyi biliyorum ve kapıyı çalmasına şaşırdığımı söylemeliyim. Genelde hiç umursamadan ofisime dalar.

İşte geldi. Şimdi açık olan kapının arkasından bakıyor, geniş sırtışı yüzünün büyük kısmını kaplıyor.

"Ginny benim için hazır olduğunuzu söyledi, efendim?"

Keşke ne kadar hazır olduğumu bilseydi ve efendim deme şekli artık sertleşmiş olan sikimi sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor.

"Evet, Bayan Jones. İçeri gelin ve masanın benim tarafıma doğru bir sandalye çekin."

Kaşları kalkıyor ve gözleri açılıyor, ama yüz ifadesini hemen düzeltiyor ve istediğimi yaparken başını sallıyor. Açık gri takım elbisesine, kalem eteğinin kalçalarını nasıl sardığına, ceketinin belini vurgulamak için mükemmel bir pozisyonda kıvrılmasına dikkat ediyorum... Her zaman profesyonel olduğu kesin. Her gün takım elbiselerini yırtıp atmak istesem bile.

Sonunda bir sandalye çekip yanıma oturduğunda karpuz kokusu duyumları işgal ediyor, gevşek ve vahşi kırmızı bukleleri hareketleriyle kokuyu etrafa yayıyor. Lanet olası sinir bozucu kadın.

"Hadley tamamlamanız gereken evrak işlerini anlattı mı?" Yüksek arkalıklı deri koltuğuma yaslanmış, ellerimi karnımda kavuşturmuş onu izliyorum.

O da başını sallıyor. "Evet. Her şey burada." Otururken masama koyduğu turuncu klasöre dokunarak açıyor ve ortaya iyi organize edilmiş gibi görünen bir dizi evrak çıkıyor, hatta ayraçlar bile var.

Tamam, kabul ediyorum, etkilendim. Ondan yapmasını istediğimiz her şeyi olduğu gibi, kendisine verilen bu görevi de ciddiye alıyor gibi görünüyor. Geçen hafta tüm personel buzdolaplarını temizlemesini istediğimde bile şikâyet etmemişti.

Dosyayı kendime yaklaştırıp evrakları incelemeye başladım, önce sözleşmeyi kontrol etmek için sayfaları tek tek çevirdim.

"şimdiye kadar her şey iyi görünüyor, eksik bir şey yok gibi." Sayfaları çevirmeye devam ediyorum, Bowie elini uzattığında duraklıyorum, bir şeyi işaret ederken bileği elimin arkasını sıyrıyor.

"Arka tarafta, grup için olası bir pazarlama planı üzerinde çalışmaya başladım. Hâlâ olasılıkları ve seçenekleri araştırıyorum, bu yüzden hafta sonuna kadar daha fazla fikrim olur." Hâlâ bana dokunduğunu fark ettiğinde nefesinin nasıl kesildiğini fark ediyorum ve gözleri yavaşça yukarı kayarak benimkilere ulaşıyor. Sadece bir saniye sonra kendini silkeliyor ve elini çekiyor. "Özür dilerim. İşini yapmaya devam etmene izin vereceğim."

Ağzımın bir tarafının kalkmasına engel olamıyorum ama bunu saklamak için tekrar kâğıtların olduğu dosyaya bakıyorum.

Görünüşe göre Elmas'ımız onun düşünmeyi sevdiği kadar aşılmaz değil.

"Her şey iyi görünüyor. Geriye kalan tek şey, resmi hale getirmek için hepsini sisteme taramak." Dosyayı kapatırken gözlerini gözlerime diktim. Bunu o yanımda oturmadan da kontrol edebilirdim ama yapmak istemedim. Ginny'ye ya da hukuk ekibinden birine de kontrol ettirebilirdim ama yine istemedim.

Artık Bowie ile ilgili bir planımız var, ona karşı hissettiğimi düşündüğüm tüm hoşnutsuzluk dağıldı ve daha hafifim. Ama onunla böyle geçirdiğim her an her şeyden bir kez daha şüphe duymama neden oluyor.

Bakışlarımı ondan uzaklaştırmadan önce derin bir nefes alıyorum çünkü o bana öyle bakarken düşünemiyorum. Kafamı karıştııyor, ilgimi çekiyor, beni çok kızdırıyor ve tüm bunların ötesinde esprili, çok küstah ve ilk iki hafta içinde Ginny, Crosby ve Drew testini geçti. Hepsi onu çok seviyor. Ginny her zaman kolay olacaktı, Crosby o kadar değil, ama Drew genellikle yabancılara karşı çok duyarlıydı ve Ginny çörekler ve keklerle hepsini kazanmayı başardı. "Erm..." Dikkatimi çoktan bilgisayar ekranıma verdim, onu engellemeye çalışıyordum ama sanırım önce onu kovmalıydım.

"Dün tarayıcımla yaşadığım sorunu çözmesi için hâlâ IT departmanından birini bekliyorum. Seninkini ödünç alabilir miyim?"

Ona dönerek gülümsemesini, gözlerinin umutla dolmasını izliyorum ve bu şekilde Orion'un bu özel projeyi ona neden verdiğini tam olarak anlayabiliyorum.

"Lütfen?" Sırtışı neredeyse imkânsız bir şekilde daha da genişliyor. Ne yaptığını çok iyi biliyor ve benim onu reddedecek gücüm yok.

Boğazımı temizleyerek, ayağa kalkarken takım elbise ceketimin düğmelerini düzeltiyorum ve bunu yaparken aletimin artık onun göz hizasında olduğunu fark ediyorum. Dümdüz karşıya bakarken alt dudağını dişlerinin arasına aldığı anda gülümsemesi tamamen farklı bir şeye dönüşüyor ve bu bana ve hala sallanmakta olan ereksiyonuma hiç iyi gelmiyor.

Görünüşe bakılırsa içinde bulunduğu sersemlikten sıyrılıyor ve elindeki kâğıtları toplayıp ayağa kalkıyor.

"Otur yerine." Sesim amaçladığımdan daha cızırtılı çıkıyor, ama Bowie'nin gözlerinin bu tonda hafifçe titreşmesi bunu tekrar yapmak istememe neden oluyor.

Hay sikeyim.

Hayır, hayır.

Yapmayacağım.

Talimatıma bu kadar çabuk uyması, düşüncelerimin şu anda gittiği yöne yardımcı olmuyor.

Hepsi bir arada tarayıcı-yazıcı masamın dış köşesinde, bu yüzden gerçekten ayakta durmama gerek yoktu, ama niyetimin başından beri bu olduğunu anlıyorum. Kahve makineme yöneldim, musluğun altından bir kupa kaydıldım, üstüne bir kapsül yerleştirdim ve çalıştırdım.

"Tarayıcıyı nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Biliyorum." Yine başını sallıyor ve onun bu mükemmel profesyonel yanı harika olsa da, sanırım ısırmasını tercih ederim.

"Tarayıcı önünüzde. Sen başla, ben de sana tüm bunları kaydetmek için kullandığımız programı göstereyim. Kahve ister misin?" Soruyu sorarken artık dolu olan fincanımı çıkarıp boş bir tane tutuyorum.

"Oh... evet... bir tane isterim. Teşekkürler." Yüzündeki şaşkınlık çok sevimli. Ona gerçekten iyi davranmaya başladığımdan beri bu ifadeyi sık sık takınıyor. Anlıyorum, ben bir kancıktım ve hala öyleyim, dürüst olmak gerekirse,

ama gerçeği öğrenmek bir çeşit ağırlık kaldırdı ve onunla zaman geçirmek çok kolay.

Kalıcı bir ereksiyonun olabileceği kadar kolay. Belki de o kadar kolay değildir.

Kahvesini nasıl içtiğini sormama bile gerek yok. Hadley takip ettiği ilk gün bunu çözdü ve nazikçe bilgisini benimle ve Orion'la paylaştı.

Bir tutam krema eklemeyden önce kahvesine iki şeker karıştırdığımda Bowie tarayıcıda çalışıyordu. Onları masama getirip ikimizin de önüne birer tane koyuyorum, tabii ki bardak altlıklarının üzerine ve tekrar oturuyorum.

O anda bana hediye ettiği gülümseme yeni, gerçek, çiğ ve içimde bir şeyler değişiyor.

Yeşil gözleri benimkileri delip geçiyor, ona bakmadığım zaman sorguluyor. Bunun yerine onu içime çekiyorum ve ona neden bu kadar direndiğimi merak ediyorum. Birazcık oynayabilirim ve yapılması gerekeni kolayca yapabilirim. Doğru olan bu. Bunu yapmak zorundayım. Ama kendimi dizginlemek zorunda değilim.

Masamın altındaki düğmelerden birine, ofisimin kapısındaki elektronik kilide bağlı olana basarak rahatsız edilmeyeceğimizden emin oluyorum.

Bowie dudaklarını ıslatıyor, pembe dili dudaklarının arasından hızla dışarı çıkıyor. Sonra, şimdi ıslak olan dudakları hafifçe ayrılmadan ve ağır bir nefes vermeden önce sertçe yutkunmasını izliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sesi her zamankinden daha derindi, şehvetle dolu olduğunu bildiğim havadar bir niteliği vardı.

"*Sen* ne yapıyorsun?" Ona verecek gerçek bir cevabım yok, bu yüzden bir kez daha bakışmaya devam ederken sorusunu tekrarlıyorum. Bu bizim olayımız gibi görünüyor.

Tekrar yutkunuyor ve çenesini hafifçe yukarı kaldırıyor ama gözleri hâlâ benimkilerden ayrılmıyor.

"Sanırım beni öpmek istiyorsun, ama senden asla emin olamıyorum." Nefes vererek hafifçe omuz silkiyor ve yine o gerçek gülümseme beliriyor. "Seni öpmek istediğimi biliyorum." Konuşmasını bitirir bitirmez, endişeli bir kaş çatma onun güzel solgun yüzünü gölgeliyor, neredeyse istememiş gibi

son kısmı söylemek için. "Yapmamam gerektiğini de biliyorum, çünkü sen benim patronumsun ve-"

Saçmalıyordu, ben de öne doğru eğilip ağzımı onunkinin üzerine koyarak sözünü kestim, elimle çenesini kavrayarak onu yerinde tuttum. Anında eriyor, dudaklarını ayırarak bana erişim izni veriyor. Dillerimizin birbirine kayma şekli her zamankinden daha doğal hissettiriyor. Hakimiyet savaşı ya da garip hareketler yok. Bunların hiçbiri yok.

Sadece saf ve basit ve narin ellerini boynumun arkasına doladığında, sevgili yaşam için tutunduğunda, kendimi böyle şımartmak için neden bu kadar uzun sürdüğümü merak ediyorum.

Sandalyesini benimkine bakacak şekilde çeviriyorum, sonra belini kavriyorum ve onu yukarı çekerek hızlı bir hareketle kucağıma sürüklüyorum. Bu büyük bir sandalye, biz öpüşmeye devam ederken onun kucağına oturmasına yetecek kadar büyük.

"Oh, Tanrım." Bir tanesini dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırmadan önce kelimeler dudaklarımdan arasından fısıldanıyor.

Ben de ısıriyorum, dilini yakalayıp emiyorum ve ona durmaması için sessiz bir uyarı veriyorum. Sikime karşı sürtünme şekli zaten kendini boşaltmaya çalışıyormuş gibi ve ben bunun için varım. Yukarı doğru iterek kalçalarımı ona doğru hareket ettiriyorum, sikimin sertliği amına sürtünüyor. Eğer bu şekilde biraz daha devam edersek, ilk kez ereksiyon olan bir çocuk gibi pantolonumun içine boşalacağım.

Göğüslerinin kabarıklığı tam da hayal ettiğim gibi, yuvarlak ve dolgun ve göğsüme doğru itilmiş. İnce bir sütyen giyiyor olmalı çünkü bir tanesini avuçlayıp iyice sıkıldığında, tişörtünün malzemesinden meme ucunu hissedebiliyorum.

O gıcırdatmaya devam ediyor, ben de itmeye devam ediyorum ve bir elimle memelerini, diğer elimle de sıkı kıcını yoğururken öpüşmemiz hiç bitmiyor,

"Oh, lanet olsun!" Nefes nefese kalıyor ve başını geriye atıyor, vücudu seğiriyor, kasları geriliyor ve az önce boşaldığını anlıyorum.

Çok yavaşça hareket etmeyi bırakıyor ve gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor.

"Tanrım, çok özür dilerim. Bunu daha önce hiç yapmamıştım." Kukusunun kasıklarını örttüğü yere ve oradaki ıslak bölgeye bakıyor, sonra da utangaç bir ifadeyle bana dönüyor.

"Çıkar şunları." Kalçasının yan tarafına bir tokat atıyorum ve onu belinden tutup kaldırarak ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Geriye doğru eğilerek önce aşağıya, sonra ona bakıyorum, gözlerimle tam olarak ne söylediğimi anlamasını sağlıyorum.

Yüzüne bir sırtıma yayılıyor ve tekrar dudaklarını yalıyor. "Evet, efendim." Dizlerinin üzerine çöküyor, uzanıp düğmemi açıyor, sonra fermuarımı indiriyor ve sikim sıkıştığı yerden kurtulduğunda sadece biraz irkiliyor.

Pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirebilmesi için kıkırmı biraz kaldırıyorum. Önce ayakkabılarımı çıkarıyor, sonra pantolonumu tamamen çıkarıyor ve beni baştan aşağı çıplak bırakıyor.

Dizlerinin üzerinde yükselirken, avuç içleri kalçalarımda, gözleri sikimde ziyafet çekiyor gibi görünüyor.

"Ağzına al Diamond." Bu doğrudan bir emir, zaten yapmayı planladığını biliyorum, ama tüm gücün onun elinde olduğu açık olsa da burada biraz kontrol sahibi olduğumu hissetmeye ihtiyacım var.

Sikimin ucuna tükürüyor, beni sıcak ağzına almadan önce bir eliyle etrafa yayıyor.

Kahretsin, bu onu öpmekten bile daha iyi.

Onun kaygan amcığının nasıl bir his olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

El hareketlerini ağzıyla birleştirerek, yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı kayarken tutuşunun ve emişinin sıklığını ayarlıyor.

Her nefes verişinde, hırıltımı başka bir şey olarak gizlemek imkansız çünkü lanet olsun...

"Diamond, boşalacağım." Taşaklarım sıklaşıyor ve tüm vücudum enerjiyle titreşiyor, nefeslerim kısa ve hızlı.

El hareketlerini durdurmadan biraz geriye yaslanıyor, ama dilini dışarı çıkararak ağzını iyice açıyor ve doğrudan sikimi hedef alıyor.

"Ah siktir!"

Uçlarımdan fışkıran dölleri vücudumu sarsıyor, çoğu pembe dilini süslüyor ama bir kısmı da kıyafetlerinin üzerine düşüyor. Bu konuda kendimi suçlu bile hissetmiyorum. Bu çok seksi ve şimdi onu gelecek hafta bu kıyafeti giyerken gördüğümde - çünkü kıyafetlerini değiştiriyor

O zaman bu anı ve yüzünün nasıl sikilmiş gibi göründüğünü hatırlayabileceğim.

Ona verdiğim her şeyi yutuyor, kaçan parçaları kazıyıp onları da emecek kadar ileri gidiyor ve baştan çıkarıcı bir şekilde parmaklarını ağzından çıkarıyor.

Masam titremeye başlıyor ve kimin aradığına bakmak için derin bir iç çekiyorum çünkü aslında hukuk ekibimden önemli bir telefon bekliyordum ama çalan benim telefonum değil, Bowie'ninki.

"Şuna bakmalısın." Telefonu açıp ona uzattığımda biraz kaşlarını çatıyor ama arayanın kimliğine baktığında bu şaşkınlığa dönüşüyor.

"Tamam mı?"

Her ne haltsa tam da ortasındaiken telefonu ona açtırmanın tuhaf olduğunu biliyorum ve onun korku ve merakını kolayca hissedebiliyorum, ama sadece göz kırpiyorum ve o geri geri giderken ayağa kalkıyorum. Ofis dolabıma yöneliyorum, kendim için yeni bir pantolon ve Bowie için beyaz düğmeli bir gömlek çıkarıyorum. Giysilerindeki spermi temizlemiş olabilir ama izleri duruyor. Bir de onu benim gömleklerimden biriyle görmek istiyorum.

Ofis çalışanlarının hiçbir şeyden şüphelenmemesi için iş gününün son yarım saatini burada geçirmesi gerekecek ama bununla başa çıkabilirim.

Bowie şu anda sandalyesinde oturuyor, bir eliyle başını tutuyor, diğer eliyle de telefonunu kulağına götürüyor.

Giyindim, sonra oturdum ve ayakkabılarımı giydim, çünkü şu an onu becermek için uygun bir zaman değil.

"Ama anlamıyorum... nasıl?" Başını sallıyor, kaşlarını birbirine yapıştırmış yüzünde inançsızlık okunuyor. "Tamam... Evet... Teşekkür ederim. Hoşça kalın."

Hâlâ başını sallıyor, telefonu kapatıyor ve gözleri benimkilere ulaştığında tüm hareketlerini durduruyor.

"Ben... Benim... Kahretsın. Sizinle gerçekten bazı şeyler hakkında konuşmam gerekiyor."

Bazı şeyler mi? İtiraf mı edecek? Bunu beklemiyordum... ya da, bekle, hayır, tabii ki beklemiyor. Söyleyeceği her ne olursa olsun, şüphesiz, başka bir yalan olacak ve muhtemelen bu onun için tüm dolandırıcılığın bir araya geldiği yer. Tetikte olmam gerekecek.

Omurgamı dikleştirerek kaşlarımı kaldırıyorum ve vücut dilini değerlendiriyorum. Açık, artık daha önce saklamak için çok uğraştığı kapalı karmaşa değil.

Hâlâ k a f a m ı karıştırıyor ama ne yapmak istediğini görmeye hazırım.

"Oh, Diamond. Zamanı gelmişti."

Bölüm Yirmi Üç

Bowie

Böyle bir şey olamaz, ne oluyor lan?

Hayes'in ofisinden kaçan bir suçluymuşum gibi aceleyle çıkarken Crosby'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden geliyorum. Son bir saat içinde orada her ne olduysa anlamam gereken yaklaşık dört farklı şey var. Aramızdaki gerginlik had safhadayken ve kimyamız tavan yapmışken, birbirimize duyduğumuz şehvete teslim olmamız an meselesiydi. Ancak kuru orgazmı beklemiyordum. Takım elbisemdeki döl lekelerinden bahsetmiyorum bile.

Ama şu anda sorun bu değil.

"Hadi, hadi, hadi." Yeşil arama düğmesine her bastığımda Mickey'nin numarası sesli mesaja düşüyor. Beni görmezden gelmesine şaşırmadım, aslında ilk birkaç aramada bunu bekliyordum. Ama altıncı, yedinci ya da onuncu aramada? Hayır. Bunu bana yapamaz.

Cidden, ikimizin de parasını ödediği bir daireyi beni nezaketen bile aramadan satamaz, değil mi? Satıştan gelen parayı alıp beni ortada bırakacağı düşüncesi aklımdan geçiyor ama sonra... o emlakçıydı. Yeni alıcı için benim imzama ihtiyaçları var, bu da yarısını benim alacağım anlamına geliyor, değil mi?

Daha fazla soru sormalı, daha uyanık olmalıydım ama Hayes'in ofisinde sikini tatmanın tatlı zaferi ve sattığımızı bilmediğim bir daire için teklif aldığımızı söyleyen telefon arasında biraz yıprandım.

Masama ulaşıp duvardaki saate baktığımda, normal çalışma saatlerimizin neredeyse bitmek üzere olduğunu fark ediyorum, bu da CEO'ların üçü olmasa da birinin benim için geleceği anlamına geliyor.

"Oh, Diamond. Zamanı gelmişti."

Hayes bununla ne demek istedi? Mantıklı tahmin, niyetim konusunda dürüst olmadığımı bildiği -ve eğer biri biliyorsa, hepsi biliyordur- olabilir. Dolandırıcılık olayını anladılar mı?

İmkânı yok. Son iki haftadır dairelerinde özgürce dolaşıyordum ve niyetimin ciddiyetinden şüphelenselerdi bana bu kadar özgürlük tanıyacıklarını düşünemiyorum.

Masaya yaslandığımda omuzlarımın ağırlığı beni yere çökmeye zorluyor ve göğsümden ağır bir iç çekiş çıkıyor. Boku yemiş durumdayım. İşin en kötü yanı, dayak yediğimden beri tek amacım bu işi öğrenmek ve böylece bir yerlerde menajer olarak iş bulabilmek.

Nashville ya da Los Angeles'a gidebilirim. Miami'de de harika bir müzik ortamı var. Detroit olmaz, orası çok soğuk.

Zihnim dönüp dururken, elime bir vızıltı geldiğinde irkiliyorum.

Telefon ekranında banka hesabıma yeterli para yatırmam gerektiğine dair bir güncelleme beliriyor. Bu, patronlarımın beni işe almadan önce birilerine kontrol ettirdiğinden emin olduğum, dolandırıcılık için kullandığım hesap değil. Bu Mickey ile ortak hesabımız. Tüm birikimlerimizin olduğu hesap. Büyütmek için çok çalıştığımız ve rahat bir hayat sürmemizi sağlayan lanet hesap.

İçinde yüz bine yakın para vardı.

Göğsüm kabarıyor ve burun deliklerim hem panikten hem de tamamen öfkeden alevleniyor, telefonumu karşı duvara fırlatmak için elimi kaldırıyorum ki bileğimdeki demirden bir kilit hareketimi durduruyor.

"Buna anında pişman olursun, inan bana." Hayes'in masmavi ve birinden diğerine atlayan endişeli gözlerine baktığımda gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü fark ediyorum.

"Biliyorum ama az önce iki saniyelik mutluluğumu elimden aldın."

Hayes eğiliyor ve kulak mememi dişlerinin arasında yakalıyor. "Pantolonumun her yerine boşaldın Diamond. Eğer benden bir orgazm daha istersen, sadece kelimesini söyle. Garanti, daha iyi hissettirecek.

telefonunu parçaladım." Parmağını ağzına götürüp emmeden önce başparmağının yardımıyla gözyaşlarını siliyor. Bakışlarını bir kez olsun benden ayırmıyor.

Bu neden bu kadar ateşli?

"Sanırım haklısın." Omuzlarımdaki ve boynumun altındaki gerginlikten dolayı tüm vücudum ağrıyor. Stres benim sonum olacak, bundan eminim.

"Hadi o zaman. Seni eve geri götürelim ve şu konuşmayı yapalım.

Çocuklar zaten aşağıda bizi bekliyor."

Arabaya kadar yol boyunca tek kelime etmiyoruz ve çocuklar da notu almış gibi, onlar da küçük konuşmalara girmiyorlar. Araba yolculuğu sessiz geçiyor ve bunun için çok minnettarım çünkü çatı katına çıktığımızda onlara ne söyleyeceğimi düşünmek için sadece dakikalarım var.

Bundan da öte, beni kapı dışarı ettikten sonra bana ne olacağını öğrenmem gerekiyor. Çünkü ben aptal değilim, eşyalarımı alacaklar ve eğer şanslıysam beni çöplüğüme geri götürmek için bir araba sipariş edecekler.

Bekle... Hadley sayesinde araba başkasına kiralandı.

Vahim durumumun gerçekliği Yirmi Üçüncü ve Altıncı Cadde arasında kafama dank etti. Şu andan itibaren evsizim.

Kahretsin.

Üç çift gözün her hareketimi izlediğini hissedebildiğim için vücut dilimin çok şey anlattığını tahmin ediyorum. Eminim bunu beklemiyorlardır, değil mi? Gerçi Yukarı Batı Yakası'ndaki apartman hakkında hiçbir fikirleri yok, yani beni kapı dışarı ettiklerinde arabayı nereye bırakacaklar?

Lanet olsun, ya beni bir köprüye götürürlerse düşüncesi tüm bedenimi donduruyor. İnsanlar otoyolların altında mı yaşıyor? Red Hot Chili Peppers'ın Los Angeles'ta olmakla ilgili bir şarkısı olduğunu biliyorum ama Manhattan Köprüsü'nün altına çadır kurmayacağım, aman Tanrım bu berbat olurdu.

Zihnimin döndüğünün ve beni rahatsız edici karanlık bir yola sürüklediğinin farkında olarak derin bir nefes alıyorum ve olumlu noktaları ve olası sonuçları gözümde canlandırıyorum.

Kim bilir? Belki adamlar bana acır. En azından yaşayacak bir yer bulmam için bana yeterli zaman ver. Ne de olsa, bu durumda olmam onların suçu.

Evsizim.

Ayrıca, Manhattan'da kirayı karşılayacak kadar maaş veren bir iş bulmam gerekecek ve bu da başlı başına bir başarı.

Queens'in güzel olduğunu duydum, belki Bronx'un bile. Daha düşük kira öder ve barista olarak iş bulabilirim. Bu arada, ülkedeki tüm yapım şirketlerine özgeçmişimi gönderir ve menajerlik işi için yalvarırdım.

Başımı sallarken içimden ekşi bir kıkırdama geçiyor. Temmuz ayında doğmalıymışım çünkü ben tam bir yaz çocuğuyum. Dibine kadar saf ve lanet bir yarasa kadar kör.

Elimde olsa Mickey'i ellerimle öldürürdüm. O kadın daha önce arayıp daireyi satmak için imzama ihtiyaçları olduğunu söylediğinde, tüm hayatım kötü bir Power Point sunumu gibi aklımdan geçti - madde işaretleri ve hepsi.

"Ne oluyor be?" Hayes konuştuğunda dikkatim ona yöneliyor, ses tonundaki bir şey dikkatimi çekiyor.

"Neler oluyor?" Kimse soruma cevap vermiyor ve eminim bunun nedeni kimsenin bunun cevabını bilmemesi.

Polis arabaları binanın etrafına park etmiş, girişin etrafı sarı bantla çevrilmiş. İtfaiyeciler az önce ayrıldığına göre bir süredir burada oldukları açık.

"Burası bir suç mahalli." Sözler Orion'un dudaklarının arasından dökülürken, bir sedye binadan çıkıp olay yerindeki tek ambulansa doğru ilerliyor. Acele etmiyorlar ve ceset siyahla kaplanmış.

"Aman Tanrım." Nefesim kesiliyor ve arabadaki herkes kalbimin sesini duysa şaşırmazdım. "Belki de biri kalp krizi geçirmiştir?" Bunun doğru olamayacağını biliyorum, yoksa sarı bant orada olmazdı ama denemek zorundayım, bu korkunç manzaraya farklı bir açıklama bulmalıyım.

"Hadi, neler olduğuna bir bakalım." Memurlardan biriyle konuşana kadar aramızda en az etkilenen Hadley oldu.

"Bir cinayet işlendi, efendim. Dairelerden birinde mi yaşıyorsunuz?" Genç memur yirmi beş yaşından bir gün bile büyük görünmüyor, ancak dünyanın acımasızlığından etkilenmemiş gibi bir izlenim veriyor.

"Evet, çatı katı." Hayes öne geçer, Hadley'nin önüne geçer ve CEO yüzünü takınarak, o aşılmaz

Duvarlar.

"Dedektifle konuşmanız gerekecek. Çatı katındaki iki daireden biri de soyulmuş. Dedektif Seawall sizin için daha fazla bilgiye sahip olacak." O konuşurken aşağı baktım ve isim etiketini okudum. Memur Valentino. Harika bir isim, bana gülleri, çikolataları ve İtalyan tatillerini çağırıyor.

"Burada kalın." Hayes emri bırakıyor ama hiçbirimiz dinlemiyoruz. Memur Valentino sarı bandı kaldırdığında bir birim olarak onu takip ediyoruz. Şu anda şokta olduğuma şüphe yok ve bu döngünün dışında kalmak benim için iyi bir son olmayacaktı.

Kim öldü? Bir dakika, biri daireye mi girmiş?

Aklıma gelen en bariz suçlu Mickey, ama o öldürecek biri değil, rahat bir hayat yaşamayı seven bir teknoloji ineği, katil değil. Gerçi beni dövdürttü ve takıldığı adamlar şüpheli, yani artık kim bilir? Ben değil, orası kesin.

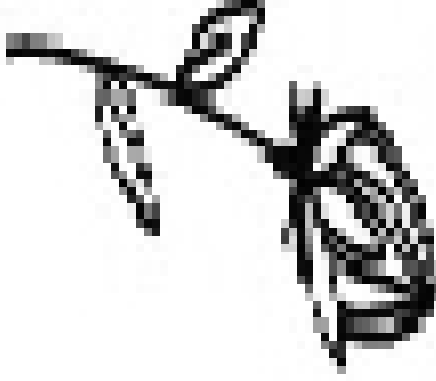
"Dedektif?" Hayes her duruma hakimdir ve bu da farklı değildir. Daire şeklinde duran ve şüphesiz bilgi toplayan kadın ve erkeklere seslendiğinde herkes durup ona bakıyor.

Kadınlardan biri, yüz hatlarına sinirlendiği her halinden belli olan bir ifadeyle arkasını dönüyor ve sert bakışlarıyla Hayes'i süzüyor. Bu bir şehvet değil, "ne oluyor lan" bakışıydı. "Burada olamazsın, burası güvenli bir bölge." Gözleri geri kalanımızı taradığında, göz devirmesini gizlemeye bile çalışmıyor.

"Dört yordakçının buraya gelmesine kim izin verdi? Burası lanet olası bir suç mahalli." Bu kez bizimle değil, sarı bandın dışındaki memurlarla konuşuyor.

"Çatı katında yaşıyoruz, gelip sizi görmemiz söylendi. Neler oluyor?"

"Kısaca Gary Wieneski öldürüldü, başparmağı kesildi ve çatı katı Bir'e girildi. Bu sizin mi?"

"Gary'nin öldüğüne inanamıyorum." Sesim cılız çıkıyor ve bu cümleyi en az beş kez tekrarladığımı farkındayım.

Polisin daireye çıkmamıza izin vermesi dört saat sürdü. Burası cinayet mahalli değildi, bu yüzden sadece neyin kayıp olduğunu öğrenmek istiyorlardı. Parmak izlerimizi aldılar, böylece onları soruşturmanın dışında tutabileceklerdi.

Dedektif Bauer, daha fazla bilgiye ihtiyaç duyarsa iletişime geçeceğini söyledi ve bir anda herkes toparlanıp gitti ve bizi bir felaket bölgesinde bıraktı.

"Kameraları kontrol edeyim." Başımı kaldırıyorum, gözlerim Hayes'i buluyor ve suçlamaları dilimin ucunda hissedebiliyorum.

"İçeride kameralarınız mı var?" Kendim için mi daha çok korkuyorum yoksa böyle bir kanıtı lanet olası polise vermeyeceği için mi sinirleniyorum bilmiyorum.

Hadley kıkırdıyor ama her zamanki neşesinden yoksun. "Elbette var, Küçük Tavşan."

"Neden Dedektif Bauer'e söylemediniz? Davayı o çözebilirdi." Gary'nin bir ailesi var mıydı? Bu düşünce, onunla doğru düzgün bir konuşma yapmadığım için utanmama neden oluyor. Ne kadar bencilim? Adam yedi günün beşinde kapıda çalışıyor ve ben bir karısı ya da çocuğu olup olmadığını bile bilmiyorum.

Hayes bana cevap verme zahmetine bile girmiyor, sadece ofise gidiyor ve saniyeler sonra elinde bir tabletle geri geliyor.

"Hayes?" Bütün gözler benim üzerimde ve bunun sesimin tonuyla, küçüklüğüyle, içindeki çaresizlikle ilgili olduğunu tahmin ediyorum. "Sanırım bunların hepsi benim hatam."

Orion homurdanarak başını sallıyor. "Senin üç katın büyüklüğünde bir adamı sadece yaşadığın daireye çıkmak için öldürdüğünden şüpheliyim. İnan bana, senin sorunların başka yerde, tatlım." Sözlerinin sertliği beni şaşırttı. Kızgın olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

"Bu da ne demek şimdi?" Cevap alamıyorum ama Hayes küfürler savuruyor ve Hadley de koridorda küplere biniyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

"Bowie'nin odası diğer odalardan on kat daha kötü. Kişisel bir şeydi." Hadley'nin gözlerinde ehlileştirilmemiş bir ateş dans ediyor ve bunun şehvetle hiçbir ilgisi yok. Hâlâ ayakta duran nadir şeylerden biri olan bara doğru ilerleyerek sürahiyi ve dört bardağı kaptığı gibi mutfak adasına fırlatıyor. "Bu gece bir otele gitmemiz gerekecek, temizlikçiler yarın bu pisliği halletsin."

"Evet, bu mantıklı." Hayes sonra bana baktı ve o masmavi gözlerde nefret dışında her duyguyu görmek beni rahatlattı. En azından bana yönelmemişti. "Haydi, şimdi bu konuşmayı yapma zamanı."

Bölüm Yirmi Dört

Orion

"İkimiz de gençliğimizden beri dolandırıcılık yapıyoruz. Ufaktan başladık, sahte saç ekerek restoranlarda ve lokantalarda bedava yemekler aldık. Üniversiteden sonra daha büyük, daha zor dolandırıcılıklar denedik. Kendimiz zengin olmak için zenginleri dolandırıyorduk, Robin Hood'luk falan yapmıyorduk. Mickey her zaman hedefi seçer, teknik işleri yapar ve ben de her seferinde kendimi tehlikeye atardım. Bazen, eğer iş iki kişilik bir iş haline gelirse bana katılırdı ama çoğunlukla bilgisayar ekranının arkasında oturur ve benim dijital ayak izim üzerinde çalışırdı - her kimmişim gibi davranırdım." Bowie, Mancini Hotel süitinin ana odasında volta atıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, avuç içleri pazularını sıkıyor.

Duraksıyor, başını kaldırıyor ve kanepede oturan her birimizle kısa bir süre göz teması kuruyor. Gergin olduğu belli, ama kendisinden on yaş büyük ve en az yedi santim uzun üç adamla karşılaşınca kim gergin olmaz ki? Her iki yanımda ikizlerden biri var ve her birimiz sessiz kalıp önümüze bakıyoruz. En azından benim ifadem sert. Tüm bunları zaten biliyor olabiliriz, ama bu duymamızı kolaylaştırmıyor.

"Yaklaşık bir yıl önce bir makale vardı..." Bowie derin bir nefes alıyor ve devam etmeden önce tekrar volta atmaya başlıyor. "Orion'a büyükannesi ve büyükbabasından miras kalan kolyeyle ilgili bir parçaydı. Uygun bir şekilde onun adını taşıyan bir kolye. Orion's Abyss'in değerinin neredeyse iki yüz elli milyon dolar olduğu bildiriliyor. Ki bu değer, bir zamanlar Orion'un büyükbabasından miras kalan 'Çiçek Açmış Bir Miras'tan elli milyon dolar daha fazla.

dünyanın en pahalı kolyesi. Bu kadar para, bir daha dolandırıcılık yapmak zorunda kalmayacağımız anlamına gelirdi. Hayatımız kurtulurdu. Makalede yakın zamanda plak şirketini büyüttüğünüz ve New York'a taşındığınız yazıyordu, bu yüzden Mickey bu kadar yakın olduğunuza göre onu çalmamamızın aptallık olacağını söyledi. Araştırma başladı, sonra nihayet gece kulübünde bir şey bulduğumuzu düşündük, beni daireye geri getireceğini düşündük, ama bunun nasıl gittiğini hepimiz biliyoruz." Saçmalıyor, artık üçümüze de dikkat etmiyor.

"Bu işe yaramayınca Mickey B planına karar verdi. O... tamam, bu kısmı kabul etmedik ve ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama Abby'nin başına gelenlerden o sorumlu. Yemin ederim benim bununla hiçbir ilgim yok, sadece üzerine uyuşturucu yerleştirip onu tutuklatmam gerekiyordu..." Tekrar duraklıyor ve tepkilerimizi izlemek için dönüyor.

Ona hiçbir şey vermiyoruz. İkizler adına konuşamam çünkü onlara bakmıyorum ama çevremden görebildiğim kadarıyla ikisi de bir santim bile kıpırdamadı. Abby hakkındaki bu bilgi bizim için yeni. Mickey bodrumumuzda bu kadarını ifşa etmemiştii. Hadley'nin o pisliği tekrar yakalamasını istiyorum, böylece onu biraz daha tutabiliriz. Abby'nin çocukları, kocası var ve araba çarptığında hepsi çok endişelendi. Bir kolye uğruna bunu hak etmedi.

"Tamam, burada hatalı olanın ben olduğumu biliyorum ama bana hiçbir şey vermiyorsun."

Elini kalçasına götürüp sözlerini bitirirken küstahça sırtmasını engellemek zorunda kalıyorum.

"Bana sessizlik muamelesi yapıyorsun. Anladım. Tamam." Derin bir nefes daha alarak tekrar volta atmaya başladı. "Özgeçmişimle oynadım, biraz daha araştırma yaptım ve görüşmeye geldim. Sonrasında olanların çoğunu biliyorsun çünkü açıkça işi aldım. Bilmediğin şey ise Mickey'nin bu şeyi takıntı haline getirmesi ve benim de onun ne olduğunu, her zaman ne olduğunu görmeye başlamam ve buna kör olmam." Şimdi yumruklarını sıkıyor, sesi öfke dolu. "Beni sevdiğini sanıyordum ama aslında tek sevdiği benim onun için yapabileceklerimmiş. Bana vurduğunda, ben de-"

"Dur bakalım. O ne şimdi?" Ortak sessizliğimizi ilk bozan Hadley oldu, oturduğu yerden sıçrayarak doğruca içkiye yöneldi ve küçük şişelerden birini açtı. "O orospu çocuğunu öldürmem gerektiğini biliyordum." Şişenin içindekileri mideye indiriyor ve bir kutu Tic Tacs çıkarıp onun içindekileri de mideye indiriyor.

"Ee... Ne demek istiyorsun?" Bowie'nin gözleri şüpheyile kısılmış ve şimdi ölümcül derecede hareketsiz olan o.

"Hayır. Henüz benim sıram değil, Küçük Tavşan. Birkaç hafta önce gözünü morartan o muydu?" Küçük bir şişe daha almadan önce nane şekerlerini çıkırtıyor.

Bowie oflayarak gözlerini devirir. "Evet, ama o kadar da önemli bir şey değildi, sinirlenmişti."

"Onun için bir daha bahane uydurursan kekler durur." Hadley şişeyi ona doğrultuyor, ölümcül bir ciddiyetle bakıyor, sonra tekrar yanına oturuyor.

"Çok fazla sorum var..."

"Cevap verme sırası hâlâ sende, Küçük Tavşan. Ver bakalım."

Bu noktada Hadley'nin öfkeli bir enerjiyle titreştiğini hissedebiliyorum ve Hayes de aynı derecede öfkeli. Sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi nefesleri daha da kesildi. Mickey'yi aramak için ayağa fırlamak üzereyim. Yani, nasıl bir erkek para için kadınının gidip başka erkeklerle yatmasına izin verir?

Kadınların bunu güvenli bir şekilde yapmasını destekliyorum ama bu tamamen farklı.

Adam hayatını daha iyi hale getirmek için kadını pazarlıyordu. Tembel herif, bir daha çalışmak zorunda kalmamak için üç erkeğin onunla yatmasına izin veriyordu. Peki ya ona vurmak? O bodrumdan çıkıp paramızı alıp ortadan kaybolduğu için şanslı.

"Tamam." Bowie ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor ve sonunda karşısındaki kanepeye oturuyor. "Yani, o..." dedikten sonra şüphelerim vardı. Hadley ve Hayes iki yanımdan lanet olası hayvanlar gibi hırlayınca duraksıyor.

"Yerinde olsam bu cümleye devam etmezdim." İkizler aynı anda öfkelenmeye başladığında, genellikle benim devreye girip mantığın sesi olmamın zamanı gelmiş demektir.

Anlayışla başını sallıyor. "O şey olduğunda gerçekten her şeyi sorgulamaya başladım; tüm ilişkimizi ve bunun gerçekte ne anlama geldiğini. Aslında hiçbir şeydi. Bunu atlatacağımızı ve her şeyin normale döneceğini düşünmüştüm ama o daha da kötüleşti. Ya da belki de onun gerçekte ne olduğunu görmeye başladım. Çok garip bir şey oldu. İlk defa, kendimden zevk alıyordum. Artık dolandırıcılık yapmak istemiyordum, bunu Mickey'ye söylediğimden ya da yüksek sesle dile getirdiğimden değil. Daha önce hiç gerçek bir işte çalışmamıştım ve gerçek bir amacım olması güzeldi." İç çekiyor ve omuz silkiyor. "Sanırım şimdi her şeyi berbat ettim. Her neyse, Mickey belli ki beklemekten sıkılmış ve yeterince hızlı ilerlemediğimi düşünmüş, bu yüzden beni..." Boğazını temizliyor ve bakışlarını yere indiriyor. "Teorisini test etmek için beni apartmanımın dışına attırmayı ayarladı. Sanırım haklıydı. Yani, bu sayede dairene davet edildim."

"Bowie, bence artık konuşmayı bırakmalısın." İkizlerin nasıl patlamaya hazır olduklarını, Hayes'in parmak uçlarının kanepenin koluna o kadar gömüldüğünü fark ediyorum ki henüz delmediğine şaşırıyorum ve Hadley elindeki küçük cam şişeyi resmen eziyor. Ben de Mickey'nin gitmesine izin verdiğimiz için aynı derecede ve hatta daha fazla kızgınım ama bunun şu an ve burada bir faydası olmayacak.

"Bu her şey demek değil, çünkü Mickey dairemizi sattı ve banka hesabını boşalttı. Her ne olursa olsun kayıplara karıştı ama çatı katınızda olanlarla bir ilgisi olduğunu biliyorum. Doğrudan değil, çünkü o lanet bir korkak, ama insanları tanıyor. Kime ve neye ihtiyacı olduğunu bulmak için dark web gibi bir şey kullanıyor. Ve her şey için çok üzgünüm. Söz veriyorum sabah ilk iş gideceğim. Ya da şimdi, eğer istersen. Beni bir daha görmek zorunda değilsin-"

"Seni bırakacağımızı sanıyorsan, Küçük Tavşan, fena halde yanılıyorsun." Hadley biraz daha nane şekeri çiğniyor ve boynunu kırıyor.

"Yatağa gitmelisin. Biraz uyu. Uzun bir akşam oldu." Hayes ayağa kalktı ve takım elbise ceketinin düğmelerini ayarlayarak Bowie'yi etkili bir şekilde reddetti.

Bize anlattıklarından birkaç yeni bilgi edinmiştik ve bunlar üçümüzün de

diğer şeylerin yanı sıra tartışmamız gerekiyor. Bowie'nin gözlerindeki yorgunluk Hayes'le aynı fikirde olmamı sağlıyor. Bir hafta uyuyabilirmiş gibi görünüyor.

"Yatma zamanımın geldiğini mi söylüyorsun?" Kaşlarını çatıyor ve ses tonunda bir parça güvensizlik seziyorum.

"Evet." Ellerini ceplerine sokan Hayes orada öylece duruyor ve onun talimatını yerine getirmesini bekliyor.

Destek için Hadley'e bakıyor ama o da başını ellerinin arasına almış, sağ bacağını aşağı yukarı sallıyor. Sonra bana baktı. Ona verebileceğim tek şey sıkı bir gülümseme ve hafif bir omuz silkme.

"İyi." Tekrar oflayıp pufluyor ve dönüp kendisine ayrılan odaya doğru ilerliyor.

Yürüyüşündeki sertlikten isyan etmek ve tartışmak istediğini anlayabiliyorum ama şu anda bunun sonuçsuz bir çaba olacağını da biliyor. Hepimizi itiraf etmek istediğimizden daha iyi okuyor.

Bize kızgın olduğunu belli etmek için -yaltaklanması gereken kendisi olmasına rağmen- yatak odasının kapısını **arkasından** çarpıyor.

"H, ne düşünüyorsun?" Alkol masasına doğru ilerliyorum ve varışta istediğimiz burbon şişesini kaldırıyorum, üç bardak dolduruyorum ve daha sonra hala mini şişelerin geri kalanını ezmekte olan Hadley'i tamamen görmezden geliyorum. Onu canı yaptığını bildiğim yeni bilgiyi kafasında sindirmesi için biraz zamana ihtiyacı var.

Ben ona bir bardak uzatırken Hayes boğazını temizliyor.

"Hadley haklıydı. O orospu çocuğunu elimizdeyken öldürmeliydik." İç çekiyor ve başını sallayarak içkisini yudumluyor. "Sadece bu kadar çabuk itiraf etmesini beklemiyordum." Bu daha çok sonradan söylenmiş bir söz.

"Bir dahaki sefere bana birini öldürmememi söylerseniz, dinlemem. O pisliği bulacağım ve sonra da içini dışına çıkaracağım." Bardağını almak için elini uzatan Hadley'nin yüzüne tehlikeli bir sırıtma yayılıyor.

"Sanırım hepimizin tüm bu olanların ne olduğu hakkında konuşmaya ihtiyacı var." Mantığın sesi olmaya çalışıyorum.

Hayes'in kafasında bir şeyler dönüyor. Ne olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum ama son zamanlarda tam bir kasırğa oldu. Hadley de Mickey'yi bulup öldürme arzusuyla yanıp tutuşuyor. Onun da bunu yapacağına dair en ufak bir şüphe bile yok. Bu konuşmayı şimdi yapmak onları merkeze oturtmaya, odaklanmalarına yardımcı olacaktır, böylece uzun vadede gerçekten bir şeyler yapabiliriz.

"Bowie ile yani." Bowie'nin odadan çıkmadan önce oturduğu koltuğa oturuyorum ve ikizler dikkatlerini bana çeviriyorlar; Hayes hâlâ ayakta duruyor ve Hadley yerinden kıpırdamıyor. "Onun sende kalmasını istediğini biliyorum." İkisine de baktığımdan emin oluyorum.

Hayes biraz geriliyor. "Bunu ne zaman söyledim ki? Kışından konuşuyorsun, Ry." Başını sallayarak kendine taze bir burbon doldurdu.

"Bunu söylemene gerek yok, ağabey. Aramızda ikiz olayı var. Ve Orion aptal değil. Seni bir kitap gibi okuyabiliriz. H20'ye başladığımızdan beri hiçbir şeye bu kadar bağlanmamıştın."

"Otuzbirci." Hayes tartışmaya bile çalışmıyor. Gerçeği en az bizim kadar biliyor.

"Bu gece bize karşı oldukça dürüsttü. Ve biliyorum ki hepimizin onunla yaşadığı anlar oldu. Sen de dahil H, o yüzden neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi başını sallama. Beklemediğim şeyler hissediyorum, özellikle de koşullar düşünüldüğünde, ama işte görüyorsunuz. Eğer hepimiz varsak, bir sonraki konuşma Bowie ile olmalı." Hayes'in kendi duygularını itiraf etmeye hazır olduğunu umarak her şeyi ortaya döküyorum. Hadley ilk günden beri itiraf ediyor ama yine de buna ihtiyacımız varmış gibi hissediyorum.

"Tabii ki varım, daha bir hafta önce dibine kadar batmıştım. Nasıl bu kadar uzun süre tekrar yapmadım bilmiyorum. O kadar sıkı ki." Hadley inliyor ve giderek sertleşen aletini ovuşturuyor.

"Tanrı aşkına, Hads." Hayes iç çeker ve içkisini yudumlar.

"Ne? Sana söylüyorum, sikini o güzel pembe amcığın içine sokar sokmaz, bir ev kurup oraya yuva demek isteyeceksin."

"Hayes?" Yaptıkları her ne haltsa yarıda keserek bizi tekrar elimizdeki konuşmaya döndürüyorum. "Var mısın? Çünkü ya hep ya hiç olduğumuzu biliyorsun."

Dirseklerini dizlerine dayamış ve kadehi hâlâ elinde tutarken bana bakıyor, sonra derin bir nefes alıyor. "Varım ama sanırım hepimiz gerçekten önemli bir şeyi unutuyoruz."

Süitin kapısı çalınıyor, ardından bir patlama sesi geliyor ve kapı açılıp dört kişi içeri dalıyor.

İnsanlar diyorum.

"New York Polis Departmanı, herkes ellerini kaldırsın. Bowie Diamond Glitter Jones için buradayız."

Ah, kahretsin.

Bölüm Yirmi Beş

Bowie

Benimle ilgili bir şey de talimatları pek iyi takip edemememdir.

Bunu bir kenara yazın. Emirler mantıklı olduğunda ve aptalca, sinir bozucu, ani tepkilere dayanmadığında onları uygulayabilirim ki Hayes de bana tam olarak bunu yaptı.

"Yatağa gitmelisin." Huysuz bir çocuk gibi kelimeleri ağzıma alıyorum ve kafamın içinde Hayes'in sesi üç perde fazla yüksek çıkıyor.

"Biraz uyu." Kim olduğunu sanıyor bu herif?

"Uzun bir akşam oldu." Bu sefer dilimi dışarı çıkarıyorum.

Elimi kulağıma götürüp onları dinlememe neden olan da aynı mantık. Sorun şu ki, tek duyabildiğim birkaç kelimelik bir mırıldanma. Keşke bir bardağım olsaydı, mevcut olanlar sadece ana odada ve tabii ki yatak odamda banyo yok. Sanırım çocukları buraya koyuyorlar.

Şerefsizler.

Kollarımı kavuşturup kapıya yaslanarak itirafımı ve üçünün de tüm bu süre boyunca nasıl soğukkanlı durduklarını düşünüyorum. Sanki söylediklerimin hiçbiri onlar için sürpriz değildi ve eğer Hayes tırnaklarını taba rengi kanepenin pahalı kumaşına geçirmeseydi, buna inanırdım.

Duvarlarını yükseltmiş gibi davranıyorlardı ama içten içe kızgındılar. Orion bile. Özellikle de Orion, ki tüm dolandırıcılık onun aile yadigârı üzerine kurulduğu için bu hiç de şaşırtıcı değil.

Mideme ağır bir pişmanlık yumağı düştü. Elbette, işler bu kadar t e r s gittiği için kızgınım. Mickey'ye kızgınım ve

kendim. Çocuklarla ilgili olarak, sadece hayal kırıklığına uğradım çünkü bu yıkılmaktan daha kolay. Onlar tüm bu düzenin kurbanları ve senaryoyu yeniden yazıp basit bir gerçeği atlamama izin veremem... Suçlu benim.

Kapıdan aşağı kayarken kollarımı kaval kemiklerimin etrafına sarıp göğsüme yaslıyorum ve alnımı dizlerime dayıyorum. Her şey berbat olacak ama içten içe acımın nedeni bu değil.

Onları hayal kırıklığına uğrattığım için nefret ediyorum. Şirkette yaptığım, güvenlerini kazandığım ve beni yetkin ve güvenilir bir çalışan olarak görmelerini sağladığım tüm çalışmalar şimdi yalan kokulu bir havada yok oldu. Muhtemelen bu geceden sonra onları bir daha asla göremeyeceğim ve bu anlaşılabilir bir durum. Ne de olsa suçlu taraf benim.

Saldırıdan Mickey'nin sorumlu olduğunu öğrenir öğrenmez onlara her şeyi anlatmam gerektiği düşüncesi beynime yerleşiyor ve bir kez oraya girdikten sonra düşünebildiğim tek şey bu oluyor. Muhtemelen beni affetmiş ya da en azından kendimi affettirmem için bana bir şans vermiş olabilirler.

Kimi kandırıyorum ki? O zaman bile artık çok geçti. "*Ya olsaydı*" oyunu oyun beni daha kötü hissettirecek.

Gürültülü bir patlama beni acıma partisi trenimden attı. Bir anda ayağa kalktım ve kapıdan yatağın ucuna doğru geri çekildim. Kapı açılana ve iki polis memuru beni görene kadar bağırışlar ve yüksek ayak sesleri duyuyorum.

"Onu buldum." İri olan beni tutup çeviriyor, kısa olan ise bileklerimi sırtımın altından fermuarla bağlıyor. Onlara bağırıyorum ama bana bakacak kadar bile rahatsız olmuyorlar.

"Ne yapıyorsunuz? Neler oluyor?" İkisi de beni ana süite geri iterek yürümem için cesaretlendiriyor.

Ne oluyor lan?

"Bowie Jones, tutuklama emrimiz var. Söyleyeceğin her şey..." İri adam devam etmeden önce bir saniye duraklıyor. "Mahkemede sana karşı kullanılacak."

"Hukuk mahkemesi." Ortağı Shorty onu düzeltiyor ama o umurunda değilmiş gibi homurdanıyor. "Bu önemli, Tanrım."

"Öyle mi?" Tartışmaları boğazlarına yumruk atma isteği uyandırıyor ama bunun aptalca bir fikir olacağını düşünüyorum, bileklerimin arkamdan bağlanmış olmasından bahsetmiyorum bile.

"Neden tutuklanıyorum? Ne yaptım ben?" Çılgına dönmüş durumdayım, başım bir o yana bir bu yana dönüyor, ayaklarım bu çılgınlığı durdurmaya çalışırken meşhur frene basıyorum.

Ama bu iki polisin umurunda değil, beni tanımıyorlar bile, tek yaptıkları odayı görmemi engellerken Miranda haklarını anlatmaya devam etmek.

Ama tam otelin koridoruna çıkmak için döndüğümüzde onları görüyorum.

Hayden ve Orion yanımda durup biri beni izlerken, diğeri huysuz ikizini ön koluyla boğazından tutup duvara yapıştıran kadın polise hançer fırlatırken gözlerim Hayes'inkilerle buluşuyor.

Üçü arasında, duygularını kapalı gözlerinin ve aşılmaz bir kayıtsızlık duvarının ardında saklayan Hayes her zaman çözülmesi en zor kişi olmuştur. Yine de, bakışlarımız kilitlendiğinde, kırılganlıkları kırsaldaki gece gökyüzü kadar açıktır. Korku ve öfke birbirine karışırken, soğukkanlı ve sakin kalmak için içgüdülerinin her biriyle savaşıyor. Anlıyorum, polise yumruk atıp beni kurtarmaya gelemes. Onun yakışıklı yüz hatlarını, iliklerime kadar anladığım o duyguları içime çekerken tüm umudumun dağılmasına neden olan şey bu değil. Bana bir şeylerin yanlış gittiğini söyleyen şey, saniyeler geçtikçe daha da netleşen pişmanlık.

Hayes umursuyor... benim için ve artık çok geç, her şeyi mahvettim.

Altıma işemedim ama çok yaklaştım. Onun yerine, adamlara bana yardım etmeleri, beni kurtarmaları, bir şeyler yapmaları için bağırırken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Dehşet içindeyim, hiçbir şey olmuyor. Hareket etmiyorlar, konuşmuyorlar, bir avukat çağırıp beni kurtaracaklarını bile söylemiyorlar. Belki onlar da şoktadır. Yani, sabahın erken saatleri. Erken derken, saat dörde yaklaşıyor.

İzlediğim tüm polis dizilerinde, hedefleri kaçma riski taşıdığına ya da herhangi bir çatışmadan kaçınmak için onları hazırlıksız yakalamak istediklerinde gece yarısı tutuklama yaparlar.

Beni böyle mi görüyorlar? Silah kullanmayı bilmiyorum ve beni beş saat içinde iş yerinde kolayca bulabilirlerdi.

Bu saçmalığı anlamlandırmaya çalışırken rastgele düşünceler zihnimde çarpışıyor.

Mickey. O orospu çocuğu beni ihbar etti.

Bunu yaptığına inanamıyorum, mantıklı olan tek şey bu. Benden nefret etse bile, beni polislerle konuşturma riskini asla almayacağından emindim. Asla.

Sonra tekrar, dairemizi sattı, banka hesabımızı boşalttı, beni dövdürdü ve ölüme terk etti... Sanırım bu da dahil olmak üzere her şeyi yapabileceğini söylemek güvenli.

Bu akşam erken saatlerde, ana salona girdiğimizde bu otelin güzelliğine hayran kaldım. Tüm altın, mermer ve siyah tonlar burayı gerçeküstü gösteriyor, zenginlik ve güç çılgınları atıyor. Lüks girişte utanç yürüyüşümü yapıyorum ve yoldan geçen biri durup baktığında her seferinde utaniyorum. Üzerinde kırmızı kalpler olan siyah saten pijamalarımı giymiş olmak da yardımcı olmuyor ve Mart ayının başlarında gece sokaklara çıktığımızda hayatımdaki her bir seçimi sorguluyorum. Cimri gecelikler ve tüylü terlikler de dahil.

"Hadi, çabuk olalım yoksa kıçın donacak." Popom mu? Bu adamın daha güçlü bir New York aksanı olabilir mi? Yirminci yüzyılın başlarındaki New York polisi klişesi gibi.

"Oh, çünkü şimdi umursuyorsun?" Lanet olsun Bowie, kapa şu lanet çeneneni. Adam gerçek anlamda boynumu sıkacak kadar büyük.

"İçeri girerken dikkatli ol." Elini başıma koyarak beni olası bir beyin sarsıntısından koruyor. Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyor. Hayatım boyunca arabalara binip indim, sanırım kendimi öldürmeden bunu yapabilirim.

"Neden tutuklanıyorum?" Hâlâ gerçek bir cevap alamıyorum ve bu beni biraz çıldırtıyor.

"Her şeyin bir zamanı var, tatlım." Shorty - her ne kadar sadece King Kong ile kıyaslansa da - siyah beyaz bir film yıldızı gibi konuşuyor ve *s'leri* daha çok *ş'ye* benziyor. Bu aksanla ilgili en sevdiğim şey bu ama şimdi Büyük Elma'yı sevdiğim tüm yolları hatırlamanın zamanı değil.

Arabaya bindiğimizde, bunun normal bir araba olmadığını fark ediyorum, benimle onlar arasında koruyucu bir bariyer yok. Sonra şunu hatırlıyorum.

Dedektif arabalarında yok ve nedense bu düşünce beni rahatlatıyor.

Dakikalar sonra kadın polis dışarı çıkıyor, polis şapkasını kolunun altına sıkıştırmış ve iki sarı örgü yüzünü çerçeveleyiyor. Ne kadar muhteşem olduğunu görmemek mümkün değil, ama bundan da öte, gözünü bile kırpmadan göğsünüze yumruk atıp kalbinizi yerinden sökebilecekmiş gibi görünüyor.

Korkudan titreyeyim mi yoksa tahrik mi olayım bilemiyorum. Arabanın tavanına iki kez vurduğunda korkmaya karar veriyorum.

"Hadi gidelim." Kadının emriyle araba kaldırımdan uzaklaşıyor, şehir hayatı sadece yarın işte çekilecek ya da konuşulacak ilginç bir şey olup olmadığına bakmak için duraklıyor. Dönüyorum, kadının nereye gittiğini görmek istiyorum çünkü bu arabanın arkasında başka bir araba fark etmedim.

Çünkü öyle bir araba yoktu.

"Hey, korkma. Sana zarar vermeyeceğiz." Gözlerim Shorty'nin kafasının arkasına bakıyor ve keşke Supergirl lazer gözlerim olsaydı da kafatasına iki büyük delik açabilseydim diyorum.

"Evet, bunu çılgın kalbime söyleyeceğimden emin olabilirsiniz." Yemin ederim, bir gün ağzım beni öldürecek.

Şimdi, Şehir konusunda uzman olduğumu iddia etmiyorum ama polislerden kaçarak yaşıyorsanız, polis karakollarının nerede olduğunu bilme eğilimindesinizdir. En yakın karakolun bu otelin yaklaşık on dakika batısında olduğunu biliyorum, bu da şu soruyu akla getiriyor... Neden Doğu Nehri'ne doğru gidiyoruz?

"Nereye gidiyoruz? İstasyon arka tarafta." Tabii ki sorum cevapsız kalıyor ve korkum birkaç kademe daha artıyor. Bu sefer hayatta kalma içgüdülerim bana lanet çenemi kapamamı ve bunun beni nereye götüreceğini görmemi söylüyor. Bir yerde durduğumuzda özgür kalma şansım, hareket halindeki bir arabadan kaçmaya çalışmaktan daha yüksek.

İzlediğimiz rotaya çok dikkat ederek, 495'ten Brooklyn'e girdiğimizde çıldırmamak için elimden geleni yapıyorum. Mickey ve ben JFK'ye gittiğimiz nadir zamanlarda, en hızlı çıkış yolu olduğu için bu tüneli kullanırdık.

Kahretsin, umarım ülke dışına çıkarılmam, çünkü artık bu iki serserinin polis olmadığını ve Büyük

Adam geçiş ücretini ödüyor, resmen kaçırıldığımı fark ediyorum.

Yine de, bir mucize eseri, koca ağzımı kapalı tutuyorum ve adamlar anlamadığım şeyler hakkında konuşurken nereye gittiğimize odaklanıyorum. Tesisatla ilgili bir şeyler ve zeminin, boku tuvalete geri göndermeyecek kadar düz olması.

Evet, bu gerçeküstü.

Beni rahatlatmak için güneye sapıyoruz ve on beş dakika içinde arabayı etrafımızda depoların olduğu boş bir otoparkta durduruyorlar. Harika, işte böyle ölüyorum... lanet Doğu Nehri rıhtımında terk edilmiş bir yerde.

"Hadi tatlım, gitme zamanı." Koca Adam önce dışarı çıkarken, Shorty yolcu koltuğunda dönüp bana gülümsüyor.

"İyi misin?" Ona cevap verme tatminini yaşatmıyorum, sadece gözlerimi kısıyorum ve sessiz kalıyorum. Kafamda ise bambaşka bir hikâye var. "Bak, kuralları ben koymuyorum, biliyorsun değil mi?" Sonra omuz silkip yolcu kapısını açıyor ve arkadaşına katılıyor.

Bu noktada üniforma giyme numarasını bırakmışlardır. Kepler arabada ve düğmeli kazakların yerini deri ceketler almış.

Bu adamlar da kim ve Mickey onları nereden buldu?

Mantıklı cevaplar bulmak için beynimi zorlarken, bir motorun gürültüsü dikkatimi tekrar içinde bulunduğum durumun gerçekliğine çekiyor. Adamlar kaçmamdan korkuyormuş gibi kapımın önünde duruyorlar, itiraf etmeliyim ki aklımdan geçti. Sorun şu ki... nereye gideceğim ve King Kong'un bacakları benimkilerin iki katı uzunluğundayken bunu başarma şansım nedir? Hiç, işte bu.

Şaşırtıcı bir şekilde, iki motosiklet yanaşıyor ve bunlardan biri kadın polis, kostümünün tamamen gitmiş olmasına b a k a r a k polis olmadığını tahmin ediyorum. Bu haydutların liderinin o olması çok mantıklı. Bunu duymama gerek yok, yan dönüp yüz hatlarını gösterdiklerinde her şey yüzlerinden o k u n u y o r . Saygı, hayranlık, memnun etme ihtiyacı. Eğer bir kaçırılma olayının kurbanı olmasaydım bu çok sevimli olurdu.

Kadın hiçbir şey söylemiyor, sadece girişe doğru başını sallıyor. Yanında otel odasında bulunan dördüncü polis var. O da

Hadley ve Orion'un önünde dururken kadın Hayes'i duvara yaslamıştı, bekçi köpeği olduğuna şüphe yoktu.

Tam bu düşünce aklından geçerken, adam sarışın bir örgüyü koparıp kadını kendine çekiyor, ağzını kadının ağzına yapıştırıyor ve deli gibi sırtıp kışına bir tokat atmadan önce hızlı ama çok ateşli bir öpücük konduruyor. Kadın da ödül olarak adamın omzuna bir yumruk atıyor ve uzaklaşıyor.

Çok garip. Az önce hangi gangster filminin içine düştüm ve bu makaradan nasıl çıkacağım?

"Dışarı çık."

Shorty pazumu tutup arabadan çıkmama yardım ederken homurdanıyorum. Korku derimin altında sürünüyor ama öfke her geçen dakika geri dönüyor.

"Eğer bu hayatta olmazsa, mezarın ötesinde seni mahvederim." Aferin Bowie, bu adamı seni öldürdüğünde ona musallat olacağını söyleyerek korkut. Kahkahayı patlattığında şaşırdığımı söyleyemem.

"Çok tatlısın. Hadi, gidelim."

Deponun içi, karşılıklı iki sandalye ve aralarındaki bir masa dışında boş.

"Hey, Donny Brasco aradı ve film setini geri istiyor." Aptal Bowie, bir kere olsun çeneni kapat.

Alnıma bir silah doğrultulmasını bekliyordum. Onun yerine, kahkahalarla gümbürdeyen üç erkek sesi duyuyorum ve Belalı Kaltak benden etkilenmiş gibi sırtıyor.

"Ondan hoşlanıyorum, bana seni hatırlatıyor." Bu dördüncü adamdan geliyor ve şimdi daha yakından baktığımda, bir gözünün üstünden, kapağının üzerinden ve yanağından aşağıya doğru inen bir yara izi fark ediyorum. Keşke bu yüzden çirkin ve korkutucu olduğunu söyleyebilseydim, ama bu adamın genleri o kadar iyi ki, yüzünde bu büyüklükte bir yara izi olsa bile, hala çok seksi.

Bu uygunsuz düşünceyi kafamdan silkeleyerek kadına dönüyorum. Belki onunla pazarlık yapabilirim. Kadın kadına. Gerçi bana pazarlık yapmanın en sevdiği eğlence olduğu izlenimini vermiyor.

Shorty beni oturtuyor, sonra bileklerimi bağlayan bağları kesiyor, Blondie ise masanın diğer tarafındaki sandalyeye doğru yürüyor. Hiç kimse

konusuyor, ben bile, ki bu bir başarı.

"Uslu dur," diyor, bir eli omzumda, uslu durmazsam ne olacağına dair bir uyarı gibi. Hırlamamak için elimden geleni yapıyorum ama nafile. Bileklerimi önüme getirerek hassas etimi ovuyorum. Dörde bir sayıca üstünken bir şey deneyecek kadar aptal değilim.

Sarışın, yüzyılın başından kalma eski zaman telefonlarından birine tıklıyor. Bastığı her harfin bip sesini bile duyabiliyorum. Sadece bu bile yeterince işkence. Su işkencesini unutun, bir saat boyunca kullan-at telefonda bir roman yazın ve ben de tüm içimi dökeyim.

"Benden ne istiyorsun?" Soru sormazsan cevap alamazsın.

Sarışın bana bakıyor, sırtışı gitmiş, yerine titanyumdan bir hiçlik duvarı gelmiş. Önündeki masaya bir bıçak ve bir silah koyduktan sonra sandalyeyi çevirip oturuyor ve arkalığını kollarını dayamak için kullanıyor.

"Hiçbir şey yok."

Tam itiraz edecek, bağırarak, küfredecek ve biraz bilgi almak için ne gerekiyorsa yapacaktım ki deponun dışında bir araba gıcırdayarak durdu ve üç arabanın kapısı çarparak kapandı.

Üç.

Oh, şükürler olsun.

İçeri ilk giren Hayes oldu, parmağıyla sarışını işaret etti, dünyada umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Hadley bana doğru geliyor, gözlerinde öfke parlıyor, Orion ise Hayes'i tutmaya çalışıyor.

"Buna gerek yoktu."

Bu da ne demek şimdi?

"Anlaşma anlaşmadır, tatlı çocuk. Bunu yapacak cesaretin olmaması benim suçum değil." Yaralı adam kıkırdıyor ama gözlerini Hayes'e dikerken sesinde hiç mizah yok. Bu sahiplenici bir tavır ve Hayes'in sadece sarışınla takılmadığını, ona taptığını anlamak için dahi olmaya gerek yok. Şu anda olan her şey olmasa romantik olurdu.

Hayes, Blondie'nin yüzüne bakarken ayağa bile kalkmıyor, bu kadının kendine ne kadar güvendiğini gösteriyor çünkü kelimenin hiçbir tanımına göre kısa değil. İkizler, tanrılar tarafından oyulmuş vücutlarıyla 1.80'in üzerinde ama Blondie onun tiradından etkilenmeden öylece oturuyor.

Hadley, Yaralı Yüz'e omuz atmaya çalıştı ve işte o anda işler gerçekten çok hızlı bir şekilde sarpa sardı.

Nefesim o kadar yüksek ki, sanırım arkamdaki adamları korkuttum ama yapacak bir şey yoktu. Yaralı Yüz Hadley'nin boğazına kocaman bir bıçak dayamıştı ve dehşete düştüm, Hadley de kendi bıçağını adamın... taşaklarına mı dayamıştı? Şu anda neler oluyor?

"Kardeşine geri çekilmesini söyle yoksa aortun burayı yeniden dekore edecek." Yaralı Yüz son derece ciddi, dakikalar önceki mizahtan eser yok.

"Kız arkadaşını taşaksız becerirken sana iyi şanslar, dostum." Hadley, seni aptal, aptal adam.

Orion hareket ediyor ve dikkatim doğrudan ona yöneliyor, gözlerimiz kilitleniyor ve Hadley için duyduğum korku şüphesiz yüzümden okunuyor.

"Bu kadar sidik yarışı yeter. Sen." Sarışın Hayes'i işaret ediyor. "İşler ciddileşmeden geri çekil. Sen." Bu kez parmağıyla Hadley'i işaret ediyor ve tam boyuna yükseliyor. "Kazanamayacağın oyunlar oynama. Kocamdan uzak dur."

Bakışlarım Hadley'e kayıyor ve ikisi de sanki bu bir tür öldürücü ön sevişmeymiş gibi birbirlerine sırttıktan sonra aynı anda uzaklaşıyorlar. Sanırım psikopat psikopati tanıyor.

"Cesurca, hoşuma gitti," diyor Yaralı Yüz başını sallayarak.

"Neredeyse topsuz, bundan hoşlanacağından şüpheliyim." Lanet olası Hadley.

"Bak, belli ki pişmanlıkların var ama işler böyle yürümüyor. Bunu sana otelde de söylemiştim." Sarışın masadan uzaklaşıyor, kardeşlere hitap ederken sırtı bana dönük. "Bir kez sipariş verdiniz mi, işler hallolur ve en önemlisi borçlar ödenir."

Ne dediğini anlamak beynimin bir saniyesini alıyor.

"Pişmanlıklarınız var." Hepsi birbiriyle konuşurken zihnim allak bullak oluyor, gözlerim kardeşlerin her birini arıyor ama kimse bana bakmıyor, kimse biraz erimekte olduğum gerçeğine dikkat etmiyor.

Önce Mickey bir dayak organize etti, şimdi de güvendiğim adamlar beni mi kaçırdı? Ne için? Bunu neden yapsınlar ki?

Buna nasıl cüret ederler?

Shorty ve Big Guy tartışan aptalların arasına girdiğinde, aklımı tamamen kaybediyorum. Aslında, savunmamda, sanırım

tam ve mutlak bir delilik noktasına ulaştım.

Öne doğru eğilerek masadaki silahı aldım ve deponun çatısına doğrultup ateş etmeye başladım.

"Kapayın çenenizi! Hepiniz!" Hesaba katmadığım şey, depoların çelikten yapılmış olması ve mermiler...? Görünüşe göre sekip geri geliyorlar ve bizi kığımızdan ısıyorlar.

"Aman Tanrım!"

"Bowie, hayır!!"

"Biri onu durdursun!"

Sesleri duyuyorum ama tek gördüğüm ihanetin kırmızısı gözlerime bir perde gibi iniyor. İşaret parmağım tetiğe tekrar tekrar basmaya devam ediyor, ta ki kafama çok yakın bir merminin vızıltısını duyana kadar.

Ondan kaçınmak için eğildim, ancak yanımda bir varlık hissettiğimde bunun hiçbir işe yaramadığından oldukça eminim. İçgüdüsel olarak silahı kaldırdım ve çığlık attım, göz kapaklarım kapandı.

Gözlerimi bir kez daha açtığımda, Yaralı Yüz namlunun önünde duruyordu, elleri havada ve yüzünde karanlık, önsezili bir sırtış vardı.

"D, şirinlik yapma." Sarışının sesi bile korkmuş gibi çıkmıyor.

Hadley'nin Yaralı Yüz'ü itip onun yerine geçmesi için o bir saniyelik dikkat dağınıklığı yetiyor.

"Yap şunu, Küçük Tavşan. Yap şunu." Şimdi eli bileğimde, gözleri bana yalvarıyor... tam olarak ne için?

"Bunu sen yaptın. Bana ihanet ettin, hem de ne için?"

"Biliyorum bebeğim. Özür dileriz." Hadley'nin sözleri hiçbir anlam ifade etmiyor.

"Üzgün müsünüz? Üzgün müsünüz? Ne için? Avinla saklambaç oynarken beni becerdiğin için mi? Yoksa sana güvenmemi sağladığın için mi? Belki de amım artık açık büfe olmayacağı için üzgünsündür?" Her kelimede sesim yükseliyor ve yükseliyor, ta ki silahı sabit tutmak için elimden geleni yaparken ellerimin titrediğini görene kadar.

"Evet."

"Siktir git." Çığlığım sınırdan manik. Hayır, sınırdan değil. Bir ölüm perisi gibi çığlık atıyorum, kulaklarımı acıtıyorum ama duramıyorum. Bedenimi, sesimi ya da bana tüm hayatımın kızgın bir bok yığını olduğunu söyleyen zihnimi kontrol edemiyorum. Çığlıklarım

Sonunda vücudum titrek de olsa derin bir nefes almamı sağlayacak kadar gevşiyor.

Ve dehşet içinde tetiği çektim.

Bölüm Yirmi Altı

Hadley

"Etkilendim mi yoksa çok mu sinirlendim emin değilim." Kaşlarım saç çizgime kalktı ve sırtışıım kontrol edilemez bir hal aldı.

"Ben... Ben... Kahretsin!" Bowie silahı yere fırlatıyor ve az önceki tüm kaos durma noktasına geliyor.

"Etkilendim. Kesinlikle etkilendim. Senin kızın koca kışlı, kıllı taşakları var." Yara izi olan adam, Dmitry, ağır dövmeli kolunu Gölge'nin, nam-ı diğer J'nin, karısının ve Reapers mafya ekibinin kaptanının etrafına sarar.

Evet, mafyayı da işin içine kattık.

"Seni öldürebilirdim. Aman Tanrım, seni öldürebilirdim. Lanet olası deli bir kadın tetiğin üzerinde dururken neden kafana silah dayadın ki?" Bowie başını ellerinin arasına aldı ve sanırım... evet... ağlıyor.

"Bunu içinden atman gerekiyordu." Ona söylemediğim şey, şarjörün zaten boş olduğunu bildiğim. Atışları saydım ve silahları bilirim.

Bowie kafasını keskin bir şekilde çevirerek bana milyonlarca ölüm lazerinin gücüyle bakıyor.

"Ama ya ölürsen? Ben bir katil olurdum ve sen... sen ölmüş olurdun." Ellerini havada sallıyor. "O zaman burada bir tür çete çatışması olurdu ve o sarışın kadın hepimizin cesedinin üzerinde kahkahalarla gülerdi!"

"Bence biraz dramatik davranıyorsun, Küçük Tavşan."

"Dramatik mi? *Dramatik mi?! Ha. Neyin biraz dramatik olduğunu konuşalım, olur mu?*" Tüm vücudu çok iyi tanıyabildiğim bir öfkeyle titreşiyor, arkamdaki Gölge'nin ekibinden gelen kıs kıs gülüşler de buna yardımcı olmuyor.

Dönüyorum ve Hayes'i yerde, kolunun üst kısmını tutarak oturan Orion'un yanında diz çökmüş halde buluyorum.

"Kahretsin, vuruldu mu?" Bowie'yi rahatlatmaya çalışmakla Orion'un iyi olduğundan emin olmak arasında kaldım.

"Biraz." Orion omuz silkiyor, hemen ardından yüzünü buruşturuyor ve kolunu ovmaya devam ediyor.

"Lanet elini çekip hasarın ne olduğunu görmeme izin verersen, şu anda gerçekten çok yardımcı olursun, Ry." Hayes kaşlarını çatır ve derin bir iç çeker.

"Aman Tanrım, gerçekten de birinizi vurdum!" Bowie Orion'a doğru koşar ve önünde diz çöker. "Çok özür dilerim. Kötü mü oldu? Ölecek misin? Seni öldürdüm mü?" Öne doğru eğiliyor, başını Orion'un göğsüne yaslayıp gömleğine tutunuyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

Sanırım sonunda çözüldü.

Hayes boğazını temizliyor ve bir tür süper kahraman takımı gibi çıkışta bekleyen Azraillerle yüzleşmek için ayağa kalkıyor. Çok kudretli ve yargılayıcı.

"Bundan sonrasını biz hallederiz Gölge. Karışıklık için özür dilerim."

Saygıyla başını eğiyor. "Bu..." J duraksıyor ve sözcükleri arıyormuş gibi evirip çeviriyor. "Eğlenceli aslında." Sırıttıyor. "Ödeme için temasta olacağız." Göz kırparak topuğunun üzerinde dönüyor ve arkasındaki adamlar onu takip etmeden önce geçmesine izin vermek için kızıl deniz gibi ayrılıyorlar.

"Az önce gerçekten bir mafya babasına karışıklık için özür mü diledin?" Gülüyorum çünkü bütün bu durum berbat.

Yani, J haklıydı, biraz eğlenceliydi ve kocası harika bir ölüm arkadaşı olabilirdi, ama Bowie'nin şu anda ne kadar kırılmış göründüğünü sevmiyorum. Orion'un göğsüne doğru hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve bunu bizim yapmış olmamız beni çok üzüyor.

Çünkü aslında bunu ona üçümüz yaptık. Hayes'in planı olabilir ama Orion onayladı, kendi fikrini söyledi ve ben de karar verdim.

"Ç e n e n i k a p a t m a l ı s ı n , s e n i t a m b i r o t u z b i r c i .
Neden birinin kafana silah dayamasına izin veriyorsun?"

"Ah, ama bana böyle tatlı şeyler söylemene bayılıyorum, ağabey."

"Haklı, Hads. Aklından ne geçiyordu senin?" Orion'un sesi Hayes'inkinden çok daha yumuşak ama o da hâlâ oturuyor ve Bowie'nin dağınık kızıl saçlarını okşuyor. Artık kolunu tutmuyor ve biraz kan görebiliyorum ama hayati tehlikesi yok. Kurşun en iyi ihtimalle onu sıyırılmış.

Başımı öfkeyle çevirerek önce ikizime, sonra da Orion'a bakıyorum. "Bizim Küçük Tavşan'ın elinde on beş mermilik şarjörü olan bir Sig Sauer P320 XTen olduğunu düşünüyordum ve zaten hepsini tavana... ve Orion'a sıkıştı. Yani beni vurma ihtimali hiç yoktu. Tamam mı? Yine de yalan söylemeyeceğim, tüm bu olanlar sikimi kaldırdı. Küçük Tavşanımızın silah kullandığı seksi bir sahne bulmam gerekebilir... ya da belki silahı ben kullanırım." Omuz silkiyorum. "Her neyse. Nasıl olsa bir silah olacak."

Hıçkırıklar azaldı ve hem Hayes hem de Orion başlarını bana doğru sallarken Bowie kendi başını kaldırıp yavaşça bana bakıyor.

Gözlerinde öfke var ve bu çok seksi. Onu kızdırmak ve içindeki tüm öfkeyi boşaltmak istiyorum. Son zamanlarda epey bir şey yaşadı, biz de buna ekledik, bu yüzden muhtemelen iyi bir bağırma seansına ve ardından iyi bir sikişe ihtiyacı var.

"Söyleyecek bir şeyin var mı, Küçük Tavşan?" Söyleyecek çok şeyi olduğunu çok iyi bildiğim için ona en iyi sırtışıma veriyorum.

Önce Orion'un kolundaki kesiğe bakıyor, yaranın ciddiyetini kendi kendine kontrol ediyor, sorun olmadığına karar vermiş olmalı çünkü sonra tam boyuna göre ayağa kalkıyor. Bunun için hazırım, sözlü dil darbesi için, ama onun yerine dönüp Hayes'e meydan okuyor.

Hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem ama biraz röntgencilik yapabilirim...

Aralarındaki boy farkı komik, çenesi neredeyse gökyüzüne doğru bakıyor, yüzüne bakmak için ne kadar uzağa bakması gerekiyor, ama ne o geri çekiliyor ne de ikizim. İkizim her zamanki gibi metanetini koruyor, elleri pantolonunun ceplerinde, ona dik dik bakıyor.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. İtiraf ettim ve evet, tamam, daha önce tamamen hatalıydım ama kendimi açıkladım, sabah gitmeye hazırdım ve beni bir daha görmek zorunda kalmayacaktınız. Her neyse, itiraf ettim ve senin cevabın tutuklandığımı düşünmeme izin vermek oldu, ancak daha sonra lanet olası mafya tarafından kaçırıldığımı öğrendim, aslında bana hiçbir şey için ihtiyaçları yoktu çünkü tek kelime etmediler. Tüm bunlar, tüm hayatımın bir yalandan ibaret olduğunu, ortağımın tam bir pislik olduğunu ve bana saldırdığını, tüm birikimlerimin gittiğini, dairemin satıldığını, kiramın elimden alındığını ve tüm eşyalarımın üç patronumla birlikte bir çatı katının boş odasına taşındığını öğrendikten sonra oldu... ve tüm bunların üstüne, üçünüz bana ...'dan ...'dan daha karışık sinyaller veriyorsunuz... Bilmiyorum bile çünkü beynim allak bullak oldu ve düzgün düşünemiyorum." İki eliyle saçlarını kavrayarak, Hayes'le tekrar göz göze gelmeden önce başını gökyüzüne kaldırarak yüksek sesle hayal kırıklığı homurtusu çıkarıyor. "Bir şey kaçırdım mı *efendim*?" Efendim kelimesinden zehir damlıyor ama vücudu anlatmaya çalıştığı şeyi reddediyor. Göğüs uçları, giydiği son derece dayanıksız pijama takımının altında kaya gibi sert.

"Hikayenin sizin tarafınızda eksik olan birkaç şey var. ana noktalara değindiniz." Hayes meydan okurcasına kaşlarını kaldırıyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

Henüz bilmiyor olabilir ama o *da işin içinde*. Tıpkı bizim gibi.

Çıkış kapısı ardına kadar açık, onu zapt etmeye ya da herhangi bir şekilde burada tutmaya çalışmıyoruz ama yine de kalıp bunu tartışmayı seçiyor. Dmitry denen adam haklıydı, kızımızın gerçekten de kocaman, taşak gibi kıllı taşakları var.

"Ve sen, Bay Av ve Avcı, Origami Yapan, Lanet Psikopat." Başı döndü ve aniden öfkeli bakışları üzerime çevrildi. "Sakın orada dikilip kahkahalarla gülme. Çünkü bu hiç komik değil." Sırada yavaşça bana doğru yürüyen ve nefis göğsünü dışarı çıkaran bedeni var.

"*Biraz* komik." Ona sırtıtarak bakıyorum, gergin meme uçlarının bana doğru bastırılmasından zevk alıyorum.

"Hayır, değil. Bu gösterinin neyle ilgili olduğuna dair akli başında bir açıklaman var mı?" Benden bir cevap beklerken başı biraz sallanıyor ve ben omuz silkiyorum.

"Hayır. Akli başında biri yok."

"Aman Tanrım!" Başını geriye doğru savurur ve kollarını havaya kaldırırken vücudu da onu takip eder. Sonra dikkati şu anda ayakta duran Orion'a yöneliyor.

Etrafında güzel bir üçgen oluşturuyoruz, henüz fark ettiğini sanmıyorum.

"Orion, buradaki en mantıklı kişi sen gibi görünüyorsun. Bu arada seni vurduğum için özür dilerim." Orion'a o kadar yakın durmuyor ve bir elini kalçasına koyarken sesi çok daha nazik ve tatlı. "Bütün bunların amacının ne olduğunu bana açıklar mısın lütfen?"

"Oh, hadi ama! Bir lütfen mi aldı? Geri gel, tekrar deneyeyim, ama bu sefer lütfen derslen." Hâlâ sırtarak, ellerim ceplerimde Hayes'in duruşunu taklit ederken başımı eğerek onu kendime doğru çağırıyorum.

Karşılık olarak aldığım tek şey hızlı bir bakış ve göz devirmeydi, bu da beni bir kez daha güldürdü.

"Orion?" Başka bir şey söylemesine gerek yok, bunun cevabını beklediğine dair çok kibar bir hatırlatma olduğunu biliyor.

Önce her birimize bakıyor, sonra iç geçiriyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu senin büyük itirafından önce ayarlanmıştı..."

"Hayır, hayır. Hayır. Bu işte 'adil olmak' diye bir şey yok, 'adil' diye bir şey hiç yok. Sadece sizi soymayı planlamıştım ama bunu gerçekleştiremedim ve gerçekleştiremezdim de. Ama *bunu* siz üçünüz yaptınız. Beni tutuklanacağıma inandırdınız, sonra da lanet olası mafya tarafından öldürüleceğimi düşünmemi sağladınız. Yani "adil olmak" yok, ama devam edin. Bunu duymak için sabırsızlanıyorum." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve Orion'a izin verdiği tüm tatlılık kayboluyor.

"Bütün amacım itiraf etmeni sağlamak, Mickey ve dolandırıcılara teslim olup olmayacağını görmektir."

"Ben zaten itiraf ettim!" Tüm bu konuşmadan bıkmış gibi kollarını tekrar iki yana açıyor.

"Dinle Diamond. Bunu yargılamadan önce birkaç şeyi anlamalısın." Hayes konuşuyor ve Bowie gözlerini kısarak dikkatini ona yöneltiyor. "Biz bir birimiz, yirmi yılı aşkın süredir öyleyiz ve hepimizin güvende olduğundan emin olmak benim görevim. Seninle tanıştığımız andan itibaren

Ofisime girdiğın andan itibaren, daha doğrusu seninle o kulüpte tanıştığımız andan itibaren, etrafımızda inşa ettiğım güvenliğın parçalanmakta olduğunu hissettim. Neden ya da nasıl olduğunu söyleyemem ama oluyordu. Ve yavaş ama emin adımlarla her birimizin içine öyle bir girdin ki kıcıımı dirseğimden ayırmak imkansız hale geldi."

Bowie bunun üzerine biraz kaşlarını çatıyor ama Hayes devam ediyor.

"Üvey kardeşin her şeyi itiraf ettiğinde, bizi soyma planlarını anlattığında, anlaşılır bir şekilde çok kızmıştık. El altından bir şeyler çevirdiğınızden şüphelenmiştim ama bu kadarı da fazla."

"Bekle. Üvey kardeşim şimdi neyi itiraf etti? Ve ne zaman?" Bowie'nin kaşları çatıldı ve üst dudağı inançsızlık ve şaşkınlık içinde kıvrıldı.

"Öğleden sonra kıyafet almak için eve gittiğın sırada onu dairenden çıkarken yakaladım. Seni tehdit etme şekli hoşuma gitmedi, ben de ona bir ders vereyim dedim. Onu biraz kaçırdım, hafif bir işkence yaptım, altına işedi, altına sıçtı ve ikinizin de neler çevirdiğini bir bebek gibi ciyak ciyak anlattı. Yine de birkaç şeyi atladi, sana vurmak ve saldırtmak gibi şeyler. Eğer bunlardan bahsetseydi o odadan çıkıp gitmesine imkan yoktu." O lanet sansarın özgürlüğüne izin verdiğim gerçeğini hatırlayınca, bir kutu şekerleme çıkarıp naneli şekerleri çıkırtmadan önce öfkeyle yumruklarımı sıkıyorum.

Bowie'nin ifadesi neredeyse komik, ağzı hafifçe açık ve sanırım gerçekten de nutku tutulmuş olabilir.

"Söylediklerinizde yanlış olan çok şey var ama bence... teşekkür ederim?"

Tamam, yani suskun değil.

"Rica ederim, Küçük Tavşan."

"Hayır, sana hâlâ kızgıyım. Bana öyle bakma Hadley." İyilik olsun diye ona bir öpücük konduruyorum.

"Çok sinir bozucusun. Siz üçünüz neden insanlara ders vermeye devam edebileceğinizi sanıyorsunuz? Başka bir hayatta profesör müydünüz?" Sanki şimdi bunu düşünüyormuş gibi yanakları biraz kızardı. Pis küçük sürtük. "Sorduğumu bile unut. Mickey'nin sana söylediklerinden sonra ne oldu?"

her şey... lanet olsun, iki hafta önce olmuş olmalı?" Başını sallıyor.

"Hayes'in aklına itiraf etmen için seni korkutma fikri geldi. İtiraf edecek misin yoksa o iğrenç herifi koruyacak mısın görmek istedik. Azrailler'i kuşkusuz bir şaka ya da parasını ödeyebileceğimiz gerçek bir polis olarak önerdim, sonra Hadley iki fikri birleştirmemiz gerektiğini söyledi. Azrailler-"

"Seni yine orada durduracağım Orion, çünkü ne? *Azrailler mi?* Beni kaçırmayı için Ölüm'ü gönderdin ve ne oldu? Bir odada oturup beni mi izleyeceksin?"

"Sözümü kesmeye devam edersen Küçük Tavşan, hikâyenin tamamını asla duyamayacaksın. En azından bunu çıplak yapamaz mıyız? Çıplak çok daha ilginç olurdu."

"Tam bir otuzbirci." Hayes derin bir iç çekti.

"Evet, öyle. Ama sen de öylesin," diyerek Hayes'i işaret eder. Sonra Orion'u işaret eder, "Ve seni de. Hepiniz otuzbircisiniz."

"Bu kelimeyi söylerken çok tatlı oluyorsun. Amerikan aksanıyla asla kulağa doğru gelmiyor ama sen, sen çok sevimlisin." Gülüyorum, bütün bu olanlardan zevk alıyorum. Ön sevişme gibi ve burada işimiz bittiğinde öfkeli bir seks yapacağımıza güveniyorum.

"Ben sevimli değilim Hadley. Orion, lütfen devam et."

"Bir tane daha *lütfen?* Cidden mi? Onları şeker gibi dağıtıyorsun. Neden bütün şekerleri Orion alıyor?"

Üçü de beni görmezden geliyor ve Orion bizim süper zayıf açıklamamıza devam ediyor.

"Her neyse, hepimiz fikirlerimizi ortaya attık ve Hadley irtibat kişisini aradıktan sonra ince ayrıntıları düzenleme işini Hayes'e bıraktık. İşin özü şuydu: Tutuklandığını düşünecektin, polisler sana birkaç soru soracaktı, seni hapis cezasıyla tehdit edeceklerdi ve itiraf etmen ne kadar sürecekti görecektik. Eğer itiraf etmezsen, sadakatinin Mickey denen adamla olduğunu anlardık. Eğer itiraf edersen, o zaman senin hakkında hissettiklerimizin yanlış olmadığını anlardık."

Hızla ilerleyen Orion, Bowie'nin yüzünü avuçlarının arasına alıyor ve ona henüz konuşma fırsatı vermiyor.

"Tatlım, sen inanılmazsın. Görünüşe göre bu aptal plana ihtiyacımız yokmuş çünkü sen kendi kendine itiraf ettin. Ve hayatımıza neden girdiğin umurumuzda bile değildi, gerçek şu ki, buradasın. Sorun şu ki, bu çoktan ayarlanmıştı. Ne zaman olacağını bilmiyorduk ve otele gafil avlandık. Durdurmaya çalıştık ama artık çok geçti."

Gözlerini kısarak ona bakıyor ve avuçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. "Beni lanet olası bir depoya getirdiklerinde neden polis olduklarını düşüneyim ki?"

"Evet, bunu tam olarak düşünemedik. Sadece sorgulamanın senden cevap almamızı sağlayacağını umduk." Ağzıma bir Tic Tac daha atıyorum ve dilimi bir nanenin etrafından daha tatlı bir yere koyabilmeyi dileyerek dilimle döndürüyorum.

"Hepiniz bunun ne kadar berbat bir şey olduğunun farkında mısınız?" Üçümüz de aynı anda başımızı sallıyoruz.

"Biz de tatlı şeyler söylüyoruz, Küçük Tavşan. Burada her şeyi ortaya koyuyoruz. Bütün bu zahmete girdik çünkü sen her konuda azami çabayı hak ediyorsun. Buna bizden çalmak istediğin için cezalandırılmak da dahil. Çok fazla, evet, ama biz çok fazlayız." Arkasında duruyorum, bir avucumu çenesine ve boynuna götürüyorum, bana bakarken başını biraz geriye doğru eğip göğsüme yaslaması için onu cesaretlendiriyorum. "Sen, Küçük Tavşan, her santimetrekaremin içine işledin. Ve sana söz veriyorum, zaman zaman bizden nefret edeceksin ama aynı zamanda o kadar çok seviyecek ve el üstünde tutulacaksın ki, sana kraliçe gibi davranılmadığı bir zamanı hatırlamayacaksın." Eğilerek ondan bir öpücük alıyorum, baş aşağı, lanet olası Örümcek Adam gibi ve bu garip olsa da, aynı zamanda *her şey*.

"Tamam, Hads, sen onun külotunu kırbaçlamadan önce hepimiz biraz sürünelim. kapalı." Orion daha önce yaptığı gibi kızın yanaklarını kavırıyor ve başını tekrar kendisine doğru çevirmesine izin veriyorum. "Çok ileri gittik, biliyorum tatlım. Özür dilerim. Hadley haklı, artık her birimizden bir parçaya sahipsiniz, yani teknik olarak zaten bir şeyler çalmış sayılırsınız." Sırtarak,

Orion onun ağızına, Bowie'nin sırtına saplanan aletimin hissettiği kadar tutkuyla saldırıyor.

Nefes nefese kalan Bowie, Orion'un öpücüğünden kurtuluyor ve hâlâ ikimizin arasında durarak başını Hayes'e doğru çeviriyor.

"Sana kocaman bir aşk ilanı yapmamı ve özür dilememi de mi bekliyorsun Diamond?" Burada bulunduğumuz süre boyunca bakışları bir kez olsun onu terk etmedi.

Bowie başını sallar, konuşmak için ağızını açar ama önce Hayes söze girer.

"Bowie Diamond Glitter Jones, yaptıklarımız için özür dilemeyeceğim çünkü her eylemin bir sonucu vardır. Ama bir daha asla böyle bir şey yapmayacağımızı söyleyeceğim. Son birkaç aydır seni sürekli görmek, sana kızgın olduğumda bile günlerimi daha parlak hale getirdi. Beni çileden çıkarıyorsun, ilgimi çekiyorsun ve ne yaparsam yapayım ya da neye odaklanmaya çalışırsam çalışayım, her şeye sahipsin. Her şeyim. Hepsi senin." Hayes göğsü kabararak ona yaklaşır, adımları yavaş ve ölçülüdür ve gözleri onunkilerden hiç ayrılmaz.

Şimdi onun yanında duran Hayes, gür kızıl saçlarını avucunun içinde kavriyor ve onu öpüyor. Sıcak, hızlı ve çaresizlik dolu.

Hayes uzaklaşırken alt dudağını ısırduğunda Bowie nefes nefese kalıyor ve sanırım üçümüz onu aramızda sandviç gibi sıkıştırdığımız için bu çok da kolay olmuyor.

"Beni öpmenin bunu unutturacağını sanmayın. Hepinize kızgıyım." Nereye bakacağını bilemiyor. Hepimiz çok yakınız.

Nefeslerimi arkadan kulağının yanındaki boynunun derisine fısıldıyorum, Orion becerikli parmaklarıyla yanağından göğsüne doğru hafif izler bırakıyor ve Hayes hâlâ onun saçlarını tutuyor, yüzünün ona dönük olmasını sağlıyor.

"Biz de sana kızgınız Diamond, ama şimdi ödeştik." Hayes sırttığında, ürpertici oluyor. En azından bana göre, çünkü bunu pek sık yapmıyor. Ama şu anda yüzündeki sırıtma kesinlikle şeytani. Aferin, büyük kardeş!

Tartışmasına fırsat vermeden dudaklarını tekrar onunkilere bastırıyor ve onu yutuyor.

İlk uzaklaşan Bowie, kafasını temizlemek istercesine sallıyor.

"Bekle, üçünüz bunu gerçekten yapıyor musunuz? Hepiniz beni öpüyor musunuz? Hepiniz... beni *paylaşıyor* musunuz? Çünkü bu az önce o lanet çeteyle olanlardan bile daha anlamsız ve halüsinasyon görmeye başlayacak kadar delirmediğimden sadece yarı eminim."

Gözleri sırtan Orion'dan, yarı baygın Hayes'e, oradan da bana kayıyor.

"Emin olabilirsin ki öyleyiz, Küçük Tavşan. Şimdi soru şu: Seni burada ve şimdi becermemizi ister misin, yoksa önce seni otele geri mi götürelim?"

Bölüm Yirmi Yedi

Bowie

Tabii ki otele geri döndük, zemini şüpheli bir kırmızı renkte olan ve odanın ortasında bir gider bulunan kirli bir depoda sikişmiyorum. Mafya tarafından kaçırıldığıma dair korkularım doğrulandığında, tüm bu sahne çok daha anlamlı hale geldi.

Evet, onların küçük şakasını hâlâ sindirebilmiş değilim, tıpkı benim ihanetimin sayfasını çevirmediklerinden emin olduğum gibi, ama zamanın tüm yalanları iyileştireceğinden eminim.

Hepimiz bir çeşit Honda'ya doluşuyoruz ve tabii ki Hayes kullanıyor -kontrol manyağı olduğu için- Hadley yolcu koltuğuna geçerken Orion da arkada benim yanıma kayıyor. Her şey çok sıradan görünüyor; dört koltuk, sabahın erken saatlerinde New York'un ılık sokaklarında seyahat eden dört kişi.

Pencereden dışarı baktığımda, güneş ışınlarını kapkara gökyüzüne göndermek için var gücüyle çalışıyor. Turuncu tonlar ufukta sadece uzak bir nokta ama gösterge tablosuna bakıp saatin altı buçuğa yaklaştığını gördüğümde, yaklaşık otuz dakika içinde o büyük ışık topunun ufku aşıp tüm adayı pembeler, maviler ve turuncularla yıkayacağını biliyorum.

Bu aynı zamanda işe geç kalacağımız anlamına da geliyor.

"Yani bu, bugün işten kaytarabileceğim anlamına mı geliyor?" En kötü ne diyebilirler ki?

"Hayır."

"Hayatta olmaz."

"Eğer biz gidersek, Küçük Tavşan, sen de gidersin."

"Bu hiç adil değil. En azından bu travmatik deneyimden iyi bir şey çıkarmalıyım." Bakışlarım dikiz aynasında Hayes'i yakalıyor ve *neredeyse, neredeyse*, gözlerinin kırıışıklığında bir gülümsemenin benzerini görebiliyorum.

Orion eğiliyor, kolunu koltukların arkasına uzatıyor, gözleri vücudumun her yerinde geziniyor ve ağzı kulağıma yaklaşıyor. Bana doğru uzanarak emniyet kemerimi çözüyor ve beni Hayes için mükemmel bir manzara sunan orta koltuğa çekiyor.

"Sıcaklığı arttır, H." Orion iki parmağını dizimin iç kısmına koyarak bacaklarımı açıyor ve aynı anda dişleriyle kulak mememe yapışıyor.

"Söyle bana tatlım, sence arabalarımızın içinde çıplak olmanla ilgili bir şey mi var yoksa bu sadece bir tesadüf mü?" Sesi boğuk, hatta muhtaç.

"Bence siz istediğinizi yapıyorsunuz ve ben buna karşı koyacak kadar güçlü değilim." Orion'un parmakları dizimden amımla kalçamı birleştiren kıvrıma, oradan da dizime kadar tenimi sıyrıyor.

"İyi cevap. Ne diyorsun, Hads? Bu güzel küçük amcığımızı parmaklarken beni izlemek ister misin?" Hadley koltuğunda dönüyor, yakışıklı yüzüne yırtıcı bir sırıtış yayılıyor.

"Onu bizim için güzelce ıslat, Ry. Kahvaltı vakti geldi ve ben açlıktan ölüyorum."

"Bowie krepleri, ha? Boşalmak varken kimin şuruba ihtiyacı var ki?" Hadley ve Orion yaptıkları işi bırakıp cahil numarası yapan Hayes'e bakıyorlar.

"Lanet olası A, H. Şaka mı yaptın sen?"

"Siktir git." Dikiz aynasından Hayes doğrudan bana bakıyor ve yemin ederim sessizce konuşuyor. Beni istiyor ama beni elde ettiğinde, beni yiyip bitirecek.

Sırıtiyorum ve bacaklarımı biraz daha açıyorum, sonra daha iyi düşünüp onları tekrar bir araya getiriyorum. Üç adam da bu hareketime homurdanıyor ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Kıçımı deri koltuktan iterek saten şortumu ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum ve bacaklarım erkeklerim için ardına kadar açılırken ayak bileklerime düşmelerine izin veriyorum.

Adamlarıma. Hayat gerçeküstü.

İtiraflarının etrafına bağlamak istedikleri bu sözde küçük kırmızı fiyonkta sadece küçük bir hıçkırık var. Onların sözlerine boyun eğmemin, onların ayaklarına kapanmadan ve onlara tapınmadan hiçbir yolu yok. Beni çok zorladılar ve Hayes ne zaman ödeştik dedi? Evet, hiç sanmıyorum.

"Küçük Tavşan, az önce ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok." Hadley burada yanılıyor.

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorum." Yanımda, Orion onlara olan ihtiyacımın kokusunu alıyormuş gibi sert nefes alıyor ve sanki tüm vücudu bastırılmış enerjiyle uğulduyor.

Üç çift göz de üzerimdeyken parmaklarımı amıma götürüyorum ve ıslaklığım alt dudaklarımı ve üst uyluklarımı kaplayana kadar yarık boyunca aşağı yukarı kaydırıyorum. Parmaklarımı çektiğimde öne doğru eğilip parmaklarımı Hadley'e uzatıyorum.

"Tadıma bak." Hadley'nin parmakları bileğimi demir kuvvetiyle kavıyor, dölle kaplı parmaklarımı ağzına götürüyor ve sanki hayatı tenimden her damlayı almaya bağlıymış gibi emiyor.

Beni bıraktığında, gözleri zevkle ve biraz da delilikle dans ederken, hareketlerimi tekrarlıyorum. Bu kez elimi kaldırdığımda, Orion'un ayrılmış dudaklarını parmaklarımla kaplarken Hayes'e bakıyorum.

Hayes tünelin kenarına çarpmadan arabayı sürebilmek için gözlerini kaçırmaya çalışırken bakışlarını daraltıyor. Trafik şu anda sabahın erken saatlerine göre daha yoğun, bu yüzden uyanık olması ve sürüşüne çok dikkat etmesi gerekiyor.

Ben mi? Ne istersem onu yaparım ve şu anda tek istediğim bu üç adama en zevkli şekilde işkence etmek.

"Orion?" Parmaklarımdaki son spermi yalarken gözlerimiz buluşuyor.

"Evet, tatlım?"

"Kahvaltı zamanı." Elim başının arkasına koyarak onu amıma doğru yönlendiriyorum ve beni yalayıp kurutacak kadar rahat etmesine izin veriyorum. "Hadley, ibret al." Sert sözlerim ve umursamaz tavrımla onu, aslında onları kışkırtıyorum ama bana yaşattıklarından sonra küçük bir muhalefeti hak ediyorlar.

"Tanrım, Küçük Tavşan, beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır, bunu zaten denedim ve işe yaramadı." Bu çok kolaydı. "Çok mu erken?"

"Haklısın, ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım: Orion'un ya da başka birinin yol göstermesine ihtiyacım yok. Amı diğer tüm lezzetler gibi yerim. Tadını çıkarırım ve işim bittiğinde daha fazlası için geri gelirim." Sözlerine rağmen Hadley, seçtiği kardeşinin beni orgazma ulaştırışını mükemmel bir şekilde görene kadar bir simit gibi dönüyor.

Orion'un emniyet kemeri artık kapalı, bu tehlikeli ama o kadar yakın ki durması düşüncesine dayanamıyorum. Arkadaki camlar renkli ama kimse Orion'un bacaklarımın arasındaki yüzünü göremese de ben dışarıyı görebiliyorum. Bu pozisyonla ilgili bir şey beni güçlü hissettiriyor, hayatım havada ve hiçbir anlam ifade etmezken bir şeylerin kontrolünü elimde tutuyorum.

"Siktir, Orion, tam orası." Elim Orion'u amıma yaklaştırıyor, ben de ona sürtünerek orgazmın peşinden koşuyorum. Onu boğuyor olabileceğim düşüncesi uçup gidiyor, şu anda algılayabildiğim tek şey bu an, bu his. Yaşadığım bu inanılmaz yükseliş sinapslarımın her birini ele geçiriyor.

"İşte bu kardeşim. Dilini derinlere sok. Klitorisini çimdikle ve o lanet bir jet uçağı gibi uçacak." Orion, Hadley'nin talimatlarını harfiyen yerine getiriyor ve tam da tahmin ettiği gibi, uzun ve yüksek sesle haykırırken kığım deri koltuktan fırlıyor. Bir elim kapıyı tutarken diğer elim Orion'un sırtında tırnak izleri bırakıyor. Bunun en iyi yanı, orgazmımın son kısmı da geçene kadar beni yemeyi bırakmaması.

Bu muhteşem. İnanılmaz.

"Kahretsin, Orion. Bu... her şeydi." Gözlerimi açtığımda Hadley'nin gözlerini devirdiğini görüyorum, tam o sırada ağzına bir Tic Tac atıyor.

"Çünkü ona talimatları ben verdim. Kardeşlerim deliklerinizi sikerken ağzımı size dayadığım zamanı bekleyin. Bu orgazmı şaka gibi hissettirecek." Sahneyi hayal ederek gözlerimi kırptırıyorum.

"Hads, sanırım bu fikir hoşuna gitti. Her saniye daha da ıslanıyor."

"Arabaların canı cehenneme. Bir daha asla seyahat etmemeliyiz. Şu andan itibaren evde kalacağız ve onu nasıl çığlık attırabileceğimizi düşüneceğiz." Hadley

şekerini çıtırdatıyor. Onunla tanıştığımndan beri, bu ses adamın kendisiyle eşanlamlı hale geldi.

"Ofisi ara, öğleden sonraya kadar gelemeyeceğimizi söyle." Hepimiz şu ana kadar konuşmamış olan Hayes'e bakıyoruz.

"Aynen öyle, ağabey."

Otele vardığımızda pijamalarımı çekiştiriyordum. Bir utanç yürüyüşü daha yapmam gerektiğine inanamıyorum. Bir kız kaç tane utanç verici an yaşayıp da onurunu koruyabilir ki?

Şaşırtıcı bir şekilde, üç adam beni izleyenlerin bakışlarından korurken, Hadley telefonda Ginny'ye bir mesaj bırakırken, hep birlikte içeri giriyoruz. Dürüst olmak gerekirse, herkesin benden çok onlara -hepsi de iri ve yakışıklı- baktığına inanmaya meyilliyim. Bu kesinlikle benim lehime.

Hadley önde, Hayes ve Orion ise yanlarımı ve sırtımı gizleyecek kadar geride duruyorlar. İpek şort ve kabarık terlik giyen kızıl bir kafayı ne kadar saklayabilirlerse o kadar. İnsanların ne düşündüğünü umursamadığımı fark etmek beni şaşırtıyor, işte geçirdiğim gün ve sürekli şok halinde geçirdiğim gece yüzünden çok yorgunum.

Son yirmi dört saat çok zor geçti.

Bizi süitimize çıkaran asansöre girdiğimizde hepimiz dönüp parlak sürgülü metal kapılara bakıyoruz. Hayes kart pedine dokunduktan sonra son katın düğmesine basıyor.

Zeminden en tepeye kadar on sekiz kat var ve kapılar tamamen durduğunda, Hayes başımın arkasını avuçlarken eli belime gidiyor ve beni yukarı çekiyor, bacaklarım içgüdüsel olarak ona sarılıyor.

Ağzı ağızıma çarptığında, nefes almak için zamanım yok. Tek yapabildiğim açılmak ve dilinin kontrolü ele almasına izin vermek. Daha önce arabada tüm oyunlardan mahrum bırakılmıştı ve bana kenara atılmayacağını bildiriyor.

Bu isyanına izin veriyorum. Ne de olsa kardeşleri oynarken o n u n tek yapabildiği izlemektir.

Ağzı benimkine hükmederken, kalın, sert aleti karnıma baskı yapıyor ve ben de utanmadan ona sürtünüyorum.

"Kahretsin, pantolonuma boşalmak üzereyim." Hadley'nin sözleri boynumun derisi üzerinde konuşuluyor ve Orion'un diğer tarafında olduğunu fark ediyorum.

Asansörün alarmı gecenin içinde bir işaret feneri gibi çaldığında başımın belada olduğunu anlıyorum.

İki el popomun yanaklarını avuçlarken, şortum kıcımlı ortaya çıkaracak kadar aşağı çekiliyor. Boynumun her iki yanına öpücükler yağarken, bir parmak arkadan amıma girerken Hayes'in ağzına doğru inliyorum. Diğer ise güvende olduğuma dair beni rahatlatmaya çalışırcasına yanağımı yoğuruyor.

Olabileceğim kadar güvende olduğuma dair aklımda en ufak bir şüphe yok.

Hayes ağzımı yalarken, ellerinden biri sağ mememi ortaya çıkarıp meme ucumu sıkarken, diğer ikisi aynı anda beni parmaklıyor. O kadar ıslağım ki, içime her girip çıktıklarında kanıtları duyabiliyorum.

"Arabada yaptığın o küçük kontrol numarasını beğendin mi Küçük Tavşan?"

Cevap veremiyorum, ağzım Hayes tarafından harap edilmekle meşgul ama öpücüğüne doğru inliyorum.

"Güzel," diye cevaplıyor Hadley adına Orion, ağzı kulağımda ve nefesi tenimde dans ediyor. "Umarım iyi hatırlıyorsundur."

"İçeride herkes iyi mi?" Dahili telefondan gelen ses hepimizin cılgınca ön sevişmemizi dondurmasına neden oluyor.

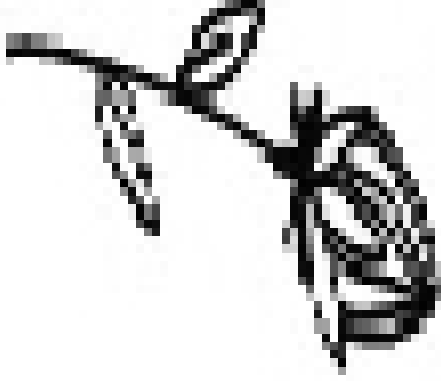
"Evet, her şey yolunda dostum." Hadley kırmızı düğmeyi geri çekti ve alarm durdu.

"Buyurun efendim. Rahatsızlık için özür dilerim." Hiç de üzgün olduğunu sanmıyorum. Hatta bahse girerim etrafta kameralar vardır ve az önce gözleri dolmuştur.

Hayes alt dudağımı emiyor, sonra da beni bırakmadan önce iyice ısıtıyor. Tekrar ön tarafa döndüğümde, artık örtülü olan kıcıma şaplak atıyor ve kıkırdıyor, başparmağını ağzında gezdiriyor ve sildiği her neyse onu emiyor.

"Bir dahaki sefere beni kızdırmanın iyi bir fikir olduğunu düşünürsen, şunu unutma: Her zaman karşılık veririm. Yüzüme karşı gelsen bile, bu her zaman benim koşullarımda olacak." Tepki vermiyorum ya da cevap vermiyorum ama ağzımın kenarları gizli bir gülümsemeyle kalkıyor.

Oyun devam ediyor, efendim.

"Onu yatağa yatır, çıplak, bacaklarını aç, ellerini başlığa bağla." Otelin kapısı kapanır kapanmaz Hayes bir tür baskınlık moduna geçiyor. Kontrolümün nereye gittiğini merak ederek dönüp ona baktığımda, kontrolün başından beri onda olduğunu fark ediyorum.

"Hadi, Küçük Tavşan, bunu çıkar, bunu çıkar ve kesinlikle bunu çıkar." Hadley teker teker gömleğimi, şortumu ve iç çamaşırimi çıkardı. Göz açıp kapayınca kadar, Hayes yerde volta atıp gömleğini ve kravatını çıkardıktan sonra yatağın ayakucunda sadece pantolonuyla dururken ben çırılçıplak yatağın üzerindeyim.

Onun görüntüsü çarpıcıydı. Hayal edilemez bir güce sahip bir tanrı gibi, elleri ceplerinde ve gözleri şehvetle dolu bir şekilde orada durmuş beni izliyor.

"Sürünmek için de sevişmek için de bir zaman vardır. Hangisinin gerçekleşmek üzere olduğuna dair bir tahminde bulunmak ister misiniz?" Soru retorik olmalıydı ama bunun neresi eğlenceli?

Bacaklarımı açabildiğim kadar açarak, daha iyi görebilmesi için pelvisimi kaydırıyorum. Utangaç gülümsemem hesaplanmış ve o da bunu biliyor.

Şehvetin intikamcılarını gibi, Orion ve Hadley Hayes'in yanında, aynı şekilde giyinmiş ve yüz hatlarında aynı ihtiyacı taşıyorlar. İkizler hiçbir zaman şu anda oldukları kadar birbirlerine benzememişlerdi. Daha koyu renk saçları ve daha yumuşak yüz hatlarıyla Orion, sanki hâlâ arabadan aldığım tadı alabiliyormuş gibi alt dudağını yalıyor. O kadar ateşli ki, ilk rodeoları olmadığını tahmin ettiğim şeyi deneyimlemek için sabırsızlanıyorum.

"Bu nasıl çalışıyor?" Sorunun meşru olduğunu hissediyorum. Aynı anda sadece bir erkekle birlikte oldum, bu yüzden bu benim için tamamen yeni.

"Şimdilik bilmeniz gereken tek şey, her bir deliğinizin doldurulacağı ve sizinle işimiz bittiğinde, taşınmanın bir sorun olmayacağıdır.

seçenek." Orion'un sesi iki oktav fazla alaldı ve bouk sesi karnımdaki azgın kelekleri canlandırıyor.

Hiç o l m a d ı ę ı m kadar itaatkâr görünme riskini göze alarak, orgazmlarımın meyvesinin tadını çıkarırken tüm bu dansı onların yönetmesine izin vermekten mutluyum.

"Ne dersiniz kardeşlerim? Ağzını mı tıkayalım yoksa H2O tarafından iyice becerildiğini tüm otele mi duyuralım?" Hadley pantolonunun fermuarını açıyor ama düşmesine izin vermiyor. Onun yerine, sikinin başı boxer k lotunun bandı altından dışarı fırlıyor.

Bakışlarım sikinden gözlerine ve oradan tekrar sikine kayıyor. Dilimin dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladığını fark edince sırtıyor, başparmağını sikinin yarığına götürüyor ve tahminimce prekum topluyor. Kahretsin, bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey olmalı.

Boşver onu.

Hadley ateşli gözlerini benimkilere dikeyor, sonra yatağın üzerine çıkıp bana ulaşmak için birkaç adım yürüyor. Hiç umursamadan kendini göğsümün üzerine bırakıyor ve başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

"Spermlerimi üzerinde görmek hoşuma gidiyor. Bütün gün, her gün d llerimin içinde olduğunu bilmek." Kaşlarımı attım. Sadece bir kez seks yapmıştık ve o da prezervatif takmıştı. Daha yakına eğilerek ağzını çeneme götürüyor ve bombayı patlatmadan önce kulağıma kadar sahiplenici bir yol yalıyor. "Haftalardır d llerimi yiyorsun Küçük Tavşan, bu da demek oluyor ki sen farkına bile varmadan çoktan benim olmuşsun."

Aklım onun sözlerinin şifresini çözmeye alışıyor. Nasıl d l yenir? Bu çok saçma-

"Kekler mi?" Orospu ocuğu. "Ginny'ye kekleri için spermini mi verdin?" Bu adamın küstahlığı. Zavallı Ginny ve bunca yıldır katlanmak zorunda kaldığı saçmalıklar.

"Beni yaraladın, Küçük Tavşan. Ne tür bir canavar olduğumu sanıyorsun? Tabii ki Ginny değil."

Hayes gözlerini devirirken Orion kıkırdıyor ve kardeşinin çaldığı kontrolü geri almak için kendi pantolonunun fermuarını açıyor.

"Bana onları pişirdiğini mi söylüyorsun?" Homurdanıyorum çünkü ne? Hayır. Hadley'nin malzemeleri ölçtüğünü ve pişirdiğini hayal bile edemiyorum.

tüm çatı katını yakmadan ateşle çalışmak.

Peki ben bunu nasıl fark etmedim? Kek kokusunu saklamak kolay değildir.

"Hmmm, sadece bu sorudaki alaycılık için, seninle işimiz bittiğinde kışının kabarmanın bu tarafında olduğundan emin oluyorum." Sonra üzerime atlıyor, dili benimkiyle baştan çıkarıcı bir tangoda dans ederken öpücüğe hükmetmek için tüm vücudunu kullanıyor.

Geri çekildiğinde, arzuyla başım dönüyor ve daha fazlası için yalvarmaya hazırım, kek düşünceleri lanet olsun.

Ne kadar ıslandığımı düşünecek vaktim yok çünkü ayakta durmak yerine Hadley ellerini kalçalarımın dolayarak yüzüstü uzanırken Hayes ve Orion iki yanımda diz çöküyor, pantolonları açık ve sikleri tamamen görünüyor. Hadley ve Hayes uzun ve geçmişte bana büyük zevk verdiğini kanıtlamış bir kolana sahipken, Orion biraz daha kısa ama daha kalın, başı emilmek için yalvarıyor.

Ağzım söylenmeden açılıyor ve dilim dışarıda, onun ikramını bekliyor.

"Kahretsin, şuna bak. Ne kadar iyi bir kızsın Diamond, iyi bir sürtük gibi siklerimiz için yalvarıyorsun."

"Pekala, ağabey. Gösteri tamamen sizin."

Bölüm Yirmi Sekiz

Hayes

Bowie'nin burada bizimle olması, bize bu şekilde güvenmesi, kelimenin tam anlamıyla kendini bize açması... en hafif tabirle beklenmedik bir şey. Ona yaptıklarımızdan sonra bu kadar çabuk yola gelmesine şaşırdım. Yine de, bu numaranın bedelini bir süre ödeyeceğimizi hissediyorum. Bununla başa çıkabilirim, çünkü her yaptığında tüm dolandırıcı olayını geri atacağım.

Bizimle tekrar konuşmadan önce en az birkaç hafta sürünmemiz gerektiğini düşünmüştüm ama her seferinde beni şaşırtıyor. Bu da farklı değildi.

"İyice aç Diamond ve Orion'un sikini en sevdiğin ikrammış gibi yala."

İki kez söylenmesine gerek yok, çünkü boynunu büküyor ve nefes nefese bir iniltiyle dudaklarının arasından emmeden önce dilini yarığının üzerinde gezdiriyor.

"İşte bu kadar. Aynen böyle. Ağzın yarak doluyken çok güzel görünüyorsun."

Cesaretlendirmemle tekrar iniliyor, ya da belki de parmaklarım sert meme uçlarını koparıyor ve şu anda yükümü göğsünün üzerine atmamak için her şeyimi alıyor.

"Hads, amına tükür, güzelce ve yavaşça ovala, sonra lanet şehre git ve ona ilk orgazmı ne kadar çabuk verebileceğini gör."

"Başlıyorum." Hadley sırtarak gözlerini ağzının Orion'un sikine sarılı olduğu yerden ayırıyor ve başını bacaklarının arasına gömüyor.

Dili temas eder etmez sırtını kamburlaştırıyor, ciyaklama olduğundan emin olduğum bir ses çıkarıyor, sonra da yaptığı şeye devam ediyor. Elleri serbest olsaydı muhtemelen daha kolay olurdu, ama bu şekilde yayılmış olarak çok nefis görünüyor.

Kendime dokunmaktan kaçınıyorum ama aletim beklentiyle zonkluyor gibi hissediyorum. Yumuşak inlemeleri, vücudunun birkaç saniyede bir titreyip gerilmesi; bağımlılık yapıyor.

"Gözlerini aç, Diamond."

Hemen itaat ediyor, gözlerini açıyor ve parlak yeşil irislerini bana sabitliyor. Ağzının kenarlarından salya akıyor, gözlerinde yaşlar birikiyor ve ben hayatımda hiç bu kadar olağanüstü bir şey görmemiştim.

Orion bir elini kırmızı dalgalarının arasına sokmuş, dudaklarının arasına girmesini kolaylaştırıyor, tıpkı onu ilk gördüğümüzde olduğu gibi ve neredeyse tam bir daire çizmişiz ve şimdi onunla *gerçekten* başlayabiliriz gibi geliyor. Ama bu sefer, eğlenmek için aldığımız rastgele bir kadın değil. Her birimiz için bir şey ifade ediyor.

Eğilerek meme uçlarından birini dişlerimin arasına alıyorum ve onu irkiltecek kadar sert emmeden önce ucunu dilimle hafifçe oynatıyorum.

"Sanırım bundan hoşlandı, H...oh lanet olsun, evet!"

Meme ucunun ağızımdan çıkmasına izin verdim ve memesini tekrar avuçladım. Burası elimi tutmak için yeni favori yerim olabilir. Meme ucunun sıkı çıkıntısının etime verdiği his, göğsünün parmak uçlarıma değen yumuşak teni... Onu asla bırakmak istemiyorum.

"Ry'ın sikine dikkat et Diamond, hâlâ kullanması gerekiyor." Sırıtiyorum çünkü yine itaat ediyor ve çenesindeki kasların biraz gevşemesini izliyorum.

Birkaç saniye içinde geriliyor ve bunun Hadley'nin amına yaptığı şeyle ilgili olduğunu biliyorum. Bir orgazm onu sararken gözleri kapanmadan önce genişliyor ve boğuk çığlıkları kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Ry, ellerinden birini çöz ki Diamond'ımız onu sikinin etrafına sarabilsin."

"Bana iki kez söylemene gerek yok." Kadının başını sikinden uzaklaştıran Orion eğilir ve kadının dudaklarını kendi dudaklarıyla birleştirir.

Adam uzanıp ellerinden birini serbest bırakmak için bağı gevşetmeden önce sırtı kavislenirken diller birbirine karışıyor.

"Buraya inmek ister misin, büyük kardeş?" Hadley başını bacaklarının arasından kaldırıyor, kadının salgısı çenesinde parlıyor.

"Kesinlikle."

Hadley'nin dilinin özünde kaybolması uzun bir hayal kırıklığı iniltisi çıkarıyor, ancak ses ağzım tarafından hızla yutuluyor. Onu öpmek de en az geri kalanı kadar bağımlılık yapıyor. O anın, bağlantının, dilimin hakimiyeti için güçsüzce savaşmasının tadını çıkarıyorum çünkü aslında kazanmak istemiyor.

Yapmayı en sevdiğim yeni şeylerden biri haline gelen alt dudağını ısırarak öpücüğünü sonlandırıyorum ve ikizimle yer değiştiriyorum.

"Şimdi Hadley'nin sikini em Diamond ve Orion'unkini okşamak için elini kullan." Başını sallıyor, başını çeviriyor ve Hadley'nin sakızla kaplı ucunu yalarken aynı anda Orion'a uzanıyor.

Karpuz kokusu çok güçlü, sanki karpuzla yıkanıyor gibi, ama ben buna bayılıyorum ve kollarımı kalçalarına dolamaktan, onları açık tutmaktan ve yüzümü girişine yerleştirmekten çekinmiyorum. Dilimi şişmiş ve hassas klitorisinin üzerinde gezdirerek kıcının gerilmesine ve yukarı doğru sarsılmasına neden oluyorum. Ancak kalçalarını kavradığım için fazla ileri gitmiyorum.

Ağzımın bir köşesi, güzel solgun çıplak vücuduna baktığımda, her birinin elinde yuvarlak göğüslerinden biri olan Hadley ve Orion'un bakanlıkları altında kıvranmasını izlerken yukarı doğru sürünüyor. Hadley'nin boğazından aşağı itişleriyle aynı anda Orion'u okşuyor ve meme uçları camı kesecek kadar sert.

Başımı eğip onu tekrar yaladığımda, bu sefer lezzetli tadının tadını çıkarırken onun görüntüsü zihnime kazındı. Klitorisini emiyorum ve ısıyorum, sonra iki parmağımı içine sokuyorum. Çıkardığı sesler yükseliyor, hızlanıyor ama ben bu orgazmı biraz uzatmayı planlıyorum.

Her yaklaştığında duruyorum ve bunu birkaç kez yaptıktan sonra daha yüksek inilti ve sızlanmalarla protesto etmeye başlıyor.

Evde olsaydık, hazırlıklı olurduk ve şu anda arka deliğini açıyor olurduk, ama hazırlıklı değiliz, bu yüzden beklemek zorunda kalacak.

"Yakında bu deliği sikeceğim. Bu gece değil ama yakında." Ben konuşurken parmaklarımı amından çekip göt deliğine doğru kaydırıyorum, bastırıyorum ve bir parmağımın ucunu yavaşça içeri itiyorum. Klitorisini yalamayı ve emmeyi bırakmıyorum ve hareketleri daha düzensiz hale geliyor.

Bu noktada, aletim o kadar sertleşti ki, onun tek bir dokunuşu bile yükümü atmamı sağlayacaktı, ama onun içinde olma ihtiyacı dayanılmaz. Bir orgazm çılgılığı daha atıyor, Hadley ona katıldığında ağzı ardına kadar açılıyor, döllerini dilinin üzerine fışkırıyor. Kıvranıyor ve titriyor, ben onun bana vermesi gereken her şeyi kucağıma alırken, o da ona vermesi gereken her şeyi alıyor.

"Çok tatlı amına koyayım."

"Tadı bir kraliçe gibi ve şimdi de öyle görünüyor. Her tarafı dölümle kaplı."

Hiç vakit kaybetmeden başını çevirip Orion'u tekrar ağzına alıyor ve boştaki tek elini kullanarak onu gırtlığına kadar sokuyor. Hadley onun yanına uzanırken başının arkasını tutuyor, yüzünde kocaman bir sırıtış ve gözlerinde uzaklara dalan bir bakış.

Amına yumuşak öpücükler konduruyorum, sonra kalçasına ve karnına doğru ilerliyorum, yavaşça göğüslerine yaklaşıyorum ve bir meme ucunu ağzıma alıyorum. Sikim amına yaklaştıkça boşalmaya daha da yaklaşıyorum ama bunu sonlandırmaya kararlıyım. Sikimi ıslak yarığında aşağı yukarı kaydırıyorum ve boynunu öpüyorum. Onu öpmeyi ve dilimi onunkıyla karıştırmayı çok isterdim, ama o meşgul ve ben bununla iyiyim.

"Devam et H, küçük tavşanı becer. Bunu istediğini biliyorsun." Hadley'nin sırıtışı devam ediyor ve şimdi dirseğine dayanmış, şehvet dolu gözlerle onu izliyor, Orion'un sikini emiyor.

Boğazımdan alçak bir hırıltı çıkıyor ve talimat veren kişi olmayı sevsem de, itaat ediyorum ve sikimi ona sokuyorum. O kadar sıkı, sıcak ve ıslak ki. Altımda vücudu eğiliyor ve amı sikimi sıkıyor. Çoktan yaklaşmıştı, bu yüzden yavaşlıyorum ve tekrar hızlanmadan önce meme ucunu dişlerimin arasına alıp başka bir orgazmın içinden akmasına izin veriyorum.

Teninin rengi pembeye dönüyor, kızarıyor ama çok iyi davranıyor ve ona vermemiz gereken her şeyi alıyor.

"Siktir, boşalacağım." Orion'un uyarısı Hadley'den aldığından daha fazla, ama kendini hazırlıyor, ağzını açıyor ve ucundan diline ve çenesine sperm ipleri fışkırırken onu serbest bırakıyor. Onu yuttuktan sonra yüzünü üstündeki bana çeviriyor.

"Çok tehlikeli." Ona güzel olduğunu söyledim ama tehlikeli olmak çok daha iyi.

Meme ucunu serbest bıraktıktan sonra hiç vakit kaybetmeden dilini ağzıma alıyorum ve onu öpüyorum, Orion ya da Hadley'nin şu anda ne yaptığı umurumda bile değil. Çünkü bu benim kızımızla geçirdiğim zaman ve her saniyeyi ona vurmak, onu öpmek, ona dokunmak, parmaklarımı saçlarına dolamak için kullanıyorum...

Serbest eliyle sırtıma pençe atıyor ve ben de onun izlerini gururla taşıyorum. Bu hareket beni teşvik ediyor ve kendi orgazmım doruk noktasına ulaşana kadar onu daha sert, daha hızlı beceriyorum. Ama önce onu bir kez daha boşaltmak istiyorum.

Meme ucunu sıkıyorum ve hayatım buna bağılıymış gibi onu öpüyorum, yaklaşan orgazmı kaslarının gerildiğini hissedene kadar amına girip çıkıyorum. Bu kadar yakın olduğunu bilmek baş döndürücü ve hiçbir şeyi değiştirmeden onu aynı sertlikte ve hızda becermeye devam ediyorum.

Vücudu titriyor ve ağzıma boşalırken çığlık atıyor. Mutlulukla yutuyorum ve sonunda kendimin de onunla birlikte boşalmasına izin veriyorum.

İkimiz de yoğun bir şekilde nefes alıyoruz ve alnımı onunkine yaslıyorum, aletim onun içinde titreşirken onu ıslatıyorum.

Gözlerimin içine bakıyor, göz bebekleri büyümüş ve hiç bu kadar güzel olmamıştı, sonra gülümsüyor ve yanıltıldığımı anlıyorum.

Çekip geri çekildiğimde hepimiz aynı anda konuşuyoruz.

"Kahretsin, toparlanmadım."

"İşemem lazım."

"İçimden sızan senin dölün mü?"

"Harika babalar olacağız."

Bölüm Yirmi Dokuz

Bowie

"Hadi, Küçük Tavşan, ver onu bana." Aşırı dozda orgazmdan bayıldıktan sonra ertesi günün erken saatlerinde böyle uyanıyorum. Hadley'nin dili amımda ve parmağı kıcıma girip çıkıyor, komada olmamamın tek nedeni bu. Bu benim yeni normalim mi? Uyku yoksunluğu ve aşırı bedensel zevk mi? İmzala beni. Şey, ihtiyacım olan kısım hariç işe gitmek için.

Kalçalarım şilteden kalkıyor ve Hadley son gücümü dilinin bir hareketiyle alırken ağızım mükemmel bir O şeklinde açılıyor.

Beynim beni tam bilincime geri sürüklerken, kollar, bacaklar, ağızlar ve göğüslerle kısıtıldığımı fark ediyorum. Gözlerimi açmaya cesaret edemiyorum, uykunun dikenleri göz kapaklarıma ağırlıklarının yüz katını hissettiriyor.

"Artık yeter, bu kadarı da fazla." Tanrım, kelimelerim sanki seksten sarhoş olmuşum gibi ağızımdan döküldü.

"Buna alışsan iyi olur, tatlım." Orion hemen solumda, ağzı boynumda tembel bir harita çiziyor. Bu da demek oluyor ki sırtımın alt kısmına asılmış olan sahiplenici ağırlık Hayes'in kolu. "Sana biraz su getireyim."

Orion kendini yataktan dışarı sürüklüyor, ağzı etimde kalıyor ve bacakları yataktaki bu karmaşadan kurtuluyor. Neyse ki kocaman, sekse hazır bir kocamanlık.

"Giyinip dışarı çıkmalıyım, Slumlord'la şarkılarını gözden geçirmek ve başka müzisyen getirmemiz gerekip gerekmediğini görmek için bir toplantım var." Kahretsin, sesim pek profesyonel gelmiyor ve şirketin bir değil üç kurucusuyla da çırılçıplak olduğum gerçeğini saymıyorum bile. Evet, bu normal.

Yani, bu yeni durumdan nefret etmiyorum ama böyle bir şey ne kadar sürebilir? Hadley o kadar sahiplenici ki, bana baktığı için birini öldüreceğinden korkuyorum. Birini derken kardeşlerinden birini kastediyorum. Ya da daha kötüsü, oynamayı bitirdiklerinde ne olacak?

Cesaretimi toplayıp gözlerimi açtığımda çok sert, çok azgın bir Hayes'le yüz yüze geliyorum. En iyi ihtimalle ulaşılmaz, en kötü ihtimalle de ilgisiz ve umursamaz **olan** bu adamın şimdi bana bulaşıcı olduğunu hissettirecek kadar yanan bir şehvetle baktığı düşüncesi bile aklımı başımdan alıyor.

İşimi sikeyim.

Bir an bile düşünmeden yorgun bedenimi yukarı kaldırıyorum, bakışlarım Hayes'i sıkarken sikinin dibini avuçluyorum ve kalın başı boğazımın arkasıyla buluşana kadar ağzımı aşağıya doğru kaydırıyorum. Bu bir başarı, onun büyüklüğü nefes almayı zorlaştırıyor, ama kaslarımı gevşetiyorum ve alması için geniş açıyorum.

Ve alıyor da.

"Ry, bunu görmelisin." Hadley'nin sözümü kesmesini duymazdan geliyorum ama yanıldığımı da not ediyorum. Başkaları söz konusu olduğunda sahiplenici ve kıskanç bir pislik olabilir ama kardeşleri söz konusu olduğunda ses tonundan paylaşmaktan heyecan duyduğu anlaşılıyor.

İlginç.

Aklım Hadley'nin bu yeni yönüne takılmışken, birinin avuç içi başımın arkasına bastırarak sikimi yutmaya başlıyorum.

"Yarım yamalak yapma, Diamond. Eğer sikimi yalayacaksan, doğru düzgün yala." Lanet olsun, bana emir vermesi neden bu kadar ateşli?

İnsanları memnun etme becerilerim aşırıya kaçıyor ve bu sakso işinin o zamandan beri yaptığı en iyi şey olduğundan emin oluyorum... şu anda düşünemiyorum ama unutulmaz olmasını sağlayacağım.

Dört ayak üzerinde, bir elim Hayes'in bacaklarının arasında, diğeri yanında göğsüne , ben tam değil dik ona ama yakınım

Başımı daha da aşağı iterken kış yanağıma şaplak atabilecek kadar. Burnumdan nefes almaya konsantre olurken yine boğuluyorum, salyalar kökünü kaplıyor. Onları görmüyorum ama hem Orion'un hem de Hadley'nin baştan çıkarıcı dokunuşlarını bedenimin her yerinde hissediyorum. Sırtım, memelerim, amım ve şimdi de kışım. Biri yarığımı yalarken diğeri kışımın yanaklarını ayırıyor ve deliğimi ıslatıyor.

Kimin ne yaptığını bilmemek beni çok tahrik ediyor. Aldığım kadar vermeyi de sevmem iyi bir şey.

Ağırlığımı bir tarafa kaydırarak, elimi Hayes'in taşaklarına kaydırıyorum ve bir kez, sonra iki kez sıkıyorum. Sonra parmaklarımı amıma götürüyorum ve iki parmağımı içeri sokuyorum, kendimi parmaklarken... Hadley? Orion? Kim bilir... sikini içimde kaydırıyor.

Hayes'in aletinin etrafında titreşen inlemeye engel olamıyorum, kalın, sert bir horoz tarafından kazığa oturtulur oturtulmaz içimden koptu.

"Orion'un aletinin içinde olmasını seviyor musun, Küçük Tavşan? İyi hissettiriyor mu? Daha fazlasını istiyorsun, değil mi?" Bunların hepsi retorik sorular, bunu biliyorum ama Orion bir kez daha içime girerken kalçalarımı geri iterek cevap vermekten kendimi alamıyorum.

Kahretsin, çok iyi hissettiriyor ama kendime dokunmak için bir nedenim vardı... Doğru, Hayes.

Elim kendi dölümle kaplıyken, parmaklarımı Hayes'e geri götürüp taşaklarını tekrar sıkıyorum ve duyguları Fort Knox'tan daha iyi kilitlenmiş olan adamdan uzun bir inilti duyuyorum. Gurur içimde kabarıyor, ama bundan daha fazlası, onlara duyduğum açlık baskın geliyor.

Onun dölünü tatmak, yutmak, benim bir parçam, DNA'm olmasını istiyorum. Yanaklarımdaki kasları kullanarak ağızımı daraltıyorum ve parmaklarının başımın arkasında sıkıldığını hissedene kadar daha hızlı ve daha hızlı emiyorum.

"Evet, Diamond. Aynen böyle. Ömür boyu bir fahişe gibi sikimi yala. Döllerimi em-" Cümlesini bitirmiyor, onun yerine ben taşaklarıyla göt deliği arasındaki hassas noktaya bastırıp Orion'dan hayatının darbesini yerken orgazmının her damlasını yutarken alçak sesle ve uzun uzun homurdanıyor.

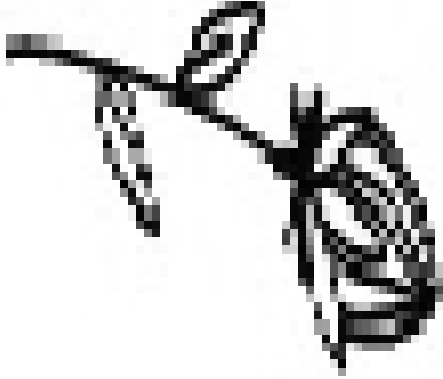
En büyük sürpriz, başım arkada ve dilim ıslak dudaklarımı yalarken hava almak için yukarı çıktığımda ve ilk sperm fışkırmasını hissettiğimde...? Üzerinde

Yüzümü. Gözlerimi açmaya cesaret edemiyorum, aptal değilim ama Orion amımın içinde işini bitirirken Hadley'nin beni işaretlediğini düşündüklerini biliyorum. Tüm sahne zihnimde canlanıyor, Orion son bir kez içime girip o pozisyonu korurken ve kendini derinlere boşaltırken biri uzanıp klitorisimi çimdiklerken kendi orgazmımı tetikliyor.

Bundan sonra hepimiz yere yığılıyoruz; terleyen, nefes nefese kalmış, hayatımda yaşadığım en ateşli seksi yaşamış bir yığın dinsiz. Dün geceyle beraber tabii ki. Ya da bu sabahın erken saatlerinde demeliyim.

"İşemem lazım." Hepsi kıkırdıyor ama ben şaka yapmıyorum. Mesanem devrim yapmak üzere.

Bu sefer kalkmaya çalıştığımda dikkatimi dağıtacak bir şey yok ve kimse beni yemeye çalışmıyor, şükürler olsun. Ama aynı zamanda... kahretsin!

O gün, irade gücüm ve kafein sayesinde işe gidebildim. Hadley ve Ben, Slumlord'un single'larından birini kaydetme sürecinde bana rehberlik ettiler ve neyin neden işe yaradığını gösterdiler. Çekimler ve grubun sigara molaları arasında Hadley beni ofisinde hızlı bir sevişme için çekti.

Bir kız bu tür heyecanlı günlere alışabilir.

Ertesi gün zamanımı ayak işleri, yönetici asistanı olarak asıl işim ve Hayes ve Orion ile ayrı zamanlarda yaptığım özel toplantılar arasında paylaştırdım. Ve evet, vajinam arada çok fazla dinlenmeden düzgün bir dayak yiyor.

Cuma günü, bir hafta sonu kaçamağı yapacağımızı öğreniyorum, bu şekilde çatı k a t ı n a geri dönüyoruz. Adamlar her ne hizmet veriyorsa

Temizlik için işe alınan kişi birinci sınıftı. Hırsızlık öncesinden bile daha iyi görünüyor.

"Mayo getir." Arkamda Orion'un sesini duyunca döndüm.

"Mart ayında mı? Karayipler'e mi gidiyoruz?" Sanırım kıkırdıyorum ve bu benim için iyi bir görüntü değil.

"Hayır." Sonra dönüp uzaklaşıyor.

"Affedersiniz!" Ayağımda çoraplarla ona yetişmek için koştuktan çok kayıyorum. "Bir kadına çantasını hazırlamasını söyleyemezsin" - ve evet, erkeklerle alay etmek için daha düşük bir oktav kullanıyorum- "Ve ona nereye gittiğini söyleyemezsin. Ne giymem gerekiyor? Eğer tropik bir havaya sahip bir yere gitmiyorsak Mart ayında mayo giymem."

"Kıyafetlerin önemi yok, tatlım. Sen yürüyemez, oturamaz ya da ayakta duramaz hale gelene kadar bütün hafta sonu yatakta seni becereceğiz." Orion'un kayıtsızlığı karşısında duraksıyorum. Sanki konuşmamız krep malzemeleriyle ilgiliymiş gibi.

"Görüyorum ki ona planlarımızdan bahsetmişsin. Neden kıyafet getirmesine izin verdiğimizizi anlamıyorum." Lanet Hadley.

"Çünkü siz, bilmiyorum... Neandertal değilsiniz, belki de?" Kollarımı kavuşturup kalçamı dışarı çıkarıyorum ve çoraplı ayağımla tertemiz zemine vuruyorum. Hiç ses çıkarmıyor, bu da beni daha çok sinirlendiriyor. Ama iki adam da ateşli bakışlarını bana çevirdiğinde, sanki gerçekten de sadece şehvetle beslenen tarih öncesi hayvanlarmış gibi, hatamı anlıyorum.

İçimdeki velet onları sertleştiriyor ve eğer bu hafta sonu hayatta kalmak istiyorsam, biraz dinlenmeye ihtiyacım olacak.

"Boş ver, ben rastgele bir şeyler toplayacağım." Odama koşmak için arkamı döndüğümde sert ve kalın bir göğse çarpıyorum. Oh, lanet olsun.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, küçük Diamond?" Kendimi bu durumlara nasıl sokuyorum?

"Bak, oradaki kardeşlerin bütün hafta sonu vajinamı kullanmakla ve taciz etmekle tehdit ettiler, bu yüzden lütfen, kutsal olan her şey aşkına, sadece biraz dinlenmesine izin ver. Tamam mı? Sadece... bu gece."

"Elbette, tatlım. Tek yapman gereken istemek." Orion arkamda, elleri yanlarımda dolaşıyor ve ağzı boynumda. "Hizmetinizdeyiz."

"Yalayacağım ve daha iyi yapacağım, Küçük Tavşan. Seni yakaladık." Tabii ki yapacak.

Gece ufukta belirdiğinde Manhattan'dan çıkıp kuzeybatıya doğru ilerliyoruz. Bu sefer iki araç kullanmayı tercih ettiler, Hadley koca kışlı kamyonetiyle önde gidiyordu. Sanırım bu onun kişiliğine uyuyor çünkü akli başında hiç kimse Manhattan'da kamyon kullanmıyor.

Arabada Hayes'le birlikteyim ve Porsche olduğunu biliyorum çünkü direksiyonunun ortasında yazıyor.

"Düz vites kullanabildiğini bilmiyordum." Artık şehirden çıktığımıza göre, seksen yedi boyunca kuzeye doğru giderken motorun gücünden yararlanıyor. Çok güzel ama ikizler birbirlerini kışkırtırken, manyaklar gibi şeritlere girip çıkarken otoyolda ölmediğimizden emin olmakla o kadar meşgulüm ki dikkatimi veremiyorum.

"Otomatik vitesli bir Porsche kullanma fikri beni dehşete düşürüyor. Bazıları seviyor... Ben sevmiyorum." Bu kesin, Bay Snob.

"Doğru, korku." Gözlerimi deviriyorum ve alaycılığımın motordan daha yüksek olduğundan emin oluyorum.

"Bana şımarıklık yapma Diamond, yoksa ağzını daha iyi kullanırım." Bu sefer bakışlarını bir saniyeliğine benimkilere dikeyyor, seksi, çocuksu bir sırıtış sözlerinden daha fazlasını anlatıyor.

Şaka yapıyor, rahat. Rahat.

"Senin bu yanını seviyorum." Umarım daha sonra söylediklerimden pişman olmam.

"Hangi tarafın?" Sağ eli kalçama yapışıyor ve parmak uçları etime derinlemesine bastırıyor. "Aç olan mı?"

"Hayır, kaygısız, rahat olan."

"Hayatımda bir gün bile kaygısız olmadım. Arzumu itaatle karıştırma." Ona tekrar baktığımda çenesinin kasıldığını ve boynundaki kasların gerildiğini fark ediyorum.

"Yalan söylüyorsun. Neden benden hoşlandığını itiraf edemiyorsun?" Eli tekrar vites koluna gittiğinde, ona bakabilmek için dönmeye çalışıyorum ama bu kova koltuklar çok derin.

"Hoşlandım. Üzgün olduğumu bile söyledim."

"Doğru. Peki neden Orion yerine ben buradayım?" Araba tutması riskini göze alarak gözlerimi ondan ayırmıyorum, her türlü ipucunu yakalamak istiyorum.

"Çünkü Hadley yolda tehlike arz ediyor ve biz de seni tehlikeye atmamaya karar verdik." Buna gülümsüyorum.

"Benden hoşlanıyorsun." Bir fark yaratacak gibi değil, sözleşmem aşağı yukarı bir ay içinde bitiyor ve sanırım eğlence ve oyunlar da onunla birlikte sona eriyor. Bu da bana bir daire, bir iş ve bir amaç bulmam gerektiğini hatırlatıyor.

"Sinir bozucu ve dikkat dağıtıcısın." Sözlerinde kesinlikle bir ısırtık yok ve açıklayamadığım bir nedenden dolayı bu bana umut veriyor.

"Bu bir inkar değil, Hayes. Aslında..." Yüzümü yola dönüyorum, zaferle karışık kendini beğenmiş gülümsememle. "Sanırım beni korumak istiyorsun çünkü tehlikede olmam fikrinden hoşlanmıyorsun. Geçen geceki küçük gösterine rağmen." Referansı açıklamama gerek yok, ne yaptığını biliyor ve bu boku ayrılacağımız güne kadar kullanacağım.

"Ya da..." Hayes çubuğu bana doğru çekiyor ve eli çenemi kavradığında bunun beşinci vites olduğunu görüyorum. "Oyuncaklarımı tek parça halinde severim, yalan söylemeler, hile yapsalar ve beni soymaya çalışsalar bile." Oh, dokunaklı, Hayes...dokunaklı.

"Teknik olarak, Orion'u soymaya çalışıyordum." Çok hızlı gidiyoruz ve bu adam başımı çevirip filmlerdeki gibi gözlerimin içine bakıyor, romantik kısmı hariç çünkü bu o değil.

"İki kişi suçlama oyunu oynayabilir Diamond, sana da benim iyi tarafımda kalmanı öneririm." Çenemi kendine doğru çekip dudaklarıma morartıcı bir öpücük kondurduğunda bir gözüm yolda, kimsenin önümüze kırmamasını umuyorum. Sadece bir saniye sürüyor ama beni bıraktıktan sonra dakikalarca sıcaklığını hissediyorum.

"Tamam, iyi taraf o zaman. O zaman küçük bir yol oyununa ne dersin? Senin iyi tarafında kalmanın en kolay yolu senin hakkında biraz daha fazla şey bilmektir."

Hayes bakışlarını önce bana, sonra tekrar yola çevirirken şüpheli bir kaş kaldırıyor. Arasında her zaman bir duvar var ama en azından şu anda aşılmaz değil.

"Soru için soru o zaman? Beş diyelim." Ne kadar da sinsi bir sinsi. Beni merak ediyor.

"Anlaştık." Sırıtıyorum ve ekliyorum, "Ben başlıyorum."

"Neden başladın?" Şerit değiştiriyor, Hadley'nin yanına geliyor, sonra benim tarafımdaki camı onun arabasını görecektik kadar indiriyor.

Aynı şeyi kendi tarafında yapan kardeşi. "Yavaşla biraz, Hads. Lanet olası bir kamyonettesin, Lambo'da değil."

Gerçek Hadley tarzında, elini camdan dışarı çıkarır ve geriye doğru barış işareti yapar. Sonra da iki parmağını ikizinin kışına sokacaktı gibi yukarı kaldırarak sırtıyor. İngiliz televizyonu izlediğim için bu işaretin ne anlama geldiğini biliyorum, bu yüzden orta parmağımla ve yüzümde tatlı bir sırıtışla karşılık veriyorum.

"Yakında, Küçük Tavşan. İki deliğine de." Sonra gaza basıyor ve bizi duman ediyor. Gerçek anlamda.

Hayes camımı açıyor, o da şaşkınlıkla başını sallıyor.

"Siz ikiniz nasıl bu kadar farklısınız?" "İlk sorunuz bu mu?"

Bunu düşündüm ve alakalı olduğunu hissettim. "Evet."

"Bir kadının yumurtası döllendiğinde-"

"Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun." Sanırım ikizinden o kadar da farklı değil. Ona bakmak için döndüğümde, geniş sırıtışı ve gözlerinin köşelerindeki kırışıklıklar kalbimin çok fazla... duyguyla şişmesine neden oluyor. Ve bu şehvet değil, şu anda değil.

"İkizler diğer tüm kardeşlerden farklıdır. Kimseye ihtiyaç duymadan büyürüz çünkü sanki konuşmadan konuşabiliyoruzdur. Asla yalnız değiliz, asla ayrı değiliz. Ailelerimiz... yani annemiz, kendi kimliklerimiz olması konusunda çok kararlıydı, bu yüzden bizi asla aynı şekilde giydirmede ya da müdürleri bizi aynı sınıflara koymaya zorlamadı." Konuşurken bir kez bile bana bakmıyor, eskisinden daha yavaş bir hızda sürüyor ama yine de spor araba değerinde.

"Yani, farklı arkadaş gruplarınız mı vardı?"

Diliyle işaret ediyor. "Benim sıram, Diamond." Hay sikeyim. Hikâyesine kendimi o kadar kaptırmıştım ki daha sözünü bitirmeden sözünü kestim. Acemice bir hareket.

Hayes seksen yedi numaralı otoyoldan çıkmak için flaşörünü yaktı, bizi kısa bir süre önce kar yağın köy yollarına götürdü.

"Peki. İsteddiğin kadar sor, ben açık bir kitabım." Gülümsüyorum ve gizlice bakıyorum.

Hayes kalçamı tutup sıkıyor.

"Tamamen açık, Bayan Jones. Ben de sizi böyle istiyorum." Bacaklarımı açıp ona erişim izni veriyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, sadece külotumun üzerinden beni okşuyor, beni güzelce ıslatıyor ama daha fazlasını yapmıyor.

"Hâlâ ağrın var mı?" Ha! Kendim hakkında çaylak hareketi mi dedim? Enayi!

"Evet. Benim sıram." "Seni küçük..."

"Nasıl...hayır. Tamam... Üçünüz neden bu kadar yakınsınız?" Tek bir soruyla üçü hakkında bilgi edinmeyi umuyorum.

"Yatılı okulda beraberdik ve işler sarpa sardığında Orion arkamızı kolladı. Bu kadar basit." Zihnim, ailelerinin parası sayesinde karanlık işler çeviren ve bundan paçayı sıyıran üniformalı çocukların görüntüleriyle doluyor.

"Hayes?"

"Evet, Diamond?" Uzanıp elimi yanağına koyuyorum.

"Bana biraz daha ver, lütfen." Hayes yanağını elime yaslıyor, sanki elimin sıcaklığı ona biraz güç veriyormuş gibi - belki de güvendir.

"Bu benim anlatacağım bir hikâye değil Bowie, ama eminim Hadley eninde sonunda anlatacaktır. Tek söyleyebileceğim, biz kardeşten daha fazlasıyız. Biz biriz ve şimdi sen de bunun bir parçasısın." Bana gülümsüyor ve ekliyor: "Şirketin adını değiştirdik ama H2BO'nun aynı tınıya sahip olduğunu sanmıyorum." Vay anasını, Hayes az önce şaka mı yaptı?

"Komik adam, benim mi yoksa şirketin mi koktuğunu söylüyorsun?"

"Bu ismin boktan olduğunu söylüyorum." Virajları dönerken eli tekrar vites koluna gidiyor ve ben de koltuklara geri oturuyorum.

"Mickey'le ne alakası vardı?" Kahretsin, bu sorunun geleceğini biliyordum. Sanırım tüm hikâyeyi itiraf etmenin zamanı geldi, ama bunu tüm erkeklerle yapmayı tercih ederim.

"Bu soruyu üçünüzün önünde yanıtlamam gerektiğini düşünüyorum." En azından bu şekilde gönüllerinden geçen tüm soruları sorabilirler.

Hayes arabayı usta elleriyle yönlendirip, Hadley'nin kamyonu birkaç metre önümüzde, açık bir kapının önünde durana kadar bir oraya bir buraya dönerken sessizlikle karşılaşıyorum.

"Ve şimdi yapabilirsin. İşte geldik."

Ana eve giden araba yolu uzun ve dolambaçlı. Bir korku filminin başlangıcı gibi hissettiriyor.

"Tanrım, benimle seviştikten sonra beni arkaya gömmeyi mi planlıyorsun?" Şaka yapıyorum... biraz.

"Seçeneklerimizi açık tutmayı severiz." Dilimi ona doğru uzatıyorum çünkü şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi emin değilim. Yine de, sonumun altı ayak altında olmayacağı seçeneğe doğru eğiliyorum.

Arabadan dışarı adımımı atar atmaz mesanemin yandığını fark ediyorum. Sadece iki saatlik bir yolculuktan ama yola çıkmadan önce tuvalete gitmeyi unutmuştum. "Tuvalet nerede?" Tuvalet için onların kullandığı kelimeyi kullandığım için kıkırdıyorum.

"Arsız, bunu sevdim." Hadley beni arkamdan tutup savuruyor, sonra da kamyonetin kasasına çarpıyor. "Seni özledim, Küçük Tavşan. Sen yanımda olmadığında sikim çok yalnız kalıyor." Başımı yana çevirip sırtıma bastırırken ağzı benimkini buluyor. Hareket edemiyorum, tek yapabildiğim aldığım kadarını vermek, bu da saatlerce azgın gençler gibi öpüştüğümüz anlamına geliyor.

"Hadi içeri girelim." Hayes ikizinin kafasının arkasına vurarak bizi ayrılmaya zorluyor.

"Gerçekten ama gerçekten
işemem lazım." "İzleyebilir
miyim?"

"Um, hayır. Sürünge olmayı bırak." Yanağını okşadım ve Hayes'i takip ettim. "Birazdan döneceğim, onu benim için güzel ve ıslak tut."

Döndüğümde

Hadley gitmiş ve Orion da nefesinin altında kendini toparlamakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

Çiftlik tarzı ev muhteşem ama misafir banyosunda mesanemi boşaltana kadar pek fazla ziyaret yapamıyorum.

Adamların yanına döndüğümde Orion çoktan tezgahın üzerinde yemek hazırlıyordu. İşeme molam ne kadar sürdü?

"Biz ayrılmadan önce her şeyi hazırladım, tatlım." Sanki Orion bazen aklımı okuyor.

"Oh, tamam." Tezgâha oturup ikizleri arıyorum.

"Hadley bazı işleri hallediyor ve Hayes de çantaları ebeveyn süitine koyuyor." Sırıtiyorum.

"Ebeveyn süiti mi?" Kulağa çok süslü geliyor.

"Evet, burası annemle babamın kaçamak eviydi. İngiltere'ye gidene kadar yazları buraya gelirdik."

"Gittiğinizde kaç yaşındaydınız?" Hayes sorularımı saymak için burada değil, ben devam ediyorum.

"Neredeyse dokuz yaşındaydım." Cevap verirken dönüyor, ocağı yakıp tencere ve tavaları çıkarıyor.

"Kulağa harika geliyor. Eminim çok heyecanlanmışsındır." Orion tencereye birkaç damla su damlatıyor ve cızırdayınca kalın, yuvarlak et parçalarını bırakıyor.

"Onlara çok kızmıştım. Hokey takımımın, arkadaşlarımdan, okulumdan vazgeçmek zorunda kaldım. Ayrılmadan önceki gece kaçmaya çalıştım." Zihnimde Orion'un dokuz yaşında, inatçı ve tüm dünyasının altüst olmasından korkan bir çocuk olduğu canlanıyor. Kalbim onun için kırılıyor ama aynı zamanda hikâyenin sonunu zaten bilen bir okuyucu gibiyim.

"O zaman ikizlerle tanıştığında rahatlamış olmalısın, değil mi?"

"Ha! İlk başta bizden nefret etti. Bize Terör İkizleri dedi." Hayes beni tezgâha yaslayıp tabureye oturmaya zorladığında nefesim kesiliyor. "Aslında, sanırım biz buradayken sana korkunç şeyler yapmak istiyorum." Daha iyi erişebilmesi için başımı yana eğiyorum.

"Tamamen seninim."

"Hmm, ünlü son sözler, tatlım."

Otuzuncu Bölüm

Orion

"New York Polis Departmanı önümüzdeki hafta Nisan ayına girerken yine yüksek alarmda. Tüm yüksek profilli sakinlere ve ziyaretçilere The Vult korkusuyla ekstra güvenlik önlemleri almaları tavsiye edildi."

"Kapat şu boku Ry." Hayes televizyonu kapatmamı beklemiyor çünkü sabırsız bir herif. Kendine taze bir kahve koymadan önce ekranın yanındaki düğmeye basarak bunu kendisi yapıyor.

Açık plan mutfak/oturma alanının tamamı zengin bir ahşapla döşenmiş, bu da mekâna sıcak ve rahat bir his veriyor. Şehir hayatının koşuşturmacasından uzaklaşmak istediğimizde burası bizim evden uzaktaki evimiz. Orakçılarla olanlardan sonra, çocuklara Bowie'yi buraya getirmeyi önerdim, burada gerçek dünyanın bir önemi yok ve onu daha önceki gibi davranmadan tanıyabiliriz.

Hayes hala yalanları yüzünden bunu hak ettiği izleniminde ve onun nereden geldiğini anlasam da aynı fikirde olmak zorunda değilim.

"Kahvaltıda ne var? Çok lezzetli kokuyor." Hadley evin arka tarafına açılan çift kapıdan içeri daldı ve ilk durak olarak her evde olması gerektiği konusunda ısrar ettiği su ısıtıcısına gitti. "Taze kaynatılmış! Siz yakışıklı piçlerden hanginiz beni düşündü?" Kendine bir fincan çay yapmaya koyuldu, kaynar suyu üstüne dökmeden önce temiz bir bardağa bir poşet çay attı.

"Bu Orion olmalı çünkü kesinlikle ben değildim." Umursamıyormuş gibi davranıyor ama hepimiz biliyoruz ki en çok o umursuyor, hepimiz için. Şu anda kadınıımız için fazladan bir fincan kahve dolduruyor.

Bunu gerçekten onunla yaptığımız henüz kafamıza dank etmedi. Üçümüzün de onun üzerinde hak iddia etmesini, onu paylaşmamızı sorun etmiyor gibi görünmesi gerçeküstü geliyor ve bir yanım diğer ayakkabının düşmesini bekliyor. Hayes sahneye ilk çıktığında çok şüpheliydi ama şimdi onun sırlarını keşfettiği ve yalanları için ona yeterli cezayı verdiği için birdenbire çok daha rahatladı. Eğleniyor.

Ve ben... şimdi temkinli olan benim.

Biz onun sırlarını biliyoruz ama o bizimkileri bilmiyor.

Kaçınılmaz olarak bunu öğreneceği bir zaman gelecek ve nasıl tepki vereceğini kestiremiyorum. Yalan söylemiyoruz ya da onu herhangi bir şekilde kullanmıyoruz, bu yüzden tamamen farklı bir durum, ama bize o şehvet dolu gözlerle aynı şekilde bakmayabilir, hiç değilse.

Aşırı enerjik Hadley tarafından arkamdan sıkıştırıldığında elimdeki tava neredeyse uçuyordu. "Beni sevdiğini biliyordum." Gitmeme izin veriyor ve saçlarımı karıştırıyor, ki bu bir fark yaratmıyor çünkü bu sabahki duşumdan beri şekillendirmedim. "Şurup nerede? Ooh, ya da krema? Kremamız var mı?"

Hayes şu anda küçük, yuvarlak yemek masasında oturmuş, önünde iPad'i, haber ve dedikodu sayfaları olduğundan hiç şüphem olmayan şeyleri karıştırıyor. Araştırma için olduğunu söylüyor ama bazı ünlülerin kavgalarına kendini kaptırabildiğini biliyorum.

"Çilekli krem şanti yaptım. Buzdolabında bir kâsede duruyor ve şurup da masada hazır." Kreplerin bir kısmını tabağa koyuyorum ve sadece kokusunun bile Bowie'yi yatak odasından çıkarmaya yeteceğini umarak bir parti daha hazırlıyorum.

Kahvaltıdan sonra ona bir banyo hazırlamalıyız çünkü son birkaç gündür amcığı iyice kullanıldı ve istismar edildi.

"Aldım! Bu da daha önce yaptığım..."

"Bu da ne, Hads? O krema hepimiz içindi!" Siyah tişörtünün arkasına vuruyorum, o da sadece döl olarak tanımlanabilecek şeyi karıştırmaya başlıyor. Çünkü tam olarak öyle. "Ne zaman şişeledin? Aslında, biliyor musun? Hayır. Bilmek istemiyorum."

"Sen pis bir otuzbircisin. O bok benim yemeğimin yanına bile yaklaşamaz." Hayes kahvesini yudumlarken ve başını sallarken ekrandan başını kaldırmıyor.

"Bu sabah nereye kayboldun? Yatağa sıçtığın için olmadığını biliyorum, çünkü yatağın içindeydin." Ahşap merdivenlerde hafif ayak sesleri duyduğumda son krepleri de tabağa koyuyorum.

"İşte bu çok açıklayıcı olurdu. Bu bir sürpriz." Hadley'nin bana attığı sırtıştan hoşlanmıyorum ama hepimizin nutkunun tutulmasına neden olan bir görüntü ortaya çıkmadan önce bunu sorgulayacak zamanım yok.

Bowie... yani... neredeyse hiçbir şey giymiyor. İki zümrüt yeşili üçgen göğüslerini örtüyor, aynı yeşil ip parçalarıyla bağlanmış ve amcığı biraz daha büyük, zümrüt yeşili bir başka üçgenle çevrelenmiş. Yerden ısıtma sistemi için şükürler olsun, aksi takdirde bu manzara bize hediye edilmeyebilirdi.

"Bana bir mayo getirmem söylendi ve dün yatak odasından çıkmama izin vermediğin için bugün giyebileceğimi düşündüm." Bowie tüm özgüveniyle ayağa kalkıyor ve birkaç poz veriyor, gülmeden önce dudaklarını büzüyor. Kendine güven, kahkaha, hepsi çok seksi. Bunu zar zor giydiği kıyafetiyle birleştirence sikim kuduruyor ama kızın acı çektiğini biliyorum ve onu kırmak istemiyorum.

"Kahvaltıda bunu mu giyiyorsun Diamond?" Hayes, bir gözü hâlâ önündeki ekrandayken onu dikkatle izlemiyormuş gibi yapıyor ama rol yapma konusunda berbat.

"Kesinlikle öyle." Bowie bana doğru yaklaşıyor ve ellerini arkasında birleştirip göğsünü dışarı çıkarıyor. "Yardıma ihtiyacın var mı, Orion?" Adımı kullanmasına bayılıyorum. Söyleyiş şekli bütün ağzını hareket ettiriyor.

"Kukun bu kadar ağrımasaydı seni böyle sikimin üzerine oturturdum, Küçük Tavşan. Lanet olası nefis." Hadley krem şanti ve çilek dolu kâseyi masanın ortasına koyuyor ve Hayes'in yanına oturuyor.

"Nefis mi? Sabahın sekizinde senin için büyük bir kelime bu..." Hadley üzerine atılıp onu ayaklarından kaldırıp omzunun üzerinden atarak kıcına şaplak atınca bir ciyaklamayla sözünü kesti.

"Otur o güzel kıcının üstüne ve yemeğini ye." Hadley göz kırpmıyor ve birkaç dolu tabak almadan önce onu masaya yerleştiriyor. Bir tane koyar

Bowie'nin önünde ve bir tane de Hayes'in önünde, diğer iki tabağı ona ve kendime getirmemi bekliyorlardı. "Çilekli mi?" Hadley kaşlarını sallayarak bir çileği kaşıkıyor ve ağzına götürüyor. "Ağzını iyice aç."

"Sadece aç olduğum için." Ağzını açmadan önce sırtıyor ve sunulan yiyeceği mutlulukla kabul ediyor. "Mmm."

O çiğnerken başımı sallamadan edemiyorum. Kekleri biliyor ve yemeye devam ediyor, bu yüzden bunu da bilmesine izin verip vermeme konusunda kararsızım.

Tabağına bir kaşık dolusu koymasını izlerken kararımı verdim. Ona daha sonra haber vereceğim çünkü hafif inlemelerine bakılırsa bundan gerçekten keyif alıyor.

"Hepinizin bana öyle bakması çok garip." Bowie duraksayarak tabağından başını kaldırıyor ve her birimizle göz teması kuruyor. "Ama durmayacaksınız, değil mi?"

Toplu sırtışlarımız ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyor olmalı çünkü gözlerini deviriyor ve iç çekiyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

O kadar hafif ki neredeyse kaçıyordum, ama başını eğerken saklamaya çalıştığı gülümsemeyi gördüm ve mümkün olduğunca sık o gülümsemenin nedeni olmak için sessiz bir yemin ettim.

Ne kadar ciddi olduğumuzu ve hızla güneşimiz haline geldiğini bilmesini istiyorum. Etrafında döndüğümüz, bize hayat ve anlam veren şey. Çünkü artık ona sahibiz ve Bowie'den önce her şey griymiş gibi geliyor. Şimdi dünya renklerle dolu ve sırrımızın onu tekrar karartmasını istemiyorum.

"Neden hep burada yaşamıyorsun? Sanki dış dünya yokmuş gibi." Başını jakuzinin minderlerinden birine yaslamış, dirseklerini yanlara dayamış, bacaklarını suyun içinde açmış.

Ayaklarından birini tutuyorum ve başparmaklarımla tabanını itmeye başlıyorum. Bu onun inlemesine ve gözlerini kapatmasına neden oluyor, başı daha da geriye kayıyor.

"Ofislere ve kayıt stüdyosuna daha yakın olmak istedik. Hepsi bu, gerçekten." Omuz silkiyorum, göğsünün fokurdayan suda yükselip alçalmasının, göğüslerinin tepelerinin sertleşmesinin ve ilgi için yalvarmasının tadını çıkarıyorum.

"Bu çok sıkıcı. Beklenen... ama sıkıcı. Batman gibi bir şey bekliyordum, sanki görünüşünü koruman gerekiyormuş ve burası da Batcave'miş gibi." Kıkırdıyor, şarap kadehini kaldırıp bir yudum alırken gözlerimin içine bakıyor.

Çabaları için onu kaşlarımı kaldırıp sırtarak ödüllendiriyorum çünkü hayal gücü çılgın olabilir ama tamamen haksız da sayılmaz.

"Söyle bakalım Orion, Terör İkizleri hakkındaki fikrini değiştirmene ne sebep oldu?" Kendini hikâye zamanına hazırlıyormuş gibi beklentiyle bana bakıyor ama ayağının ucuna baskı uyguladığımda göz kapaklarını hızla kapatıp başını geriye atıyor.

"Yeni yabancı çocuk için aynı eski hikaye; yeni okuluma başladığımda farklı olduğum için zorbalığa uğradım. Kimse farkına varmadan iki yıl kadar sürdü. Beni yanlış anlamayın, elimden gelenin en iyisini yaptım, ama bire karşı on iki olduğunda, şanslar bir için iyi değildir."

"Bu kadar trajik bir şeyden bahsederken nasıl bu kadar büyülü bir şey yapabiliyorsun?" Tekrar inliyor ve ben de zihinsel olarak sırtımı sıvazlıyorum. Her gün işe giderken giydiği topuklu ayakkabılarla bundan zevk almasına şaşırmadım.

"Trajik değil. Sonunda iki pislği hastanelik ettim ve bir hafta sonra hepsi okuldan atıldı. Ambulans çağrıldığında zorbalığı herkesle aynı anda öğrenen Terör İkizleri sayesinde. Ben de okuldan atılmakla tehdit edildim ama yine Terör İkizleri imdadıma yetişti."

"Nasıl? Hepiniz çok mu gençtiniz? Ergen bile değildiniz." Başını tekrar kaldırdı ve şimdi hikâyeme gerçekten inanmış görünüyor.

"Aileleri yaptıkları bağışlarla okulun sahibi oldular."

"Evet ama hepiniz birbirinizden nefret ediyorsanız neden sizin için bunu yapınlar ki?" Şarabından bir yudum daha aldı.

"Zorbalardan daha çok nefret ediyorlar. Nasıl olduğunu hâlâ bilmiyorum ama o zamandan beri birbirimizden ayrılmıyoruz."

"Bu çok tatlı. Bazı çocukları hastanelik ettin, daha fazlasını okuldan attırdın ve bu süreçte en iyi arkadaşlarını edindin." Yine kıkırdıyor, sesi hafif bir kahkaha tınısına benziyor ve her seferinde burnu biraz kırışıyor.

İnsanlara zarar vermekten ve insanların hayatlarını mahvetmekten bahsettiğimiz bu rahat tavır karşısında irkilmemesi ya da geri çekilmeye çalışmaması umut verici.

"Kaldığım koruyucu ailede bir kabadayı vardı. Benden büyüktü ve çok tatlı bir kız kardeşi vardı ama davranışları berbattı." Şarabını bitiriyor, bardağı yanındaki bardaklığa yerleştiriyor ve başını tekrar arkaya yaslıyor. Kendisinden bahsederken göz teması kurmaktan rahatsız olduğunu biliyorum, sanki utanıyormuş gibi, keşke öyle olmasaydı, ama zorlamadan vereceği her şeyi kabul edeceğim. İkizler üçümüze yetecek kadar itiyor.

"Aileni hatırlıyor musun?" Bu kişisel bir soru, bu yüzden ayağının yanı sıra alt baldırına da masaj yapmaya başladığımda rahat hissetmesine yardımcı olduğumu umuyorum.

Derin bir iç çekti. "Hayır. Bazen kafamda hikayeler uyduruyorum. Bir keresinde insanlara annemin FBI ajanı, babamın da astronot olduğunu söyledim. Annem gizli bir görevdeyken babam Ay'ın etrafında dönüyordu, bu yüzden koruyucu aile tek seçenekleriydi. Şimdi büyüdüğümde bunun ne kadar akıl almaz bir şey olduğunu anlıyorum ama o zamanlar sınıf arkadaşlarımı buna inandırmaya çalışmıştım." Duraklıyor, sanki anılar onu ele geçirmiş ve zihninde kaybolmuş gibi. Sonra tekrar iç geçiriyor. "Bana inandığını söyleyen tek kişi Mickey'di." Başını kaldırıp bana bakıyor. "Yüzüme karşı." Başını bir kez daha arkaya yaslıyor. "Arkamdan ne kadar hayalperest olduğuma gülüyordu.

Sanırım onun gerçekte kim olduğunu uzun zaman önce anlamalıydım. Benden sakladığı falan yoktu. Sadece açıklamalarında çok iyiydi... üzgünüm. Eski sevgilimden bir daha bahsetmeyeceğim." Kendini silkeleyip ayak ve bacak masajına geri dönüyor.

"Bowie, eski sevgilin hakkında konuşmak sorun değil. Kısa sürede çok fazla şey oldu, bu yüzden bir süreçten geçmen kaçınılmaz. Eğer bu konuda konuşmak seni rahatlatıyorsa, devam et." Bizden daha fazla sır saklamasını istemiyorum, bu eski sevgilisi hakkında bir şeyler duymak anlamına gelse bile.

"Bugün olmaz, teşekkür ederim." Dik oturup dudaklarını yalamadan önce gülümseyerek bu konu üzerinde durmadığını belli ediyor. "Ama jakuzide sakso çekmenin nasıl bir şey olduğunu konuşmak istiyorum."

Bölüm Otuz Bir

Bowie

"Nereye gidiyorsun?" Hadley'nin beline doladığım elim, onun ortak yatağımdan gizlice kaçma girişimini durduruyor.

"İşemem lazım, sikimi tutmak ister misin?" Yakışıklı yüz hatlarını zeki kızlara aptalca şeyler yaptıran bir surata dönüştüren o lanet sırtış, onun bizden uzaklaşmasına yetecek kadar uzun süre beni etkisiz hale getiriyor.

Bu hafta sonu ilk kez gizlice kaçmaya çalışmıyor. Aslında, bu konuda oldukça uzmanlaştı. Sabahın erken saatlerinde biz hala uyurken ya da hepimiz *Bowie'nin içinde* terli, pis bir *kuyruk* iğneleme turu yaptıktan sonra prezervatifi atmak için banyoya gittiğinde ayrılıyor. Gittiği en uzun süre dün öğle yemeğinden sonraydı ve geri döndüğünde kir ve ölü yapraklarla yıkanmış gibi görünüyordu.

"Evet, biliyorum." Bir an duraksadı, elektrik mavisi gözlerinde sayısız soruyla bana baktı. Sanırım onu hazırlıksız yakaladım, sanki cevap vermemi beklemiyordu ve kesinlikle *böyle* bir cevap vermemi beklemiyordu.

Göz temasımızı keserek tamamen yana dönüyorum ve kıcımlı arkamdaki kişiye bastırıyorum. Ancak siyah saçlı bir kol belime dolandığında onun Orion olduğunu anlıyorum.

"Bunu tekrar yap, tatlım." Şimdi kık yanaklarımın arasında Orion'ununki kadar sertleşmiş sikiyle Hadley'e sırtıma sırası bende. Kalçalarımı oynatıyorum ve Hadley'e amımın ıslandığını daha iyi görebilmesi için bir bacağımı kaldırıyorum.

"Kahretsin, gerçekten işemem gerekiyordu." Kelimeler ağızından çıkar çıkmaz kazandığımı anladım. Hadley yumuşak ya da nazik değıl, yatağı atlıyor ve biraz zıplamamıza neden oluyor.

Buraya geldiğimizden beri kendimizi birbirimize sarılmış halde bulduk, kimin uzuvlarının hangi vücut parçasına dokunduğunu her zaman bilemiyoruz. Her nasılsa ikizler birbirlerinin etrafında yakalanmadan dönebiliyorlar ama Orion'la o kadar dikkatli değıller.

O küçük, istemsiz sıyrıklar beni hiç o l m a d ı ğ ı m kadar ıslatıyor. Sanki sadece deliklerimi sikmiyoruz, bir insan koreografisiyiz ve ben sahnenin ortasındayım.

"İstediğın bu muydu, Küçük Tavşan? Amına bir çift yarak mı?" Arkamdaki Orion çatlağımda aşağı yukarı kayarken ve Hadley am dudaklarımın arasında mememi büyük avuçlarından birine alırken, ona tutarlı bir cevap vermekten acizim. Bir inilti onun için yeterli olacak.

"Bizim için ne kadar pis bir sürtüksün, değıl mi? Biliyor musun, eğer mümkün olduğunu düşünseydik, hepimiz aynı anda o amcığı sikerdik. Bayılana kadar seni döverdık. Sonra da kıcından başlardık." Yemin ederim Hadley'nin hayattaki amacı beni sadece sözleriyle boşaltmak. Böyle devam ederse, bunu gerçekten başarabilir.

"Evet, lütfen." Tam cevabımı mırıldanırken, Orion'un siki aşağı kayıyor ve bacaklarımın arasında kayıyor, Hadley'nin siki de sevdiği gibi klitorisime sürtünüyor.

"Siktir." Orion'un nefesi boynumda ve vücutları benimkine daha sert bastırırken, lanetin benimle ilgili olmadığını, horozlarının amıma sürtündüğü gerçeğıyle ilgili olduğunu fark ediyorum.

"Evet, Tanrım, evet. Yap şunu. Lütfen." Bir kolum Hadley'nin omzundayken diğır kolumla Orion'u hareket etmeye, daha fazlasını yapmaya teşvik etmek için geriye uzanıyorum.

"Bize bir prezervatif getir, H." Orion'un Hayes'e hitap ettiğini duyduğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Başımı çevirdiğimde tam karşımdaydı, şehvet dolu gözlerle bizi izliyordu, ilk kez porno izleyen ergen bir çocuk da olabilirdi.

Hayes görüş alanımdan çıkıyor, ardından bir çekmecenin açılıp kapanma sesini duyuyorum.

kare folyo paket. Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve bu lanet prezervatiflerden bıktım.

"Siz temiz misiniz?" İşe ilk girdiğimde tüm kan testlerini yaptırmam gerektiğini biliyorum ve bu adamlar dışında kimseyle seks yapmadım.

"Evet, birkaç ayda bir test yaptırıyorum." Hadley'nin sesindeki umudu ve heyecanı duyuyorum, sanki sadece yeşil ışığı bekliyormuş gibi. Onlardan şüphe etmek için bir neden yok. Ayrıca, Hayes prezervatiften tamamen vazgeçecek kadar kendinden emindi, yani... bir kuruş için falan.

"Ben de öyle. On altı yaşımdan beri doğum kontrol hapı kullanıyorum." Hadley'e bakıyorum ve gözleri önce kardeşine sonra da Orion'a kayınca neyi beklediğini merak ediyorum.

"Emin misin tatlım? Çünkü seni çıplak hissetmek için can atıyorduk ve şu anda bu ihtiyacını iki katına çıkarmak üzeresin." Sanırım inliyorum ama emin olamıyorum. Hadley kalçalarını geri çekiyor, sonra bacağımı beline kadar kaldırıp sikini santim santim amımın içine sokuyor. Kahretsin, çok iyi hissettiriyor. Sıcak, sert, kalın ve göbeğimin derinliklerine doğru bastırıyor, hemen hareket etmiyor.

Arkamdaki hareket dikkatimi çekiyor ve saniyeler sonra Hayes yatağın ayak ucunda durmuş bizi izliyor, bir eli sikinde, diğeri çarşafı ve örtüleri yırtıyor.

"Bu çok daha iyi. Hads, eğer ikiniz de içine sığmak istiyorsanız o güzel küçük amcığınızı çalıştırmanız gerekiyor." Şimdiye kadar oldukça sade geçti, çok çılgınca değildi, ama ikisinin de sikinin içimde olacağı fikri beni biraz korkutuyor.

"Şükürler olsun. Eğer hemen hareket etmeye başlamazsam, baskıdan bayılabilirim." Hadley yavaş, bilinçli hareketlerle küçük itişler yapıyor, içeri ve dışarı, her itiş ve çekişte beni güzelce ıslatıyor.

"İşte!" Hayes'in sesiyle gözlerimi açtığımda yatağın üzerinde bir şeyin uçtuğunu ve Hadley'nin onu profesyonel bir beyzbol oyuncusu gibi yakaladığını görüyorum. Ancak kapağın patladığını duyduğumda anlıyorum.

Yağ.

Çok düşüncelisin.

"Seviştiğin kızı sevdiğini söylemeden, onu sevdiğini söyle." Sanırım seksten sarhoş oldum. Tekrar.

"Oh, Küçük Tavşan, o daracık amını öyle bir esneteceğiz ki, bu sözlere pişman olabilirsin." Sonra Hadley bana çarpıyor ve iyi bir önlem için pelvisini klitorisime sürtüyor.

Vücutlarımıza ve ısmarlama bir yapboz gibi birbirimize nasıl uyduğumuza bakarken, Hadley'nin vücudumuza fışkırttığı ilk yağ damlasından ürperiyorum. Arkada, Orion bacaklarımın arasında kayıyor ve kayıyor, sanki bu sıcak lanet sahnesinin bir sonraki adımı için hızlanıyor.

"Arkadan kay, Ry. Daha iyi bir açığa ihtiyacın varsa kalçalarını biraz geriye getir." Ve tüm bunların anası seksi. Orion, Hayes'in talimatlarını harfiyen yerine getiriyor, kıcımlı ona doğru çekiyor ve kendini tam doğru noktaya konumlandırıyor. Tabii ki bu harika bir şey ama tüm vücudumu canlandıran şey Hadley'nin Orion'un sikini içime ittiğini ve kayganlaştırıcıdan ipeksi bir şekilde ıslanmış eliyle bizi avuçladığını hissetmek.

Nefes nefese kalmıştım ve daha yeni başlamıştık.

"Siktir, Hads. Bu çok iyi hissettiriyor."

"Taşaklarını ovardım ama korkarım çok erken boşalacaksın." İnlemem uzun ve gürültülü. "Sanırım Küçük Tavşanımız birbirimize dokunmamız fikrinden hoşlanıyor. Değil mi Bowie?"

"Tanrım, evet. Hepimizi bir arada istiyorum. Hepsini istiyorum."

Sonra nefesim kesiliyor, ciğerlerim ve boğazım kapanıyor, gözlerim geçici mutluluk halimden tekrar açılırken Hadley sikini Orion'un yanına yerleştirip içime itmeye başlıyor.

"Bu biraz acıtabilir." Sikici. Sadece acıtmakla kalmıyor, sanki en iyi şekilde parçalanıyormuşum gibi hissediyorum.

Tırnaklarım Hadley'nin omzuna, boynunun hemen altındaki hassas kas bölgesine batıyor ve sanırım kan çekiyor.

"İşte bu, tatlım. Kendini çok iyi hissediyorsun. Seni ne kadar istediğimizi hissedebiliyor musun?"

"Evet, evet, evet!" Ayaklarımın dibinde yatak eğiliyor ve bakmadan Hayes'in sonunda partiye katıldığını anlıyorum. "Hayes, dokun bana. Lütfen, dokun bana." Yalvarıyorum, adamların her ileri geri hareketinde göğsümün ağırlaşmasından dolayı sesim soluk soluğa çıkıyor. Başta nazik davranıyorlar, alışmama izin veriyorlar ama Hayes bacağımı kaldırıp

omzuna yerleştiriyor, adamlar tereddüt etmeyi bırakıyor ve birlikte beni en harika şekillerde mahvediyorlar. Hayes'in baldırlarıma öpücükler kondururken kendini tatmin etmesi, elimi uzatıp ona dokunmak istememe neden oluyor.

Bir erkeğin böyle sert çekişlerle kendini tatmin etmesini izlemek bir afrodizyaktır ve sadece onları daha derin, daha sert yapma ihtiyacımı körükler. Daha çok, daha çok, daha çok.

O ve Orion sırayla içime girerken Hadley belimi kullanarak beni sıkıştırıyor. Biri derine indiğinde, diğeri geri çekiliyor ve onlar sert homurtular ve ağır inlemelerle içimi döverken, Hayes bu sikişin acımasız gücüne nazik bir dokunuş yapıyor.

Ama Hayes dizimin arkasına, Orion omzuma ve Hadley boynuma olmak üzere üç ağız tenime konduğunda, aklımı kaybediyorum.

"Siktir, boşalacak." Hayes'in sesi huşu içindeymiş gibi geliyor, gözleri tam da kardeşlerinin itişlerini hızlandırdığı noktaya sabitlenmiş, ben onları sıktıkça ritimlerini kaybediyorlar. Titriyor ve nefes nefese kalıyorum, önce birine sonra diğeri uzanıyor ve daha hızlı hareket ediyorum, bir şeye... ihtiyacım var.

"H, o güzel küçük klitorisi ovala." Ve aynen böyle, üçü de bir şekilde amıma dokunuyor ve bu zihinsel görüntü beni uçuruyor.

Çığlıklarım kendim için bile sağır edici ve vücudum elektrik çarpmış gibi sarsılıyor, amımın duvarları kasılıyor ve serbest kalıyor, dölleri her iki erkeği de kaplıyor. Beni öpmeye devam ettiklerinde, Hadley homurdanıp gidebildiği kadar uzağa ittiğinde yüksekliğimden aşağı inmeye başlıyorum.

"Evet amına koyayım, seni dolduruyorum, düşün çiçeğim."

"Kahretsin, bu çok ateşli." Orion'un düzensiz nefesleri beni överken tenimin üzerinde dalgalanıyor. "Çok mükemmelsin Bowie." Sonra Hadley'e katılıyor ve ikisi de içime girip nefesimi kesiyor.

Hayes kendi homurtusuyla acı çekiyormuş gibi başını geriye atıyor. "Hads, çekil."

Ne?

Sanki birbirlerinin zihinlerini okuyabiliyorlarmış gibi, Hadley itiraz bile etmiyor... belki de aleti odanın serin havasına çarptığında birazcık.

Bir sonraki saniyede Hayes kardeşinin yerini alıyor, içime giriyor ve dudakları dudaklarıma çarpabilsin diye yüzümü avuçluyor. Bir, iki kez itiyor ve üçüncüde fısıldıyor. "Şimdi üçümüzle de doycaksın." Sonra kalbimin temellerini sarsan bir kükremeye içime boşalıyor.

Amımın içindeki üçlü. Çok fena sikildim. Her seviyede.

Sırada Orion var ama onu durduruyorum, gözlerim Hayes'in parlak mavilerine dalıyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Orgazmın etkisindeyim, Hayes'e bir sonraki sorumu açıklamak için düşünebildiğim tek neden bu.

"Ne istersen Diamond."

"Siz hiç birlikte... birlikte oldunuz mu?" Ne beklediğimi bilmiyorum ama Hayes'in bakışlarının arkamdaki Orion'a doğru hafifçe kayması değil. Hadley'nin kahkahasının patlamasını da beklemiyordum.

"Küçük Tavşan, tahmin edebileceğin gibi bizde tabu yoktur." Gözlerim açılıyor ve ağzım bir karış açık kalıyor.

"İkizler değil, tatlım. Ama evet... yıllar boyunca... keşfettik." Orion arkamdan ç e k i l i r k e n omzuma öpücükler konduruyor.

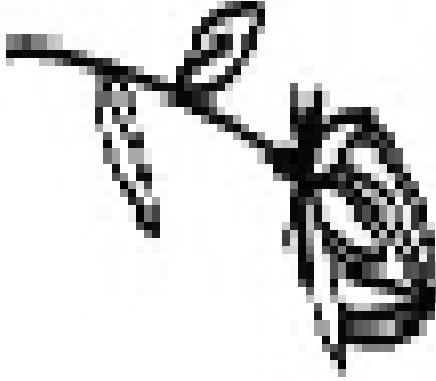
Bu cesareti nereden bulduğumu bilmiyorum ama Hayes içimden kayarak çıkarken, amımdan sıcak lav gibi dölleri akarken, sırt üstü dönüp yanaklarını avuçluyorum. Sonra Orion'u öpüyorum, ıslak dudaklarımız kayıyor ve emiyor, dillerimiz birbirini arıyor. Ellerimi çekmeden Hayes'in yüzüne dönüyorum ve onu da aynı şiddetle öpüyorum, ağzının her santimini tadıyorum.

Hadley de eğlenceye katılıyor, vücudumda sürünüyor ve kendini üstüme atıyor. Ağızlarımız birleşiyor ve o dudaklarımı ısırp dilimi emerken, ben geri çekiliyorum. Sonra Hayes ve Orion'u yaklaşıtıyorum, ağızları geçici öpücükler verirken hayranlıkla izliyorum, dudakların dudaklara değdiği ıslak sesler beni tekrar tekrar tahrik ediyor.

Hadley ağızını amıma götürüyor ve sanki ikizinin en iyi arkadaşıyla öpüşmesini izlemekten tahrik olmuş gibi beni yalamaya başlıyor. Dişleri ısırarak ve dudakları gittikçe daha sert bastırarak yepyeni bir hayata bürünen bu öpücük yüzünden sıcak ve ıslak bir şekilde kıvranıyorum. Lanet olsun, bu çok ateşli.

Hadley klitorisimi emerken ve iki parmağını içime sokarken yeniden patlıyorum.

"Amcığın damgalandı, Küçük Tavşan. Almak, vermek ve aradaki her şey için bizim."

Şehir dışındaki ev artık tüm dünyada en sevdiğim yer.

Birden fazla orgazm ve yumurta, domuz pastırması ve tatlı isteğimi karşılamak için çeşitli hamur işleri içeren lezzetli bir kahvaltıdan sonra, Pazar sabahımızı temizlik yaparak geçirdik. Önce evi, sonra da duşta kendimizi temizledik. Açık olmak gerekirse, Manhattan'a dönmek üzere yola çıktığımızda tertemizdim. Adamlarımın her birinin benimle birlikte yıkandığı sonsuz bir duş bunu yapacaktır.

İş haftası uçup gitti ve hem asistanlık hem de şimdi Slumlord'daki bu yeni sorumluluk nedeniyle hiç olmadığım kadar yoğunum.

Mickey'den hâlâ haber yok ve dairenin satışından bana düşen pay için de kimse benimle iletişime geçmedi. Sanırım beni kazıkladılar ve Mickey de parayı alıp kaçtı. İyi de oldu, onu görüp değersiz bir bok parçası olduğu için bıçaklamadan durabilir miydim emin değilim. Sanırım üzerimdeki zehirli etkisini anlamak için onun alanının dışında olmak gerekti. Sadakat yanlış kişiye verildiğinde çok kötü bir şey.

Cuma günü gelip çattığında, topuklu ayakkabılarımı çıkarıp spor ayakkabılarımı giymek için sabırsızlanıyorum. Dün gece, Hadley

daha küçük bir popo tıracını daha büyüğüyle değiştirirken, benim için bir doğum günü hediyeleri olduğunu ve şehir dışındaki ev hakkında susmayacağım için doğum günümün tüm *sapkınlıkların* başladığı yerde kutlanacağını duyurdu. Onun sözleriyle.

Bu sefer hepimiz Hadley'nin devasa kamyonetine bindik. Hadley araba oyunları oynamamız için ısrar etti ve yeşil bir araba görenin bir giysisini çıkaracak birini seçeceğini söyledi.

Bu fikri ölü bir böcek gibi ezdik. Hayatta soyunarak araba oyunu oynamam ve akşam yemeği için büyükanneme gitmeye çalışan masum aileleri teşhir etmem.

Bu da demek oluyor ki, yol boyunca onlara kendi çalma listemi dayattım ve benim neslimin müzik zevki hakkında bir iki şey öğrettim. Henüz onları kazandığımdan emin değilim.

Söylemeye gerek yok, iki saatlik yolculuk bir çırpıda geçti ve kapıları geçer geçmez kendimi evimde hissettim. Ne kadar tuhaf değil mi?

Yüz üstü düşmemek için konsantre olması gereken tek kişi ben olmama rağmen senkronize bir şekilde ilerledik.

"Yemin ederim bu şey bana vertigo veriyor." Bana gözlerini deviren Hadley'e dilimi çıkarıyorum.

"Tam bir drama kraliçesi." Hadley dizlerini bükerek beni kaldırıyor ve seksi bir itfaiyeci gibi omzuna atıyor.

"O benzinli arabayı neden aldığını anlamıyorum. Eminim karbon ayak izinin kendi posta kodu vardır." Hadley'nin elinin kot pantolonla kaplı kıcıma vuruşunun önce sesi, sonra da acısı geliyor.

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa, hoşuna gittiğini söyleyebilirim." Hadley'nin arka ceplerine tutunarak başımı kaldırıyorum ve gözlerimi Orion'a dikiyorum.

"Beni otobüsün altına atmanın yolu." Şerefsiz sadece omuz silkiyor.

Hayes ön kapıyı açıyor ve bu evde yaşayan eşsiz taze kokuyu çoktan ezberlediğim gerçeğini seviyorum. Çam, elma ve biraz da tarçın karışımı bir koku.

Şaşırtıcı bir şekilde, üç adam da çok güzel bir şekilde ifade ettikleri gibi bir bok yapmakla meşguller. Tek talimatım açık hava için giyinmemdi çünkü bana avlanmayı öğreteceklerdi.

İlk tepkim hayır oldu. Aslında, daha çok "Lanet olsun hayır. Bambi'yi öldürmeyeceğim."

"Spoiler uyarısı, Küçük Tavşan, Bambi...oh bekle, hayır. O annesiydi."

"Senden nefret ediyorum." Homurdanıyorum ama kimsenin beni ciddiye aldığına sanmıyorum.

"Bu ince bir çizgi, değil mi?" Sonra beni sadece Hadley'nin öpebileceği gibi öpüyor. Vücudu bedenime yaslanmış, parmakları saçlarıma gömülmüş ve avuç içleri çenemi çevreliyor. Ve o nafile konuşmayı böyle bitirdi.

İki saat sonra, üçü hediyemi hazırlamaktan döndüler. Beni telefonumda favori influencer'larımın kısa videolarına göz atarken buldular.

"Bunu biz alıyoruz!" Orion telefonu elimden alıyor ve ceketinin ön cebine bırakıyor. "Hazır mısınız?"

Ağır bir iç çekişle başımı salladım. Neden doğum günümde hoşuma gitmeyeceğini bildiğim bir şey yapıyoruz ki? Ama o kadar sıkı çalışıyorlar ki şikayet etmeye dilim varmıyor. Ayrıca, bunu daha sonra telafi etmelerini sağlayacağım... dille.

Hadley'nin bir tüfeğin nasıl çalıştığını anlatması ve göstermesi yaklaşık yirmi dakika sürüyor. Depodaki silah fiyaskosundan sonra, bir daha asla ateşli silah tutmayacağıma yemin ettim. Bu çok uzun sürmedi, değil mi?

"Anladın mı?"

"Evet. Gözümle lider ya da her neyse o şeye bakıyorum, nişan alıyorum, sonra tetiği çekiyorum ve umarım hiçbirinizi vurmuyorumdur." Deli gibi sırtıyorum ve Hadley bana kızmak yerine aynısını yapıyor. Tek fark ben şımarıklık yapıyorum, o ise sadece... psikopat.

"Hemen döneceğim." Hadley ormana doğru koşuyor ve saniyeler sonra geri dönüyor.

"Biz arkanda kalacağız, yani kısaca... hareket eden her şeye ateş et." Hadley'e bakıyorum.

"Ya biri gezintiye çıkmışsa? Ya da diğer avcılar?" Çıldırmama iki saniye kaldı.

"Hiç şansınız yok. Arazimiz kilometrelerce uzanıyor ve bazı yerlerde çit boyunca kameralar, bazı yerlerde de duvar var. Dediğim gibi, hareket ederse vur."

"Seni bir dakika içinde vuracağım," diye mırıldanıyorum. Hadley kazandığını biliyor, o yüzden ben de öldürmeye devam edebilirim.

akış. "Bu bana şunu hatırlattı. Yerel seri katilimizin mevsimi yaklaşıyor. Yerel haberler durmadan bundan bahsediyor." Düz bir çizgide yürüyoruz ve çocuklar çok fazla gürültü yapmamaya dikkat ederken, ben de atış mesafesindeki tüm hayvanları korkutup kaçırmayı umuyorum.

"Sessizlik oyunu oynayalım, olur mu?" Hayes'e bakıyorum ve sözlerini ağızma alarak taklit ediyorum. O da *Brat*'in ağzıyla karşılık veriyor.

Sanırım öyleyim, ama dürüst olmak gerekirse, bu yönümü ortaya çıkarıyorlar. Ayrıca benden on yaş büyükler, yani burada birinin baba olması gerekiyor.

Oh!

"Acaba benim de bir baba sapıklığım var mı?"

Tüm ayak sesleri donuyor ve arkamı döndüğümde üçü de farklı yüz ifadeleriyle bana bakıyor.

Korku.

Merak.

Memnuniyet.

Sonuncusu kimse için sürpriz olmadı.

Tam iğneleyici bir şey söyleyecektim ki bir hareket duydum. Kahretsin, neden burada bir hayvan var? Yemin ederim bir şeyi öldüremem, korkunç bir şeyi bile. Başka seçeneğim yoksa belki bir yılan.

"O da neydi?" Fısıldayarak bağıriyorum ama çocuklar bana bakmıyor, dümdüz ileriye ve yanımdan geçip gidiyorlar.

Görüş alanlarını takip etmek için döndüğümde, gözlerimin akşamın azalan ışığına alışması bir dakikamı alıyor. Bu bir gölge ve hareket ediyor, bir o yana bir bu yana koşuyor.

Başımı sola doğru eğerek yürümeye devam ediyorum, bu şeklin ne tür bir hayvana ait olduğunu merak ediyorum. Belki bir ayı? Siktir et, bir ayıyı vurmayaacağım, bu zor bir pas.

Neredeyse...

Yürümeye devam ediyorum ve sanki kozmik bir çekim beni hayvanı takip etmeye zorluyor ve ben bunu yaparken gölge bir silüete dönüşüyor. Birkaç adım daha atınca silüet tanıdık bir şekle bürünüyor, arkasını dönüyor, nefes nefese kalıyor ve sırtını bir ağacın gövdesine dayıyor.

Nefesim kesiliyor, tüfeğim yere düşüyor ve göğsüm bir mengeneye sıkışmış gibi daralıyor.

"Mutlu Yıllar, Küçük Tavşan."

Bölüm Otuz İki

Hadley

"Mickey'nin burada ne işi var?" Bowie bize doğru dönüyor, nefes almakta zorlanıyormuş gibi göğsünü sıkıyor.

"Dediğim gibi, mutlu yıllar." Çocuksu bir sırıtışın en iyi versiyonunu yapıyorum, çocuksudan çok şeytani görüldüğünü biliyorum ve bu konuda üzgün değilim.

"Mutlu yıllar mı?" Nefesleri sık ve hızlı geliyor ama henüz panik atak seviyesinde değil. "...Ne oluyor?"

"Sorun yok, tatlım. Biz buradayız." Orion kalın kollarıyla onu sarıyor ve göğsüne çekiyor. Bir an için teslim oluyor, kendini itmeden önce ona doğru gevşiyor.

"B-Bo?" Mickey'den gelen öksürük sesi tüm dikkatleri tekrar onun üzerine çekiyor, *lanet olası hamamböceği*. "Tanrıya şükür, Bo. Bu adamlar kafayı yemiş, bebeğim. Yardım eder misin?"

"Mickey? Neden buradasın?" Yavaş, çekingen adımlarla ona yaklaşıyor. Yirmi adım... on beş... on.

"Bu yeterince yakın!" Beni bu kadar iyi tanıdığı için Hayes'le ikiz gibiyiz. Tam da benim söylemek üzere olduğum şeyi söyledi, çünkü Küçük Tavşanımızın o pisliğe gereğinden fazla yaklaşmasını istemiyorum.

Dönüp bize kızgınlıkla bakıyor ve biliyorum ki "*Gerçekten mi?*" bakışla ima edildi.

"Bo...Bo, hadi, onlardan uzaklaş. Birlikte koşacağız. Sadece ihtiyacım var..." Bir öksürük nöbeti daha geçiriyor ve Bowie'nin onun yanına gitmek istediğini ama kendini tuttuğunu görebiliyorum. O nazik, tatlı, şefkatli kısmı

Bir yanı ona yardım etmek istiyor ve bu yönünü çok seviyorum ama şimdi zamanı değil. Tetikteyim, gerekirse koşup onu ondan uzaklaştırmaya hazırım çünkü onun için güvenli değil. "Sadece yardımına ihtiyacım var, bacağım..." Kesik ve çürüklerle kaplı çıplak bacağına işaret ediyor.

Bu sefer tamamen çıplak değil. Bir çift boxer giymesine izin verdik, çünkü Bowie'nin bir daha onun sarkık, ince sikine bakmak zorunda kalmasını istemedik. Görmesi gereken tek sik bizimkiler.

"Beni kaçırdılar, Bo. Kafayı yemişler." Çatık, üzgün, kendisi için üzgün kaşları daha öfkeli hale geliyor ve üst dudağı bir hırıltıyla kıvrılıyor.

Dürüst olmak gerekirse gülünçtü.

Üçümüz ayakta durup olanları izlemeye devam ediyoruz, çünkü Bowie buna ihtiyacı olduğunu bilmiyor olabilir ama biz biliyoruz. Kadınımızın içinde bir karanlık var, sadece küçük ve çoğunlukla çok daha güzel şeylerle çevrili, ama gelişmesine izin vermekten korkmuyoruz. Buna ihtiyacı olacak çünkü biz pek de hafif ve yumuşak adamlar değiliz.

"Seni kaçırdılar mı?" Dönüp tekrar bize bakıyor ve nefes alış veriş artık daha dengeli. "Mickey'i mi kaçırdınız?"

Omuz silkişime ikizim de karşılık veriyor ama Orion avuçlarını yukarı kaldırıyor.

"Teknik olarak konuşacak olursak, Mickey'yi Hadley kaçırdı. Biz de bunu kabul ettik."

"Teknik mi?" Gözlerini birkaç kez kırıştırıyor, kafası hızlıca bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Ve hepiniz bunun harika bir doğum günü hediyesi olduğunu mu düşündünüz? Eski sevgilimi vurmam için mi?"

Daha fazla omuz silkme...

"Pastamız ve mücevherlerimiz de var ama onları sonraya saklıyoruz." "Komik olmaya mı çalışıyorsun, Hayes?" Başını eğdi, gözleri daha da genişledi.

"Nadiren ve kesinlikle şu anda değil." Hayes kaşlarını kaldırarak ona sessizce meydan okuyor ve şaşırtıcı bir şekilde küçük bir kahkaha atıyor.

"Aman Tanrım, bu çok boktan. Ne oldu ona? Onu vuramayacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Bo? Neden gülüyorsun? Bo mu? Tanrı aşkına, gel de bana yardım et." Mickey yere kayar ve şimdi kışının üzerindedir.

Son bir buçuk haftadır onu sadece bu küçük doğum günü avına yetecek kadar yiyecek ve suyla hayatta tutuyordum, bu yüzden çok zayıf ve şu anda gerçek bir kaçış girişiminde bulunacak durumda değil. Yine de deneyebileceğini düşünmesine izin vermek eğlenceliydi.

"Eğer onu vurmazsan, içimizden biri vuracak, çünkü o et ve kemik torbası artık seninle aynı oksijeni solumayı hak etmiyor. Tamam mı?" Tüfeği yerden alıp tekrar onun yumuşak ellerine bırakıyorum. "Şimdi o silahı çevir Küçük Tavşan, çünkü bugün senin avın biz değiliz."

Bir elimle tüfeğin namlusunu, diğer elimle de çenesini kavrayarak ona doğru yaklaşıyorum. Yüzümü milimetrelerce uzağa götürerek dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, ardından benimkinden ağzına bir Tic Tac itiyorum. Direnmiyor, küçük hediyemi kolayca kabul ediyor ama iç çekiyor.

"Mickey de av değil. Cidden onu vurmamı mı bekliyorsun?" Sevimli yüzü buruş buruş ve naneyi emme şekli dudaklarını büzüştürüyor.

"Hayır, onu öylece vurmanı beklemiyoruz. Onu öldürmek için buradayız, Diamond."

Başı arkamdaki Hayes'e doğru dönüyor ve bu öneriden dehşete düşmüş gibi her zamankinden daha geniş gözlerle ona bakıyor.

Neden

bilmiyorum.

Mickey tam bir

amcık.

"Onu öldürmek mi? Bu biraz aşırı değil mi?" Başını üçümüze de çeviriyor ve hızlı bakışlarla tekrar ayağa kalkmayı başaran Mickey'ye dönüyor.

"İşe yaramaz sürtük. Siz psikopatlarla kalın, ben gidiyorum." Mickey ayaklarını sürüyerek uzaklaşmaya başladı, ikinci rüzgârı ona sahte bir umut veriyordu, bu yüzden çok uzağa gitmesi konusunda endişelenmiyorum.

Buradan kaçmak imkânsız. Bundan uzun zaman önce emin olduk.

"İşte tam da *bu* yüzden ölmesi gerekiyor, tatlım." Orion, her şey başarısız olduğunda mantıklı sesimiz. Ve o bunu söylediğinde Bowie gerçekten dikkat kesiliyor.

"Ama neden ölmesi gerekiyor?" Artık tartışmıyor, sadece nedenini sorguluyor...

"Sen çok iyi bir kızsın, Küçük Tavşan. Daha sonra sana biraz daha çilek ve döl kremi bile ısmarlayabilirim." Kaşlarını sallıyorum, yorumumu içimde tutamıyorum. Burada attığı bebek adımlarıyla gurur duyuyorum çünkü evet, durum normal insanlar için oldukça berbat, ki biz hayal gücünün herhangi bir sınırında değiliz.

"Bu bir şey mi? Yemeğime boşalmak mı? Önce kekler, şimdi de kahvaltı mı? Aslında hayır. Dikkat dağıtmayı bırakın ve biri soruma cevap versin." Yumruklarını kalçalarına bastırıyor, varlığı talepkâr... ve cehennem kadar seksi.

"Evet, yemeğinize boşalmak bir-"

"O lanet soru değil. Yemin ederim..." Derin bir nefes alıyor ve çenesini sıkıyor. "Mickey'nin neden ölmesi gerekiyor? Zaten epey hırpalanmış görünüyor, bundan da senin sorumlu olduğunu varsayıyorum." Sözümü kestikten sonra gözlerimin içine bakıyor, sesi suçlayıcı.

"Evet. Sorumlusu benim. Orion ve Hayes geçen hafta sonu buradayken biraz uğraştılar ama çoğunlukla ben sorumluyum." Sırıyorum çünkü bunu yaptığımda onu etkisiz hale getirdiğimi biliyorum ve yine işe yarıyor. Öfkesinin bir kısmı dağılıyor ve Hayes'in sakinleşmeye çalışırken yaptığı gibi burnunun kemerini sıkıyor.

"Tamam, Mickey geçen hafta sonundan beri burada mı? Ve sen... ona işkence mi ediyordun?" Sesi alçak, sakin, kararlı, şu anda hissetmediğini bildiğim her şey.

"Evet. Onu birkaç gün önce öldürecektim ama bunu yapmanın senin için güzel bir doğum günü hediyesi olacağını düşündüm."

Orion arkamdan kıkırdıyor ama o da en az ben ve Hayes kadar bu plana katılıyordu.

"Peki eski sevgilimi *öldürmek* neden güzel bir doğum günü hediyesi olsun ki?"

"Ah, Küçük Tavşan." Avuçlarımla yanaklarını kavırıyorum ve alnından öpüyorum. "Biz olay yerine gelmeden önce ne olduğunu bilmiyorum ama onu tanıdığımızdan beri sana vurdu, seni dövmesi için birini ayarladı ve seni hastaneye yatırdı. Sonra o orospu çocuğu hesaplarınızı boşalttı ve size hiçbir şey bırakmadı. Nada. Sonra da bir çakal gibi kaçıp gitti.

Çünkü yaklaşık bir ay önce onu da buraya getirmiştik ve biliyor musunuz?"

Bana şaşkın şaşkın bakıyor, küçük hikayemi bitirmemi, soruya cevap vermemi bekliyor.

"Lanet bir kanarya gibi öttü, Küçük Tavşan. Senden, ilk kez meme gören bir ergenin altına kaçırmasından daha çabuk vazgeçti. Senin hakkında ne hissettiğimiz hakkında hiçbir fikri yoktu. Bildiği tek şey, seni öldürmeye hazır olduğumuzdu ve o da bunun olmasından mutluydu. O zaman neden ölmesini umursuyorsun?"

Yere bakıyor ama yanağını okşuyorum ve gözlerini bana çevirmesi için onu cesaretlendiriyorum.

"Umursuyorum çünkü o bir insan ve cinayet yasadışı."

"Saçmalık. Hayatın boyunca insanları dolandırdın. Yasallık umurunda bile değil. Tekrar dene." Yüzünü bana doğru tutuyorum, bu konuşmayı yapıyoruz.

"Umursuyorum çünkü... çünkü... Tanrım, ben berbat bir insanım, değil mi?" Gözyaşları gözlerine dolmaya başlıyor ama onları kırıştırmayı başarıyor.

"Tatlım, hayır. Sen kötü bir insan değilsin." Orion onun soluna doğru ilerliyor ve sırtında yatıştırıcı daireler çizmeye başlıyor.

"Eğer sen yapmak istemiyorsan Diamond, biz senin için seve seve yaparız. Sana elini sürdükten sonra bu kadar uzun süre yaşamasına izin verdiğimiz için şanslı." Hayes onun sağına doğru hareket ediyor ve biz de etrafını sarıp onu kendimize çekiyoruz.

"Tüm eğlenceyi çalmaya çalışmayı bırak, Büyük Kardeş. Bu küçük sürümümüzün en yeni üyesi için."

"Küçük Tavşan'dan kurt sürüsünün bir parçası olmaya mı terfi ettim şimdi?" Solgun, çilli yüzüne hafif bir gülümseme yayılıyor ve dağınık kızıl saçlarından birini kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Gerçi rüzgâr onu orada tutmaya yardımcı olmuyor.

"Sen her zaman tavşan olacaksın, ama sen *bizim* tavşanımızsın ve yeryüzündeki hiçbir varlığın sana el sürmesine ve yaşamaya devam etmesine izin verilmeyecek. Şimdi, o pisliği vuracak mısın yoksa 'Arry'yi dışarı çıkarıp o pis boğazını ben mi keseceğim?" Kot pantolonumun cebinden en sevdiğim sustalımı çıkarıp açıyorum ve ona sevgiyle 'Arry' adını verdiğim bıçağı gösteriyorum. Bu Hayes'in bizim için bir hediyesiydi.

Yirmi birinci doğum günümde, Orion birkaç yıl sonra çeliği ne kadar çok sevdiğimi fark edince oydu.

"Sustalı 'Arry' konusuna başka bir zaman döneriz çünkü şu anda bunu nasıl ele alacağımdan bile emin değilim." Dudaklarının arasından ahududu tarzında derin bir nefes üflüyor. "Beni gerçekten ele mi verdi? Size her şeyi anlattı mı? Bu itirafımdan önce miydi sonra mı? O kadar çok sorum var ki sanırım beynim patlayacak." Başının Orion'un pazusuna düşmesine izin veriyorum, o da küçük bir rahatlama hissediyor ve hafifçe iç çekiyor.

"İtıraftan önce ve evet. Bize her şeyi anlattı ama sana vurduğu ya da seni bir ara sokağa attırdığı kısımları atlamayı başardı. Eğer yaşamasına izin verirse seni bir daha asla görmeyeceğine ya da seninle iletişim kurmayacağına söz verdi."

"Vay canına. Onun için bir çöp kadar değersizdim." Gözlerini yere indirdi.

"O hıyarın aklına girmesine izin verme, tatlım."

"Eğer biri *bize* ölme ya da kaçıp seni bir daha görmeme seçeneği sunsaydı, hepsi kendi cenazelerini kaldırıyor olurdu çünkü seni bir daha görmemek bir seçenek değil."

"Ah, Hayes. Bence bu... hoştu?" Başını kaldırdığında, küçük gülümsemesinin tekrar geri geldiğini fark ediyorum.

"Bu orospu çocuğunu öldürecek miyiz, öldürmeyecek miyiz? Avla ilgili olduğumu biliyorum ama kızımızı daha çok becermek istiyorum." Geri çekilip ellerimi birbirine vuruyorum ve Mickey'nin kanının her yere bulaştığını görmenin verdiği sevinçle ellerimi ovuşturuyorum.

"Onu öldüremem... Onu vuramam bile... Ben sadece... Yapamam." Sağ gözünden tek bir damla yaş düşüyor ve bu çok güzel.

Yalamak istiyorum. Ama yalamayacağım çünkü istediğim zaman bir odayı okuyabilirim. Belki bu gece onu ağlatırım, sırf gözyaşlarını tadabilmek için. "Bana yaptığı şey affedilemez. İyi ki kaçtı da bu dünyada sahip olduğum tek insanı terk etmekle uğraşmak zorunda kalmadım. O lanet bir korkaktı ve bunu benim için yaptı. Gitti. Kaçıp gitti. Puf." Tek gözyaşı daha fazlasına dönüşüyor ve şimdi yanaklarından aşağı süzülüyorlar, ama bunlar üzgün gözyaşları değil. Öfke gözyaşları.

Tam da olması gerektiği gibi.

Hepimizin bildiği gibi zihninin bir köşesinde sakladığı acısını bu şekilde dışa vuruyor.

"Onu bir daha görürsem bağırıp çağırmak, beni ne kadar incittiğini, bana ne kadar ihanet ettiğini söylemek isterdim ama şimdi... şimdi o burada ve ben ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum ve korkarım bu beni kötü bir insan yapıyor çünkü hayatıma çok çabuk devam ettim." Etrafındaki küçük çemberden uzaklaşarak bize bakıyor ve öfkeyle gözyaşlarını siliyor. "Mutluyum, lanet olsun. *Nihayet*. Peki neden bunun kötü bir şey olduğunu hissediyorum?" Kollarını öfkeyle yana açıyor, sonra kırılma noktasına ulaşmış gibi bırakıyor.

"Tatlım, seni duyuyoruz. Ona karşı hiçbir şey hissetmemen sorun değil."

"Bu konuda haklısın." Sözlerim neredeyse hırıltılı, çünkü onunla çok gurur duyuyorum. Tamam ve onu unuttuğu için de çok mutluyum.

Orion başını çevirip bana bakıyor ve dikkatini Bowie'ye vermeden önce sessizce bana çenemi kapatmamı söylüyor. "Sen de kötü bir insan değilsin."

"Kendini böyle küçük düşürdüğün için birkaç şaplak yemeyi hak ettin Diamond. O kıcı kızartıyorum."

"Tanrı aşkına, küfür ve şaplak tehdidine başlamadan önce konuşmamı bitirebilir miyim-"

Hayes ve Orion şu anda Bowie'ye ihtiyacı olan moral konuşmasını yapabilirler, bu benim işim değil. Benim işim Mickey'i bulup içini boşaltmak.

Bowie'nin tepkisini gördükten sonra, eski sevgilisini öldürmenin onu daha iyi hissettirmeyeceğini anlıyorum, ama aynı zamanda onun artık hayatta olmamasını umursamayacağını da biliyorum. Gerçek cinayeti işlemesine gerek yok. Ben bunun için varım.

Mickey'nin topallayarak gittiği yöne doğru ilerliyorum, yoldaki kırık dallara dikkat ediyorum, böylece onu takip etmek çok kolay oluyor. Onu bulmam beş dakikamı aldı, bir ağaca yaslanmış nefes almaya çalışıyordu.

Orospu çocuğunun bu halde fazla uzaklaşamayacağını biliyordum. Cildi benekli ve gri, izlerle kaplı ve şimdi de kir içinde. "Dinlenmenin tadını çıkarıyor musun, Minging Mickey?" Ona bu şekilde hitap etmek ama hiç umurumda değil. "Çünkü ebedileşmek üzere.

Yine de..." Duraklıyorum ve yavaşça ona doğru ilerliyorum. "Boktan bir insan olduğun zaman, öldüğünde çektiğin acının seni ölüme kadar takip etmesini umuyorum. Yani hissedeceğin acı sonsuza kadar sürmeli."

"Sen delisin dostum. Bırak gideyim. Lütfen." Lanet olsun... Gelincik gibi yalvarıyor.

Ağaçtan uzaklaşmaya çalışıyor ama topallaması eskisinden daha kötü ve sol bacağını destekliyor. Yazık... Kaçmaya çalışırken kendini yaralamış gibi görünüyor.

Bir adım daha yaklaşıyor.

"Bileğini mi incittin? Neden bir bakmama izin vermiyorsun?"

Bir adım daha yaklaştı.

"Hayır... daha fazla yaklaşma. Lütfen. Lütfen bırak gideyim. Uzak duracağıma söz veriyorum." Hâlâ topallayarak uzaklaşmaya çalışıyor ama nafile.

"Seni henüz 'Arry ile tanıştırmadım, değil mi? Genelde onu bu son kısma saklarım. Eğlenceli kısma." Öne doğru hamle yapınca irkildi ve sıska kışının üzerine düştü. Gülerek yanına çömelip bacağını yakalıyorum ve 'Arry'yi Mickey'nin Aşil tendonundan kesiyorum.

Attığı çığlık kendi rekorunu kırmaya değerdi ama elimizdeki sanatçılarla yetinmek zorundayım çünkü Mickey bundan sonra bir daha gün yüzü görmeyecek.

Diğer bacağını tutup dizinin arkasından kesiyorum ve kan kaybetmeye başlarken ondan muhteşem bir uluma daha çıkarıyorum. Geriye doğru ayaklarını sürüyerek gitmeye çalışması onu tekrar haykırmaya itiyor ve bu da ona bir kıkırdama daha kazandırıyor.

Bu bir haftadan fazla sürdü ve evet, yemeğimle oynamayı severim ama kadınım la oynamayı daha çok severim, bu yüzden eklemlerine birkaç dilim daha attıktan sonra mutlu bir gün geçireceğim. Henüz ölmedi ama bilinci yerinde değil, kendi bordosuyla çevrili.

Tam olarak ait olduğu yerde. Pisliğin içinde.

Daha önce hazırladığım origamiyi çıkarıyorum ve göğsünde açık bir yara bulup bir kısmını içine sokuyorum, böylece kafası etinden dışarı çıkıyor.

"Aman Tanrım. O...?" Bowie'nin sesi arkamdan geliyor.

Mickey'nin ölümleri uyandıracak kadar yüksek sesle çığlık attığını düşünürsek, bizi bulmak için bir beyin cerrahına gerek yoktu, işte şimdi buradalar.

"Henüz değil, ama yakında olacak." Ayağa kalkıp ona yaklaşıyorum, yanağını okşarken kanının güzel tenine bulaşmamasına dikkat ediyorum. "Bunu yapmak istemediğini biliyorum, sorun değil ama ölmesi gerekiyordu Küçük Tavşan. Artık bizimsin, bizim sana ait olduğumuz kadar sen de bize aitsin. Bu da birbirimize göz kulak olmamız anlamına geliyor. Kimse sana onun yaptığı gibi dokunamaz ve yaşamaya devam edemez."

Gözlerini kırıştırıyor, alnı kırıışmış sanki olanları ya da kendi duygularını anlamaya çalışıyor, bilmiyorum.

"Sanırım onun ölmüş olması benim için sorun değil. Ben yapamadım ama... evet... Yaptığın için kızgın değilim. Bu m-"

"Az önce kendini küçük görmenle ilgili bir konuşma yaptık Diamond."

Başını eğip Hayes'e yan gözle bakarken ağzının bir köşesi yukarı doğru kalkıyor. "Sohbet fikrini sevdim."

Yüzünü sıkıca tutarak bana bakması için onu cesaretlendiriyorum ve onu öpmeden önce gözlerimin onunkiler arasında dans etmesine izin veriyorum. Çok çekici bir kız.

"Bunu daha sonra halledip içeri dönebilir miyiz? Hava çok soğuk." Orion sırtımı sıvazlıyor ve öpüşmemizi böldüğü için onu bıçaklamadığım için şanslı.

"Bundan kesinlikle daha fazla rahatsız olmalıyım, değil mi? Bekle... bu... göğsüne origami mi yaptın? Bu bir akbaba mı?"

Bölüm Otuz Üç

Bowie

"Hayranı mısın?" Az önce...?

"Bu bir akbaba... etin içinde." Göğsüm kabarıyor ve bu otuz dakika önceki deja-vu gibi hissettiriyor. Bir kalp kaç tane kalp krizine dayanabilir ki? "Sen o musun?"

"Eğer o derken sezonun yıldızını kastediyorsan, evet Küçük Tavşan. Aranızda bir ünlü var." Hadley olduğundan daha da yaklaşıyor ve o şeytani sırıtışını gösteriyor. "İmza ister misin?"

Sessizliğe gömülüyorum, zihnim anılarla çalkalanıyor. Her yıl haberler Akbaba ve seri cinayetleriyle çalkalanır. Her şey Mart ayının ortalarında insanların bu sefer kimi öldüreceği ve polisin üç eyalet bölgesindeki bazı tanınmış suçluları koruyup korumadığına dair hipotezler ortaya atmasıyla başlar.

Gözler kayıp ihbarlarına çevriliyor, hatta bazıları sıradaki kurbanların kendileri olacağı umuduyla çevrelerindeki tacizcileri ihbar edecek kadar ileri gidiyor. Yılın bu zamanlarında haber döngüsü çılgınca ve ben buradayım... bir seri katile aşığım.

Ne oluyor lan?

"Tatlım, ne düşündüğünü biliyoruz. Ama ona tasma takıyoruz, söz veriyoruz. O kadar da tehlikeli değil." Başım Orion'a doğru o kadar hızlı dönüyor ki başım dönüyor. Dolunayın ışığı, yeni hayatım olan bu alternatif gerçeklikte bizi aydınlatan parlak bir nokta gibi.

"*O kadar tehlikeli değil mi?*" Hadley'i itiyorum çünkü derin nefesler almam gerekiyor ve Hadley'nin Tic Tacs'larının nefis kokusu dikkatimi dağıtıyor. "O bu eyaletteki en azılı orospu çocuğu.

Siktir et. Bu lanet ülkede!" Konuştukça sesim daha da yükseliyor ve ancak onlardan epey uzaklaştığımda bunca zamandır geri çekildiğimi fark ediyorum.

"Sikeyim böyle işi." Bir anda Hadley tekrar benim alanıma giriyor, eli boğazımda ve Mickey'nin kanını üzerimden uzak tutma çabalarım unutuluyor. "Beni itemezsin ve kesinlikle çekip gidemezsin." Sırtım bir ağacın gövdesine çarpıyor ve şimdi nefeslerim gittikçe daha sıklaşıyor ve bunun az önce yaşadığım şokla hiçbir ilgisi yok.

"Ne istersem onu yaparım Hadley. Burası özgür bir ülke." Sözlerimin bir ısırtığı olduğunu söyleyebilmeyi isterdim ama hayatımı sikeyim, avuç içiyle boynumun iki yanını sıkarak bu adam beyin hücrelerimi kızartıyor.

"Ah, Küçük Tavşan, buna inanmaya devam ediyorsun. Kendini bize teslim ettin. Çekip gitme zamanı geldi ve geçti." Bu sözlerle birlikte dudakları acımasız bir öpücükle dudaklarıma çarpıyor. Bacağını kalçalarımın arasına sokarak, klitorisime omurgamı titretecek kadar baskı uyguladığından emin oluyor. Karşı koymaya çalışıyorum, avuçlarımla göğsüne bastırıyorum ama vücudunun ağırlığıyla beni hapsediyor. Bir eliyle gırtlığımı ağaca sabitlemiş, yakınıma eğiliyor. Diğeri sustalıyla meşgul.

"Ne yapıyorsun Hadley?" Orion'un az önce en iyi arkadaşının adını kullanmış olması korkumu endişe verici seviyelere çıkardı.

"Kızımızın aklını başına getiriyorum. Ne de olsa neye bulaştığını tam olarak bilmesi gerekiyor." Yanaklarım ıslak, ağladığımın tek kanıtı bu ve dürüst olmak gerekirse güvenliğim için korkmuyorum. Adamların artık Hadley'i kontrol edememesinden korkuyorum ve daha da kötüsü, bu hoşuma gidiyor.

Hayır. Bana gerçek benliğini vermesini seviyorum. Beni kaybetme düşüncesiyle kendini en ilkel şekilde ortaya koyması.

"Ya hayır dersem?"

"Hayır mı diyorsun? Bana hayır mı diyorsun, Küçük Tavşan?" Sorularında iyi niyetli hiçbir şey yok, ne ses tonunda, ne gözlerindeki vahşi parıltıda, ne de cevabımın her şeyi bitireceğini ima etmesinde.

Bu bir meydan okuma ve ben bunu kabul etmeyi reddediyorum.

"Diyorum ki... Eğer yaparsam duracağını bilmek istiyorum." Şimdi bıçağını boğazımdan geçirip köprücük kemiğime kadar indiriyor ve kendisiyle tenim arasındaki kumaşı kestikten sonra göğüs dekolteme bastırıyor. Göğüslerim bir aşağı bir yukarı sallanıyor ve bunun korkuyla hiçbir ilgisi yok ve adamlar yaklaştıkça hepimiz biliyoruz ki

Bu an.

"Bowie Diamond Glitter Jones, asla durmayacağım çünkü sen bana asla hayır demeyeceksin. Bundan emin olacağım." Sonra bıçağı tereyağında kızgın bir bıçak gibi gömleğimin içine sokuyor ve yüzünü memelerime gömüyor, emiyor, ısırıyor ve bir günlük kaşıntıyı çiğneyecek kadar ovuyor.

"Bu konuşma o-!" Kot pantolonum bacaklarımdan aşağı itiliyor, sonra da adamlar beni çevirip kollarımı başımın üstünde tutuyorlar. Tenin tene çarpması, eski sevgilim ormanda yerde can çekişirken onların ormanda eğlenceli bir gece geçirmek için aletlerini hazırladıklarını söylüyor. Kahretsin, belki de çoktan ölmüştür.

Bu ne kadar boktan bir durum?

Ve daha da kötüsü, Ted Bundy'den beri en azılı seri katil tarafından sikilmek üzereyim.

Ama Hadley pislikleri öldürüyor ve bir şekilde bu benim için bir fark yaratıyor. Bu beni de psikopat mı yapar?

Kıçım havada, gövdeye dik dururken ve bacaklarım kot pantolondan kurtulmuşken Hadley beni tam da istediği şekilde konumlandırıyor.

"Hazır mısın, Küçük Tavşan? Daha önce geri dönüş yok dediysem, bu sefer kontratı dölle imzalıyoruz." Yemin ederim, buna kafayı takmış durumda. Birçok nedenden dolayı bir terapist onunla bir gün geçirebilir.

"Şunu bil ki ne zaman tartışsak Akbaba kartını oynayacağım ve hangi kavgayı yaparsak yapalım kazanacağım." Brat modu etkinleştirildi.

"Siktir, bu sözleri söylediğini duyunca sikim çok sertleşti." Ve sonra siki amımın içine girdi. İki yanımda Orion ve Hayes öpüşüyor, yalıyor ve tenimin erişilebilir her yerini ısırıyorlar. Orion beni sertçe öpüyor, ben arkamdan gelen her itişte homurdanırken alt dudağımı çekiyor.

"Bu halinle çok güzelsin. Kızıl saçlarından yansıyan ay, dudaklarımızdan ıslanan tenin ve kıcın... Kıcını gerçekten sikmek istiyorum tatlım." Orion'un böyle bir yeteneği var, iğrenç kelimeleri romantik hale getiriyor.

Hayes saçlarımı yumruklayıp başımı çevirdiğinde gözlerinde dans eden şehveti görüyorum ve yemin ederim bu beni daha da azdırıyor. Hadley içime girdiğinde her hırladığında amımdan çıkan ıslak seslere bakılırsa, ihtiyaçtan sıırıslam olduğumu söyleyebilirim.

"Hadley yükünü boşaltmak üzere, Diamond, bu yüzden bizim için gelerek ona izin vermelisin." Eli klitorisime doğru kayıyor ve sert ama nazik daireler çizerek ovuyor. Bu gece sistemime gelen çok sayıda şok yüzünden o kadar heyecanlıyım ki, gecenin karanlığında çığlık atmam sadece birkaç saniye sürüyor. Hayes çığlıklarımı yutuyor, coşkuyu öpüp yok ediyor ve zevki kaynağından tadıyor.

"İşte bu. Lanet olsun, bundan daha iyi bir şey yok." Hadley kalçalarımı kavıyor ve son bir kez daha içime giriyor, donuyor, sonra nefesi uzun, zevkli bir iniltiyle boynuma inerken kıcıma sürtünüyor. Beni döllerleriyle doldurduğunu bilmek hoşuma gidiyor.

"Benim sıram." Orion gözden kaybolmadan önce beni tekrar öpüyor. Hadley yavaşça çekilirken bir kayıp hissi var, ama bu kayıp kısa sürede yerini Orion'un sikinin beni Hadley kadar ihtiyaç ve şevkle becermesinin dolgunluğuna bırakıyor. Bu sefer yukarı uzanıyor ve göğüslerimi avuçluyor, meme uçlarımı büküyor ve kulak mememi ısıırıyor.

"Çok mükemmel hissediyorsun, tatlım. Hayatımın her günü bu amcığı sikmek istiyorum." Evet, lütfen.

Hayes beni hâlâ aşk ısırıklarına boğuyor, şüphesiz bazı yerlerde izler bırakıyor ve ben bununla iyiyim. Orion beni ağaçtan geri çektiğinde, sadece avuçlarım başımın üzerinde sıkışmışken, bir şeylerin olmak üzere olduğunu fark ediyorum.

Hadley dizlerinin üzerine çökmüş, sırtını ağaca dayamış ve ağzını amıma dayamıştı.

"Tanrım, Hadley, ne yapıyorsun-" Sıcak dili klitorisimi yalayıp emerken, Orion Hadley'nin dilinin am dudaklarımın üzerinden her geçişinde beni daha sert ve daha hızlı sikiyor. "Orion'un sikini yaladığını görmek istiyorum Hadley. Kahretsin, bunu gerçekten görmek istiyorum."

"Yakında, Diamond. Şu anda sözleşmemizin şartlarını kabul ediyorsun." Ne?

Tam soru soracaktım ki bir parmak dudaklarımda ve çok aç bir Hayes bana sırtıyor. "Em."

Ağzımı açıp parmağını alıyorum ve hayatım buna bağılıymış gibi emiyorum. Hayes parmağını çektiğinde göt deliğimde bir baskı hissediyorum ve Hayes'in o deliğe girmek üzere olduğunu anlamak için sormama gerek yok.

Orion amımı mahvetmeye devam ederken ve Hadley yetenekli ağzıyla vücudumu tekrar orgazma ulaştırırken, Hayes kararsız bir baskıyla azar azar içeri itiyor. Her biri diğerinden daha lezzetli bir şey yapıyor ve ben bu tür bir uyarımla eşleşemiyorum.

Kırıldım. Başım geriye düşüyor ve ağzım bir titreme ve ürperme dalgasıyla vurulduğumda açılıyor. Tüm vücudumu zevkle ısıtan bir elektrik şoku gibi. Adamlar ben o kadar hassaslaşıp geri çekilmeye çalışana kadar durmuyorlar.

Buna izin vermiyorlar.

Orion'un itişleri düzensizleşiyor ve gecenin içinde homurdanıp kıcıma çarpmadan hemen önce zar zor kontrol ediliyor ve Hayes'in parmağının tamamen içeri dalmasına neden oluyor. Çok iyi hissettiriyor ama aynı zamanda aşırı uyarılma.

"Kahretsin, bu çok fazla." Buna devam edebilir miyim bilmiyorum. Ellerim ağaç kabuğundan çizildi, kığım doldu ve amım cehennemde yanacakmış gibi hissediyor. Yine de hayatımda hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

"Uh uh, Diamond. Hepimiz imzalayana kadar işimiz bitmedi." Hayes'in sözleri üzerine Orion çekiliyor ve yine, kayıp neredeyse felç edici. Birkaç saniye sonra Hayes giriş kapıma geliyor ve Hadley ayağa kalkıp beni yaşama sebebi benmişim gibi öpüyor. Kendi tadımı alıyorum, Orion'un sikinin kokusunu da alabiliyorum.

Bu benim yeni bağımlılığım olabilir.

Kollarımı tutup boynuna dolayan Hadley beni öpmeye devam ederken, Orion şimdi Hadley ile benim aramda diz çökmüş, Hayes amımın içine dalarken klitorisimi öpüyor ve emiyor.

"Siktir, bu amcık mükemmel. Klitorisini yala, Ry. Sikimi yala." Sanırım Orion'un kollarının kalçalarım dolandığını hissediyorum ama ben

Hadley'nin diliyle ağızım öyle bir sikildi ki diğer detayları unuttum.

Amım, klitorisim ve ağızım arasında, tekrar patlamak üzereyim ve bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yok.

"Gel, Diamond. Sikimin her yerine boşal, hemen şimdi."

Ve Tanrı biliyor ya. O kadar ıslağım ki, sikinin kaymadan içimde nasıl kalabildiği hakkında hiçbir fikrim yok. Çılgınca ama mükemmel.

Tıpkı bizim olduğumuz gibi.

Ayrı ayrı kusurlu ve imkansızız, ama birlikte, mükemmelin olabileceği kadar mükemmeliz.

Bölüm Otuz Dört

Bowie

Bir Yıl Sonra...

"Elli dolarına bahse girerim ki bana benziyor." Slumlord'un satış ve yayın sayıları için RIAA'nın sayfasını yenilemeye devam ederken Hadley'e gözlerimi deviriyorum. Onlara sadece müşteri olarak sahip olabilirim, ama onları buraya getirdim, böylece bebeklerim büyümüş gibi hissediyorlar.

"Kapa çeneni. Önemli olmadığını söylemiştik." Orion eğilip tacımı öpüyor, bir yandan omuzlarıma masaj yaparken bir yandan da dudaklarını uzatıyor.

"Hadi ama Ry, eziklik yapma."

"Yani, istatistiksel olarak konuşursak, haksız değil." Hayes bu gereksiz konuşmaya atladığında gözlerimi ona dikip ağzımdan birkaç küfür kaçırıyorum.

"Hmm, doğru. Ama tahmin edin ne olacak..." Orion'un merak uyandıran duraklaması karşısında hepimiz nefeslerimizi tutuyoruz. "Amerikan aksanı." Yenile düğmesine *tekrar* basarken dudaklarımın arasından kaçan kıkırdamaya engel olamıyorum.

"Siktir et, ergen olana ve İngiliz dilinin tek gerçek aksanı yapışana kadar eve geri taşınıyoruz." Hadley'nin yorumları gözlerimin dolmasına neden olduğu için beynimin hasar görmesinden korkuyorum.

"Eminim çok iyi olacak-"

"AMAN TANRIM!!!" Sayfa yenilendiğinde tüm bu saçma konuşma kesiliyor ve tam orada, Amerika Kayıt Endüstrisi Birliği'nin resmi web sitesinde siyah beyaz bir yazıyla Slumlord

bir milyondan fazla kopya sattığı için Platin ödölüne layık görüldü ve bir satış yüz yayına eşdeğer olduğundan, bu benim keşfettiğim grubu bir sürü insanın dinlediği anlamına geliyor.

Ellerim balina büyüklüğündeki göbeğimin altını kavrarken, Taylor Swift konserindeki bir genç kız gibi çığlık atarak aşağı yukarı zıplıyorum. Telefonumu kapıp grubu ararken, çocuklar artık bir dolap büyüklüğünde olmayan yeni ofisimde bana sarılıp öpüyorlar. Asistanım Abby ofise tam kadro geri döndü. Onun dönüşü bana işbirlikçi erkek arkadaşlarım hakkında birkaç şey öğretti. Birincisi, kazadan önce küçük bir ofisi yoktu. Çoğunlukla ayak işlerini yapıyordu ve telefonu ve tableti onun ana araçlarıydı. Ona ofisini onun için temizlediğimi söylediğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin.

Ama konudan sapıyorum. Slumlord'a gelince, bunun olacağını biliyorduk, geçtiğimiz hafta rakamlar tırmanıyordu ve albüm altın madalyaya ulaştığından beri dünya çapında büyük bir sansasyon haline geldiler.

"Gurur duy tatlım, bunu onlar için sen yaptın." Telefonumu kulağıma dayayıp bir elimi karnıma koyarak Orion'un dolgun dudaklarını öpüyorum ve bir saniye orada kalıyorum. Tadı çok güzel ve elimde değil, her zaman azgınlığım, paytak paytak yürümenin yeni trend olduğu şu anda bile.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum Orion'un dudaklarına, Hayes sırtıma bastırıp ellerini kocaman karnımın üzerine koyarken. Boğazımla omzum arasındaki hassas noktayı öptüğünde tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor ve bir anlığına telefonda olduğumu unutuyorum.

"Biz de seni seviyoruz Bowie! Lanet olsun, başardık! Teşekkürler Bowie, kraliçesin sen!" Sanırım onlar da sayfayı yeniliyorlardı.

"Tebrikler çocuklar, sizinle gurur duyuyorum!" Birkaç sevgi ve gurur sözcüğünden sonra telefonu kapattık ve ofisimdeki adamlarımla yüzleşmek üzere döndüm.

"Tamam, hadi eve gidelim. Bu küçük tohum artık bir karpuz ve ayak bileklerimin ağaç gövdesi olduğuna eminim." Bir çizgi film sahnesi gibi, üç çift endişeli göz kontrol etmek için ayak bileklerime iniyor.

"Tanrım. Beni korkuttun."

"Siktiğimin drama kraliçesi, onları yalayıp daha iyi hale getireceğim." "Hiç bu kadar güzel görünmemiştin."

Tepkileri tahmin edilebilir. Hayes, koruyucu, beni bir şekilde kurtarması gerektiğini düşünüyor. Seks düşkünü Hadley, seksin her derde deva olduğunu düşünüyor ve Orion her zaman ama her zaman sözleriyle beni bir tanrıça gibi hissettiriyor.

Dediğim gibi, tahmin edilebilir ve dürüst olmak gerekirse, buna değer veriyorum. Onların hareketlerini önceden tahmin edebilmeyi seviyorum. Bu benim için terk edilme sorunlarımla başa çıkmanın harika bir yolu. Terapistimin sözleri, benim değil.

Mickey fiyaskosundan sonra hep birlikte yardım almamız gerektiğine karar verdik. Hadley'nin hiçbir fikri yoktu ama biz sadece Hadley gitsin diye kendimizi denkleme dahil ettik. Görünüşe göre, bundan çok faydalandım ve bebeğimiz dünyaya geldiğinde, onunla ilgilenmek için daha donanımlı olacağım.

"Neden seni kucağımda taşıyamıyorum? Sen çok yavaşsın, Küçük Tavşan." Bu adam, yemin ederim.

"Kıçım bu asansöre zor sığıyor. Beni hiçbir yere taşıyamazsın." Yemin ederim sekiz aylıktan fazla hamile olmak, gözleri bağlı bir şekilde roller coaster'a binmek gibi bir şey.

"Kıçın senin en lezzetli yerin. Aslında eve varır varmaz-" Asansörün kapıları açılıyor ve birinin büyükbabası içeri giriyor. Bunu söylüyorum çünkü en az yirmi yıldır emekli gibi görünüyor, yani bir çalışan değil. Ama tabii ki bu Hadley'i garip bir sohbetten caydırmıyor. "-Noel yemeğiymiş gibi ziyafet çekeceğim."

Hayes ve Orion arkamdan kıs kıs gülerken onun bu konuşmayı kesmesini umarak iç geçiriyorum.

"Cidden, Küçük Tavşan. Bence biraz rahatlamaya ihtiyacın var ve seni sikip atmamızdan daha iyi bir yol olabilir mi? Aletlerimizi emmene bile gerek kalmayacak çünkü biz diğer deliklerini sikmekle meşgul olacağız." Tanrım, şimdi öldür beni.

Yaşlı beyefendi arkasını dönüyor, yüzünde şaşkınlık okunuyor ve bana profilini gösterdiğinde kulağındaki işitme cihazını görüyorum. O da bu konuşmayı yüksek çözünürlükte duyuyor. Asansörün tavanına bakarak, bu şok edici açıklamalardan sonra kalbinin ona ihanet etmemesi için evrene hızlı bir dua ediyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum arkasından, bir yandan da Hadley'e ölümcül bir bakış fırlatıyorum, o da bana bir çizgi filmdeki kötü adam gibi sırtarak karşılık veriyor. Onun bu bakışına bayılıyorum. Bu onun gerçek kişiliği ve hepsi bizim. Onun varlığının her yönünü sadece biz biliyoruz.

Mesele şu ki, üç erkeğe aşık olduğum için özür dilemiyorum. Ve bu üç adamın bana aşık olmasından dolayı da özür dilemeyeceğimden eminim. Özür dilememin tek nedeni, kimsenin bir yabancıнын cinsel yaşamı hakkında bu kadar ayrıntıya tanık olmaması gerektiğidir.

Hamileliğimi öğrendiğimizden beri adamlar bindiğim arabalar konusunda daha dikkatli davranıyorlar. Şimdilik Porsche yok ve canavar kamyon normal bir günde benim için çok yüksek, bu yüzden hamileyken mümkün bile değil. Hayes'in değerlendirmesine göre Orion'un Honda'sı çok eski. Bu adamın hangi istatistikleri kullandığından emin değilim ama ona göre beş yıl bir şekilde çok tehlikeli.

Eminim boş şeylere kafayı takıyordur. Zengin falan olmalarını anlıyorum ama beş yaşında bir araba yolda tehlike yaratmaz.

İşte burada, Orion'un sikini ilk kez yaladığım aynı arabadayız ve sadece düşüncesi bile beni tekrar ıslatıyor.

"Sanırım Küçük Tavşanımız yaramaz düşünceler içinde." Orion ve Hayes limuzinde karşımızda otururken Hadley de benim yanımda oturuyor.

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?" Bacaklarımı biraz açıp daha rahat edebilmek için leğen kemiğimi eğiyorum ve başımı arkaya yaslayarak Unhinged Baby Daddy'ye bakıyorum. Telefonumdaki yeni adı bu. Hayes Huysuz Bebek Baba ve Orion da Aşırı Koruyucu Bebek Baba. Malum sebeplerden dolayı hepsi kısaltılmış. Ayrıca, güne bağlı olarak, Hayes ve Orion aynı ama Hadley her zaman UBD.

"Beni çağıran küçük azgın amının kokusunu alabiliyorum." Onun pis ağzının beni daha da ıslatması garip mi?

"Belki de bu konuda bir şeyler yapmalısın." Yani, bir peni ve tüm bu caz için.

Herhangi bir nedenle emniyet kemerimi çıkarma iznim olmadığından, bu günlerde araçta seksi zamanları başlatanlar erkekler oluyor. Benim için sürekli sert oldukları gerçeği

Günde iki kez arabada yirmi dakika, onlara düzenli olarak amımı yemeleri için yeterli zamanı veriyor. Ne kadar zor bir hayat yaşıyorum.

Sanki meydan okumamı bekliyormuş gibi, ben cümlemi bitirdiğimde Hadley çoktan dizlerinin üzerine çökmüştü.

"Eteklerin içinde pantolonlardan daha rahat olmana bayılıyorum, kazanmak için kolay erişim." Hayes ve Orion iki yanıma geçerken Hadley kalçalarımı daha da geniş açıyor. Sanırım bunu grup tarzında yapıyoruz.

"Evet, sanki herhangi bir kıyafet seni onun amından uzak tutabilirmiş gibi, kardeşim." Buna kıs kıs gülüyorum, Hayes'e dönüp göz kırpıyorum. Ne giydiğim önemli değil. Hadley açsa, Hadley yer.

Yanımdaki adamlar pantolonlarının fermuarını açıyor ve istediğimi alma sırası bana geliyor.

"Kazanmak için çift yumruk." Hadley, ağzı amımı yalarken kıkırdıyor ve titreşimi sadece uyarıcı ekliyor. Kahretsin, bu iyi hissettiriyor. Bu sırada dudaklarım ve dillerim tenimi okşarken ellerim iki siki de pompalıyor.

"Birbirinizi öpün." Hiç tereddüt etmeden, Orion ve Hayes tam önümde öpüşüyorlar ve beynim klitorisime vurulan dil darbeleri yüzünden erimeye başlıyor. Çok fazla uyarılma ve sadece yeterli zaman yok.

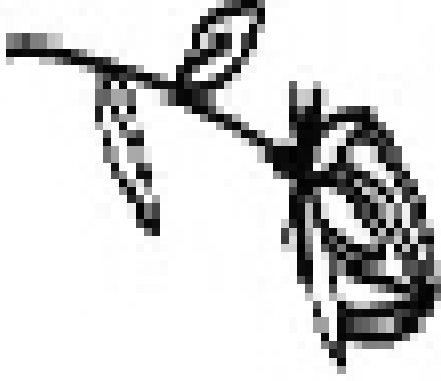
Çocuklar yüzlerini bana döndüklerinde, öpüşmemiz üç ağız ve dilin karışımından oluşuyor ve araya aşk ısırıkları da giriyor.

Libidom ve onun kısa sigortası için çok fazla.

Hadley dilini amımın derinliklerine sokarak iki kat aşağı inerken ben de oturduğum yerden yüzüne biniyor, klitorisimi dokundurabildiğim her şeye sürtünüyorum.

"İşte bu Diamond, ver onu bize."

Şimdiye kadarki en kolay orgazm.

Yolculuk daha fazlası için çok kısaydı ama hepimiz bunu biliyorduk. Çocuklar işten önce ve sonra düzenli olarak atıştırıyorlar.

Üç büyük, güçlü adama aşık olmanın olayı bu. Sağlıklı piçler her zaman amıma açlar ve ben kimim ki onları reddedeyim?

Çatı katına çıktıktan sonra birkaç eşyamızı topladık ve hızlı bir ön yemek yedik. Akşam yemeği gibi ama tam değil çünkü asıl yemek iki saat sonra şehir dışındaki The Nest'e gittiğimizde olacak. Orion'un ailesinin evine bu ismi verdim. Akbaba...kuş...yuvası. O anda uygun geldi. Çünkü Cinayet Evi sadece kargalar için uygun.

Bugün benim doğum günüm olduğu ve büyük üç yıldan önceki son yıl olduğu için, içinde akşam yemeği ve pasta da dahil olmak üzere doğum günü malzemeleri olan birkaç ekstra çanta hazırladılar. Hediyelerden biri o kadar büyük ki Hadley onu kamyonetine koydu ve benim ona yaklaşmama izin verilmedi. Bunun bir ceset olmadığından eminim çünkü bu daha iyi bir terim bulamadığım için garip olurdu. Aslında, aptallık işe yarar. Kamyonetinde bir cesetle iki saat araba kullanması aptalca olurdu.

"Peki, dekoratif mi yoksa pratik mi?" Orion ve Hayes benimle limuzine binerken Hadley de arkamdan geliyor. Bazen koltuğumda dönmeye çalışıyorum, böylece ona arkadan öpücükler yollayabiliyorum, renkli camlar yüzünden beni göremese de, beni hissedebildiğini düşünmek istiyorum.

"İkisi de değil." Hayes'in cevabına kaşlarımı çatıyorum, saat beş yönünde büyüyen seksi gölgesine bir sırtıma yerleşiyor. Bir buçuk yıl önce onun şakacı olabileceğini asla düşünmezdim ve Huysuz Bebek Babamın eğlenmekten başka bir şey yapmadığı zamanlar da oluyor ama işte burada, benimle dalga geçiyor.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Suratımı asmam kimseyi kandırmıyor ama bunu yaparken kendimi daha iyi hissediyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururdum ama göğüslerim ciddi bir engel.

"Keşke bunu öğrenmenin bir yolu olsaydı..." Hayes işaret parmağını dudaklarına götürüyor ve bu gizemli seçeneği düşünüyormuş gibi arabanın tavanına bakıyor. "Ah, doğru ya. Bir yolu var. Sabır."

"Sen bir pisliksin." Hayes yardımcı olmuyor, ben de cazibemi Orion'a çeviriyorum, ona tatlı bir gülümseme verip kirpiklerimi kırıştırıyorum.

"Hayır, taşaklarımı oldukları yerde seviyorum, çok teşekkür ederim."

"Hiç eğlenceli değilsin." Bu sırada yemek öncesi yediklerimi sindiriyorum ve limuzinin sallanması uyku hapi gibi geliyor.

Uyandığımda eve giriyorduk ve dehşet içinde Orion'un omzuna salyama akıtmıştım. Bu bebek oyunumu mahvediyor.

"Gel, Uyuyan Güzel, yemek zamanı."

Hemen canlandığımı söylemekten utanmıyorum.

"Daha fazla döllü kek alabilir miyim?" Hadley'nin özel tarifini çok sever oldum. Elbette teoride iğrenç ama DNA'sının her zaman içimde olmasını istemesi tuhaf bir şekilde tatlı.

"Hamileyken olmaz. Bebek için zararlı olup olmadığı konusunda hiçbir fikrimiz yok." Gözlerimi deviriyorum.

"Evet, çünkü benim için oral seks yapıp her damlasını yutmam daha mı iyi? Mantıklı hale getirin."

"Tatlım, Hadley'den bahsediyoruz. Bunun bir anlamı yok." Doğru.

"Döl ve kek kelimelerini duydum, kızımız öğürüyor mu?" "Ew, Hadley." Bunu söylüyorum ama aynı zamanda şu düşünceye de gülümsüyorum

onun sikine öğürüyorum. Ne yazık ki, seksi düşünemeyecek kadar açım. Şimdilik.

The Nest'e girdiğimizde Hayes dışarıda kalıyor ve ben mutfaktaki yiyecekleri kaldırırken Hadley on dakikalığına evin havalanması için pencereleri açıyor. Geçtiğimiz yıl evin birkaç bölümünü kendi tarzımıza, zevklerimize ve rahatımıza uygun hale getirmek için yeniledik. Mutfakta çift kapılı devasa bir buzdolabı ve yan tarafa eklettiğim devasa kilerde bir dondurucu var. Depolama için harika bir yer.

"İlk doğum günü hediyesi şimdi olmalı, daha fazla bekleyemem." Hayes kapıdaydı, sadece başı içeriye bakıyordu.

"Tanrı aşkına. Tamam." Orion ve Hadley beni mutfaktan almaya geliyorlar, orta parmak uçlarımda durarak çatı katında sahip olduğumuz ve burada daha iyi olacak ekstra eşyaları kaldırmaya çalışıyorum. Hadley gözlerimi kapatırken Orion bana rehberlik ediyor.

"Hadi tatlım, paytak paytak gidelim buradan." Şerefsiz.

"Bunu bir daha söylersen seni ve taşaklarını keserim." Kıkırdıyor ama ben "Daha fazla çocuk istersem iki tane daha var" diye ekleyince dudaklarında sönüyor. Hormonların şakası yok.

"Kahretsin," diye fısıldıyor Orion yanımda, bu da benim deli gibi sırtıtmama neden oluyor. Yemin ederim, günler geçtikçe kendimi Hadley'e daha çok benzetiyorum.

"Acımasız, Küçük Tavşan, ama onaylıyorum."

Yürümeyi bırakıyoruz ve Hadley beni kapıya doğru çeviriyor. Tam o sırada tanımadığım bir ses daha duyuyorum ve kapı kapanıyor.

"Lütfen, yakında doğacak bebekler aşkına, bana bir hedef getirmediğini söyle. İşkence görmüş vücut kokusundan kurtulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" Onlarla taşak geçiyorum. Geçen yıl hepsi dışarıda olduğu için ceset kokuları hakkında hiçbir fikrim yok.

"Komik, Küçük Tavşan, ama bu tamamen farklı bir hediye. Ayrıca bu Hayes'ten."

Orion elini çekiyor ve gözlerim ışığa alıştığında onu görüyorum. Vücuduna göre çok büyük pençeleri ve altın rengi kürküyle bana doğru koşuyor.

"Aman Tanrım!!" Keşke olağanüstü bir zarafetle çömeldiğimi söyleyebilseydim ama bu yalan olurdu. Mutluluktan titreyen ve heyecandan kuyruk sallayan yeni Golden Retriever yavru köpeğimle tanışmak için çılgınca bir yoga yapmam gerekti. "Hayatımda daha önce hiç köpeğim olmamıştı!"

İlk düşüncem bunun hayatımın en güzel günü olduğuydu. Sonra hayatımın en güzel gününün nihayet üç erkeği de içime aldığım gün olduğunu hatırlıyorum. Önümüzdeki üç hafta içinde hayatımın en güzel günü olacak olması dışında.

"Farkında mısın?"-köpek yavrusu yüzümü, ağzımı, burnumu ve boynumu yalamaya başladı ben daha bile bu cümleyi bitiremeden-"biz

esasen aynı anda iki bebeğe sahip olmak."

"Pfft, d ö r d ü m ü z ü n arasında iki çocuğu idare edebileceğimizden oldukça eminim.

Sorun değil."

Evet, meşhur son sözler.

Çocuklar kafesi getiriyorlar ve köpeklerin yeni yavrularıyla yaptıkları her şeyi yapıyorlar. Dikkat edemeyecek kadar açım ama daha sonra not alırım.

"Hediyem dışarıda. Donarak ölmeden önce gidelim." Çiğnemeyi bırakıyorum ve daralmış gözlerle sevgili sosyopatıma bakıyorum.

"Pardon?" Neden... ah neden bir seri katil ve iki yardımcısı erkek arkadaşım oldu? Hadley onlara erkek arkadaşım dememi pek sevmiyor. Bizi tanımlamak için çok zayıf bir unvan olduğunu düşünüyor ama üç ruh eşimle birlikte yaşadığımı söylemek de biraz fazla. Evliliği tartıştık ama üç koca almam yasal olana kadar biriyle evlenip diğerleriyle evlenmeyeceğim. Yasal olarak ben onlara bağlıyım, onlar da bana bağlılar, her ne kadar benim mal varlığım onlarınkinin bir parçası bile olmasa da.

Mickey'yle kazandığımız paranın hepsi hayır kurumlarına gitti çünkü onu almayı hazmedemiyordum. Evin alıcısının Hayes olduğunu Mickey öldükten haftalar sonra öğrendim. Bu benim ona gecikmiş doğum günü hediyemdi, kiralık olarak verdim. İhtiyacım yok ama bana ait bir şey olması hoşuma gidiyor.

"Kızma." Hayes bir kadeh şarabı dudaklarına götürüyor ve gizlemeye çalıştığı sırıtişını kaçırmıyorum.

Çiğnediğim lazanyanın kalanını yutuyorum ve iç çekiyorum. Hadley'nin hayatı gençken büyük bir değişim geçirdi ve kötü adamları öldürmek içindeki bu ihtiyacı doyurdu. Şimdi, bunu Hadley'nin terapistiyle yaptığı seanslardan öğrendiğimi söyleyebilmek isterdim ama yalan söylemiş olurum.

Öncelikle, hasta gerçek adını kullanmazsa terapi ne kadar faydalı olabilir ki? Ve amaç onu hapisten uzak tutmak olduğu için, bize yılanlar için bir metafor kullandığını söyledi. Hadley haftada bir gün, bir saat boyunca yılan avlama ihtiyacı ve saplantısı hakkında konuşmaya çalışıyor. Seanslarında bulunmuyorum ama bahse girerim terapistini kendi özel kemanı gibi manipüle ediyordur. Ama bunu yapıyor. Oh, ve evet, seanslar online. Yani, zar zor yapıyor ama yine de...

"Kötü biri mi?" Bardağıma taze su doldurup içerken Orion başını sallayarak cevap veriyor. "Tamam o zaman. Hadi ava çıkalım."

"Yürüyüşe çıkıyoruz Diamond. Kimseyi kovalamıyoruz. Hadley bu yıl hediyesini kırmızı bir fiyonkla takdim ediyor." Ne kadar düşünceli. İğnelemeyi buraya ekleyin.

Orion'un telefonu çalıyor ve Hadley'nin mesajının açıldığını görüyorum.

Hads: Hazır.

Hadley'e ulaşmamız on beş dakika sürüyor, Mart ayının serin gece havası sindirim sistemim için hiç de rahatsız edici değil.

Oraya vardığımızda Orion'un şaka yapmadığını anladım. Bir ağaca bağlanmış, üzerinde sadece boxer'ı ve tüm vücudunu saran kırmızı bir fiyonk olan iri yapılı bir adam. Onun için biraz üzülüyorum, tüm bu aşağılanma garip.

"Mutlu Yıllar, Küçük Tavşan." Hadley bir ta-da hareketiyle adamın göz bağını çözüyor ve sihirbazlık numarasını alkışlamam gerekiyormuş gibi kollarını havaya kaldırıyor. "Avin eğlenceli olduğunu söylemeliyim."

"Bunu hak edecek ne yaptı?" Durduğum yerden zararsız görünüyor. Uzun boylu, göbekli, seyrelmiş saçları, mavi gözleri ve ince dudakları var.

"Bir bakalım. Kız kardeşini meth bağımlısı yaptı, sonra da öldürdü." Adam itiraz edercesine başını sallıyor ama ben onu anlayamıyorum çünkü kafasında bir tıkaç var. İtiraf etmeliyim ki salyaları biraz iğrenç. "Peki, tamam. Aşırı doz kazara oldu. Ama küçük kız kardeşini düzenli olarak ilaçlarını test etmesi için zorlamak yine de boktan bir şey, değil mi?"

Adam şimdi ağlıyor ve Hadley'nin sözlerine sanki bir tür bağışlanma umuyormuş gibi başını sallıyor. Bunu elde edemeyecek. Eğer adam burada, doğum günüm için bizim mülkümüzdeyse, bir gün daha yaşayamayacak demektir. Dahası, eğer buradaysa, günahları kız kardeşini uyuşturucuya zorlamaktan daha büyük demektir.

"Ama bu yüzden burada değil." Bingo.

"Hads, burası çok soğuk ve Bowie yorgun. Konuya gelebilir miyiz lütfen?" Hadley büyük anını mahvettiği için gözlerini Orion'a dikeyyor, ben de gülümseyip ona bir öpücük konduruyorum.

"Seni seviyorum Hadley." Bu onun da bana sırtımasına neden oluyor ve ceketimi göğsümde daha sıkı tuttuğumda, bu adamın varlığının nedenlerini ağızından kaçırıyor.

"Sadece kız kardeşini incitmekle kalmadı, aynı zamanda bir zorba. *Senin...zorbanın.*" Her şeyi anlamaya çalışırken gözümü kırıştıyorum.

"Seth?" Bir adım geri çekildim, kendimi bu pislik tarafından tokatlanan dokuz yaşındaki ben gibi hissediyordum. "Emma öldü mü?" Neden umursadığımı bilmiyorum ama ağabeyi etrafta yokken hep çok tatlıydı.

Adam cevap vermiyor ama Hadley işaret parmağıyla burnunun ucuna vurarak gecenin içine doğru bir ding ding diye bağırıyor. Onu bulduğuna inanamıyorum. Yine de çok uzun zaman önceydi, neden peşine düşsün ki? Yıllardır Seth'i düşünmemiştim.

"Hadley, bu çok fazla. Bana zorbalık yaptı, evet, ama bu yara izi gibi bir şey değil." Kahretsin, şimdi suçlu hissediyorum.

"Oh, Küçük Tavşan, ama hepsi bu kadar değil. Bu yıl yoğun bir akbaba oldum ve tüm araştırmalarım beni bu adama getirdi. Gözlerinin içine bakmanı ve onu tanımadığını söylemeni istiyorum." Hadley'e gözlerimi deviriyorum...lanet olsun.

"Sana kim olduğunu bildiğimi söyledim, sadece cezanın suçla orantılı olmadığını söylüyorum." Tanrım, ona daha iyi bir terapist bulmalıyım.

Hadley bana doğru yürüdü ve tıpkı geçen yıl olduğu gibi iki eliyle çenemi kavradı. "Daha iyi düşün. Daha dikkatli bak."

Ağır, yorgun bir iç çekişle başımı salladım. "Tamam." Sonra nefesimi keserek öpüyor ve yüzümde aptalca bir sırıtışla beni sersemletiyor.

Gözlerimi dikip bakıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Hadley inliyor, sonra adamın yanına dönüp ağzındaki tıkacı çözüyor.

"Konuş."

"Bowie, özür dilerim. Çok özür dilerim. İstemedен oldu-" Hadley homurdanarak adamın sırtına vurdu.

"Onun adını ağzına almayacaksın."

Olduğum yerde donup kaldım, bedenim bir yıl öncesine, soğuk karda kanlar içinde bırakıldığım zamana çekildi.

Orospu çocuğu.

"İşte böyle," diyor Hadley, her kelimeyi gururla kaplayarak.

"O sen miydin? Bana saldırdın ama... neden?" Bu hiç mantıklı değil. Mickey'nin aptal arkadaşlarından birini...

"Şunu dinle... Mickey bu pislikle bağlantısını hiç koparmadı. Seni hastaneye yatırması için ona yüklü bir miktar ödedi. Sonra bu adam parasını

meth laboratuvarı kurmak. Siktiğimin zavallısı." Dakikalar önceki suçluluk duygum kayboluyor ve Hadley bendeki değişimi görüyor. "İşte benim Küçük Tavşanım."

"Yorulдум, şu işi bitirelim." Çenem yukarıda, Orion ve Hayes yanımdayken Hadley'nin sustalı bıçağı 'Arry'yi çıkarıp Seth'in boğazını bir kulağından diğerine kadar kesmesini ve şah damarlarını iyice açmasını izliyorum.

Yavru köpek bana doğru koşuyor, onu kucağıma almam için elini uzatıyor ama Orion bunu benim için yapmakta gecikmiyor. Ona henüz isim vermedik ve Orion onu kollarıma bıraktığında aklıma Solace kelimesi geliyor ve yapışıp kalıyor.

Eve geri dönerken, geçmiş hayatımın çemberi tamamlanmış ve bir kenara atılmış gibi hissederken üzerimden ağır bir yük kalkıyor.

Şimdi yeni bir hayat
başlıyor. Daha iyisi.
Sonsuza dek.

LYRA

Jones-Beckett-Thorne

Nisan 1, 2025

9lbs 8oz

22 inç

Sarışın Olan

Bununla çok eğlendik! Ama bir şeyin de farkına vardık... Düzenli olarak tek bölüm yazmak için söyleyecek çok fazla şeyimiz var! Bu karakterler bize bir süre zor anlar yaşattı ama her zaman olduğu gibi bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyoruz. Her kararı sorguluyoruz ve gerçekten karakterlerimizin kafalarının içine girmek. Örneğin: Hikayenin nasıl ilerlemesi gerektiğini planlar ve karar veririz, sonra yazmaya başlarız ve

karakterler her şeyi mahveder! Hepsi, "Hayır, ben bunu yapmazdım, b u yüzden olmuyor. Tekrar deneyin, Yazarlar."

Biz de onların istediğini yaptık ve umarız her şeyi ve cameoları beğenirsiniz ;)

Teşekkür etmemiz gereken kişileri hatırlama konusunda Brunette'in genellikle en iyisi olduğunu biliyorum, ama ben birkaç tane yapacağım.

Yani, K J Ellis bir tanesi. Eğer bizi Yedi Ölümcül Günah serisine katılmaya davet etmeseydi bu kitap diye bir şey olmazdı. Bizi düşündüğün ve günahlarla oynamamıza izin verdiğin için teşekkürler beaut!

Seriye katılan yazarlar, Nikki J Summers, Imogen Wells, Nicola Jane, SJ Ransom, KJ Ellis ve Emma Creed... hepiniz kraliçesiniz!!!

Sadık okuyucularımız... her biriniz... her yorum, her eleştiri, her gelen kutusu, kitaplarımızı tavsiye ettiğinizi her gördüğümüzde, gerçekten günümüzü güzelleştiriyorsunuz.

Bir sonraki serimizde bizimle birlikte olmanız için elimiz ve ayak parmaklarımız çapraz çünkü farklı... ve eğer kendimiz söylersek...

Harika! Hala karanlık, hala biziz, sadece yeni ;)

Brunette'in bu konuda söylememe izin vereceği tek şey bu, bu yüzden ya bu notu okuyorsunuz ve sır ortaya çıktı ya da hala karanlıktasınız... her iki durumda da parmak uçlarım mühürlendi.

Bir dahaki sefere kadar, sizi gidi muhteşem varlıklar sizi <3

Sarışın

Esmer Olan

İşte yine bir kitabı, bir "sonu", bir dizi karakteri daha kapatıyoruz. Gluttony zorlu bir işti çünkü söyleyecek çok şeyimiz vardı ama sonunda Bowie ve adamlarının hakkını verdiğimizizi düşünüyoruz, sanırım hepiniz bize haber vereceksiniz!

Her zaman olduğu gibi, Blondie ile yazmak, video sohbetleri, olay örgüsü ve yazarken gerçekten yaşadığımız zor anlarla her şeye değişiyor.

Ve tıpkı Blondie'nin dediği gibi, serileri tek başımıza yapmaktan çok daha rahatız, bu yüzden sanırım artık hepiniz bunu dört gözle bekleyeceksiniz.

Şimdi ne düşündüğünüzü biliyorum... Neden yeni serimiz hakkındaki sırrı açıklamıyoruz? Bunu size neden yapıyoruz?

Çok basit... Bir planımız var ve bu planın işe yaraması için, yeni karakterlerimiz için ağzınızın köpürmesini (gerçek anlamda değil) sağlamamız gerekiyor. Onların hayata geçmesini gerçekten ama gerçekten istemenizi istiyoruz. Bu bir yalan. Biz konuşurken canlanıyorlar ama kelimelerimize olan sevginiz olmadan varlıkları anlamsız ve biz onları bunun olmasına izin vermeyecek kadar çok seviyoruz.

Şimdi... Şunu söyleyeceğim... Bu bütün bir şey. Çok büyük ve bizim. Kafamızdaki her görüntü karakterlerimize aittir ve her isim ve arka plan benzersizdir. Garanti ediyoruz, onları çok seveceksiniz. en az bizim kadar.

Ancak tüm bunlardan önce, hikayelerimizi olabilecek en iyi hale getirmemize sürekli olarak yardımcı olanlara teşekkür etmek istiyorum.

David, acımasız editörümüz, sert sevgisi ve şahin gözleriyle. Bize göz kulak olduğun için teşekkürler.

Hilary, keskin soruları ve tavsiyeleriyle en sevdiğimiz hayvan kurtarıcımız. Yaptığın her şey için sana ne kadar teşekkür etsek azdır.

Zoe, nazik ve sevgi dolu ruhumuz, sözlerin bizi güçlendiriyor ve her şeyi berbat ettiğimizi düşündüğümüzde bile her zaman devam etmemiz için kalbimize sıcaklık veriyor.

Sarah Jones, kartal gözlerimiz. Her şey söylenip bittikten sonra, bize her zaman hikayemizi daha da mükemmelleştiren o son fırçayı veriyorsun. daha iyi.

Ve tabii ki, hiç şüphesiz... siz. Okuduğunuz için, paylaştığınız için, gelen kutularımıza düştüğünüz için, bizi bir kez daha takip ettiğiniz için macera, teşekkür ederim. Tüm kalbimizle teşekkür ederiz.

Hepsinden öte, benimle kaldığın için teşekkür ederim Blondie.

Biz hallederiz.

Bizi Takip Edin

Web sitesi & Bülten: www.author-no-one.com Facebook:
<https://geni.us/Facebookauthor>
Facebook Grubu: <https://geni.us/FierceReaders>
Instagram: <https://geni.us/Instagramauthor>
Goodreads: <https://geni.us/Goodreadsauthor>
Bookbub: <https://www.bookbub.com/profile/n-o-one>
YouTube Kanalı: N.O One@darkromanceauthor
<https://geni.us/YouTubeAuthor>
Pinterest: <https://geni.us/Pinterestauthor>
TikTok: <https://geni.us/TikTokauthor>
Linktree: <https://linktr.ee/n.o.one>

N.O. One adlı yazarın diğer kitapları

Karanlık Romantik - Çağdaş Eskort Serisi (MF)

Zengin Olan~ <https://geni.us/TheRichOne> Sapık
Olan~ <https://geni.us/TheKinkyOne> Pis Olan~ <https://geni.us/TheFithyOne>
The Broken One~ <https://geni.us/TheBrokenOne> The
Almost One ~ <https://geni.us/TheAlmostOne> The
Forever One ~ <https://geni.us/TheForeverOne> **KOK**
(RH)

Kings of Kink~ <https://geni.us/KingsOfKink>
Orakçılar Mafya Ekibi Düet (MF) Bir
Öldürme ~ <https://geni.us/TheReapers1>
Bir Aşk ~ <https://geni.us/TheReapers2>

Khaos'un Oğulları

Sapık Üçlemesi (MF)

Psycho Hate~ https://geni.us/Psy_choHate
Psycho [Love_choLove](https://geni.us/Psy_choLove) ~ https://geni.us/Psy_choReign Psycho Reign~

Hatırlanacak Bir Gece Müzayedesi- Paylaşılan Dünya (MF)

Once Upon A Sale~ <https://geni.us/OnceUponASale>

Sons Of Khaos

The Standalones

Ayı Avı~ <https://geni.us/SOKBearHunt>

Yedi Ölümcul Günah - SharedWorld

Yayınlanma sırasına göre:

Gurur - Nikki J Summers

Şehvet - Imogen Wells

Kıskançlık - KJ Ellis

Oburluk - N.O. One ~ <https://geni.us/SDSGluttony> .

Gazap - Nicola Jane

Tembellik - Emma

Creed Açgözlülük -

SJ Ransom

Molly Shelby

Karanlık Romantizm

Şeytanla Randevu (MF)~ <https://geni.us/DWTD>

Eva LeNoir

Çağdaş UCC SAGA

Darmadağınık ~ <http://amzn.to/2arpbXp>

Silahsızlandırılmış~

<http://amzn.to/2myvxNn> Atılmış ~

<https://amzn.to/2vWTRPf> UCC Boxset ~

<https://amzn.to/3ljvepE> **Çağdaş**

Bağımsız

Dilek~ <https://amzn.to/2FTiKQB>

Doğaüstü Ruh

Koruyucuları Serisi

Reprise~ <https://bit.ly/3cT9nPe>

İçindekiler

[Adanmışlık](#)

[Uyarı / Önsöz](#)

[1. Birinci Bölüm](#)

[2. İkinci Bölüm](#)

[3. Üçüncü Bölüm](#)

[4. Dördüncü Bölüm](#)

[5. Beşinci Bölüm](#)

[6. Altıncı Bölüm](#)

[7. Yedinci Bölüm](#)

[8. Sekizinci Bölüm](#)

[9. Dokuzuncu Bölüm](#)

[10. Onuncu Bölüm](#)

[11. On Birinci Bölüm](#)

[12. On İkinci Bölüm](#)

[13. On Üçüncü Bölüm](#)

[14. Bölüm On Dört](#)

[15. On Beşinci Bölüm](#)

[16. On altıncı bölüm](#)

[17. On Yedinci Bölüm](#)

[18. On Sekizinci Bölüm](#)

[19. On Dokuzuncu Bölüm](#)

[20. Yirminci Bölüm](#)

[21. Bölüm Yirmi Bir](#)

[22. Yirmi İkinci Bölüm](#)

[23. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[24. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[25. Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[26. Yirmi Altıncı Bölüm](#)

[27. Yirmi Yedinci Bölüm](#)

[28. Yirmi Sekizinci Bölüm](#)

[29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)

[30. Otuzuncu Bölüm](#)

[31. Bölüm Otuz Bir](#)

[32. Otuz İkinci Bölüm](#)
[33. Otuz Üçüncü Bölüm](#)
[34. Bölüm Otuz Dört](#)
[Sarışın Olan](#)
[Esmer Olan Bizi](#)
[Takip Ediyor](#)
[N.O. One 'nin diğer](#)
[kitapları](#)[Molly Shelby](#)
[Eva LeNoir](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

